AMIE KAUFMAN
MEAGAN SPOONER
YOUNG
Cioburi de stele
PRIMUL VOLUM
AL TRILOGIEI CONSTELAȚII
FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Amie Kaufman şi Meagan Spooner

# Cioburi de stele

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoşaru

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă © 2013 by Tom Corbett
Design copertă: Whitney Manger

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Sînziana Doman
Ana-Maria Tamaş

ISBN PDF: 978-606-719-278-0

Autori: Amie Kaufman si Meagan Spooner
Titlul original: These Broken Stars

Copyright © 2013 by Amie Kaufman and Meagan Spooner

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

*Pentru Clint Spooner, Philip Kaufman şi*
*Brendan Cousins,*
*trei oameni ca nişte constelaţii fixe,*
*într-un univers în perpetuă schimbare*

*— Când ați întâlnit-o pe domnişoara LaRoux pentru prima dată?*
*— Cu trei zile înainte de accident.*
*— Şi cum s-a întâmplat?*
*— Accidentul?*
*— Nu, întâlnirea cu domnişoara LaRoux.*
*— Dar ce importanță are?*
*— Domnule maior, totul este important.*

# 1. Tarver

Aici, nimic nu este real. Dacă petrecerea ar fi la mine acasă, muzica ar atrage privirea spre muzicieni în carne şi oase. Încăperea ar fi luminată de lumânări şi lămpi ambientale, iar mesele ar fi făcute din lemn veritabil. Oamenii ar sta de vorbă liniştiți, fără să se întrebe cine îi priveşte.

Aici, până şi mirosul aerului filtrat pare fals. Flăcările lumânărilor care licăresc în aplice sunt alimentate dintr-o sursă de energie constantă. Tăvile cu băuturi plutesc printre invitați ca purtate de chelneri invizibili. Cvintetul de coarde este doar o hologramă — perfectă, impecabilă, identică la fiecare reprezentație.

Aş da orice pentru o seară liniştită alături de băieții din plutonul meu, în locul acestei imitații de scenă de roman istoric.

În ciuda artificiilor victoriene la modă, unde suntem noi este imposibil să te ascunzi. Dincolo de hublouri, stelele seamănă cu nişte linii albe şterse, aproape invizibile, ireale. În ochii unui observator nemişcat, *Icarus* ar arăta la fel de şters, aproape transparent, ca orice navă spațială care se deplasează prin hiperspațiu cu viteză superluminică.

Mă sprijin de bibliotecă şi îmi dau seama că aici singurul lucru *real* sunt cărțile. Ridic mâna şi-mi trec degetele peste pielea aspră a cotoarelor antice, apoi scot una la întâmplare. Nimeni nu le citeşte. Sunt pur decorative, alese pentru frumusețea legăturii din piele, nu pentru conținutul lor. Nimeni n-o să observe că lipseşte, iar eu am nevoie de o doză de realitate.

Aş putea să încetez să mai zâmbesc în fața aparatelor de fotografiat, aşa cum mi s-a ordonat, şi să plec. Ofițerii superiori cred că dacă amestecă ofițerii de teren cu înalta societate vor crea un fel de complicitate. Vor ca paparazzi care împânzesc *Icarus* să vadă că eu, băiatul de origine umilă care a reuşit să se ridice, frecventez elita societății. Eu credeam că până la urmă fotografii vor înceta să mă pozeze cu paharul în mână, în salonul de la clasa întâi, dar văd că, de două săptămâni de când mă aflu la bordul navei, se țin în continuare după mine.

Oamenii aceştia adoră poveştile interesante despre săracii care devin bogați, chiar dacă bogăția mea se rezumă la decorațiile de pe pieptul meu. Şi totuşi asta dă bine în ziare. E o imagine bună pentru armată, pentru cei bogați, şi le dă un strop de speranță celor săraci. *Vedeți?* spun titlurile ziarelor. *Şi voi puteți să ajungeți rapid la bogăție şi celebritate. Dacă un băiat din provincie poate reuşi, voi de ce nu?*

Dacă nu se întâmpla ce s-a întâmplat pe Patron, nici n-aş fi aici. Ceea ce ei numesc eroism, eu numesc un eşec tragic. Dar pe nimeni nu interesează opinia mea.

Îmi plimb privirea prin încăpere, observând grupurile de femei în rochii viu colorate, ofițerii în uniforme ca a mea, bărbații cu frac şi joben. Forfota mulțimii mă oboseşte. E un lucru cu care nu mă voi obişnui

niciodată, indiferent de câte ori mă voi afla printre astfel de oameni.

Privirea îmi este atrasă de un bărbat care tocmai a intrat în salon şi, într-o clipă, îmi dau seama de ce. Înfăţişarea lui arată că n-are ce căuta aici, deşi el face tot posibilul să treacă neobservat. Fracul negru este prea ponosit, iar jobenul nu are banda lucioasă din satin care este la modă. Am învăţat să observ tot ce nu se potriveşte cu contextul, iar în această mare de figuri perfecte, graţie chirurgiei estetice, faţa lui nu concordă deloc! Are riduri la colţul ochilor şi în jurul gurii, pielea aspră şi arsă de soare. Este agitat: ţine umerii încovoiaţi şi îşi aranjează mereu reverul hainei.

Inima începe să-mi bată puţin mai repede. Am stat prea mult în colonii, unde orice anomalie se poate dovedi fatală. Mă îndepărtez de bibliotecă şi încep să-mi croiesc drum prin mulţime ca să ajung la el, trecând pe lângă două femei cu monoclu, de care sunt sigur că n-au nevoie. Vreau să aflu motivul prezenţei lui aici, dar sunt nevoit să înaintez încet din cauza forfotei mulţimii şi ca să nu-i atrag atenţia. Dacă e un individ periculos, orice schimbare bruscă a atmosferei din sala de bal riscă să-l determine să acţioneze.

Deodată, blitzul unui aparat foto emite o lumină orbitoare chiar în faţa mea.

— Oh, comandante Merendsen! strigă o femeie care vine spre mine în fruntea unui grup zgomotos de tinere. Trebuie *neapărat* să faceţi o fotografie cu noi.

Ipocrizia lor este evidentă. Pentru ele un sunt decât un câine de circ care merge în două labe. Ele ştiu asta, şi eu ştiu asta, doar că ele nu vor să scape ocazia să fie văzute alături de un adevărat erou de război.

— Sigur că da. Mă întorc imediat dacă…

Până să termin, cele trei tinere s-au aşezat pentru poză în jurul meu, cu buzele ţuguiate şi pleoapele uşor lăsate. *Zâmbiţi spre obiectiv*. Mai multe blițuri erup în jurul meu, orbindu-mă.

Simt în ceafă durerea surdă, pătrunzătoare, care anunță o migrenă. Tinerele continuă să vorbească şi să se apropie de mine, iar eu l-am pierdut din ochi pe bărbatul cu fața arsă de soare.

Unul dintre fotografi se agită în jurul meu, comentând cu glas monoton. Mă dau într-o parte să mă uit pe lângă el, dar ochii mei înoată în imagini remanente, roşii şi galbene. Clipind întruna, mă uit spre bar, la uşă, la tăvile plutitoare, spre mese… Încerc să-mi amintesc înfățişarea lui, croiala hainelor. Oare putea să ascundă ceva sub frac? O armă?

— Comandante, ați auzit? mă întreabă fotograful.

— Da?

*Nu, n-am auzit*. Sub pretextul că vreau să mă apropii de el ca să-i vorbesc, mă îndepărtez de grupul de femei strânse în jurul meu. Îmi vine să-l dau la o parte pe pricăjitul ăsta sau, şi mai bine, să-i spun că suntem în pericol şi să văd cât de repede poate să dispară din salon.

— Spuneam că mă surprinde faptul că n-au venit şi camarazii dumitale de pe punțile inferioare.

*Serios?* De fiecare dată când trebuie să vin în compartimentul de clasa întâi, ceilalți soldați se uită la mine ca la un condamnat la moarte căruia i-a venit rândul la execuție.

Încerc să nu arăt cât sunt de iritat.

— Ştiți, mă îndoiesc că ei ştiu ce este şampania.

Încerc să zâmbesc, dar eu nu ştiu să mă prefac la fel de bine ca ei.

Râde exagerat de tare şi mă orbeşte cu blițul încă o dată. Clipind din ochi ca să-mi revin, scap de el şi îmi lungesc gâtul, încercând să-l localizez pe singurul om din această încăpere a cărui prezență aici este şi mai neobişnuită decât a mea. Dar bărbatul cu spatele încovoiat şi cu jobenul ponosit a dispărut.

Poate că a plecat? Dar cineva care face efortul să vină la o petrecere neinvitat nu poate să dispară aşa, fără să facă scandal. Poate că s-a aşezat pe un scaun pe undeva, ascuns printre ceilalți invitați. Parcurg încă o dată cu privirea toate mesele, de data asta cercetând mai atent fiecare siluetă.

Toate mesele sunt ocupate. Mai puțin una. Privirea îmi este atrasă de o fată care stă singură la o masă şi se uită la mulțime cu un aer dezinvolt. După pielea ei albă, perfectă, îmi dau seama că este una de-a lor, dar privirea ei spune că este deasupra celorlalți, superioară, inaccesibilă.

Poartă o rochie albastră ca uniforma marinei, iar umerii ei goi îmi rețin privirea preț de o clipă. Să fiu al naibii dacă nu-i vine culoarea asta mai bine decât oricărui marinar pe care îl ştiu eu. Părul roşu îi coboară puțin mai jos de umeri. Are nasul cam cârn, dar asta o face şi mai frumoasă. O face reală.

Frumoasă e puțin spus. Este superbă.

Chipul ei îmi aminteşte de ceva, dar până să-mi dau seama de ce anume, ea observă că o privesc. Ştiu că nu trebuie să am de-a face cu fete ca ea, dar nu ştiu de ce, continui să o privesc şi îi zâmbesc.

Apoi, deodată, zăresc cu coada ochiului o mişcare şi întorc capul. E omul agitat de mai devreme care acum nu mai încearcă să se strecoare neobservat. Nu mai stă

gârbovit şi se mişcă grăbit prin mulțime, cu privirea ațintită spre celălalt capăt al sălii. Se duce țintă spre cineva — spre fata cu rochie albastră.

De data asta nu mai am timp de politețuri. Îmbrâncesc doi domni în vârstă care mă privesc nedumeriți şi mă îndrept spre masa ei, dar străinul a ajuns acolo înaintea mea. S-a aplecat spre fată şi vorbeşte repede, cu glas scăzut. Se grăbeşte, încercând să-i spună tot ce are de spus înainte să fie prins şi dat afară. Fata tresare uimită şi se îndepărtează de el. Apoi mulțimea se interpune iar între noi, iar eu îi pierd din ochi.

Duc mâna acolo unde ar trebui să fie arma mea, dar strâng din dinți când îmi dau seama că n-o am. Pipăi locul gol de la şold şi parcă mi-ar lipsi un picior. Cotesc la stânga şi lovesc o tavă plutitoare al cărei conținut se face țăndări pe pardoseală. Mulțimea se dă la o parte şi în sfârşit îmi face loc să ajung la masă.

Intrusul a apucat-o autoritar de braț. Ea încearcă să se elibereze, fulgerându-l cu privirea, şi se uită în jurul ei ca şi cum ar căuta ajutor. Privirea ei se opreşte la mine.

Avansez încă un pas, dar chiar atunci un bărbat cu joben îl apucă pe străin de umăr. Este însoțit de un prieten cu o ținută la fel de impozantă şi de doi ofițeri, un bărbat şi o femeie. Ei ştiu că tipul cu expresia feței încordată nu are ce căuta aici şi îmi dau seama că vor să scape de el.

Individul care s-a oferit s-o apere pe roşcată îl smuceşte pe bărbat şi-l îmbrânceşte înspre cei doi ofițeri care îl apucă ferm de brațe. Îmi dau seama că omul nu a beneficiat de niciun fel de antrenament specializat sau din cel căpătat în lumea dură şi agitată din colonii. Dacă ar fi beneficiat, ar fi ştiut cum să le facă față acestor şoareci de birou amețiți.

Unul dintre ei îl apucă de ceafă şi îl târăşte spre ieşire. Mi se pare că fac uz de prea multă forță pentru cineva a cărui singură vină este că a încercat să stea de vorbă cu fata în rochie albastră. Mă opresc la masa învecinată ca să mă liniştesc.

Bărbatul se răsuceşte brusc, eliberându-se din mâinile ofițerilor, şi se întoarce din nou la fată.

— Trebuie să-i spuneți tatălui dumneavoastră, vă rog. În colonii murim din lipsă de mijloace tehnice. Trebuie să ne dea mai multă…

Lovit în stomac de unul din cei doi ofițeri, omul se îndoaie de durere şi nu mai apucă să-şi termine fraza. Țâşnesc în față, prin cercul larg de curioşi care s-au adunat să privească.

Roşcata este mai iute ca mine. S-a ridicat deja în picioare, cu o mişcare rapidă care atrage privirile celor prezenți mai mult decât încăierarea. Nu ştiu cine e, dar sigur e o persoană importantă.

— Ajunge! strigă ea pe un ton perfect potrivit pentru a da ultimatumuri. Căpitane, locotenente, cum vă permiteți?

Acum îmi dau seama de ce mi-a plăcut atât de mult de ea.

Mă apropii, dar militarii rămân în continuare împietriți sub privirea ei. Pentru o clipă, niciunul nu observă că sunt lângă ei. Apoi remarcă prezența mea şi îmi cercetează cu privirea stelele şi epoleții de pe umeri. Lăsând gradele la o parte, suntem radical diferiți. Decorațiile mele au fost câştigate în luptă, ale lor sunt obținute pentru vechime în serviciu şi eficiență birocratică. Eu mi-am câştigat gradele pe câmpul de luptă. Ei, la birou. Ei niciodată nu şi-au pătat mâinile cu sânge. De data asta mă bucur de noul

meu statut. Până la urmă, cei doi ofițeri iau poziție de drepți. Amândoi sunt mai în vârstă ca mine şi-mi dau seama că nu le convine că sunt nevoiți să salute un tip de optsprezece ani. Ce ciudat că la şaisprezece ani eram suficient de mare ca să beau, să lupt şi să votez, dar acum, când am cu doi ani mai mult, sunt totuşi prea tânăr ca să mi se arate respect.

Intrusul, căruia ei încă nu i-au dat drumul, respiră precipitat, de parcă s-ar aştepta să fie închis într-un sac şi lansat în spațiu.

Tuşesc ca să-mi dreg vocea, străduindu-mă să rămân calm.

— Dacă nu e nicio problemă, îl pot însoți pe acest om până la uşă.

*Fără violență inutilă.*

Toată lumea poate să audă că vocea mea sună ca a unui băiat de la țară, grosolan şi needucat. Se aud câteva râsete în încăpere, unde toți ochii sunt ațintiți spre mica noastră melodramă. Nu sunt râsete răutăcioase, doar amuzate.

— Merendsen, mă îndoiesc că pe individul ăsta îl interesează cărțile, îmi spune ironic bărbatul cu joben.

Atunci îmi dau seama că am în mână cartea pe care am luat-o din bibliotecă. Normal, doar tipul e sărac, nici măcar nu ştie să citească.

— Sunt sigură că tocmai voia să plece, spune fata fulgerându-l cu privirea pe bărbatul cu joben. Şi sunt sigură că şi dumneata erai pe punctul de a pleca.

Nu se aşteptau să fie trimişi la plimbare, iar eu profit de acest moment de nedumerire pentru a-l elibera pe prizonier din mâinile ofițerilor, apucându-l de braț. Fata i-a expediat pe cei patru afară din salon — din nou figura

ei mă intrigă, cine este ea de-şi permite să facă acest lucru? — şi, în timp ce ei părăsesc sala, eu îl conduc liniştit, dar ferm, spre uşă pe noul meu tovarăş.

— Ceva rupt? îl întreb eu când ieşim afară. Ce v-a venit să vă apropiați de ei şi să apăreți într-un loc ca ăsta? Am crezut că voiați să agresați pe cineva.

Omul mă priveşte lung, cu o figură mai îmbătrânită decât vor avea vreodată invitații dinăuntru.

Îmi întoarce spatele şi pleacă fără să scoată un cuvânt, cu umerii gârboviți. Mă întreb ce voise să obțină punând la cale întâlnirea cu fata în rochie albastră.

Rămân în pragul uşii, uitându-mă la ceilalți oameni care s-au întors la treburile lor acum, că scena s-a încheiat. Sala revine încet la viață: tăvile plutitoare îşi reiau traseul printre invitați, conversațiile se reînnoadă, râsetele perfect controlate răsună zglobiu. Ar trebui să mai rămân aici încă o oră cel puțin, dar poate că măcar de data asta voi reuşi să scap mai repede.

Şi atunci o văd din nou pe fată, iar ea se uită la mine. Îşi scoate o mănuşă de pe mână, cu mişcări foarte lente, trăgând pe rând de fiecare deget. Mă priveşte fix.

Simt că inima îmi bate cu putere şi-mi dau seama că mă zgâiesc la ea ca un idiot, iar picioarele mi le simt ca paralizate. O privesc ceva mai insistent şi buzele ei se arcuiesc într-un vag surâs. Ciudat, nu pare un surâs ironic, iar eu îmi iau inima în dinți şi mă îndrept spre ea.

Când ea lasă să-i cadă mănuşa, eu mă aplec şi i-o ridic.

Nu vreau s-o întreb dacă se simte bine — e prea stăpână pe ea. Aşa că pun mănuşa pe masă şi nu mă pot împiedica s-o privesc în continuare. Ochi albaştri. Se asortează cu rochia. Oare genele pot creşte atât de lungi în mod natural? Printre atâtea figuri perfecte este greu

să-ți dai seama care sunt modificate chirurgical şi care nu. Totuşi, dacă ar fi suferit operații, ar fi optat pentru un nas clasic, drept şi frumos. Nu, pare reală.

— Aşteptați să vi se aducă ceva de băut?

Vocea nu-mi tremură aproape deloc.

— Le aştept pe prietenele mele, spune ea privindu-mă printre gene. Căpitan?

Mă întreabă ca şi când n-ar şti ce grad am.

— Maior, răspund eu.

Ştie să-mi citească însemnele militare, doar am văzut când a recunoscut gradele celorlalți ofițeri. Toate fetele din lumea bună ştiu. E doar un joc. Poate că eu nu fac parte din lumea lor, dar îmi dau seama când oamenii se prefac că nu ştiu.

— Prietenele dumneavoastră au comis o imprudență lăsându-vă singură. Acum sunteți nevoită să conversați cu mine.

Ea zâmbeşte larg şi în obraji îi apar două gropițe. M-a cucerit. Nu doar cu înfățişarea ei — deşi ar fi de ajuns. Ci şi pentru că, în ciuda felului cum arată şi în ciuda locului unde am întâlnit-o, fata asta vrea să fie independentă. Nu e o păpuşică fără minte. Am impresia că am întâlnit o ființă umană după mai multe zile de izolare.

— Credeți că aş cauza un conflict intergalactic dacă v-aş ține companie până vin prietenele dumneavoastră?

— Nicidecum, îmi răspunde ea arătându-mi cu un gest al capului să iau loc vizavi de ea, pe bancheta în formă de semicerc. Dar trebuie să vă previn că s-ar putea să dureze. Punctualitatea nu este punctul forte al prietenelor mele.

Eu râd, pun cartea şi paharul meu pe masă, apoi mă aşez pe banchetă. Materialul fustei ei ample, foarte la modă, îmi atinge picioarele. Dar ea nu se retrage.

— Pe vremea când eram cadet, spun eu ca şi când asta n-ar fi fost cu un an în urmă, punctualitatea era singurul lucru care conta. Nu întrebam cum sau de ce, doar ne conformam.

— Înseamnă că avem ceva în comun, spune ea. Nici noi nu suntem încurajaţi să punem întrebări.

Niciunul dintre noi nu întreabă de ce stăm împreună. Suntem prea inteligenţi ca s-o facem.

— Observ că cel puţin şase domni sunt cu ochii pe noi, spun eu. Cumva îmi fac duşmani de moarte, alţii în afară de cei pe care îi am deja?

— Şi asta v-ar împiedica să staţi aici? întreabă ea scoţându-şi cea de-a doua mănuşă şi punând-o pe masă.

— Nu neapărat, răspund eu. Dar e bine de ştiut. Nava asta are o mulţime de coridoare întunecate unde aş putea fi atacat de rivali.

— Rivali? întreabă ea ridicând o sprânceană.

Ştiu că se joacă cu mine, însă eu nu cunosc regulile jocului, iar ea deţine toate atuurile. Dar puţin îmi pasă că aş putea să pierd. Mă las învins pe loc, dacă aşa vrea ea.

— Probabil aşa se cred ei, spun eu într-un final. Domnii de acolo nu par foarte încântaţi.

Arăt cu capul spre un grup de bărbaţi cu redingotă şi joben. La mine acasă obişnuim să ne scoatem pălăria de pe cap când intrăm undeva.

— Hai să-i provocăm, propune ea. Citiţi-mi ceva din cartea dumneavoastră, iar eu am să ascult cucerită. Şi puteţi să-mi comandaţi ceva de băut, dacă vreţi.

Mă uit la titlul cărţii pe care am luat-o din bibliotecă. *Masacre: o istorie a campaniilor militare eşuate*. O împing deoparte, înfiorat în sinea mea.

— Mai bine să comand ceva de băut, zic eu. Am stat mult timp departe de marile saloane şi mi-am pierdut obişnuința de a conversa, dar sunt convins că nu e cea mai bună soluție să vorbesc despre morți sângeroase ca să cuceresc o fată.

— Atunci va trebui să mă mulțumesc cu o cupă de şampanie, spune ea în timp ce eu ridic mâna ca să chem o tavă plutitoare. Mi se pare că vorbiți despre saloane cu o nuanță de dispreț, comandante. Eu fac parte din această lume. Mă învinuiți pentru asta?

— Cum aş putea să vă învinuiesc de ceva?

Nici nu mai ştiu ce vorbesc. *Fata asta mi-a sucit mințile.*

Complimentul meu o face să-şi plece privirea, dar continuă să zâmbească.

— Comandante, spuneți că ați stat departe de lumea civilizată, dar după cum ştiți să flatați, se pare că n-ați lipsit chiar atât de mult.

— Dar suntem foarte civilizați şi când plecăm peste hotare, spun eu prefăcându-mă ofensat. Din când în când mai luăm şi noi o pauză. Ieşim din noroaiele până la genunchi, fentăm gloanțele care ne şuieră pe la urechi şi ne ducem la bal. Fostul meu sergent de instrucție zicea că cel mai bine înveți să dansezi step atunci când simți cum cedează pământul sub picioare.

— Sunt convinsă, admite ea, în timp ce o tavă plină vine iute spre noi la chemarea mea.

Ea alege o cupă cu şampanie şi o ridică în cinstea mea înainte s-o ducă la gură.

— Puteți să-mi spuneți numele dumneavoastră sau e secret? mă întreabă, de parcă n-ar şti.

Iau şi eu un pahar şi expediez tava înapoi în mulțime.

— Merendsen.

Chiar dacă se preface că nu ştie cine sunt, îmi place să stau de vorbă cu cineva care nu se minunează de faptele mele de vitejie şi nu cere să se fotografieze cu mine.

— Tarver Merendsen.

Ea mă priveşte ca şi cum nu m-ar recunoaşte din ziare şi holovideo.

— Comandant Merendsen, repetă ea insistând pe litera *m*, apoi dă din cap aprobator.

Numele pare să-i placă, cel puțin deocamdată.

— Noua mea misiune mă trimite înapoi în lumea civilizată. De unde sunteți?

— De pe Corint, bineînțeles.

De pe cea mai strălucitoare planetă din galaxie. *Bineînțeles*.

— Dar călătoresc mult, petrec mai mult timp pe nave decât pe planetă. Pe *Icarus* mă simt ca la mine acasă, continuă ea.

— Văd că v-a impresionat *Icarus*. Este mai mare decât toate oraşele pe care le ştiu eu.

— Este cea mai mare, spune companioana mea lăsând privirea în jos şi rotind încet cupa de şampanie.

Deşi disimulează bine, figura ei se schimbă uşor. Discuția despre navă pare s-o plictisească. Poate că în obiceiurile intergalactice echivalează cu o discuție despre vreme.

*Hai, omule, revino-ți*. Îmi dreg vocea.

— Podurile panoramice sunt cele mai grozave. Sunt obişnuit cu planete unde lumina ambientală este foarte slabă, dar priveliştea de aici este cu totul altceva.

Privirea ei o întâlneşte scurt pe a mea, apoi buzele ei schițează un zâmbet.

— N-am prea avut timp să profit de ele de când mă aflu la bord. Am putea să…

Dar se întrerupe pentru a arunca o privire spre intrare.

Uitasem că ne aflam într-o încăpere plină de oameni. Dar în clipa când ea se uită în altă parte, muzica şi zumzetul de glasuri îmi revin în urechi. O fată cu părul blond-roşcat — o rudă, fără îndoială, al cărei nas este perfect drept — se apropie de companioana mea, urmată de un mic grup de prieteni.

— Lil, aici erai, spune aceasta pe un ton de reproş şi întinde mâna spre ea.

Nu e de mirare că eu nu sunt luat în seamă. Micul grup vine valvârtej în urma ei.

— Anna, spune companioana mea care acum are un nume. Lil. Dă-mi voie să ți-l prezint pe comandantul Merendsen.

— Încântată, mi se adresează aceasta pe un ton care de fapt mă trimite la plimbare.

Îmi iau cartea şi paharul. E momentul să plec.

— Vă rog, cred că v-am ocupat scaunul, spun eu. Mi-a făcut plăcere.

— Şi mie.

Lil ignoră mâna întinsă de Anna şi apucă între degete piciorul cupei de şampanie, uitându-se la mine. Îmi place să cred că regretă măcar puțin că întâlnirea noastră se opreşte aici.

Mă ridic în picioare şi mă înclin în fața ei — un mic salut pe care îl rezervăm civililor —, apoi mă retrag de la masă. Simt că fata în rochie albastră mă urmăreşte cu privirea până la uşă.

*— Şi pe urmă când aţi revăzut-o?*
*— În ziua accidentului.*
*— Care erau intenţiile dumneavoastră în acel moment?*
*— N-aveam niciuna.*
*— Cum nu aveaţi?*
*— Glumiţi, nu-i aşa?*
*— Domnule maior, nu suntem aici ca să vă distrăm pe dumneavoastră.*
*— Mi-am dat seama cine era... Şi că totul s-a terminat înainte de a începe.*

# 2. Lilac

— Tu ştii cine era? întreabă Anna arătând cu capul spre comandantul care se îndepărtează.

— Mmm.

Încerc să par indiferentă. Fireşte că ştiu. Fotografia tipului apare pe toate ecranele holografice de câteva săptămâni. Comandantul Tarver Merendsen, erou de război. Imaginile nu-l avantajează. Pare mai tânăr în carne şi oase. Iar în fotografii este întotdeauna încruntat, cu un aer sobru.

Cavalerul Annei — în această seară, un tânăr în smoching — ne întreabă ce dorim de băut. Nu mă sinchisesc niciodată să reţin cum îi cheamă pe prietenii Annei. De multe ori ea nici măcar nu-i prezintă, se mulţumeşte să le încredinţeze evantaiul şi poşeta, după care se duce să danseze cu altul. Acesta se îndreaptă spre bar împreună cu Elana. Swann, după ce-mi aruncă o privire lungă, se duce după ei.

Ştiu că garda mea de corp îmi va reproşa mai târziu că am fugit de sub paza ei ca să ajung aici mai devreme, dar a meritat. Nu-ţi dai seama fiindcă e aproape invizibil, dar sub faldurile fustei lui Swann se ascunde un cuţit

prins de coapsă. În poşetă are şi un mic pistol. Circulă tot felul de glume despre prințesa LaRoux care nu iese niciodată fără un grup de prietene vesele foc, dar nimeni nu ştie că jumătate din ele sunt capabile să ucidă cu mâinile goale un bărbat. Nici familia preşedintelui nu este atât de bine păzită ca mine.

Ar trebui să le povestesc despre bărbatul care m-a abordat, dar dacă o fac, Swann mă va scoate din salon şi voi petrece restul serii încuiată în camera mea până când ea se va asigura că acesta nu a avut intenția să mă agreseze. Totuşi, sunt sigură că nu era periculos. Nu e prima oară când cineva mă roagă să intervin pe lângă tatăl meu. Toate coloniile lui vor mai mult decât le poate oferi el şi toată lumea ştie că cel mai puternic om din galaxie îi satisface toate capriciile fiicei sale.

N-ar avea niciun rost ca Swann să mă țină ascunsă. Am remarcat cât de resemnat părea omul acela când comandantul l-a condus spre ieşire. Ştiu că nu va mai încerca din nou.

— Sper că ştii ce faci, Lil.

Surprinsă, ridic privirea. Anna încă vorbeşte despre comandantul Merendsen.

— Mă amuz şi eu puțin.

Dau peste cap cupa de şampanie cu un gest care o face pe Anna să zâmbească.

Ea se forțează să-şi reprime zâmbetul căpătând o expresie încruntată, care i s-ar potrivi mai degrabă lui Swann.

— Unchiul Roderick s-ar înfuria, îmi reproşează ea aşezându-se lângă mine şi împingându-mă ca să-i fac loc. Cui îi pasă câte medalii a obținut comandantul în luptă? Tot fiu de profesor rămâne.

Anna petrece nopțile mai mult în camerele altora decât în propria ei cameră, dar când vine vorba de mine face pe mironosița. Mă întreb ce i-a promis tatăl meu ca să accepte să mă supravegheze în această călătorie… Sau cu ce a amenințat-o.

Ştiu că nu încearcă decât să mă protejeze. Mai bine ea decât una dintre gărzile mele de corp, care n-au niciun motiv să-i ascundă tatălui meu adevărul. Anna se numără printre puținele persoane care ştiu de ce este în stare Monsieur LaRoux atunci când vine vorba de mine. A văzut ce se întâmplă cu bărbații care mă privesc prea insistent. Sunt zvonuri, desigur. Majoritatea tipilor au destulă minte cât să se țină la distanță, dar numai Anna *ştie*. În ciuda predicilor pe care mi le ține, mă bucur că-mi este alături.

Totuşi, ceva din mine refuză să cedeze.

— Anna, n-a fost decât o conversație, atâta tot, şoptesc eu. Chiar trebuie să discutăm chestia asta de fiecare dată?

Anna mă ia de braț şi îşi sprijină capul de umărul meu. Când eram mici, eu făceam aşa, dar acum sunt mai înaltă decât ea.

— Îți vreau binele, spune Anna. Ştii şi tu cum este unchiul Roderick. Nu te are decât pe tine. Doar nu-i reproşezi tatălui tău că îți este atât de devotat?

Oftez şi îmi sprijin capul de al ei.

— Dacă nu pot să mă distrez când sunt departe de el, la ce bun să călătoresc singură?

— Comandantul Merendsen era de-a dreptul seducător, recunoaşte Anna în şoaptă. Ai văzut ce bine îi stătea în uniforma aceea? Nu e pentru tine, dar pe mine m-ar interesa să aflu numărul cabinei lui.

Simt un gol în stomac. Oare sunt geloasă? Cu siguranță că nu. Poate că am rău de spațiu. Totuşi, deplasarea

cu viteză superluminică este atât de lină, încât ai senzația că stai pe loc.

Anna se uită la fața mea şi izbucneşte în râs — un clinchet încântător de clopoțel de argint, bine exersat.

— Oh, Lil, nu face figura asta. Am glumit. Dar să nu te mai vezi cu el, bine? Altfel ştii că va trebui să-i spun tatălui tău. Eu nu vreau, dar nu se poate să nu-i spun.

Elana, Swann şi cavalerul necunoscut se întorc urmați de o tavă plutitoare plină cu băuturi şi aperitive. Fetele i-au lăsat Annei suficient timp ca să mă muştruluiască şi sunt numai zâmbete când se aşază la masa noastră. Anna îl trimite pe cavaler înapoi la bar pentru că băutura ei are un bețişor cu ananas şi nu unul cu cireşe, apoi râde pe înfundate împreună cu celelalte fete, uitându-se după el. E clar de ce l-a ales Anna: ca să-i satisfacă şi cele mai neînsemnate capricii.

Spre amuzamentul Elanei şi al lui Swann, Anna începe să povestească despre tentativele entuziaste ale cavalerului de a o cuceri. Câteodată, aceste conversații relaxate, facile şi absolut inofensive sunt tot ce îmi doresc. Anna ocupă centrul scenei şi stă în lumina reflectoarelor în locul meu, iar eu nu trebuie decât să zâmbesc şi să râd. În mod normal, ar trebui să mă prăpădesc de râs, dar în seara asta nimic nu mi se pare amuzant.

Din când în când arunc o privire spre uşă în speranța de a-l vedea pe Tarver Merendsen intrând, dar aceasta se deschide de nenumărate ori şi el nu apare. Sunt convinsă că ştie regulile la fel de bine ca mine şi toți cei de la bordul navei ştiu cine sunt eu. E surprinzător totuşi că el mi s-a adresat. Deşi tatăl meu a acceptat cu greu să mă lase să merg singură la New Paris de ziua mea, în realitate îi simt mereu prezența într-un fel sau altul.

Totuşi, am satisfacția că măcar a plecat de bunăvoie şi n-a trebuit să-l umilesc în fața prietenilor mei. La urma urmei, pe o navă care transportă peste cincizeci de mii de pasageri, şansele de a-l revedea pe comandantul cu zâmbet seducător şi voce deconcertantă sunt aproape zero.

* * *

În următoarele două seri, Anna şi cu mine nu ne mai ducem în salon şi imediat după cină mergem direct pe puntea pentru promenadă. Ne plimbăm braț la braț, iar eu ascult amuzată bârfele Annei, ştiind că şi la noapte, după ce ne vom întoarce în apartamentele noastre învecinate, ea va sta la picioarele patului meu continuând să pălăvrăgească. Lipsa somnului nu pare să aibă vreun efect asupra ei, însă eu mă trezesc mereu cu cearcăne întunecate sub ochi, care seamănă cu nişte vânătăi pe pielea mea albă. În afara acestor călătorii, eu şi Anna nu stăm prea mult împreună. Dar aici suntem ca două surori.

Aşa că ne plimbăm. Ne însoțeşte şi Swann, desigur — dimineața nici n-apuc să mă dau jos din pat, că ea e deja lângă mine —, dar ne ascultă fără să comenteze.

Anna n-a mai pomenit nimic despre comandant, însă eu am continuat să mă gândesc la el. În general, când mi se adresează, cei din clasele inferioare tind să se comporte ca şi cum am fi la acelaşi nivel. Se gudură pe lângă mine şi sunt atât de ipocriți, că mi-e şi jenă. Dar comandantul a fost atât de sincer şi de natural, iar zâmbetul lui nu părea deloc forțat. S-a comportat ca şi cum, într-adevăr, s-ar fi bucurat de compania mea.

Ajungem la întinderea vastă a peluzei sintetice care înconjoară pupa navei, chiar când lumina ambientală, reglată după ora navei, capătă nuanțele înserării. Imaginea diurnă cu cer, soare şi nori, oferită de ferestrele panoramice, îşi schimbă treptat culoarea — auriu, portocaliu, trandafiriu — şi în final se transformă într-o imagine nocturnă cu cer înstelat mai strălucitor decât s-ar vedea de pe orice planetă. De pe Corint nu se văd stelele, doar licărul rozaliu al luminilor oraşului care se reflectă în atmosferă şi imaginile holografice ale artificiilor de pe cer.

Privesc pe fereastră şi nu sunt atentă la ce zice Anna, când, brusc, ea se opreşte şi mă strânge puternic de braț. Mă împiedic şi sunt cât pe ce să cad în nas pe peluza sintetică, dar din fericire mă redresez repede. Dacă aş fi căzut, aş fi făcut deliciul ziarelor timp de o săptămână.

Anna se uită fix la ceva aflat mai în față — sau mai bine zis la cineva. Îi urmăresc privirea şi deodată simt că-mi cade inima în pantofii de satin violet.

Comandantul Merendsen.

Oare el ne-a văzut? Stă de vorbă cu un alt ofițer. Poate că e prea absorbit de conversație ca să mă observe. Întorc capul şi privesc în altă parte, dorindu-mi ca el să nu mă vadă. Înjur în sinea mea coafura extravagantă, prea provocatoare ca să fie la modă sau să nu fie remarcată. Şi de ce a trebuit să aleg culoarea asta prețioasă? Dacă m-aş fi îmbrăcat mai discret, la fel ca alte fete, poate că treceam neobservată.

Dacă Anna l-ar informa pe tatăl meu că am flirtat cu acest Merendsen, fiu de profesoraş, student bursier, erou de origine umilă, cine ştie în ce post şi în ce văgăună îndepărtată l-ar disloca. Şi încă ar fi norocos dacă ar scăpa numai cu atât.

— Doamne Dumnezeule, vine spre noi, îmi şopteşte Anna la ureche continuând să zâmbească. Ce-o fi în capul lui? Nu e zdravăn la minte sau…

— Bună seara, comandante Merendsen.

Îi întrerup Annei şirul de insulte înainte ca el să aibă timp să le audă. Sper.

Celălalt ofiţer a rămas respectuos în urmă, iar eu simt că inima îmi bate şi mai tare. Anna ştie regulile, aşa că se scuză şi se duce mai încolo împreună cu Swann, chipurile ca să admire priveliştea de la fereastră. După ce trece de comandant, se întoarce şi-mi aruncă o privire îngrijorată.

*Nu vorbi cu el*, mă avertizează expresia de pe figura ei. *Lasă-l în pace*. Surprind şi o undă de simpatie în privirea ei, dar asta nu schimbă cu nimic mesajul.

Amândouă rămân suficient de aproape ca să audă ce vorbim şi doar îmi oferă iluzia de intimitate. Swann se sprijină de balustradă şi stă cu faţa la noi. Totuşi, pare mai degrabă amuzată decât îngrijorată. Ea poate să ucidă fără milă dacă eu sunt în pericol, dar în acelaşi timp se simte în largul ei printre ceilalţi, îi plac bârfele, râde şi se adaptează perfect la dansul înaltei societăţi. Anna este obişnuită cu această succesiune de gărzi de corp şi le acceptă în cercul nostru ca pe orice altă cunoştinţă. Tata a făcut alegeri bune.

— Bună seara, spune comandantul Merendsen.

În spatele lui, Anna îi spune ceva la ureche lui Swann, care izbucneşte în râs. Comandantul nu pare a fi deranjat, se mulţumeşte să zâmbească.

— Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să vă întrerup plimbarea cu prietenele. Dar acum două seri n-am apucat să vă invit să vedeţi podurile panoramice. Ziceaţi că n-aţi fost niciodată.

Anna mă fixează cu ochii ei verzi, avertizându-mă. De data asta nu mai e nici urmă de simpatie în privirea ei. Faptul că nici cea mai bună prietenă a mea nu-mi va păstra secretele este un adevăr care în clipa asta mă indispune. Cu atât mai mult cu cât nici nu pot s-o învinovățesc pentru asta. Nimeni nu se poate opune tatălui meu. Nici Anna, nici eu.

Şi cu siguranță nici Tarver Merendsen. Până unde poate merge aroganța acestui individ? Poate crede că merită să rişte. Bărbații sunt în stare să facă orice ca să intre în grațiile unei fete bogate. Dacă nu va pleca de bunăvoie, atunci... Am mai făcut-o şi altă dată. Umilința totală va fi singura soluție. Trebuie doar să-mi aleg bine momentul pentru ca efectul să fie maxim.

— V-ați adus aminte! zic eu forțându-mă să zâmbesc. Cred că prietenele mele mă vor înțelege dacă le las singure într-o seară.

În spatele comandantului văd figura de-a dreptul îngrozită a Annei. Aş vrea să-i spun să aibă răbdare, să nu intre în panică. Dar m-aş da de gol.

Expresia de pe figura comandantului s-a schimbat. Încordarea şi nesiguranța au dispărut, iar acum zâmbeşte relaxat. Îmi dau seama cu surprindere că era emoționat. Că el voia într-adevăr, sincer, să mă invite pe puntea panoramică. Ochii lui, de aceeaşi nuanță maro ca părul, sunt fixați asupra mea. Doamne, măcar de n-ar arăta atât de bine! E mult mai uşor cu tipii bătrâni şi graşi.

— Sunteți ocupată acum? Diseară?

— Văd că nu pierzi vremea deloc.

El zâmbeşte şi îşi încrucişează mâinile la spate.

— În armată, primul lucru pe care îl înveți este să te miști repede şi să reflectezi mai târziu.

E cu totul altceva decât ce-am văzut în cercurile pe care le frecventez, decât glumele intenționate şi jocurile de cuvinte bine calculate. Anna mimează ceva spre mine, dar nu înțeleg decât finalul mesajului. *Acum*.

— Ascultați, comandante...

— Traver, mă corectează el. Şi mai aveți un avantaj asupra mea, domnişoară...

Pe moment, nu înțeleg ce vrea să spună. Mă priveşte cu sprâncenele ridicate, aşteptând răspunsul.

Apoi îmi dau seama: *nu ştie cine sunt*.

Timp de un moment, mă uit lung la el. Nu reuşesc să-mi aduc aminte când am vorbit ultima oară cu cineva care nu ştie cine sunt. Poate când eram mică, până să devin copilul răsfățat al mass-mediei. Dar mi se pare că a trecut atâta timp de-atunci, parcă e un film dintr-o altă viață.

Mi-aş dori să mă opresc şi să savurez acest moment. Să mă bucur de compania cuiva care n-o vede în mine pe Lilac LaRoux, moştenitoarea imperiului LaRouxIndustries, cea mai bogată fată din galaxie. Dar nu pot să mă opresc. Nu pot să-mi permit să-l las pe acest soldat naiv şi ridicol să mă revadă. Tatăl meu va afla şi, chiar aşa neştiutor cum pare, comandantul Merendsen nu merită să fie pedepsit.

Am mai făcut asta şi altă dată. Atunci de ce trebuie să-mi caut cuvintele pentru a-i da lovitura de grație acestui individ?

— Cred că ai interpretat greşit atitudinea mea din seara aceea, spun eu pe un ton relaxat, afişând cel mai amuzat zâmbet de care sunt în stare. De câte ori mă plictisesc

de moarte, mă străduiesc să fiu politicoasă, dar cred că uneori asta se întoarce împotriva mea.

La început, reacția de nedumerire de pe chipul comandantului Merendsen este abia perceptibilă: ochii lui amuzați se îngustează puțin, iar gura i se strânge uşor. Chiar şi-aşa, simt un val de furie irațională față de el fiindcă este atât de ignorant şi n-ar trebui să mi se adreseze.

Un mic gând îmi trece atunci prin minte. *Tu ai fost cea care i-a zâmbit. Tu l-ai lăsat să-ți ridice mănuşa, i-ai cerut să-ți comande ceva de băut şi să se aşeze la masa ta*. În spatele lui le văd pe Anna şi Swann, care se prăpădesc de râs şi simt că mi se încleştează maxilarul. Însă furia îmi trece.

*Termină odată. Fă-l să plece. Înainte să cedezi*.

— Cumva n-am fost suficient de clară? îl întreb eu dându-mi părul pe spate cu un gest reflex al capului.

Nu pot decât să sper că el va percepe ca fiind disprețuitoare expresia de pe chipul meu, deşi eu simt în clipa asta doar ură față de propria-mi persoană.

— Era de aşteptat să înțelegi mai greu. Având în vedere... originea dumitale.

El rămâne tăcut, cu privirea împietrită. Se uită lung la mine preț de câteva secunde. Apoi face un pas în spate şi se înclină.

— Nu vreau să vă mai rețin. Vă rog să mă scuzați.

— Foarte bine, domnule comandant.

Nu mai aştept să plece, ci trec pe lângă el, le iau pe Anna şi Swann şi împreună plecăm mai departe. Mă abțin cu greu să nu mă uit în urmă să văd dacă Merendsen a rămas pe loc năucit, dacă pleacă furios, dacă vine după mine sau stă de vorbă cu ofițerul cu care era. Fiindcă nu mă pot întoarce, imaginația mea scorneşte tot felul de

scenarii. Mă aştept în orice moment să simt că-mi pune mâna pe umăr sau să-l văd cu coada ochiului la lifturi, departe de puntea pentru promenadă.

— Oh, Lil, a fost *genial*! exclamă Anna râzând. Chiar se aştepta să mergi cu el pe puntea panoramică? Să admiraţi stelele? Doamne Dumnezeule, ce clişeu!

Simt că începe să mă doară capul din cauza vibraţiilor produse de viteza superluminică, de obicei nedetectabile.

Nu ştia cine sunt. Nu îl interesau banii, nu îl interesau relaţiile de afaceri ale tatălui meu. Nu voia nimic, doar să petreacă seara cu mine.

Brusc, isteriile Annei mă calcă pe nervi. Nu contează că râsul ei m-a ajutat să-l îndepărtez pe comandant, că m-a văzut ezitând şi a înţeles că nu face altceva decât să mă protejeze pentru a preîntâmpina o nouă tragedie. Nu contează decât că a trebuit să-l umilesc pe acel nefericit, iar acum ea stă şi râde.

— Dacă eşti geloasă, cheamă-l pe papagalul tău îmbrăcat în smoking să te ducă acolo, o reped eu.

Le las pe Anna şi pe Swann holbându-se la mine şi mă îndrept spre lift. Când ajung acolo, văd că înăuntru sunt deja doi tipi tehno în combinezoane acoperite cu circuite luminoase, care aşteaptă să se închidă uşile. Când intru în cabină, unul dintre ei îi şopteşte celuilalt ceva la ureche şi, murmurând nişte scuze, o zbughesc amândoi şi mă lasă singură.

În timp ce uşile liftului se închid, îmi şi imaginez ce-a zis tipul tehno. Mi s-a întâmplat de atâtea ori, încât nici nu era nevoie să-l aud.

*S-o ştergem. Uite-o pe fata lui LaRoux. Frate, dacă ne prind aici cu ea, suntem morţi.*

Mă sprijin cu spatele de lambriurile din lemn sintetic din interiorul liftului şi fixez cu privirea simbolul care decorează uşile: litera grecească lambda, adică *L* de la numele *LaRoux Industries*. Compania tatălui meu.

Lilac Rose LaRoux. Inaccesibilă. Toxică.

Mai bine m-ar fi chemat Ivy, Foxglove sau Belladonna[1].

[1] Iederă, degetariță sau mătrăgună, plante otrăvitoare. (*N.t.*)

*— Pe urmă aţi întâlnit-o când s-a produs incidentul?*
*— Exact.*
*— Aţi încercat să înţelegeţi ce se întâmplă?*
*— Nu sunteţi militar, aşa că nu înţelegeţi cum acţionăm noi. Eu nu pun întrebări, eu execut ordine.*
*— La care ordine vă referiţi?*
*— Avem datoria să apărăm civilii.*
*— Deci nu a existat un anumit ordin pe baza căruia aţi acţionat?*
*— Căutaţi nod în papură.*
*— Încercăm să stabilim cu exactitate care a fost situaţia, domnule maior. Ar fi bine să faceţi şi dumneavoastră la fel.*

# 3. Tarver

Cu respirația întretăiată şi o durere ascuțită în spate, cad pe salteaua de antrenament. Celălalt tip cade odată cu mine şi eu îmi dau seama că am rămas cu mâna încleştată pe tricoul lui. Trag repede aer în piept, lăsându-mă cu toată greutatea pe o parte, şi dintr-o mişcare mă ridic în genunchi şi preiau controlul.

Nu-mi vine să cred că am fost atât de idiot astă-seară. Toată lumea din galaxie ştie cine este Lilac LaRoux, doar eu n-aveam habar cum arată, deşi apare mereu în ziare şi în emisiunile mondene. Cred că sunt singurul care n-o cunoaşte.

În mod normal nu m-aş apropia de o fată atât de bogată şi de nobilă nici dacă mi-ar pune cineva pistolul la tâmplă. Unde dracului mi-a fost capul? Nu vedeam decât gropițe în obraji, păr roşcat şi...

Adversarul meu mă împinge de umăr şi eu îi răsucesc brațul ca să nu mă apuce, îi pun genunchiul în piept şi mă pregătesc să-l lovesc. Pumnul meu se îndreaptă spre obrazul lui, dar el mi-l prinde şi mi-l răsuceşte, forțându-mă să mă arunc pe spate ca să mă eliberez. El avansează spre mine gâfâind.

— Doar de atât eşti în stare, puştiule? Străduieşte-te mai mult.

Mereu aud asta. *Doar de atât eşti în stare? Străduieşte-te mai mult*. Fii mai bogat. Fii mai deştept. Învață cum să foloseşti tacâmurile. Vorbeşte ca noi. Gândeşte ca noi.

La naiba cu toate astea.

Dinspre soldații îmbrăcați în uniformă, adunați în cerc în jurul nostru, izbucneşte un cor de strigăte răguşite şi de înjurături în diferite limbi. Singurul ofițer prezent este sergentul care supraveghează antrenamentul şi el nu ne interzice să folosim cuvinte dure. De fapt, singurul ofițer în afară de mine. Fiindcă ceilalți nu ştiu asta. Doar cei de la nivelurile superioare îmi ştiu figura din ziare, reviste şi emisiunile holovideo.

Cu toate astea, sunt convins că ei ar fi recunoscut-o pe Lilac LaRoux.

Nu pot să-mi iau gândul de la ea. I s-a părut amuzant să se distreze pe seama mea în fața prietenelor ei?

Aplic o lovitură atât de rapidă, încât amândoi suntem surprinşi. Un trosnet, şi tipul se rostogoleşte cu mâna la față şi sângele curgându-i printre degete. Inspir adânc şi, înainte să mai fac o mişcare, sergentul se apleacă şi pune mâna între noi, cu palma spre mine: lupta s-a încheiat.

Mă sprijin în coate respirând precipitat, în timp ce sergentul îl ajută pe celălalt să se ridice şi îl dă în grija unui coleg ca să-l conducă la infirmerie. Apoi se întoarce spre mine, cu brațele încrucişate peste pieptul musculos.

— Fiule, încă o ispravă ca asta şi nu mai calci pe-aici, ai înțeles? Şi am să vorbesc şi cu superiorul tău.

Aici, toată lumea este îmbrăcată în tricouri şi pantaloni kaki, iar eu pot să renunț la stele şi galoane, pretinzând a fi un simplu soldat. Aici sunt doar un tânăr

de optsprezece ani, nu un ofițer, nu un erou de război. Sergentului nici nu-i trece prin minte că aş putea fi comandant. Dar prefer ca lucrurile să rămână aşa. Sunt zile când mi-aş dori să pot să-mi câştig gradele la antrenamente, nu pe câmpul de luptă, unde greşelile costă mai mult decât notele pe hârtie.

— Am înțeles, domnule sergent.

Încă respir precipitat şi mă ridic încet în picioare. Aş vrea să mai rămân puțin.

Compartimentele destinate militarilor sunt mai puțin estetice — se vede scheletul metalic al navei —, dar sunt funcționale, iar eu mă simt aici ca la mine acasă. Aerul este umed din cauza transpirației, în ciuda filtrelor care funcționează la maximum. Băieții de-aici urmează să reprime o revoltă izbucnită într-o colonie. Dacă n-aş avea medaliile primite în luptă, şi eu aş călători în cazarmă împreună cu ei, aşteptând să văd ce minuni ale ingineriei planetare şi ce rebeli furioşi mă aşteaptă. Mi-ar plăcea.

Sergentul mă măsoară îndelung din priviri, apoi se întoarce şi dă un ordin ca la parada militară:

— Caporal Adams, un pas în față. Tu urmezi.

Tipa are cu câțiva ani mai mult ca mine, câțiva centimetri mai puțin, părul blond scurt şi zbârlit. Îmi aruncă un zâmbet în timp ce-şi scutură brațele ca să se încălzească, iar eu trag aer în piept şi trec pe poziție. Am să continui antrenamentul până când voi fi atât de obosit, încât să pot să dorm.

Constat că tipa este rapidă, cu mişcări agile. Genul ăsta de fată îmi place mie, vioaie şi directă, nu ca intrigantele de pe punțile superioare. Felul cum se mişcă îmi aminteşte de un vers dintr-o poezie de-a mamei mele: *Iute ca argintul viu şi ca firele de nisip*.

Îmi zâmbeşte din nou şi, preț de o clipă, am senzația că văd la ea surâsul lui Lilac LaRoux şi ochii ei albaştri.

Dar următorul lucru pe care îl văd este grilajul metalic al plafonului, în timp ce caporalul Adams stă cu piciorul gol pe gâtul meu. S-a terminat. Ridic mâinile cu grijă, cu gândul s-o apuc de gleznă, dar mă răzgândesc şi întorc palmele în sus. M-a învins. Ar fi trebuit să mă concentrez mai mult.

Ea ridică piciorul şi-mi întinde mâna, ajutându-mă să mă ridic.

Uite că Miss LaRoux mă face de râs şi la antrenamente. *Fata asta are de gând să-mi dea viața peste cap?*

Îmi încrucişez brațele sub ceafă, arcuindu-mi spatele până simt că mă dor toți muşchii, apoi mă întorc spre sergent. După ce o trimite pe Adams la salteaua de alături, acesta vine spre mine.

— Fiule, nu ştiu ce te frământă, dar poate vrei să exersezi la tir, îmi spune el.

Nu vreau la arme. Vreau aici, să mă bat cu cineva.

— Domnule sergent, vă rog...

Deodată, podeaua începe să vibreze sub mine şi amândoi ne clătinăm pe picioare. O clipă am impresia că sunt atacat pe la spate, dar pe urmă îmi dau seama că nava se zdruncină.

Îndepărtez picioarele ca să-mi țin echilibrul şi aştept să văd dacă se mai produce o nouă replică. În sala de antrenamente s-a făcut linişte. Toate capetele se întorc spre difuzoare, aşteptând să se facă un anunț. De câteva săptămâni de când mă aflu aici, nava *Icarus* a fost perfect stabilă.

Dar nimeni nu face niciun anunț. Mă uit la sergent şi el se uită la mine. Clatină încet din cap şi ridică din umeri, neştiind ce să creadă. Ce se întâmplă cu anunțul?

Cu siguranță că la etajele superioare lumea a fost informată. Bogătanii au întotdeauna dreptul să ştie ce se petrece. Salut grăbit şi sar în bocanci.

După ce ies din sala de antrenament şi ajung în rețeaua de pasarele, am impresia că am intrat într-o altă lume. Sus e numai lux, dar aici, jos, nu se iroseşte niciun centimetru.

Rețeaua de pasarele care se suprapun şi se intersectează seamănă cu o pânză de păianjen, populată de tehno în combinezoane cu lumini ce pulsează în ritmul muzicii, emigranți care merg spre noile colonii, turişti care au ales cea mai ieftină rută spre alte planete, oameni care se duc să-şi vadă familiile. În stânga mea aud pe cineva vorbind precipitat în spaniolă, şi mai încolo, pe altcineva înjurând în irlandeză. Un grup de misionari, ocupați să ofere sprijin şi mângâiere rebelilor neiluminați sosiți de pe noile planete, stau şi privesc această forfotă de parcă n-au mai călătorit în spațiu până acum. În mijlocul acestui tumult nu se vede niciun joben şi nicio rochie cu corset.

Paşii tropotesc pe punțile metalice, vocile răsună în diverse dialecte ale limbii Standard. Toată lumea se întreabă ce se întâmplă, dar nimeni nu ştie.

Pe pereți şi plafon, ecrane luminoase rulează reclame încontinuu — imagini strălucitoare, muzică şi comentarii zgomotoase. În timp ce îmi croiesc drum prin mulțime spre cea mai apropiată scară, în fața mea apare o hologramă: o femeie într-un costum mulat de un roz strălucitor deschide larg brațele şi mă invită într-un club de la pupa navei. Trec prin ea fără să mă opresc.

Simt un gol în stomac de parcă aş suferi de rău de spațiu. Observ şi alte figuri palide în preajmă şi-mi dau seama că nu doar eu sunt îngrijorat.

E imposibil să am rău de spațiu. Am călătorit prin univers cu nave atât de prost făcute, încât nici gândurile nu ți le puteai auzi din cauza zgomotului asurzitor al propulsoarelor, dar niciodată n-am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Probabil că am exagerat cu antrenamentul.

Simt pasarela cum vibrează sub mine din cauza sutelor de perechi de picioare care păşesc pe ea, dar mai e ceva: un tremur anormal. Brusc, imaginile de pe ecranele video din jurul nostru îngheață, iar muzica şi comentariile sunt întrerupte de o voce feminină, calmă şi profesionistă.

*Atenție, vă rugăm! Anunț către toți pasagerii! În câteva minute vom opri şi reporni propulsoarele hiperspațiale. Această procedură face parte din rutina de întreținere a navei* Icarus. *Probabil că ați sesizat deja uşoare vibrații. Vă mulțumim pentru înțelegerea acordată pe parcursul acestei operațiuni de rutină.*

Vocea e calmă, dar eu n-aş folosi cuvântul *rutină* de două ori în acelaşi anunț decât dacă nu cumva aş avea ceva de ascuns. În doi ani de când călătoresc în spațiu, n-am văzut ca o navă să-şi oprească şi să-şi repornească propulsoarele pe traseu decât o singură dată, acum şase luni, în apropiere de Avon. Atunci mă aflam la bordul unui hârb şi am avut mare noroc că nu s-a dezmembrat la aterizare.

Dar *Icarus* este cea mai modernă şi mai luxoasă navă care s-a lansat vreodată de pe un doc orbital, construită de singura corporație din galaxie suficient de puternică pentru a-şi terraforma planetele. Sunt convins că Roderick LaRoux a folosit cele mai avansate tehnologii la construirea ei.

O iau la fugă pe pasarelă, deşi mă dor picioarele din cauza antrenamentului, şi ajung la următoarea scară pe care urc ținându-mă de balustradă. Am făcut bine, fiindcă la mijlocul treptelor se produce un nou val de vibrații „uşoare".

De data asta, nava se zgâlțâie violent, iar pasarela de sub mine este străbătută de o undă de şoc pe care o văd cum se propagă după cum civilii de pe ea încep să țipe speriați şi să se prindă cu mâinile de balustrade.

Mulțimea este înnebunită de panică. Mă strecor printre oameni, parcurgând cu greu ultimele trepte, apoi o rup la fugă spre următoarea scară. Când ajung sus, pun palma pe cititorul de amprente şi uşile se deschid silențios.

Merg grăbit pe holurile cu covoare luxoase de pe puntea mea. Şi a lui Lilac LaRoux. Sunt mai aglomerate decât de obicei. Oamenii ies din cabine în speranța că pe hol vor afla mai multe despre ce se întâmplă. Într-o altă împrejurare, m-aş opri să admir aceste femei în luxoasele lor ținute de seară, dar acum îmi văd de drum.

Chiar când ajung la cabina mea, se aud trei semnale de alarmă care acoperă muzica ambientală. E aceeaşi voce feminină de mai devreme, dar de data asta mai stridentă din cauza panicii şi mai încordată în încercarea de-a o ascunde.

*Doamnelor şi domnilor, atenție, vă rugăm. Se pare că avem unele probleme cu propulsoarele hiperspațiale şi deplasarea dimensională a produs avarii substanțiale. Vom încerca să menținem nava în hiperspațiu, dar deocamdată vă rugăm să urmați benzile luminoase de pe coridoare şi să vă îndreptați imediat spre capsulele de salvare atribuite.*

Pe holuri începe agitația. E clar că majoritatea pasagerilor habar n-au unde se află şi cum arată capsulele de salvare. Eu mă număr printre cei care au grijă să citească toate informațiile privind securitatea pasagerilor de cum pun piciorul pe o navă. Este de ajuns să treci o singură dată printr-o situație de evacuare de urgență — iar eu am avut mai multe experiențe de acest gen — şi capeți automat acest obicei.

Eu, ca militar, călătoresc întotdeauna având asupra mea un rucsac cu lucruri de care ai nevoie în caz de evacuare, inclusiv echipament de supraviețuire. Evident, conținutul lui nu serveşte la nimic aici, în spațiul interstelar, singurul loc unde vei găsi o astfel de navă. *Icarus* a fost construită pe orbită, şi dacă ar fi expusă la gravitația reală, s-ar prăbuşi ca o balenă sub propria greutate. Totuşi, nu mai stau pe gânduri şi mă întorc să-l iau.

O iau la fugă spre cabina mea, luptându-mă să-mi fac loc prin mulțimea panicată care vine din sens invers.

Pun palma pe cititorul de amprente, intru în cabină şi înhaț rucsacul agățat pe spatele uşii. E un rucsac obişnuit, care se poate micşora şi pe care îl am de pe vremea când eram cadet. Ezit o clipă, apoi îmi iau şi jacheta.

Trebuie să trec pe lângă trei culoare la dreapta, apoi s-o iau la stânga şi să merg înainte. Va dura ceva timp, dat fiind că mulțimea devine din ce în ce mai zgomotoasă şi mai agitată. Reuşesc să ajung la primul culoar, şi când trec pe lângă intrarea spre puntea panoramică, arunc o privire spre interior.

Ştiu cum ar trebui să arate imaginea de-afară, dar văd că nu e aşa. Dincolo de panouri, stelele apar când clar, când estompat. N-am mai văzut aşa ceva. E ca şi cum *Icarus* încearcă şi nu reuşeşte să se mențină în

hiperspațiu. Nu știu ce se va întâmpla dacă va ieși prematur, dar sunt sigur că nu-i a bună.

O fracțiune de secundă, în colțul ferestrei de observație apare un corp metalic imens. Este atât de mare, încât, fără îndoială, are un câmp gravitațional suficient de puternic pentru a devia nava *Icarus* de pe traiectoria ei.

Trec mai departe, grăbindu-mă să ajung la capsula mea. Mulțimea a devenit atât de compactă, încât sunt nevoit să mă strecor pe lângă balustradă ca să pot avansa. Pe aceste pasarele, doar balustradele te împiedică să te prăbușești în hăul de sub ele, adică cel puțin douăsprezece etaje. Când să dau colțul, mă ciocnesc de cineva mai scund decât mine și întind brațele instinctiv ca s-o țin pe persoana respectivă să nu cadă.

— Pardon, domnule! Uită-te pe unde mergi! spune o voce agitată.

*Oh, nu se poate*.

Doi ochi albaștri mă privesc la început surprinși, apoi furioși, iar ea mă dă la o parte cu toată puterea și se apucă din nou cu mâinile de balustradă.

— Bună seara, domnișoară LaRoux, spun eu printre dinții încleștați.

*Vedea-te-aș cum cazi*, spune tonul meu.

În ciuda țipetelor mulțimii, a îmbulzelii și a sirenelor asurzitoare, reușesc să savurez consternarea și disprețul pe care apariția mea neașteptată i le-a provocat domnișoarei LaRoux și prietenelor ei. Pe neașteptate, dintr-un pasaj lateral se revarsă spre noi un nou val de oameni.

În busculadă mă dezechilibrez, dar mulțimea este atât de densă, încât o clipă rămân suspendat în aer, prins ca într-un curent de apă violent. Le zăresc pe prietenele domnișoarei LaRoux care au fost împinse pe coridor.

Una dintre ele încearcă să-şi facă loc prin puhoiul de oameni ca să ajungă din nou lângă mine, strigând-o pe domnişoara LaRoux şi lovind în stânga şi-n dreapta. Îmi dau seama că fata are antrenament, nu e doar o figură drăgălaşă. Să fie o gardă de corp? Dar nici ea nu reuşeşte să înainteze. Celelalte abia se mai văd.

Una dintre ele strigă ceva, dar n-o aud, şi în clipa aceea îmi dau seama că n-o văd pe domnişoara LaRoux. Îmi croiesc drum până la balustradă, căutând din priviri părul acela roşcat şi strălucitor.

Mulțimea este atât de panicată, încât cei nepregătiți sunt călcați în picioare. În spațiul îngust dintre perete şi balustradă, oamenii se împing ca animalele, din ce în ce mai îngroziți. În înghesuială, unii sunt luați pe sus şi izbiți de perete. N-o văd. Chiar când sunt pe punctul de a renunța şi de a mă lăsa purtat de curent, aud un țipăt ascuțit care acoperă vacarmul.

Mă îndrept într-acolo şi zăresc pe cineva cu rochie verde, păr roşu şi față albă care dispare peste balustradă: e domnişoara LaRoux, împinsă de un individ disperat, de două ori cât ea.

Fără să mai stau pe gânduri, încalec balustrada şi trec de cealaltă parte. Mă țin de bare astfel încât să pot să-mi iau elan spre etajul inferior şi sar după ea.

*— Deci ştiaţi care capsulă de salvare era a dumneavoastră?*
*— Da.*
*— Dar ea ştia?*
*— Adică dacă ştia care era a mea?*
*— Dacă ştia care era a ei, domnule maior. Vă rog să fiţi cooperant.*
*— Presupun că ştia. Nu cunosc.*
*— Dar nici dumneavoastră şi nici ea nu aţi reuşit să fiţi acolo unde ar fi trebuit.*
*— Nu toţi pasagerii s-au descurcat în cursul procedurii de evacuare.*

# 4. Lilac

Mă dor umerii şi în gură simt gust de sânge fiindcă mi-am muşcat limba, dar m-am oprit din cădere. M-am lovit de o altă balustradă şi am rămas agățată de bara care îmi trece pe sub brațe. Nu mai pot să respir şi nu mai am niciun pic de vlagă. Oamenii trec năvală fără măcar să se uite la mine. În fața ochilor văd numai pete în timp ce încerc să-mi forțez plămânii să respire, dar simt că nu mai pot să mă țin de bară.

Nu cred că am căzut mai mult de un etaj sau două, altfel sigur n-aş fi reuşit să mă prind de balustradă fără să-mi disloc umerii. Sub mine se întinde un hău în care, dacă aş cădea, trupul meu s-ar face țăndări şi niciun chirurg de pe lumea asta n-ar mai putea să-l refacă.

Scot un țipăt răguşit când în sfârşit plămânii mei se dilată şi se contractă, dar nu mă aude nimeni. Oamenii care trec pe lângă mine sunt o masă confuză de culori şi sunete, miros de transpirație şi spaimă, lovindu-mă cu coatele peste față şi mâini. Sunt atât de îngroziți, că nici nu se gândesc să o evite pe biata fată agățată de balustradă, cu atât mai puțin să o ajute.

— Swann! strig eu încercând să mă uit cu atenție la figurile din preajmă în speranța că voi recunoaşte pe cineva, însă mulțimea se mişcă prea repede.

Atunci aud o voce care le strigă să se dea înapoi. Dar nu e vocea lui Swann. E o voce de bărbat.

Nişte brațe puternice mă apucă de mâini şi mă trag în sus, pe pasarelă. Cineva mă poartă prin mulțime, îi simt corpul între mine şi oamenii care țipă şi fug disperați să se salveze. Aproape că nu mai ating pământul cu picioarele.

Omul mă trage într-un coridor lateral pustiu şi mă pune în picioare. Nu-i văd decât ochii căprui, gravi şi insistenți. Cu greu îl recunosc.

— Comandante! exclam eu.

— Eşti bine? Rănită?

*Mă dor umerii îngrozitor. Limba îmi sângerează. Nu pot să respir.*

Mă lupt să respir şi să-mi înving amețeala.

— Sunt bine.

Comandantul Merendsen mă sprijină de perete ca pe un sac cu rufe şi se duce până la capătul coridorului, unde oamenii fug disperați. Sub ochii noştri, împins de cineva din spate, un bărbat îmbrăcat în smoching cade în gol şi dispare într-o clipă, înainte ca Merendsen să ajungă la el.

Asta nu e o mulțime de oameni, e o adevărată nebunie. Fatală. Poate că Swann va reuşi să aibă grijă de ea în haosul ăsta, dar…

— Anna! strig eu deodată şi mă îndrept spre mulțime.

Trebuie să le găsesc.

Comandantul mă apucă de braț cu o mână de fier. Îi dau peste mână ca să mă eliberez, dar el mă trage înapoi şi mă împinge cât-colo.

— Eşti nebună? strigă el.

— Trebuie să le găsesc, spun eu ducând mâna la gură ca să mă şterg de sânge.

Acum îmi dau seama unde ne aflăm: într-unul din nenumăratele coridoare de întreținere ale vasului.

— Sunt acolo… Trebuie să mă asigur că…

Comandantul îmi blochează drumul, aşezându-se între mine şi torentul de oameni care aleargă spre capsulele de salvare. Deodată nava se înclină din nou, podeaua se zguduie şi ne proiectează pe amândoi spre perete. Sirenele încep să urle iar noi suntem nevoiți să țipăm unul la altul pentru a ne face auziți.

— Nu poți să faci nimic pentru ele, spune el după ce îşi recapătă echilibrul. Se află cu două etaje mai sus. Poți să mergi?

Inspir puternic pe nas.

— Da.

— Atunci, să mergem. Rămâi între mine şi balustradă. Am să încerc să-i împiedic să te strivească, dar ai grijă să te ții bine pe picioare.

Se întoarce spre mulțime umflându-şi pieptul.

— Stai! strig eu apucându-l de braț. Nu pe-acolo!

El pufneşte iritat, dar se opreşte.

— Trebuie să ajungem la capsula de evacuare. Dacă trepidațiile continuă, nava se va rupe.

Încă respir cu greutate şi abia după ce trag aer în piept pot să-i răspund.

— Cunosc această navă, spun eu gâfâind. Capsulele echipajului sunt în apropiere.

El mă priveşte câteva clipe, gândindu-se probabil ce decizie să ia, dar nimic nu transpare pe chipul lui.

— Atunci, hai să mergem.

* * *

Coridorul de serviciu este pustiu, doar benzile luminoase de pe pereți arată că este stare de urgență. Probabil că membrii echipajului sunt la datorie, ajutându-i pe pasageri să urce în capsulele repartizate, înainte să fugă şi ei spre ale lor. Sau poate că panica este atât de mare, încât nici nu mai au cum să ajungă aici.

Comandantul mă urmează tăcut, deşi îi simt încordarea fiindcă ştie că s-ar putea ca eu să-l conduc spre moarte. Sunt convinsă că nu vrea să mă urmeze, dar el nu cunoaşte nava aşa cum o cunosc eu, care mi-am petrecut copilăria jucându-mă prin scheletul ei atunci când era în construcție.

Străbatem un labirint de coridoare, apoi mă îndrept spre o uşă pe care scrie *Accesul permis personalului autorizat* şi încerc s-o deschid. Umerii încă mă dor, dar pot să-mi folosesc brațele. Probabil că nu sunt chiar atât de rănită. Uşa se deschide cu un scârțâit uşor şi în fața noastră se vede o capsulă cu cinci locuri care îşi aşteaptă pasagerii cu uşile deschise.

— Mulțumesc pentru că m-ai însoțit, comandante, spun eu sec, întorcându-mă spre el.

El vine chiar în spatele meu şi se opreşte brusc, cât pe ce să se ciocnească de mine. Îmi vine să plâng, să-i mulțumesc că m-a salvat, dar dacă izbucnesc în lacrimi, mă tem că nu voi mai putea să mă opresc. Fiindcă nu ştie care vor fi consecințele pentru el dacă vom fi găsiți în aceeaşi capsulă. Tata nu va da crezare unei explicații nevinovate.

— Poftim?

— Mai este o capsulă ceva mai încolo. În cinci minute ajungi la ea.

El ridică mirat din sprâncene.

— Domnişoară LaRoux, capsula asta are cinci locuri, iar eu am intenția să ocup unul dintre ele. S-ar putea să nu mai avem cinci minute. Se pare că nava va ieşi din hiperspațiu.

O clipă simt că îngheț de spaimă. Ştiu foarte bine ce se întâmplă când spațiul interdimensional este perturbat. Inspir adânc şi mă trag un pas înapoi ca să nu fiu nevoită să-mi ridic capul.

— Comandante, dacă navele de salvare ne vor găsi pe amândoi în aceeaşi capsulă…

— Îmi asum acest risc, răspunde el printre dinții încleştați, deşi nu-şi doreşte nici el să fie în aceeaşi cabină cu mine.

Dar nava se înclină din nou atât de tare, încât mă proiectează în interiorul capsulei, direct spre unul dintre scaune. Comandantul se ține de cadrul uşii. De undeva, de departe, se aude un scrâşnet metalic îngrozitor.

— Foarte bine! zic eu şi mă ridic, ținându-mă de centura de siguranță.

Nu e o capsulă de lux, clasa întâi, ci doar una funcțională, destinată echipajului. Podeaua este un simplu grătar metalic şi tocurile pantofilor mei Pierre Delacour se înfig în găurile grătarului.

Pantofii în valoare de două mii de galactici sunt distruşi într-o clipă: mătasea de pe tocuri s-a rupt. Cu privirea ațintită spre podea, încerc să-mi recapăt suflarea. Ce contează nişte pantofi? Totuşi, nu mă pot împiedica să mă uit pierdută la pantofii distruşi. Ca şi cum mintea mea a rămas cramponată de acest mic detaliu.

Comandantul pune palma pe cititorul de amprente al uşii şi aceasta se închide cu un şuierat în spatele lui. Apoi apasă pe butonul de ejecție automată, declanşând

numărătoarea inversă care ne dă timp să ne pregătim. Trei alarme luminoase se aprind deasupra noastră, orbindu-mă. Se îndreaptă spre scaunul din faţa mea, tropăind cu bocancii pe podeaua metalică, se aşază şi îşi fixează centurile. Îmi trag tocurile din grilajul de metal şi mă întorc să mă instalez pe scaun.

Respir normal pentru prima dată de când s-au declanşat alarmele. Sunt în siguranţă. Deocamdată. Încerc să nu mă gândesc la faptul că, ţinând cont de panica de-afară, nu toţi pasagerii s-au putut îmbarca în capsulele de salvare.

Ejecţia automată ne va propulsa departe de nava *Icarus* şi într-o oră sau două ne va recupera o navă de salvare. Va trebui să petrec următoarele două ore în compania comandantului Merendsen.

El are o figură impasibilă, impenetrabilă. Oare de ce s-a mai obosit să mă salveze dacă mă urăşte atât de mult? Aş vrea să mă pot scuza pentru ce i-am spus pe puntea de promenadă. Să-i explic că ceea ce spun şi ceea ce gândesc nu este întotdeauna acelaşi lucru, fiindcă în lumea mea este imposibil. Îmi simt gâtul încordat şi gura uscată. N-ar fi trebuit să-i atrag atenţia în seara aceea, în salon.

— Cu cât vrei să te plătim ca să nu povesteşti nimănui această întâmplare când vom ajunge în siguranţă? îl întreb eu, luptându-mă să mă eliberez puţin din hamul în care sunt prinsă.

Într-o capsulă pentru pasageri există centuri elegante şi confortabile, nu un ham cu prindere în cinci puncte, care îmi freacă umerii goi.

Comandantul pufneşte pe nas, întorcând capul spre micul hublou prin care stelele se văd în ritmul în care se mişcă nava.

— Ce te face să crezi că aş vrea să povestesc cuiva?

Pentru binele amândurora, mă hotărăsc să-l privesc pe comandant în linişte până la sosirea ajutoarelor. Dacă nu vorbim, nu va avea ce să povestească.

Numărătoarea inversă continuă şi eu sunt atât de furioasă pe el, încât simt că-mi clocoteşte sângele. Patruzeci de secunde. Patruzeci. Treizeci şi cinci. Urmăresc cifrele de pe ecran şi încerc să mă calmez. O LaRoux nu-şi arată niciodată slăbiciunile.

Deodată, capsula se smuceşte violent, iar noi suntem efectiv lipiți de scaune. O undă de energie albă şi puternică îi străbate structura metalică. Cu un zgomot ca de tunet, totul în jur se cufundă în beznă. Lămpile, numărătoarea inversă şi chiar şi iluminatul de urgență s-au stins. Nu se mai văd decât stelele care strălucesc în întuneric dincolo de hublou.

*Icarus* a ieşit din hiperspațiu.

Câteva clipe nu se aude niciun zgomot, nici măcar zumzetul motoarelor şi al sistemului de urgență. Pentru prima dată de când ne-am urcat la bord, suntem înconjurați de o linişte copleşitoare.

Comandantul înjură şi îl aud cum îşi desface grăbit centurile. Înțeleg de ce se grăbeşte. Fără energie, vom rămâne fără oxigen înainte să-şi dea cineva seama că s-a întâmplat ceva cu *Icarus*. Dar nu aceasta este problema noastră cea mai presantă.

— Aşteaptă, îngaim eu cu o voce răguşită. S-ar putea să mai vină o undă de şoc.

— O undă de şoc?

Îi percep confuzia din glas.

— Comandante, pentru călătoriile interdimensionale sunt necesare cantități imense de energie. Dacă mai vine

o undă de şoc şi te prinde cu picioarele pe podeaua metalică, te-ar putea ucide.

Asta îl face să ezite.

— De unde ştii…

— Nu contează.

Închid ochii încercând să mă concentrez să respir.

Atunci se aprind luminile de urgență. Nu e cine ştie ce, dar măcar vezi în preajmă. Asta înseamnă că s-a activat sistemul de supraviețuire.

Comandantul are o figură tensionată. Mă priveşte fix în ochi şi o clipă niciunul dintre noi nu zice nimic.

Apoi, un urlet metalic răsună în toată nava şi capsula trepidează, ceea ce arată că nu s-a desprins încă de *Icarus*. Ne uităm amândoi spre ecranul cu numărătoarea inversă… Încă nu s-a reaprins. Suntem blocați. Mă uit la comandant, apoi la grilajul metalic al podelei. Dacă se va produce o undă de şoc cât timp stau pe el, voi muri, dar şi dacă se va produce cât timp rămânem ataşați de *Icarus*, capsula va fi distrusă.

*Fă-o! Nu te mai gândi!*

Îmi desfac centurile şi sar pe podea. Comandantul protestează, dar nu-l iau în seamă şi mă îndrept spre panoul de comandă de lângă uşă. Nu ştiu ce se petrece pe *Icarus*, ştiu doar că nu trebuie să rămânem legați de navă dacă se mai produce o undă de şoc cum a fost cea de dinainte. E de ajuns să lansez secvența de separare şi de aprindere cu ajutorul sistemului de urgență, să mă aşez la locul meu, şi vom fi în siguranță până la sosirea navelor de salvare.

*Poți s-o faci. Adu-ți aminte de Simon, de uneltele lui şi de tot ce te-a învățat el…* Trag aer în piept şi deschid panoul.

Şi mai ziceam că nu vreau să-i dau comandantului o poveste bună pentru tabloide. O fotografie cu mine stând cu mâinile băgate până la coate în circuite ar ține prima pagină a ziarelor timp de o lună de zile. Nimeni din clasa mea socială, bărbat, femeie sau copil, n-ar recunoaşte că s-a înjosit să facă aşa ceva.

Scot din panou un fascicul de fire multicolore şi mă uit la el cu atenție. Fără îndoială că sunt codificate cumva, dar necunoscând acest sistem, trebuie să le găsesc manual şi să le identific pe cele două de care am nevoie.

— Pot să te-ajut?

Întrebarea, pusă pe un ton agitat, dar politicos, mă face să tresar.

— Doar dacă eşti electrician, dar mă îndoiesc, dat fiind că cei de la frontieră n-au nici măcar becuri.

Îl aud pufnind în spatele meu. Ce face? Râde de mine?

Mă uit peste umăr, dar el îşi concentrează rapid privirea în plafon. N-am cu ce să tai firele, aşa că mă folosesc de unghii. Un avantaj pe care Simon nu l-a avut niciodată. El nu putea să desfacă firele cu mâinile goale. Şi nici n-ar fi îndrăznit să-şi folosească dinții la circuitele electrice.

Comandantul rămâne tăcut în spatele meu, iar când mă uit a doua oară peste umăr, văd că stă în continuare cu ochii pironiți în plafon. Supărarea mea începe să dispară. Totuşi, el mi-a salvat viața chiar dacă risca să nu mai aibă timp după aceea să ajungă la capsula de salvare.

Trebuie să evit să-i vorbesc. În felul acesta, niciunul dintre noi nu va avea ce povesti la întoarcere, iar el va rămâne cu impresia că sunt cea mai groaznică persoană din lume. Totuşi, în mod ciudat, după ce reuşesc să dezizolez

o porțiune din firul verde şi cel alb, simt nevoia unei conversații. Încerc să fiu conciliantă, dar în ciuda bunelor mele intenții, sunt şi mai sarcastică.

— Acolo la voi, la frontieră, nu aşa porniți amfibiile?

Conectez cele două fire şi rachetele se aprind instantaneu, catapultând capsula departe de navă. Nu mai am timp decât să văd peretele de vizavi apropiindu-se rapid de figura mea, apoi plonjăm în bezna universului.

*— Şi ce credeați că s-a întâmplat în acel moment?*
*— Habar n-aveam. În capsulă nu exista echipament de comunicare.*
*— Şi n-ați încercat să înțelegeți?*
*— Ca militar, sunt instruit să acționez pe baza unor informații solide.*
*— Dar nu aveați niciuna.*
*— Nu.*
*— Ce plan aveați?*
*— Să rămân pe scaunul meu şi să sper. Ce altceva puteam să fac?*
*— Să vedeți ce urma să se întâmple.*
*— Şi să văd ce urma să se întâmple.*

# 5. Tarver

Capsula se clatină puțin, apoi țâșneşte departe de navă şi se stabilizează. Nu se roteşte, aşa că risc şi mă eliberez din ham. Forța gravitațională a scăzut deja la jumătate şi ştiu că în curând va dispărea complet, aşa că bag piciorul sub una din curelele fixate pe podea şi îngenunchez lângă domnişoara LaRoux. Întinsă pe jos, geme şi deja protestează, înainte de a-şi reveni complet. Într-un fel, nici nu mă miră.

Evit să mă uit în decolteul ei, deşi e tentant... Parcă o şi aud repezindu-mă, cum a făcut mai devreme. Aşa că o ridic de subsuori şi o aşez pe un scaun. Ea se sprijină de mine şi murmură ceva indescifrabil, în timp ce eu îi strecor brațele în centurile de siguranță, având grijă să le strâng bine.

Pentru tăria cu care rezist tentației de a le strânge şi mai tare aş merita încă o medalie. Îi verific centura de la piept, apoi mă aplec să-i fixez gleznele în chinga căptuşită. Sunt mai aproape de picioarele domnişoarei LaRoux decât ar trebui. Dar cum naiba reuşeşte să meargă cu pantofii ăştia?

Capsula se clatină din nou, iar eu mă întind şi-mi arunc rucsacul într-unul din compartimentele de

depozitare, după care mă aşez la locul meu, vizavi de ea. Trag hamul şi fixez centurile, apoi dau să-mi vâr picioarele în chingile speciale. În graba mea, împing picioarele prea tare — chinga stângă se rupe, cea dreaptă rezistă. Forța gravitațională dispare de tot, iar eu sunt nevoit să încordez piciorul rămas liber ca să nu se ridice.

O studiez. Ea stă cu capul plecat. *Unde ai învățat să faci chestia asta?* Copiii de bani gata pe care i-am întâlnit eu nici măcar nu ştiau la ce folosesc cablurile electrice, cu atât mai puțin să catapulteze o capsulă de salvare prin scurtcircuitarea sistemului de ejectare. Probabil că ascunde atât de bine această latură a personalității ei, încât nici cei mai neobosiți paparazzi n-ar reuşi s-o găsească.

Ea geme din nou în timp ce rachetele de stabilizare se aprind, proiectându-ne înainte. Capsula vibrează şi constelațiile vizibile prin hubloul din spatele domnişoarei LaRoux devin nişte puncte fixe. Văd silueta navei *Icarus* profilându-se printre stelele statice şi îmi dau seama că se rostogoleşte.

— Ce ai făcut?

Frumoasa adormită s-a trezit şi mă priveşte furioasă cu un singur ochi: celălalt e umflat şi închis. În câteva ore va avea o vânătaie de toată frumusețea.

— Te-am aşezat pe scaun şi ți-am pus centurile de siguranță, domnişoară LaRoux.

Indignarea din privirea ei se transformă în dezgust şi simt că încep să mă enervez.

— Nu te îngrijora. Am avut grijă să-mi țin mâinile unde trebuie.

Până aici am reuşit să fiu cât de cât amabil, dar de data asta ironia din tonul meu nu-i scapă. *Puteai să mă plăteşti şi tot n-aş fi încercat altceva.*

Privirea i se înăspreşte, dar singurul răspuns este o tăcere glacială. Peste umărul ei văd cum *Icarus* încă se rostogoleşte şi îmi imaginez cum se văd stelele dansând prin ferestrele imense de pe puntea panoramică, cum cad cărțile din bibliotecă în salonul de la clasa întâi, cum se răstoarnă scaunele şi mesele în timp ce podelele se înclină.

*Icarus* se roteşte în jurul propriei axe, fără o cauză aparentă, iar în fragmentul de spațiu care se vede prin hublou nu se zăreşte nicio capsulă de salvare detaşându-se de ea. Oare suntem prea departe ca să le observ? Zăresc un obiect înfiorător de mare — acelaşi ca mai devreme — care reflectă o lumină strălucitoare. De unde naiba vine lumina? În clipa următoare capsula se roteşte şi nu se mai vede decât o beznă înstelată.

Mă uit cu atenție la grilajul metalic din podea şi la circuitele de deasupra capetelor noastre pe care constructorii nu s-au sinchisit să le acopere, la plăcile de metal nituite. Sunt convins că la clasa întâi capsulele pentru pasageri sunt confortabile şi luxoase. Dar mie îmi convine mai mult cea în care mă aflu: e robustă şi funcțională, chiar dacă inestetică. Ne zdruncinăm iar, deşi senzorii şi propulsoarele ar trebui să ne asigure o deplasare lină în spațiu. Dintr-un motiv necunoscut, capsula pare să ignore programarea.

Mă uit la domnişoara LaRoux şi o clipă privirile noastre se întâlnesc. E obosită, furioasă şi sigură, ca şi mine, că ceva este în neregulă. Totuşi, niciunul dintre noi nu zice nimic, nu-şi dă cu părerea în legătură cu ce-ar putea fi.

Părul ei coafat într-un coc cu bucle a început să se desfacă şi, în imponderabilitate, stă răsfirat în jurul capului de parcă s-ar afla sub apă. Chiar şi aşa, cu un ochi vânăt, este incredibil de frumoasă.

Apoi capsula se zdruncină violent, spulberând acest moment de liniște. Metalul începe să huruie din cauza vibrațiilor din ce în ce mai puternice şi simt că mă zgâlțâi din tot corpul. Prin hublou se vede o lumină puternică, apoi scuturile se declanşează automat, activate probabil de un senzor exterior.

Lumina aceea. Acum ştiu ce anume a produs-o. Ştiu ce face capsula să se zgâlțâie, să se rotească şi să ignore instrucțiunile de a aştepta în spațiu sosirea cavaleriei salvatoare.

E o planetă. Lumina aceea provine de la o stea şi se reflectă în atmosfera unei planete a cărei forță gravitațională atrage capsula, interferând cu sistemele ei de ghidare. Aterizăm! Asta dacă reuşim să ajungem la sol fără să ne dezintegrăm. Aterizăm *dacă* avem noroc.

Domnişoara LaRoux spune ceva, dar eu nu aud nimic. Zgomotul vibrațiilor s-a transformat într-un huruit, apoi într-un muget puternic, iar temperatura aerului din interior creşte. Trebuie să strig cât pot de tare ca să mă fac auzit.

— Ține limba lipită de cerul gurii.

Ea se uită încruntată la mine de parcă aş vorbi limba chineză.

— Relaxează-ți maxilarul, altfel îți spargi dinții sau îți muşti limba. Ne prăbuşim.

Acum a înțeles ce spun şi e suficient de inspirată să confirme dând din cap, în loc să strige la mine. Închid ochii şi încerc, *încerc* să mă relaxez.

În capsulă, gravitația scade, apoi creşte din nou brusc, iar eu simt că centurile în care sunt imobilizat îmi taie pieptul, şi aerul din plămâni e forțat să iasă într-un urlet răguşit pe care nu mi-l pot auzi.

Pătrundem în atmosferă, deci aerul de-afară trebuie să fie extrem de fierbinte. Acum am intrat în câmpul gravitațional al planetei şi accelerația ne atrage spre pământul de sub noi. Timp de o clipă, domnişoara LaRoux mă priveşte în ochi, dar amândoi suntem prea şocați, prea zdruncinați ca să mai putem comunica.

Tot atunci realizez că ea nu țipă îngrozită, aşa cum m-aş fi aşteptat. Apoi urmează impactul şi mă lovesc atât de tare cu capul de tetieră, încât îmi clănțănesc toți dinții din gură. Îmi dau seama că mă țineam cu mâna de centura de peste piept, fiindcă aproape mi-am dislocat degetul mare.

Paraşuta se deschide şi plutim.

Brusc, în capsulă se face linişte şi amândoi aşteptăm încordați contactul cu solul, întrebându-ne dacă paraşuta va atenua impactul şi nu ne vom zdrobi.

Urmează o bubuitură asurzitoare şi ceva zgârie exteriorul capsulei, apoi ne răsturnăm cu capul în jos. Uşa compartimentului pentru bagaje se deschide şi rucsacul meu zboară cât colo.

O nouă hurducătură şi capsula ricoşează, începând să se rostogolească. Sunt ca prins într-un vârtej amețior, smucit în centuri înainte şi înapoi până când în sfârşit ne oprim. Respir de câteva ori ca să-mi revin şi abia atunci îmi dau seama că stăm pe loc. Nu ştiu dacă suntem cu capul în jos sau nu, dar observ că nu atârn în centuri, ceea ce înseamnă că suntem în poziție verticală normală. Mă simt de parcă ar fi trecut peste mine o turmă de rinoceri, dar încet-încet îmi revin şi încerc să înțeleg ce s-a întâmplat. Nu-mi vine să cred, dar am aterizat. Deocamdată habar n-am unde, dar important este că trăiesc.

Sau poate că am murit şi am ajuns în iad, unde sunt nevoit să stau într-o capsulă cu domnişoara Lilac LaRoux.

La început, niciunul dintre noi nu spune nimic. Îmi aud propria respiraţie profundă şi greoaie. Ea respiră scurt şi sacadat — mă întreb dacă nu cumva se abţine să nu plângă. Capsula produce un bâzâit sonor pe măsură ce se răceşte, apoi zgomotul se estompează.

Mă doare tot corpul, dar îmi flexez degetele de la mâini şi de la picioare, mă întind cât îmi permit centurile, încercând să mă dezmorţesc. N-am nimic grav. Domnişoara LaRoux trăieşte şi e conştientă. Îmi dau seama după cum respiră, deşi stă cu capul plecat şi o şuviţă de păr îi cade pe faţa. La un moment dat, ridică mâna, căutând să se elibereze din centuri.

— Aşteaptă! îi spun eu, şi ea rămâne nemişcată.

Îmi dau seama că am vorbit pe un ton autoritar şi încerc să găsesc unul mai blând. N-are niciun rost să fiu dur cu ea. În primul rând, n-o să mă asculte dacă procedez aşa.

— Domnişoară LaRoux, să nu riscăm amândoi dacă începe să se rostogolească din nou. Deocamdată rămâi acolo.

Mă eliberez din centuri şi-mi rotesc uşor umerii în timp ce mă ridic prudent în picioare.

Ea ridică privirea spre mine şi o clipă simt că o compătimesc, uitând ce mi-a făcut. Are acea figură albă şi inexpresivă pe care am văzut-o la recruţi pe câmpul de luptă.

Cu doi ani în urmă, eu însumi eram un proaspăt recrut. Anul trecut am intrat în luptă pentru prima oară. Rămăsesem ca paralizat când sergentul m-a apucat de

braț şi m-a tras după un zid de cărămidă. În secunda următoare, o rază laser a găurit locul unde mai devreme fusese capul meu. Problema e că unii recruți care reacționează aşa au ghinionul să fie pulverizați, însă alții scapă şi devin buni soldați.

Două firicele de sânge se scurg pe gâtul ei din rănile făcute de agățătoarele cerceilor care i-au intrat în carne. După cât e de palidă, îmi dau seama ce se va întâmpla înainte să-mi spună.

— Cred că-mi vine să vomit, şopteşte ea cu glas înecat, strângându-şi buzele.

Mă prind cu mâinile de curelele din plafon şi îmi mut greutatea de pe un picior pe altul. Capsula nu se clinteşte, ceea ce înseamnă că este bine înțepenită pe sol.

— E-n regulă, spun eu pe acelaşi ton blând, apoi mă las într-un genunchi în fața ei şi o ajut să-şi desfacă centurile. Aşteaptă puțin, repiră pe nas.

Ea scânceşte şi se eliberează din ham, căzând în genunchi pe grilajul metalic al podelei. Cred că îi va lăsa semne.

Ridic fundul unui scaun de alături şi, aşa cum bănuiam, găsesc sub el un compartiment de depozitare. Scot de acolo cutia cu scule şi o pun deoparte. Ea înțelege intenția mea, se prinde cu mâinile de margini şi se apleacă să vomite. Eu mă întorc cu spatele şi îmi fac de lucru, deschizând toate trapele şi compartimentele încastrate peste tot în jur. Găsesc un rezervor de apă, pachete cu rații de mâncare ambalate în folie argintie, o trusă de prim ajutor cu crucea roşie pe ea şi o trusă de scule. Găsesc şi o cârpă nu tocmai curată pe care i-o întind în momentul când se ridică. Ea o priveşte nehotărâtă — fără să comenteze, slavă Domnului! —, dar până la urmă o apucă cu două

degete şi foloseşte colțul cel mai puțin murdar ca să se şteargă la gură.

E naufragiată pe o planetă necunoscută, are un ochi vânăt şi tocmai a vomitat în compartimentul de sub scaun, dar ea tot nu se poate abține să-şi dea aere.

Tuşeşte ca să-şi curețe gâtul.

— În cât timp crezi că ne vor găsi navetele?

Se vede treaba că ea e convinsă că *Icarus* n-a pățit nimic, că în timp ce noi stăm de vorbă, nava este în reparații. Că dintr-o clipă în alta vor veni să ne caute şi că ăsta nu este decât un scurt coşmar. Las la o parte iritarea mea şi mă gândesc dacă să-i spun ce-am văzut sau nu. Că nava *Icarus* cădea ca un bolovan în atmosfera acestei planete, ducând o luptă pierdută cu gravitația.

Nu, dacă am să-i spun ce-am văzut, ea se va panica. Mai bine să mai aştept.

— Să luăm lucrurile pe rând, îi spun eu şi caut ceva în care să-i torn nişte apă să bea.

Un ton ferm şi profesionist, vesel, dar nu foarte prietenos, face minuni şi cu recruții, determinându-i să se concentreze asupra unor sarcini care să le distragă atenția.

— Să vedem ce putem afla despre locul unde suntem.

În timp ce vorbesc, scuturile termice se retrag de peste hublouri şi am un sentiment de uşurare când privesc afară şi văd copaci.

— Cred că avem noroc. Planeta pare să fie terraformată. Probabil că există nişte senzori pentru verificarea calității aerului.

— Există, confirmă ea. Dar au fost scurtcircuitați. Şi oricum n-avem nevoie de ei. Aerul este respirabil.

— Mă bucur că eşti atât de sigură, domnişoară LaRoux, îi răspund eu fără să mă pot abține. Dar prefer să am

confirmarea dată de un instrument. Nu că n-aş avea încredere în cunoştinţele tale.

Mă priveşte cu ochii mijiţi şi, dacă privirea ar putea ucide, atmosfera toxică ar fi cea mai mică dintre problemele mele.

— Dar deja respirăm aerul de aici, mi-o întoarce domnişoara LaRoux şi arată cu mâna spre podea.

Mă aplec să mă uit unde-mi arată ea şi, timp de o clipă, îmi ţin respiraţia. Nu se vede decât dacă te laşi în jos: capsula a fost despicată lateral ca o cutie de conserve. Îmi amintesc că niciunul dintre noi nu a simţit că se sufocă şi mă forţez să trag aer în piept.

— Ei, ia te uită! Probabil că s-a întâmplat la aterizare.

Îmi ascult propria voce. E calmă. Foarte bine.

— Deci planeta este într-un stadiu avansat de terraformare. Asta înseamnă că…

— Este colonizată, completează ea închizând ochii.

Nu o învinuiesc. Îmi stă pe limbă să-i spun că în curând va găsi o companie mai plăcută decât a mea, dar adevărul este că şi eu mă simt uşurat. Companiile care deţin această planetă trebuie că au colonii pe toată suprafaţa ei. Ceea ce înseamnă că undeva pe această planetă, poate chiar în apropiere, oamenii se întreabă ce s-a întâmplat acolo sus. Probabil că îşi vor face apariţia gata de luptă, crezând că suntem invadatori, însă nu cred că va fi greu să-i convingem că suntem supravieţuitorii unei catastrofe. Totuşi, parcă aş prefera să nu fiu îmbrăcat în uniforma militară. Majoritatea coloniştilor de pe planetele îndepărtate nu sunt prea încântaţi când văd militari.

— Rămâi aşezată, îi spun eu ridicându-mă în picioare ca să umplu butelca cu apă din rezervor. Eu am să dau o raită pe-afară să văd în ce stare este sistemul de comunicaţii.

Ea se uită la mine ridicând o sprânceană şi, în ciuda părului răvăşit, a sângelui de pe gât şi a ochiului învinețit, gura i se arcuieşte într-un mic zâmbet disprețuitor. Simt că mă umplu de furie în fața acestui zâmbet care îmi aminteşte de toate momentele când am fost privit cu condescendență.

— Comandante, spune ea pe un ton blând, ca şi cum s-ar adresa unui copil, nu trebuie decât să aşteptăm. Chiar dacă sistemul de comunicații s-a defectat, coloniştii au văzut prăbuşirea. Şi probabil că echipele de salvare ale tatălui meu sunt deja pe drum.

Aş vrea să fiu atât de sigur că cineva va veni să mă salveze, dar în trecut n-am putut niciodată să contez pe asta. În plus, eu nu sunt unicul copil al lui Roderick LaRoux.

O las pe scaunul ei, unde îşi aranjează rochia cu eleganță şi îşi aşază grațioasă mâinile în poală, iar eu mă îndrept spre uşa deformată pe care o împing din răsputeri cu umărul. Uşa se deschide cu un scârțâit care, dacă aş fi răutăcios, aş spune că seamănă cu vocea domnişoarei LaRoux când e nemulțumită.

Afară este linişte. Aerul proaspăt este mai dens decât pe alte planete recent colonizate. De fapt, nu cred că am mai respirat vreodată un aer atât de curat, nici măcar la mine acasă. Renunț repede la acest gând. Amintirile despre casa mea şi despre părinții mei îmi distrag atenția de la ce am de făcut. Sunt naufragiat împreună cu cea mai bogată fată din galaxie şi trebuie să mă asigur că vom fi la vedere în momentul când tatăl ei va veni să ne caute.

Nu aud nicio pasăre şi niciun zgomot care să arate existența animalelor sălbatice. Totuşi, capsula noastră a tăiat un şanț lung prin pădurea din jur, culcând copacii

la pământ. Poate că animalele s-au ascuns prin scorburi şi vizuini, speriate de zgomotul infernal.

Copacii sunt înalți şi drepți, cu trunchiul inferior lipsit de ramuri, cu frunze de un verde-închis care emană un parfum viu şi curat. Am mai văzut astfel de copaci. Nu le cunosc denumirea ştiințifică, dar noi le spunem copaci-catarg. Sunt primii copaci plantați de echipele de terraformare imediat ce materia organică a produs primul strat de sol. Cresc repede şi trunchiul lor înalt şi drept este bun ca material de construcții. Abia mai târziu se plantează arborii ornamentali sau pomii fructiferi. Întrucât se văd numai copaci-catarg şi nimic altceva, deduc că ne aflăm pe o planetă mai nouă, în ciuda aerului dens.

Dar judecând după cât de mari au crescut, e clar că ecosistemul s-a dezvoltat de ceva timp. De fapt, sunt uriaşi, sunt cei mai mari copaci-catarg pe care i-am văzut în viața mea. Au aproape dublu în înălțime, iar vârfurile lor fusiforme se arcuiesc sub greutatea crengilor. Oare cum au ajuns să crească atât de mari? În acest stadiu, echipele de terraformare ar fi trebuit să introducă deja o mulțime de alte specii care să-i înlocuiască treptat în ecosistem...

Dintr-o privire îmi dau seama că nu mai avem nicio şansă să luăm legătura cu salvatorii: dispozitivul de comunicare s-a rupt la aterizare şi dacă nu s-a făcut scrum în timpul undei de şoc sau la intrarea în atmosferă, probabil că zace pe-aici pe undeva făcut bucăți. Aşa că s-ar putea ca moştenitoarea cea țâfnoasă să aibă dreptate când zice că taică-său trebuie să apară din clipă în clipă, dar şi mai probabil este ca el să nu ne găsească printre miile de resturi risipite pe suprafața planetei. Trebuie să găsim un loc mai vizibil, unde au căzut fragmente mai mari din nava prăbuşită, fiindcă acolo va ateriza echipa de salvare.

Mă uit la copacii din jurul meu care au rămas în picioare. Spre vârf sunt foarte subțiri, aşa că n-am nicio şansă să mă urc în vreunul ca să văd la distanță. Ea ar putea, fiindcă e mai uşoară, dar numai că mă gândesc la asta şi mă umflă râsul. *Haide, domnişoară LaRoux. Rochia de seară se asortează perfect cu copacii. Look-ul de zeiță a naturii este în trend pe Corint, crede-mă.* Mă întreb dacă ea a văzut vreodată cum arată frunzele în realitate.

Stând în mijlocul acestui dezastru şi zâmbind ca un idiot, în ciuda faptului că mă doare tot corpul după zgâlțâiala din timpul prăbuşirii, îmi dau seama că îmi place aici. După atâtea săptămâni petrecute la bordul navei, cu pieptul acoperit de medalii, şi zile întregi în compania unor oameni care nu vor să ştie lucruri concrete despre război, aici mă simt ca la mine acasă.

Văd un deal ceva mai încolo, în direcția pe care o numesc arbitrar vestul, fiindcă într-acolo începe să apună soarele. E o zonă mai înaltă, de unde poate vom avea noroc să scrutăm împrejurimile, dar e mult de mers până acolo. În timp ce mă întorc în epava capsulei, simt că mi-am regăsit buna dispoziție şi că o compătimesc pe fata dinăutru. Poate că eu am revenit în lumea mea, dar ea a părăsit-o pe a ei. Ştiu bine ce înseamnă asta.

— Am pierdut dispozitivul de comunicare, îi spun eu.

Mă aşteptam să înceapă să plângă, dar ea se mulțumeşte să dea din cap ca şi cum ar fi ştiut.

— Oricum, nu ne-ar fi folosit la nimic. Unda de şoc a scurtcircuitat toată rețeaua.

Aş vrea s-o întreb cum de ştie ea lucrurile astea, unde a învățat să facă ce a făcut, dar de pe buze îmi scapă o altă întrebare.

— Ce este o undă de şoc?

Ea ezită, fixând cu privirea arborii care se văd prin hublou.

— *Icarus* a ieşit din hiperspaţiu în mod neaşteptat. Ceva s-a întâmplat, dar nu ştiu ce. N-ai învăţat nimic la şcoală despre salturile hiperspaţiale?

Vorbeşte pe un ton dispreţuitor şi nu-mi lasă timp să răspund. Nu contează, fiindcă tot ce ştiu despre hiperspaţiu este că îţi permite să ajungi dintr-un loc în altul fără să călătoreşti două sute de ani.

— Navele trec dintr-o dimensiune în alta comprimând spaţiul... Asta implică folosirea unor cantităţi imense de energie.

Îmi aruncă o privire ca şi cum ar vrea să se asigure că înţeleg ce spune.

— În mod normal, navele ies din hiperspaţiu treptat, parcurgând mai multe etape, pentru a evita o recţie energetică violentă. Nu ştiu din ce motiv, *Icarus* a ieşit din hiperspaţiu mai devreme decât trebuia.

N-ar trebui să mă mire faptul că fiica lui Roderick LaRoux, creatorul celei mai mari şi mai moderne flote din galaxie, ştie toate lucrurile astea. Dar nu înţeleg cum de o persoană ca ea, infatuată şi capabilă de insulte nimicitoare, are atâta interes pentru fizică.

Eu habar n-aveam că o călătorie prin hiperspaţiu este atât de periculoasă. Dar nici n-am auzit să se fi întâmplat aşa ceva până acum.

Reflectez câteva clipe la cele spuse de ea.

— Deci dacă am ieşit din hiperspaţiu mai devreme decât trebuia, înseamnă că putem fi oriunde în galaxie, nu?

Fără mijloace de comunicare. Fără niciun indiciu despre locul unde ne aflăm. Din ce în ce mai bine.

— *Icarus* a declanşat sistemul energetic de urgenţă, spune pe un ton calm domnişoara LaRoux. Probabil că au şi lansat semnalele de alarmă.

*Presupunând că a mai rămas cineva în viaţă în sala de comunicaţii*. Dar nu zic nimic. O las să creadă că în curând vom fi salvaţi.

— Am văzut un deal înspre vest. Vreau să ajung acolo până se întunecă, să văd încotro trebuie să ne îndreptăm. Pot să-ţi las câteva raţii de supravieţuire, în caz că ţi se face foame cât aştepţi.

— N-am nevoie, comandante, spune ea ridicându-se în picioare şi făcând o grimasă când un toc îi scapă în grătarul din podea. Vin cu dumneata. Dacă îţi imaginezi că îţi dau şansa să mă abandonezi aici, te înşeli amarnic.

Brusc, îmi dispare compasiunea pentru fata asta.

*S-o abandonez?* Măcar de mi-ar permite conştiinţa sau datoria. Galaxia ar deveni un loc mai bun fără ea. În fond, nimeni n-ar şti că am fost în aceeaşi capsulă.

Mă rog, în afară de mine. Şi ar fi de ajuns.

— Cred că pantofii tăi nu sunt...

— Pantofii mei nu sunt treaba dumitale, comandante.

Se îndreaptă spre ieşire, reuşind în mod miraculos să nu-i mai scape tocurile prin grătarul de jos, şi coboară scările. Cu capul sus şi umerii drepţi, păşeşte ridicol de graţioasă — parcă ar coborî treptele spre sala de bal. O las să-şi contemple noul regat şi mă duc să caut ceva în rucsacul meu. Este un echipament de urgenţă pentru militari şi în doi ani de zile de când îl car după mine n-am fost niciodată mai bucuros că îl am.

Ţin în el lucruri obişnuite — un card de memorie criptat cu toate informaţiile care mă privesc, o lanternă, o butelcă militară cu sistem de purificare a apei, chibrituri,

lame de ras — şi câteva obiecte personale: o fotografie cu casa mea şi un carneţel. La bordul lui *Icarus* ţineam în el şi Gleidelul meu, deoarece era nepoliticos să port asupra mea o armă.

Scot arma şi verific repede dacă bateria kinetică e încărcată complet. Măcar nu trebuie să-mi fac griji că se va descărca înainte să plecăm de-aici. O pun la loc în tocul ei şi mi-o fixez la centură, apoi iau câteva raţii de supravieţuire din compartimentul de stocare de deasupra capului. Recuperez gamela de pe podea, unde a lăsat-o domnişoara LaRoux, ies din capsulă şi închid uşa în urma mea. Nu vreau să dau ocazia vietăţilor sălbatice să se răzbune pe noi pentru că le-am invadat habitatul şi să ne consume raţiile de alimente.

* * *

Mica noastră excursie se dovedeşte a fi unul dintre cele mai dificile marşuri pe care le-am făcut vreodată.

Înaintarea nu e dificilă, deşi tufărişul e des şi trebuie să trec peste copacii căzuţi, a căror scoarţă aspră îmi agaţă hainele şi îmi zgârie pielea. Simt cum îmi curge transpiraţia pe spinare, deşi aerul rece îmi arde plămânii. Plantele nu-mi sunt foarte cunoscute, dar nici complet necunoscute, doar puţin mai diferite de cum le ştiu eu. Sunt tot felul de gropi şi denivelări în care pot să-mi scrântesc piciorul şi mărăcini care mă înţeapă şi-mi agaţă tricoul.

Dar problema mea nu are legătură cu nimic din toate astea.

Problema este domnişoara LaRoux, care încearcă să ţină pasul cu mine încălţată în pantofi cu toc. Mai bine rămânea la capsulă. Fără ea m-aş putea mişca mult mai

repede. Dar de fiecare dată când o întreb dacă vrea să se întoarcă, se uită la mine cu o figură inexpresivă şi tace cu încăpățânare.

Îi întind mâna ca să o ajut să treacă peste obstacole, deşi nu sunt sigur că, dacă ar cădea într-o groapă, m-aş obosi s-o pescuiesc de-acolo. La început refuză, uitându-se la mâna mea de parcă s-ar teme să nu contracteze vreo boală contagioasă, ca şi cum pentru ea acest marş nu este decât o plimbare prin parc. Totuşi, după ce era să cadă de câteva ori, îndrăzneşte să-şi pună degetele în palma mea din când în când, făcând tot posibilul să evite ajutorul meu. E încă foarte palidă, dar strânge din dinți, iar eu am grijă să stau aproape de ea în caz că leşină.

Până la urmă, mi se face milă de ea.

— Vrei să te odihneşti puțin? o întreb eu uitându-mă pe furiş să văd cât mai e până apune soarele.

N-aş vrea să ne prindă noaptea prin pădure. Mi-e şi-aşa destul de greu s-o trag după mine pe fata asta răsfățată. Tot ce ne-ar lipsi e să-şi rupă vreun picior.

Ea se gândeşte puțin, apoi clatină din cap, încercând să-şi aranjeze părul cu mâna.

— Dar unde să mă aşez?

*Să te aşezi? Oh, ce mă bucur că ai întrebat! Am în buzunar un şezlong confortabil pe care l-am adus special pentru Alteța Voastră.*

Mă abțin s-o spun cu voce tare şi strâng din buze. Domnişoara LaRoux sesizează că am vrut să-i dau o replică şi chipul i se umbreşte. Observ că rănile făcute de agățătoarele cerceilor încă îi sângerează, că nasul a început să i se umfle de la lovitura primită când umbla la circuite şi că are buzele uscate şi crăpate. Mare minune că a rezistat atât. Nu m-aş fi aşteptat de la una ca ea.

Îmi scot jacheta şi o întind pe un buştean. Ea se aşază grațioasă, ținând de poalele rochiei, şi acceptă butelca pe care i-o întind, luând cu delicatețe o sorbitură din ea. Mi-o înapoiază şi întoarce privirea în altă parte, iar eu duc butelca la gură şi beau o înghițitură zdravănă. Mă îndrept spre marginea luminişului, oprindu-mă din când în când să trag cu urechea.

Foşnetul micilor vietăți ascunse în tufişuri se aude din nou, iar eu sper ca ea să nu audă şi mai ales să nu vadă ce anume produce aceste zgomote. Prezența unei faune locale îmi oferă încă un indiciu: planeta este în ultimele etape de terraformare. Aici ar trebui să existe colonii, cerul să fie traversat de navete şi avioane. Atunci de ce singurele zgomote sunt foşnetul ierbii, adierea vântului prin copaci şi gâfâielile domnişoarei LaRoux care încearcă să-şi tragă suflarea cât mai discret?

Tocmai mă pregăteam să-i sugerez să se întoarcă pe unde am venit, când, spre surprinderea mea, ea se ridică țanțoşă în picioare fără ca eu să i-o fi cerut şi mă lasă să-mi recuperez jacheta. Credeam că va face cale întoarsă spre capsulă fără să scoată o vorbă, dar ea îmi face semn s-o iau înainte, în direcția în care mergeam. Strânge din dinți cu hotărâre, şi când se sprijină de mâna mea ca să păşească cu pantofii aceia ridicoli peste un buştean, trebuie să recunosc că e mai tare decât pare.

Măcar atât. Gândul că trebuie s-o protejez mă epuizează, mă apasă pe umeri şi-mi dă crampe în stomac. O fi ea enervantă, dar e totuşi departe de casă. Dacă va scăpa de aici, asta va fi datorită mie. Câteodată am impresia că îmi petrec viața protejându-i pe alții.

Când ajungem la poalele dealului, ea abia îşi mai trage sufletul, deşi încearcă din răsputeri să-mi

demonstreze că rezistă. Dar nu putem să ne oprim din nou ca să ne odihnim dacă vrem să ne şi întoarcem înainte de lăsarea întunericului. Pornim amândoi să urcăm panta, şi când o iau de mână ca s-o ajut, ea nu mai protestează, fiindcă e prea obosită.

Când ajungem sus, descoperim că versantul celălalt e o râpă abruptă şi stâncoasă. Însă creasta dealului ne oferă acel punct de observaţie de care aveam nevoie. Stăm amândoi şi ne uităm la priveliştea care ni se deschide în faţa ochilor…

Îmi pare rău că n-am venit singur.

Ea îşi înăbuşă un ţipăt şi rămâne cu gura deschisă, uitându-se îngrozită ca şi mine. Niciunuia dintre noi nu-i vine să-şi creadă ochilor… Probabil că nimeni n-a mai văzut aşa ceva până acum.

— Lilac. Lilac, nu te uita.

Încet şi cu blândeţe, aşa cum se procedează cu un recrut care rămâne şocat pe câmpul de luptă, încerc să o conving să plece de-acolo.

— Uită-te la mine, nu la ce se întâmplă. Haide, vino!

Dar ea nu-şi poate lua privirea de-acolo, şi ne uităm amândoi înmărmuriţi.

La orizont, resturi de navă cad din cer ca o ploaie de meteoriţi, lăsând în văzduh dâre incandescente. *Icarus* se prăbuşeşte. Seamănă cu un animal uriaş care geme şi se leagănă greoi, luptându-se în zadar să învingă gravitaţia. Câteva clipe pare că a rămas suspendată în aer, eclipsând una dintre lunile planetei, palidă în lumina după-amiezii. Dar prăbuşirea este inevitabilă.

O cuprind cu braţul de după umeri pe fata de lângă mine şi asistăm amândoi la moartea navei care se descompune în cădere.

Se prăbuşeşte îndreptându-se oblic spre un lanț muntos, dincolo de câmpie. Fragmente gigantice zboară prin aer, şi fiindcă forța de frecare este imensă, nava se rupe în două. În cădere, mici cioburi incandescente țâşnesc din ea, traversând cerul ca nişte stele căzătoare. Îmi dau seama cu groază că sunt capsule de evacuare. Capsule care nu s-au putut ejecta înainte ca nava să se prăbuşească şi în care n-a existat o domnişoară LaRoux care să le elibereze din docuri.

*Icarus* loveşte muntele ca o piatră care ricoşează pe suprafața apei, apoi dispare dincolo de el. Pentru totdeauna.

Brusc, în jurul nostru se face linişte. De dincolo de crestele munților se ridică nori de vapori şi de fum negru…

Amândoi rămânem muți, martori ai unei scene incredibile.

*— Ați mai fost în situații de supraviețuire.*
*— Da, așa este.*
*— Dar niciodată într-una asemănătoare.*
*— Niciodată cu o domnișoară îmbrăcată în rochie de bal, dacă la asta vă referiți.*
*— Mă refer la faptul că în acel moment nu știați unde vă aflați.*
*— Nu aceasta era principala mea preocupare.*
*— Dar care era, domnule maior?*
*— Să văd în ce loc ar putea ateriza echipa de salvare și să ajung acolo.*
*— Asta era tot?*
*— Ce altceva să mai fie?*
*— Asta vrem să aflăm și noi.*

# 6. Lilac

Mă apucă de încheietura mâinii şi mă obligă să plec de-acolo. Îi simt degetele aspre şi fierbinți. Mă strânge prea tare. Cred că țin ochii închişi, dar continui să văd căderea lui *Icarus*: un râu de foc din cer, nori imenşi de fum şi de aburi. Imaginea mi s-a imprimat pe retină şi nu văd nimic altceva. M-a obligat să cobor de pe stâncă, dar eu n-am observat decât abia după ce am ajuns la poalele dealului.

Mă țin după el mergând poticnit, fiindcă tocurile pantofilor mi se răsucesc în fel şi chip pe terenul denivelat sau mi se afundă în pământ. De ce femeile nu au o ținută pentru astfel de ocazii? Să poarte din când în când nişte bocanci la o rochie de seară, chiar că ar fi interesant.

Încep să râd, iar el se opreşte numai cât să-mi arunce o privire peste umăr, după care îmi slobozeşte încheietura mâinii şi mă apucă de braț.

— Mai avem foarte puțin, domnişoară LaRoux. Te descurci foarte bine.

Nu mă descurc bine deloc. Mă simt ca o păpuşă din cârpe, fără coloană vertebrală, dar cu pantofi asortați.

Habar n-am unde ne aflăm sau cât de mult ne-am îndepărtat de capsulă, iar când o creangă mă loveşte peste

față, sunt nevoită să închid din nou ochii. Revăd nava: o imagine remanentă neclară. Razele soarelui pătrund aproape orizontal printre copaci, şi dincolo de pleoapele mele, umbrele alternează cu lumini roşii. Oare cât timp am stat pe creasta dealului?

Nava tatălui meu este în ruine. Am văzut-o prăbuşindu-se. Câte suflete s-au prăbuşit odată cu ea? Câți n-au reuşit să se lanseze cu capsulele?

Simt că mă lasă picioarele. El încearcă să mă susțină, dar mă trage prea tare de braț şi o parte detaşată din mintea mea îmi spune că mai târziu o să mă doară umărul. Mă smuceşte iar şi de data asta îmi scapă un geamăt. După o secundă pare să accepte că nu poate să mă târască prin pădure dacă nu mă străduiesc puțin.

Îmi dă drumul la braț şi eu mă prăbuşesc la pământ. Abia am timp să întind mâinile înainte să cad cu fața în mâzga amestecată cu frunze pe jumătate putrede ce acoperă solul pădurii. Miroase a cafea, a piele şi a gunoi; nu seamănă deloc cu pământul suplu şi omogen din hologrădinile de pe Corint. Nu mai am putere să-mi păstrez puțină demnitate. Nu mai am putere să-l fac să creadă că nu voi ceda.

Comandantul mă lasă un moment să-mi trag sufletul. Respir atât de puternic, încât răsuflarea mea spulberă bucăți de frunze murdare. Când el se apleacă lângă mine, tresar.

— Lilac...

Blândețea din vocea lui mă frapează mai mult decât un ordin răstit. Ridic capul şi dau cu privirea de ochii lui castanii foarte aproape de mine. Parcă văd prăbuşirea navei *Icarus* întipărită pe figura lui, la fel cum ştiu că este şi pe a mea.

— Haide! În curând se înnoptează şi trebuie să ajungem la capsulă înainte să se lase întunericul. Hai că poți! Nu mai este mult.

Regret că nu se mai comportă ca un ticălos. Mă simt dezarmată în fața compasiunii lui.

— Nu mai pot. Nu mai pot, comandante. Nu mai vreau. Eu n-ar trebui să fiu aici!

El ridică din sprâncene şi asprimea de pe chipul lui parcă se topeşte. Se uită la mine cu o expresie neobişnuit de duioasă care simt că mă scoate din starea mea de durere şi neputință. Apoi totul se năruie.

— Încearcă să rămâi în picioare. Crezi că eşti în stare de atâta lucru, Alteță?

*E mult mai bine aşa*.

— Îți bați joc de mine? îl reped eu.

— Doar un imbecil şi-ar bate joc de tine, domnişoară LaRoux.

Blândețea de pe chipul lui a dispărut şi el se ridică sprinten în picioare.

Se îndepărtează câțiva paşi şi scrutează pădurea din jurul nostru ca şi cum ar recunoaşte-o. Este obişnuit cu astfel de situații. Ştie să citească locul acesta, aşa cum eu ştiu să citesc mulțimea dintr-o sală de petrecere în funcție de acel neîncetat du-te-vino al cuplurilor şi de conversațiile dintre invitați, toată societatea care gravitează lent în jurul meu asemenea stelelor de pe cer în mişcarea lor de revoluție. E o imagine cunoscută, familiară.

Pentru mine, pădurea asta nu este decât o pâclă în nuanțe de verde, auriu şi gri, unde toți copacii seamănă între ei şi nu-mi spun nimic. M-am mai plimbat în natură, dar atunci n-a fost nevoie decât de o apăsare pe butonul proiectorului pentru a înlocui imaginea holografică a unei

grădini perfect întreținute cu cea a unei păduri însorite, unde se auzeau triluri de păsărele. Acolo mirosea frumos şi copacii erau plini de flori. Solul bogat şi neted nu-mi murdărea hainele şi putem să mă întind pe jos ca să dorm.

Când eram mică, tata obişnuia să mă scoată la picnic în pădurea aceea. Sub cupola înaltă formată de coroanele copacilor, îmi imaginam că suntem într-un castel unde eu eram gazda şi îl serveam cu o ceaşcă de ceai invizibilă, împărtăşindu-i tot felul de secrete insignifiante din viața mea de copil. El intra întotdeauna în jocul meu şi, spre asfințit, mă prefăceam că adorm pe genunchii lui, ca să mă ducă în brațe până la noi acasă.

Pădurea aceasta este deasă, străină şi plină de umbre, iar pe jos sunt numai pietre. Când dau să mă sprijin de un copac, scoarța lui îmi zgârie palmele. Asta nu e realitate... E un coşmar!

Comandantul dă din cap ca şi cum s-ar fi lămurit ce are de făcut în continuare după ce a citit într-un manual de instrucțiuni pe care eu nu-l văd. Simt o invidie atât de crâncenă, încât încep să tremur.

— Nu ştiu cât mai ține acumulatorul capsulei, aşa că va trebui să consumăm cât mai puțină energie, îmi spune el. Am să improvizez un pat în care să dormi şi vom sta cu lumina stinsă, iar mâine vom vedea dacă putem să trimitem un semnal către navele de salvare.

Vorbeşte fără să-mi acorde niciun pic de atenție, parcă ar vorbi pentru el.

— Cred că în seara asta nu mai putem face nimic, mâncăm ceva şi ne odihnim, continuă el. Îți promit că mai avem puțin până ajungem la capsulă. Poți să te ridici?

Mă ridic cu greu în genunchi. Simt că mi-au amorțit gleznele şi îmi muşc buza ca să nu mă vait. Mi-am scrântit

glezna de vreo două ori pe ringul de dans şi întotdeauna am zâmbit ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, dar nu m-a durut cum mă doare acum. N-a trebuit decât să chem un medic şi durerea a dispărut.

Îmi întinde mâna, dar eu i-o dau la o parte.

— Bineînțeles că pot să mă ridic.

Din cauza durerii, vocea îmi sună furioasă. El mă priveşte din nou cu o figură inexpresivă, îmi întoarce spatele şi pleacă.

S-a ținut de cuvânt şi peste câteva minute zărim capsula printre copaci. De unde suntem noi, nu văd urmele impactului cu solul: copacii doborâți şi brazda adâncă făcută de capsula care s-a rostogolit şi a derapat mult până să se oprească. Văd doar copaci, aud doar foşnete şi fâşâieli inexplicabile. Nu se mai simte nici mirosul greu de plasten ars şi metal corodat, fiind acoperit de mirosul de verdeață, de umezeală şi de pământ.

Cu ultimele puteri, ridic capul să mă uit spre cer. Nu se vede nicio navă de salvare, nici măcar o navetă sau un avion din colonie. Doar o lună palidă deasupra capului şi o alta printre vârfurile copacilor. Cu mâna streaşină la ochi, mă uit după baliza care ar trebui să arate că transmite semnalul nostru către navele de salvare. Nu văd decât pereții din metal deformat. Capsula este atât de avariată, încât mă întreb cum de-am supraviețuit.

*Cum puteau să supraviețuiască ceilalți?* Îndepărtez din minte acest gând. Totul se va termina în câteva ore. O navă atât de renumită şi de respectată cum e *Icarus* nu se poate prăbuşi fără să trimită o mie de semnale de alarmă în toată galaxia.

Comandantul a intrat în capsulă, dar e la câțiva metri de mine şi nu pot să mă las acum pradă durerii.

Refuz să mă gândesc la Anna, la figura ei înnebunită de disperare când mulțimea panicată a împins-o pe coridor. Poate că a ajuns la o capsulă. Poate că un mecanic a reuşit să elibereze la timp capsula în care era ea.

Refuz să mă gândesc la faptul că nu mai avem emițător de semnal, nimic care să le spună salvatorilor unde ne aflăm. Tata va veni să mă caute, orice s-ar întâmpla. Va răscoli cerul, pământul şi tot spațiul ca să mă găsească. Atunci nu va mai trebui să dau ochii cu acest soldat, să mă simt atât de neputincioasă.

Când intru şi eu în capsulă, îl găsesc pe comandant cotrobăind din nou prin rucsac. Crede că dacă-i face iar inventarul, ajutoarele vor veni mai repede.

Mă enervează când îl văd cum caută prin geanta aia. Îmi vine să-l scutur, să țip la el că nava de salvare nu-i acolo, că nu va găsi în ea o baghetă magică cu care să reaşeze *Icarus* pe cer.

— Dumneata ştii întotdeauna ce e de făcut... Ce facem acum? îl întreb eu, reuşind să păstrez un ton civilizat.

El nu se grăbeşte să-mi răspundă, ci continuă să caute în rucsac.

— Acum, dormim. Mâine, dacă nu reuşim să transmitem un semnal SOS, plecăm să căutăm un loc unde să fim văzuți. Poate lângă epavă. Asta dacă nu întâlnim pe drum o colonie.

Lângă epavă? E nebun. Sunt câteva zile de mers până acolo.

— Să plecăm de-aici? Eu nu merg niciunde. Salvatorii vor vedea unde ne-am prăbuşit. Dacă plecăm de-aici, tata nu va şti unde să ne caute.

Fiindcă el *va veni* să mă caute.

Se uită la mine cu neîncredere, aproape cu insolență.

— Madam, n-ai decât să rămâi aici şi să-l aştepți pe Făt-Frumos călare pe un cal alb, dar eu n-am de gând să stau cu mâinile-n sân până ni se termină proviziile.

*Madam*? Oare el îşi dă seama că mă scoate din sărite cu această falsă politețe? Cu siguranță că nimeni nu poate fi atât de enervant din întâmplare sau din coincidență. Mă agăț de furia pe care o simt şi-l fixez cu privirea. Am impresia că furia îmi dă putere. De aceea nu-mi permit să simt altceva.

Furia e ca un scut, şi dacă renunț la ea, sunt terminată.

O parte din mine se întreabă dacă el ştie lucrul acesta. La bordul navei nu era în elementul lui, se simțea stângaci, aproape ezitant. Aici este sigur pe el. Tot ce face are un scop. Poate că mă provoacă intenționat, ca să rămân puternică.

Sau poate că e doar un nemernic.

Mă frământ în tăcere, în timp ce el începe să caute din nou în rucsac, pe urmă în compartimentele capsulei. Întinde pe jos o pătură reflectorizantă aspră, peste care aşterne o alta mai moale, găsită într-un compartiment de sus, apoi se uită la mine şi aşteaptă.

Mă uit şi eu la el, nedumerită, şi observ că i se încleştează maxilarul.

— Ştiu că ți se pare dezgustător, dar va trebui să petrecem noaptea împreună. Pregăteşte-te.

Tresar când îmi dau seama că cele două pături puse una peste alta sunt de fapt un pat. Un singur pat. Cuvintele îmi scapă de pe buze înainte să le opresc.

— În niciun caz, spun eu pe un ton tăios şi rece învățat de la tatăl meu. Lasă-mi puțină apă, iar dumneata poți să iei restul proviziilor şi să dormi afară, în pădure, unde am văzut că-ți place.

Îl privesc atentă şi observ cu satisfacție că încleştează pumnii. Dacă mă înfurie intenționat, atunci stai că-i arăt eu lui.

— Ai putea să te urci pe capsulă ca să le faci semn cu mâna echipelor de salvare, în caz că vor veni la noapte, adaug eu.

El trânteşte rucsacul pe jos, făcându-mă să tresar. Apoi mi se adresează pe un ton calm şi controlat.

— Domnişoară LaRoux, cu tot respectul pe care ți-l datorez, n-am de gând să dorm afară câtă vreme am aici un adăpost.

Plăcerea de a-l fi scos din sărite începe să se evapore. Dacă echipele de salvare ne găsesc împreună la noapte, nici măcar titlul de erou de război nu-l va apăra pe Merendsen de furia tatălui meu.

Inspir adânc şi încerc să dau înapoi. Poate că furia nu a fost cea mai bună soluție.

— Comandante, poate că circumstanțele sunt într-adevăr excepționale, dar nu există niciun motiv pentru a renunța...

— Puțin îmi pasă mie de circumstanțe, se burzuluieşte el.

Enervarea lui stârneşte în mine un nou frison de satisfacție. Măcar la atâta lucru mă pricep şi eu în jungla asta uitată de lume.

— Afară se va face frig. Aici suntem doi şi va fi mai cald. Şi eu sunt la fel de obosit ca tine şi n-o să stau de pază toată noaptea. Şi nici n-am de gând să mă las devorat.

— Devorat? tresar eu.

— Am văzut urme de animal în pădure. Pare a fi unul mare.

Precis că vrea să mă sperie. Eu n-am văzut nicio urmă şi nici el nu mi-a arătat vreuna. În plus, companiile de

terraformare n-ar introduce în ecosistem nişte prădători care să atace locuitorii. Strâng din dinți.

Şi chiar dacă ar fi adevărat ce zice, riscul la care se expune rămânând aici cu mine ar fi mult mai mare decât acela de a întâlni nişte prădători.

— Comandante Merendsen, crede-mă, dacă tatăl meu ne găseşte împreună...

— ...va trebui să găseşti o explicație plauzibilă. Eu nu stau afară la noapte, e o chestie de bun-simț. Îți ofer patul, eu voi dormi foarte bine pe un scaun. Poți să dormi sau nu, faci cum vrei, dar mâine avem un drum de făcut şi ar fi bine să te odihneşti. Noapte bună.

Îmi dă ordine. *Culcă-te, soldat, că altfel nu ştiu ce-ți fac*. Fără să mai scoată o vorbă, strânge bine cureaua rucsacului şi se cuibăreşte în scaunul lui, întinzându-şi picioarele lungi. Pune bărbia în piept, închide ochii şi stinge lanterna, lăsându-mă pe întuneric. Îi aud doar respirația care imediat începe să se liniştească.

Acum, că nu-i mai văd figura, îmi este mai uşor să mă las pradă furiei. Cum a îndrăznit să fie atât de grosolan cu mine? Nu-şi dă seama că eu doar încerc să-l ajut să nu-şi piardă gradul... sau şi mai rău. Abia mă abțin să nu-l trezesc şi să insist. Mi-aş dori să am curajul să dorm eu afară, dar gândul că poate n-a mințit când a vorbit despre urmele unor fiare sălbatice mă ține pe loc.

Inspir adânc şi încerc să mă gândesc. Tata e totuşi un om rezonabil. Fără îndoială că va înțelege. Cu atât mai mult cu cât se vede că Merendsen nici nu mă suportă. Lasă că nu e sfârşitul lumii dacă rămâne aici o noapte.

Pe undeva, îmi convine să rămână, în caz că se întâmplă ceva la noapte.

Mă strecor între cele două pături, încercând să nu mă vait că sunt prea aspre. Pătura de sub mine este atât de subțire, încât simt grătarul metalic în şold şi încep să mă gândesc că poate comandantul a fost mai inspirat că a ales să doarmă pe scaun. Dar n-am să-i dau satisfacția de a proceda ca el, aşa că mă cuibăresc sub pătură şi îmi sprijin capul pe braț.

Poate reuşesc să fac ceva cu resturile sistemului de comunicații. Să trimit un semnal care să le arate oamenilor unde suntem. Dacă reuşesc să transmit un semnal, poate că Merendsen nu mă va obliga să fac un drum lung şi obositor pe această planetă de coşmar.

Închid ochii să adorm şi văd figura verişoarei mele. Simt că mă sufoc de durere, parcă nişte mâini invizibile mă strâng de gât. Nu făcea decât ceea ce a obligat-o tatăl meu să facă. Era singura mea prietenă. Ar fi trebuit să mă întorc după ea, să încerc s-o găsesc în mulțime, s-o iau cu noi. Dar am abandonat-o... *Am lăsat-o să moară acolo.*

Mă gândesc şi la Elana, la încăpățânarea ei ridicolă de a adopta orice modă lansată de mine. Mă gândesc la Swann, cum mă striga cu vocea răguşită când încerca să ajungă la mine făcându-şi loc prin mulțimea înnebunită să se salveze de pe *Icarus*. Oare au găsit capsule care să funcționeze? Sau au stat prea mult ca să mă caute şi n-au mai apucat să se salveze, prăbuşindu-se odată cu nava tatălui meu?

Nu este prima dată când cineva moare din cauza mea, dar asta nu înseamnă că e mai uşor de suportat.

Tata este la ani-lumină depărtare, poate chiar în clipa asta i se spune ce s-a întâmplat cu *Icarus*. Şi nu are pe nimeni care să-l susțină. De la moartea mamei mele, când eram mică, n-am stat niciodată despărțiți mai mult de

câteva săptămâni şi am avut întotdeauna posibilitatea să comunicăm, printr-o simplă apăsare pe buton.

Dar acum sunt naufragiată pe o planetă necunoscută, alături de un soldat care mă urăşte şi disprețuieşte toate aspirațiile mele.

Pentru prima oară în viața mea sunt singură.

Încerc să-mi acopăr suspinele şi mă foiesc în patul meu improvizat, făcând să foşnească pătura spațială. Mă aştept ca el să mă apostrofeze că fac prea mult zgomot, dar nu zice nimic şi respirația lui continuă să fie regulată. Înseamnă că nici nu mă aude. Atunci renunț să mă mai ascund şi dau frâu liber lacrimilor.

*— În acel moment vă aşteptaţi să fiţi salvaţi imediat?*
*— Eram cu domnişoara LaRoux. Mi-am imaginat că ea va fi prioritatea.*
*— Cum caracterizaţi compania domnişoarei LaRoux?*
*— Eu sunt obişnuit cu soldaţii.*
*— Domnule maior Merendsen, acesta nu este un răspuns la obiect.*
*— N-am avut timp să-mi formez o opinie. Situaţia nu era ideală.*
*— Pentru dumneavoastră sau pentru ea?*
*— Pentru niciunul dintre noi. Credeţi că ar fi vrut cineva să fie în locul nostru?*
*— Aici noi punem întrebări, domnule maior.*

# 7. Tarver

S-a oprit din plâns cu zece secunde înainte să aprind lanterna şi să caut în trusa de prim ajutor, să-i dau un sedativ. În final, adorm şi eu.

Puțin după miezul nopții, mă trezeşte ceva. Câtva timp rămân perfect liniştit, lăsând simțurile să mă informeze. Simt pe piele metalul rece şi contururile tari, percep mirosul persistent de plasten topit. De-afară aud țipătul unui animal şi în interior aud o mişcare în apropiere.

Amintirea accidentului îmi revine în minte ca o bulă care urcă la suprafață, răspândind fiori în tot corpul, şi simt cum mi se încleştează degetele pe brațele scaunului. Încă n-am deschis ochii şi, în timp ce mintea mea prelucrează informația, aud din nou o mişcare uşoară. O lumină îmi bate în pleoape. A luat lanterna.

Fir-ar să fie! Fata asta nu simte nevoia să doarmă? Deschid un ochi pe furiş şi o văd la panoul de comandă umblând la firele electrice, în timp ce-şi muşcă buza de jos. Arată altfel în lumina asta. Nu îi disting coafura sofisticată sau restul machiajului, iar ochiul vânăt nu se observă în umbră. Pare mai senină, mai calmă şi mai tânără. O persoană cu care aş putea sta de vorbă…

Mă întreb ce părere ar avea părinții mei despre ea. Figurile lor îmi apar în minte şi simt că mi se pune un nod în gât. Dacă *Icarus* a pierdut contactul cu LaRoux Industries când a ieşit din hiperspațiu, probabil că părinții mei nu au auzit de accident. Poate cred că nava doar a dispărut. *Sunt bine*, îmi spun, dorindu-mi să le transmit gândul acesta. Dar nu ştiu nici măcar încotro să-l îndrept, fiindcă nu ştiu unde mă aflu. Planeta aceasta poate fi oriunde în galaxie.

Cu gesturi de expert, fata conectează nişte circuite. Îmi amintesc cum îşi folosea unghiile ca să dezizoleze firele înainte de decolare. Fără intervenția ei, am fi rămas blocați pe navă şi ne-am fi prăbuşit. Parcă văd în fața ochilor celelalte capsule de salvare care se desprindeau de *Icarus* în timpul prăbuşirii, lăsând în urmă dâre de foc.

Nu-mi place să recunosc, dar domnişoara LaRoux ne-a salvat viața.

Tuşesc uşor ca să-i arăt că m-am trezit.

— Domnişoară LaRoux?

— Da, comandante, spune ea ridicând capul.

Vorbeşte pe un ton politicos şi neutru, parcă i-ar răspunde unei mătuşi sâcâitoare în timpul unei petreceri în grădină.

*Poate că dacă îmi țin gura, se va electrocuta.*

— Ai nevoie de ajutor?

Îmi răspunde cu un mic râs sarcastic.

— Doar dacă te pricepi la relee de comunicații. Altfel nu văd cu ce m-ai putea ajuta. Dacă reuşesc să fac circuitul ăsta să preia comunicațiile, capsula ar putea să țină loc de antenă. E din metal.

O clipă, niciunul nu spune nimic. Ştim foarte bine amândoi că eu nu sunt în stare să identific o plăcuță cu circuite electronice.

Ea interpretează tăcerea mea ca pe o victorie şi îmi aruncă un zâmbet arogant.

— Dacă reuşesc să trimit un semnal, atunci vei recunoaşte că este mai bine să rămânem aici şi să aşteptăm, în loc să ne aventurăm pe un teritoriu necunoscut?

Inspir adânc şi-mi pun capul la loc pe tetiera scaunului. Ea se întoarce din nou spre panoul de comandă. O privesc cu coada ochiului, fascinat de expertiza neobişnuită a moştenitoarei LaRoux, care ține lanterna cu dinții pentru a avea mâinile libere.

O clipă, redevine fata pe care am văzut-o în salon, luând apărarea bărbatului care a abordat-o în loc să-şi lase lacheii să se ocupe de el. Unde se ascunde această fată în restul timpului? Cu strângere de inimă, îmi dau seama că bărbatul acela datorită căruia am putut să vorbesc cu Lilac LaRoux este probabil mort. Oare mai sunt supraviețuitori? Au mai reuşit şi alte capsule să se lanseze înainte de intrarea navei în atmosferă?

Nici nu-mi dau seama când am adormit din nou.

*— Ce părere avea domnişoara LaRoux despre situaţie?*
*— N-am întrebat-o.*
*— Atunci, în opinia dumneavoastră, cum a făcut faţă situaţiei?*
*— Mai bine decât m-aş fi aşteptat.*

# 8. Lilac

Mă trezesc acoperită cu o pătură, lângă un perete, şi simt că mă doare capul. Ce caut eu aici? Încerc să-mi amintesc ce am făcut aseară, convinsă că mahmureala e ultimul dintre motivele mele de îngrijorare. Apoi mirosul inconfundabil de plasten topit mă trezeşte de-a binelea. Mi-aş dori ca durerea asta de cap să fie din cauza excesului de băutură, nu efectul întârziat al loviturii primite în plină figură când am ejectat capsula de salvare.

Mă uit la dispozitivul de comunicare distrus pe care am încercat să-l refac aseară. Firele sunt topite şi nu se mai pot repara. Tot bordul de comandă al navei este scurtcircuitat. De-aş avea o echipă de electricieni şi tot n-ar putea salva nimic din el.

E o dimineață calmă, ceea ce mă sperie. Nu sunt obişnuită cu atâta liniște. Chiar şi în casa noastră de la țară se auzea o forfotă continuă: bâzâitul filtrelor de aer, zgomotul proiectorului holografic schimbând în grădină trandafirii cu narcisele, agitația servitorilor, Simon care arunca cu pietricele în fereastra mea ca să mă trezească, tata care la micul dejun ținea holoconferință cu locțiitorii lui de pe Corint în timp ce se strâmba la mine ca să mă amuze.

Aici nu se aude decât ciripitul păsărilor şi foşnetul frunzelor.

Comandantul va insista să pornim la drum, aşa că mă pregătesc să mă ridic, încercând să-mi adun tot curajul şi toată energia sau măcar să-mi regăsesc demnitatea. Mă aşteaptă o zi de marş forțat, în care el îmi va spune din cinci în cinci minute că trebuie să mă mişc mai repede, să nu mă opresc, să nu-l încetinesc pe el.

Brusc, un sentiment de groază îmi răscoleşte stomacul şi mă ridic în capul oaselor ştiind deja cauza. Scaunul în care a dormit comandantul este gol, iar rucsacul lui a dispărut.

Simt că mă cuprinde panica. Vreau să-l strig, dar mi s-a uscat gâtul de-atâta spaimă. E adevărat, mă simțeam singură şi în compania lui, dar el ştie să supraviețuiască într-un mediu ostil în care eu nu mă descurc.

Cred că l-am gonit fără să vreau cu ironiile şi privirile mele tăioase. Sar în picioare şi mă duc împleticindu-mă până la uşă, o deschid şi mă uit afară. Încă nu s-a luminat de ziuă şi abia dacă văd la câțiva metri. Copacii sunt diferiți şi printre ei tufele cresc la întâmplare. Nu văd alei şi nici flori. Totul e neclintit, doar o ramură se leagănă uşor în adierea vântului.

*Tarver!* îl strig în mintea mea. *Întoarce-te, îmi pare rău*. Îmi amintesc fiecare încruntătură şi fiecare zâmbet ofensat de-al lui.

Gleznele mă dor, sunt amețită din cauza lipsei de somn, speriată… Mă simt atât de slăbită, încât mă las să cad cu spatele sprijinit de peretele capsulei, cu ochii ațintiți spre amestecul confuz de frunze şi ramuri.

Chiar atunci aud o creangă trosnind şi tresar, iar undeva mai în față se vede mişcându-se o umbră. Îngheț şi simt că mi se pune un nod în gât.

Merendsen zicea ceva de nişte urme de labe uriaşe. *Un monstru!*

Chiar când mă întrebam îngrozită despre ce creatură ar putea fi vorba, din pădurea întunecată apare silueta comandantului.

Când mă vede, ridică mirat din sprâncene, iar eu îmi dau seama că mi se citeşte panica pe chip.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, îmi spune el cu un zâmbet uşor amuzat, dar nu mă poți alunga doar cu câteva priviri disprețuitoare.

Toată panica mea şi uşurarea pe care am simțit-o în clipa când l-am revăzut s-au transformat în furie şi umilință. De data asta, nimic nu mă poate opri să-l reped.

— Nu te flata singur, comandante, îi spun cu un aer superior.

Aşa vorbea Anna. Mă gândesc la ea şi simt că vocea mi se gâtuie.

— Nu mă interesează pe unde umbli şi ce faci. Dar cum ai îndrăznit să mă laşi singură aici? Dacă se întâmpla ceva? Puteam să…

Nici nu-mi mai găsesc cuvintele. Ştiu bine că nu sunt supărată pe el. Doar țip după ajutor.

Comandantul Merendsen mă priveşte liniştit, îşi dă rucsacul jos de pe umăr şi se întinde ca să-şi relaxeze spatele. Furia mi s-a domolit şi acum mă simt ruşinată. Îl privesc câteva secunde, apoi mă uit repede în altă parte… Am observat cu admirație că tricoul îi pune în valoare musculatura şi nu vreau să mă vadă holbându-mă la el. Mă uit în schimb la brazda adâncă făcută de capsula noastră la aterizare.

— Micul dejun, domnişoară LaRoux? mă întreabă el pe un ton amabil.

Îmi vine să-i dau o palmă peste față. Nu, să-l sărut de bucurie că nu m-a abandonat. Dacă aş fi acasă, aş ieşi țanțoşă din cameră şi m-aş duce într-un loc unde să-mi recapăt calmul. Dar dacă aş fi acasă, n-aş avea niciun motiv să mă simt uşurată la revederea unei persoane pe care nu mi-aş dori să o mai văd vreodată. *Dacă aş fi acasă*… Închid ochii şi încerc să mă liniştesc.

Îl aud apropiindu-se de mine, păşind uşor pe stratul de frunze care acoperă pământul. Aproape că îi simt mirosul pătrunzător, ca de mosc, printre miresmele de verdeață ce adie dinspre pădurea reală.

— Dacă nu ți-e foame, atunci îți propun să pornim la drum.

*— Ce impresie v-ați făcut despre planetă în prima zi?*
*— Era clar că se afla într-o fază avansată de terraformare. Aşteptam sosirea echipelor de salvare.*
*— Cum de erați atât de sigur că vor veni?*
*— De ce să investeşti în terraformarea unei planete dacă nu intenționezi să o colonizezi? Eram convinşi că localnicii au văzut când s-a prăbuşit* Icarus *şi că vor veni să facă investigații.*
*— Care erau principalele voastre preocupări în acel moment?*
*— Să vedem… Domnişoara LaRoux era invitată la o recepție de la care nu voia să lipsească, iar eu…*
*— Domnule maior, se pare că nu conştientizați gravitatea situației în care vă aflați.*
*— Ba, sigur că da! După părerea voastră, care credeți că erau principalele noastre preocupări?*

# 9. Tarver

Când pornim la drum, razele soarelui pătrund pieziş printre copacii din pădure. Mă doare tot corpul şi sunt plin de vânătăi din cauza nenumăratelor smucituri în centurile de siguranță în timpul aterizării. În spate port rucsacul îndesat cu tot ce am putut recupera din capsulă: rații de alimente, pătura, o trusă de prim ajutor jalnică, nişte cabluri şi un combinezon de mecanic pe care încă n-am îndrăznit să-i sugerez domnişoarei LaRoux să-l îmbrace, în locul rochiei total inadecvate. Cutia de argint cu fotografii, carnețelul meu jerpelit cu poezii neterminate. Butelca de apă cu filtru de purificare încorporat, de care vom avea mare nevoie. Deocamdată mergem prin pădure de-a lungul unui pârâu.

În fine, *eu* merg. Ea şontâcăie ținându-se de copaci când crede că n-o văd. Încă se agață de ideea că se descurcă bine, că totul nu-i decât un inconvenient oribil şi că urmează să-şi reia viața obişnuită dintr-un moment în altul. Doamne fereşte să-şi lase aerele la o parte măcar cinci minute. Dacă ar accepta puțin ajutor din partea mea, ne-am mişca mult mai repede.

În ritmul în care mergem, e inutil să ne facem griji din pricina animalului ale cărui urme le-am văzut sau să

credem că vom fi răniți sau vom muri de foame. Vom muri de bătrânețe până să ajungem.

Timpul trece împotriva noastră şi această certitudine mă obsedează. Dacă nu găsim o colonie, *trebuie* să ajungem la epavă cât mai repede.

Capsula noastră va fi una dintre miile de rămăşițe risipite prin pădure şi nimic nu arată că există supraviețuitori în apropiere. Şi chiar dacă salvatorii vor vedea că este o capsulă de salvare, aceasta nu se deosebeşte cu nimic de cele care au căzut odată cu *Icarus*. Nimic nu le va spune: *Suntem în viață, veniți să ne căutați*. Şi nu putem nici măcar să aprindem focul ca să trimitem un semnal de fum, fiindcă în jurul nostru sunt o mulțime de resturi din care se înalță coloane de fum negru ca din ruguri funerare.

Singurul loc unde sigur vom fi găsiți este epava. Acolo vor merge echipele de salvare ca să caute supraviețuitori. Acolo îşi vor instala baza de operațiuni.

Până la epavă avem câteva zile de mers. Nu cred că ea ştie cât de înşelătoare sunt distanțele mari, dar şi dacă ar şti că ne-ar lua o săptămână sau chiar mai mult, mă tem că n-aş mai putea s-o conving să meargă. Nu-mi pot permite să irosesc nicio clipă. Dacă ne mişcăm prea încet, riscăm ca salvatorii să plece chiar înainte să ajungem noi, mai ales dacă nu găsesc supraviețuitori. Singur aş merge mai repede, dar nu pot s-o abandonez. Nu sunt convins că va supraviețui până mă întorc eu.

Orele următoare sunt o combinație epuizantă de frecvente perioade de repaus cu schimburi de replici usturătoare. Aş zice că fac asta ştiind că ea se va ridica în picioare doar ca să-mi facă mie în ciudă, dar adevărul este că eu chiar vreau s-o enervez. Încep să cred că în

sfârşit progresăm când aud în spatele meu un icnet mai puternic decât celelalte.

Mă opresc şi mă uit la peisajul din faţa mea. Arată la fel ca acela din spate şi din lateral. Teren accidentat, mărăcini şi scaieţi care se prind de haine, resturi de frunze, copaci cu trunchiul drept, ca tăiat cu raza laser.

Inspir uşor, expir uşor, apoi mă întorc spre ea.

S-a oprit din nou şi se sprijină de un copac. Ştiu că nu mai poate, dar chiar trebuie să se oprească din sfert în sfert de oră? Deschid gura să fac o nouă remarcă răutăcioasă care s-o mobilizeze, dar observ că face o grimasă de durere, nu de furie.

— Cum te descurci cu pantofii ăia? întreb eu.

Ea înghite în sec şi găseşte forţa să mă înfrunte din nou.

— Mă descurc foarte bine.

Mă gândesc la tocurile care am văzut că-i intrau în grătarul din podeaua capsulei. Ştiu că minte, şi ea ştie că eu ştiu.

— Uite ce e, îi spun eu pe tonul calm care ştiu că o scoate din sărite. Nu avem decât două opţiuni. Fie mă laşi să-ţi examinez picioarele şi să le pansez, fie te chinui în continuare până vei sângera şi vei face o infecţie, riscând să-ţi pierzi un picior sau chiar viaţa. Asta dacă nu vom întârzia prea mult pe drum şi nu vom muri de foame înainte să ajungem la o colonie sau la epavă. Ce preferi, domnişoară LaRoux?

Ea întoarce privirea în altă parte şi îşi încrucişează braţele la piept, înfiorată.

— Cu asta vă ocupaţi pe Patron? Terorizaţi oamenii, ameninţându-i cu tot felul de nenorociri?

Zău aşa, se comportă de parcă m-aş fi oferit s-o împuşc, nu să-i spun adevărul.

— Poate că ceea ce spun eu ți se pare cam brutal, domnişoară LaRoux, dar să ştii că aşa este, îi spun eu arătându-i un trunchi de copac căzut, pe care ea se aşază cu oarecare reținere.

Picioarele ei sunt într-o stare jalnică, iar eu mă abțin să comentez când le văd. Baretele au ros-o până i-au intrat în carne, iar degetele i s-au umflat şi sunt pline de băşici. Pielea i s-a înroşit şi în curând va începe să sângereze. Nu mai zic de glezne, care sunt groaznic de umflate.

Din fericire pentru mine, ea stă şi priveşte în gol, ca şi cum s-ar jena să-şi vadă propriile picioare. Mai bine, fiindcă sunt sigur că n-o să-i placă ce urmează. Îi desfac baretele din cataramă şi-i scot cu blândețe pantofii. Sunt atât de delicați şi probabil costă o mică avere. Mă uit la ei şi, cu regret, le rup tocurile.

Ea întoarce privirea spre mine să vadă ce fac şi, surprinsă, îşi acoperă gura cu mâna. Nu zice nimic. Probabil că de data asta înțelege şi ea că pantofii şi-au făcut datoria. Caut prin trusa de prim ajutor şi scot nişte pansamente cu care îi bandajez picioarele. La sfârşit tai baretele şi o încalț cu noii pantofi cu talpă plată.

Îi întind mâinile ca s-o ajut să se ridice şi ea acceptă fără să se plângă sau să protesteze. Nu cred că eu aş fi rezistat atât dacă aş fi fost în locul ei. Adevărul este că Lilac LaRoux a făcut față unui marş forțat cu mai multă determinare decât unii recruți pe care i-am avut sub comanda mea în ultimii doi ani de zile, chiar dacă numai ca să-mi facă mie în ciudă.

— Vezi? Când te vei întoarce acasă, toate fetele de pe Corint vor dori să poarte pantofi fără toc. Ştiu că-ți place să dai tonul în modă.

Şi atunci, când nici nu mă aşteptam, ca o rază de soare strecurându-se printre nori, pe chipul ei a înflorit un mic surâs.

*— Aveați un alt obiectiv în afară de a ajunge la locul unde s-a prăbuşit* Icarus*?*
*— Vorbiți de parcă eu aş fi conspirat să aterizez pe planeta aceea.*
*— Şi de ce ați face asta?*
*— Dimpotrivă. Noi nu voiam decât să ajungem acolo.*
*— Foarte bine. Şi ce s-a întâmplat pe urmă?*

# 10. Lilac

Abia îmi trag sufletul şi nu pot să vorbesc în timp ce merg. Comandantul Merendsen tot măreşte pasul şi trebuie să mă ţin după el cum pot, nu mai am timp nici să mă plâng. Până la urmă, după ce mă împiedic a cincea sau a şasea oară de nişte rădăcini ieşite din pământ, mă las învinsă de gravitaţie şi mă prăbuşesc. În cădere mă lovesc mai tare decât mă aşteptam, dar sunt prea epuizată ca să-mi pese.

Îi aud paşii oprindu-se mai în faţă. Urmează un lung moment de tăcere, apoi zice:

— Să facem o pauză. Odihneşte-ţi picioarele, bea puţină apă. Plecăm mai departe peste un sfert de oră.

Cu ultimele puteri mă sprijin în mâini ca să mă ridic. Am picioarele grele ca plumbul şi la fiecare mişcare baretele pantofilor mă jeneză şi prin pansamente. Mă întreb în cât timp se vor vindeca bătăturile şi rănile de la picioare după ce vom fi salvaţi. După cât timp voi putea să port nişte pantofi fără să mi se vadă aceste cicatrice de război?

El rămâne la distanţă şi nici măcar nu gâfâie. Chiar trebuie să-mi arate cât îi este de uşor? Sunt hotărâtă să

nu-i dau satisfacția de a-i fi milă de mine. Am să-i demonstrez de ce este în stare o LaRoux.

Sunt convinsă că o navetă de salvare se îndreaptă chiar în clipa asta spre locul unde s-a prăbuşit capsula noastră, dar din cauza încăpățânării lui ne aflăm în mijlocul pădurii şi nu într-un loc unde am putea fi văzuți.

O voce şoptită îmi răsună în minte, atrăgându-mi atenția că el este mult mai bine pregătit decât mine pentru o astfel de situație. Şi dispune de mai multe cunoştințe. Dar eu m-am săturat să fiu slabă. Nu mai suport să fiu condusă. Nu mai suport ca soldatul acesta să decidă totul. Eu sunt *Lilac LaRoux*.

— Comandante, trebuie să ne regândim planul, spun eu încercând fără prea mare succes să-mi controlez vocea. *Icarus* s-a prăbuşit dincolo de un lanț muntos. Nu vom putea să ajungem până acolo. Ştiu că ai reuşit să faci asta pe Patron, dar atunci ai avut sprijinul soldaților pe care i-ai trimis în recunoaştere. Doar pentru că ți-a ieşit figura asta o dată, nu înseamnă că va merge şi acum. Am putea face în aşa fel încât capsula noastră să fie mai vizibilă.

— Nimic nu este sigur, răspunde el scuturând din cap. În afară de faptul că nava de salvare va ateriza acolo unde este epava.

— *Dacă* ajungem acolo, îl reped eu. Trebuie să ne întoarcem, este singura noastră şansă.

— Prefer să-mi construiesc singur şansa, îmi răspunde el măsurându-mă cu privirea din cap până în picioare. Ştii ce? Nu pot să te car în cârcă prin pădure, aşa că fă un efort.

— Ți-aş fi recunoscătoare dacă nu mi-ai vorbi pe tonul ăsta, îi răspund eu furioasă. Dumneata nu eşti proprietarul sau stăpânul acestei planete, şi nici proprietarul sau

stăpânul meu. Opinia mea contează la fel de mult ca a dumitale!

— Vom discuta fiecare pas pe care-l facem?

Pufneşte enervat, dar eu sunt prea furioasă ca să mă satisfacă reacția lui. Ce arogant e *băiatul* ăsta! Oare câți ani are? Cred că e cu vreo doi ani mai mare decât mine, dar se comportă de parcă ar avea experiența unui matur, şi asta doar pentru că s-a întâmplat *o dată* să elibereze un amărât de avanpost. Un tiriplici cu pieptul acoperit de medalii.

— Ai de gând să fii rațional, comandante?

— Dacă asta numeşti tu rațional, bineînțeles că nu.

— Nu! repet eu furioasă. Doar asta ştii să spui: nu, nu poți să te odihneşti iar, nu, trebuie să mergem mai departe, nu, nu se poate să te speli cu apa purificată din butelcă.

Stăm amândoi în picioare, față în față, aşteptând fiecare să cedeze celălalt.

— Domnişoară LaRoux, spune el într-un final, am să fac tot ce pot ca să te protejez dacă mă laşi să-mi fac datoria. Dar n-am de gând să rămân aici să mor pentru tine, aşteptând un ajutor care s-ar putea să nu vină niciodată. Dacă refuzi să mă urmezi, nu te reții. Eu plec, iar dacă vrei să vii sau nu, rămâne alegerea ta.

— Nu vin.

Îmi vine să-l plesnesc peste față, dar mă abțin şi rămân neclintită.

— Lasă-mi jumătate din provizii şi o pătură ca să le pot căra, iar dumneata poți să pleci. Eşti eliberat din funcție, adaug eu cu răutate.

— Foarte bine.

Aruncă rucsacul jos şi, fără ezitare, începe să scoată lucrurile din el, împărțindu-le în două grămezi pe o

pătură: conținutul trusei de prim ajutor, rațiile de supraviețuire, cablurile recuperate din capsula noastră. Apoi îşi pune la loc în rucsac una dintre grămezi, plus o casetă metalică, o salopetă jerpelită şi un carnețel pe care nu l-am mai văzut până acum. Îmi vine să-i spun că trebuia să păstreze el şi rațiile de supraviețuire, care am văzut că-i plac foarte mult.

Apoi se ridică în picioare şi-mi aruncă o privire nepăsătoare.

— Mult noroc, domnişoară.

Se aşteaptă să cedez. Ştim amândoi că nu mă va lăsa singură în această junglă uitată de Dumnezeu, ideea e cine va recunoaşte primul acest lucru. E un cavaler, chiar dacă unul ticălos, şi n-o să mă lase să mor ca să demonstreze că el are dreptate. Ştiu asta. O ştie şi el. În timp ce ne uităm unul la altul peste pătura dintre noi, trebuie să recunosc că îmi face plăcere jocul ăsta, pe care-l cunosc foarte bine.

— Şi ție, îi răspund eu îndatoritoare.

La urma urmei, îmi pot permite să fiu îndatoritoare, nu? Mă aplec şi adun colțurile păturii, făcând din ea o boccea. E cam incomodă, şi când mi-o arunc stângace pe umăr, aproape că mă împiedic în poalele ferfenițite ale rochiei, dar o LaRoux nu se lasă intimidată de astfel de nimicuri. Dacă tata ar fi fost în locul meu, ar fi plecat de mult, cu capul sus. Ar fi găsit el o soluție.

Frânturi de zgomote se aud din hățişurile pădurii şi, o clipă, mi se par a fi nişte voci sau țipete disperate. El pare că nici nu observă, doar stă şi se uită la mine încruntat în timp ce eu îi întorc spatele şi plec.

Sper că am timp să ajung la capsulă înainte de apusul soarelui, dar oricum, sunt sigură că va veni după mine.

N-aud nimic în spatele meu şi nu risc să mă uit înapoi să văd ce face. Nu contează, va veni după mine, ştiu sigur. Mi-l imaginez cum stă şi se uită după mine şi tare aş vrea să văd ce figură are.

Mă întreb cât va rezista.

*— Domnişoara LaRoux nu s-a mai confruntat cu o astfel de situaţie.*
*— Nu, dar eu am avut ocazia să mă ocup de civili în situaţii asemănătoare.*
*— Ah, da. Echipele de cercetare şi strângere de informaţii, pe planeta Patron.*
*— Da.*
*— Cum apreciaţi că s-a comportat în timpul acelei deplasări?*
*— Cred că s-a descurcat foarte bine.*
*— Nu au existat neînţelegeri între voi?*
*— Nu, ne-am înţeles de minune.*

# 11. Tarver

Pornesc mai departe având grijă să merg cât mai încet, rupând ramuri de copaci şi răvăşind stratul de frunze de pe jos, astfel încât să găsească drumul dacă se hotărăşte să vină după mine. E important să nu merg prea repede, altfel nu mă va ajunge din urmă. O parte din mine ar vrea să mă aşez pe un buştean, poate chiar să scriu câte ceva în carnețelul meu, să iau o gustare. Să aştept să văd ce figură face când va veni înapoi, cu coada între picioare.

Eram sigur că va urma această mică răzvrătire şi, deşi aş fi preferat să se întâmple în câmp deschis, unde aveam cum s-o văd de departe, nu puteam să-i cer să aibă răbdare până ieşim din pădure.

Ce arogantă este! Câți ani să aibă? Şaisprezece? Mă mir că a răbdat să facă atâta instrucție militară pentru supraviețuire.

După zece minute o aud țipând, dar nu din spatele meu, aşa cum m-aş fi aşteptat. Probabil că a stat în luminiş sau chiar s-a îndepărtat de mine, fiindcă țipătul pare să vină de la o jumătate de kilometru.

Fără să mai stau pe gânduri, o iau la fugă făcând cale întoarsă, cu rucsacul în spate şi Gleidelul în mână, pe care l-am scos instinctiv din toc.

Crengile mă plesnesc peste faţă şi îmi agaţă hainele în timp ce alerg cât pot de repede. Optez pentru viteză în locul prudenţei şi mă aventurez prin noroi de-a lungul râului.

Ţâşnesc în luminiş fără să-mi iau nicio măsură de precauţie.

Îl văd imediat — un animal imens, un fel de pisică sălbatică, cu blana maroniu-roşcată şi musculatură puternică. N-am văzut în viaţa mea aşa o dihanie, pe nicio planetă. Are canini lungi şi ochi negri, inteligenţi. Fiara asta mă depăşeşte în greutate, iar pe Lilac ar înfuleca-o dintr-o înghiţitură.

Mârâie la rădăcina unui copac pe care s-a ridicat cu labele din faţă, zgâriind scoarţa cu ghearele. Lilac e cocoţată în copac şi ţipă ca din gură de şarpe. Cum o fi reuşit să se caţere acolo chiar nu ştiu. Îndrept Gleidelul spre fiară ţinându-l cu ambele mâini, ochesc şi trag. Şuieratul laserului se amestecă cu urletele felinei, în timp ce arma vibrează în mâna mea.

Animalul se prăbuşeşte la pământ, stârnind un nor de praf şi de frunze. Se zvârcoleşte vreo zece secunde, apoi rămâne nemişcat şi luminişul se umple de un miros oribil de păr şi carne arsă. În copac, ţipetele lui Lilac s-au transformat în nişte gâfâieli răguşite.

Cu Gleidelul în mână, mă apropii încet de animalul întins pe jos. Din copac se aude un suspin de uşurare şi îmi dau seama că Lilac nu m-a văzut până acum. Încă nu pot să fiu atent la ea.

— Rămâi acolo, îi strig. Vreau să mă asigur că e mort. Te-a rănit?

Nu răspunde, dar cum încă n-a căzut din copac, nu pot decât să presupun că nu e rănită.

Mai trag o dată în capul animalului, apoi îl împung cu vârful bocancului să văd dacă reacționează. Fiindcă nu mişcă deloc, mă apropii să-l examinez mai bine. Are ochii sticloşi şi nu mai respiră. E mort.

Ce fel de planetă terraformată mai e şi asta? În mod normal, nu se introduc prădători de talie mare într-un astfel de loc. Felinele ar trebui să fie mici, iar rolul lor în ecosistem este să atace rozătoare, nu să vâneze fete de familie bună. Aceasta are dungi pe cap, aşa cum ştiam eu, dar e mâncătoare de oameni.

Cum a ajuns aici o astfel de creatură? O mai studiez câteva momente, apoi renunț. Bine că e moartă. Asta contează. Ridic privirea şi o văd pe Lilac albă ca varul, agățată de creanga cea mai de jos. Mă fixează cu ochii mari şi strălucitori. Nici măcar nu plânge, de unde deduc cât e de speriată.

*Pe bune, domnişoară LaRoux, şi eu sunt de-a dreptul zguduit*. Mă uit la ea şi mă cuprinde un sentiment de uşurare, iar mâna îmi tremură pe armă.

Îmi vine să o dau jos din copac, să o îmbrățişez şi să o sărut ca s-o liniştesc, dar nu-mi pot permite să fac nimic din toate astea. Nu-mi vine să cred că am fost atât de dobitoc s-o las să plece singură după ce văzusem urmele de animal. De-aici înainte trebuie să evit să fac astfel de greşeli şi să am mai multă grijă. Înghit în sec şi-mi dreg vocea.

— Te pricepi la cățărat. Vrei să te-ajut să te dai jos?

Ea refuză ajutorul meu, ceea ce arată că n-a fost rănită. Aş fi fost mai îngrijorat dacă mă lăsa s-o ajut. Se lasă în jos pe creangă, legănându-se câteva secunde,

apoi îşi dă drumul şi cade cu o bufnitură. Se încruntă dezgustată că a aterizat în praf, apoi se trage repede înapoi de lângă creatura moartă.

Cunosc această scenă. Am văzut-o pe câmpul de luptă şi chiar eu am trecut prin aşa ceva. Aş putea să-i spun că eu am avut dreptate şi ea a greşit, că i-am salvat viaţa şi că are nevoie de mine ca să supravieţuiască. Dar n-are niciun rost. O ştie deja. N-am s-o oblig să se umilească. Eu sunt cel care are experienţă pe teren. Eu ar fi trebuit să evit să se întâmple una ca asta.

— Să mergem, spun eu ascultându-i respiraţia precipitată. Putem să mai înaintăm puţin până se lasă noaptea.

Aş vrea să mă aplec, s-o apuc de mâini şi s-o ţin aşa până se linişteşte. Dar nu pot. Dacă o fac, ea va începe să plângă şi nu se va mai opri. Trebuie să rămână tare. E cel mai bun serviciu pe care pot să i-l fac. Aşa că o întreb din nou:

— Eşti gata?

Ea dă din cap şi se ridică în picioare fără să-şi mai scuture palmele de praf. Mi-e milă când o văd şi nu-mi place că trebuie să mă comport aşa, dar trebuie s-o duc pe fata asta până la locul prăbuşirii epavei. Pe urmă, după ce vom fi salvaţi, n-are decât să mă urască tot restul vieţii. Cel puţin, va trăi.

Lăsăm felina în urmă şi ne întoarcem să recuperăm lucrurile abandonate de Lilac. Din locul unde se afla ea, m-ar fi ajuns din urmă dacă ar fi continuat să alerge. Animalul o fugărise în direcţia mea. Dacă ar fi urmărit-o în sens invers, probabil că n-aş fi ajuns la timp ca să o salvez.

Sper ca Lilac să nu-şi dea seama de lucrul ăsta şi să creadă că viaţa i-a fost salvată printr-o coincidenţă. Acum

tresare de fiecare dată când vede o umbră şi, din când în când, se uită în urma ei, de parcă ar auzi sau ar vedea ceva. Nu e nimic, dar ei tot îi e frică. Sper că nu-şi imaginează şi alte creaturi feroce stând la pândă printre copaci.

Sper din toată inima că bestia aceea nu avea un partener.

* * *

Când ne oprim pe malul unui râu, estimez că am parcurs zece kilometri. Deci, cu puțin noroc, mai avem jumătate de drum până la liziera pădurii. După ce vom ieşi din pădure, va trebui să traversăm câmpia şi să trecem peste lanțul muntos pentru a ajunge la *Icarus*.

Lungită pe o pătură şi cu brațele desfăcute, Lilac se uită la cerul care se zăreşte printre coroanele copacilor şi care a început să se întunece. Mă întreb la ce se gândeşte. Eu n-am văzut niciodată aceste stele, deşi am memorat harta cerului fiecărei colonii. Asta e singura mea speranță: că salvatorii s-ar putea să întârzie pentru că *Icarus* nu era acolo unde ar fi trebuit să fie când s-a prăbuşit.

Scutur din cap ca pentru a îndepărta o vagă senzație de ceva în neregulă. Sigur că ajutoarele vor veni. Planeta este totuşi terraformată, chiar dacă într-un mod ciudat. *Trebuie* să fie locuitori pe ea… *Trebuie* să fi văzut prăbuşirea unei nave uriaşe cum e *Icarus*.

De la incidentul cu felina, Lilac este mereu tăcută, şi în ciuda aşteptărilor mele, constat că mi-e dor de vocea ei. Chiar dacă insultele ei mă supărau, cel puțin mă stimulau. Această tăcere tristă este molipsitoare.

— Nu e ca la hotelurile de cinci stele cu care eşti obişnuită, îi spun eu pe tonul jovial care ştiu că o enervează.

Nicio reacție. Recuperez butelca în care am lăsat să se purifice apa colectată din râu.

— După ce se termină toată povestea asta, am să-ți dau un formular de reclamații în care să-ți scrii toate nemulțumirile.

Ea se ridică sprijinindu-se în coate şi mă fulgeră cu privirea.

— Sper că pregăteşti două paturi, comandante.

Pare obosită, dar vocea ei a rămas aproape la fel de tăioasă.

Îmi reprim impulsul stupid de a zâmbi, las capul în jos şi încep să adun două grămezi de frunze. Ea intră din nou în starea de muțenie şi de nemişcare, iar eu îmi las mintea să rătăcească printre amintiri, deşi n-ar trebui.

Nu trebuie să mă gândesc la ce se întâmplă acum la mine acasă. Nu trebuie să-mi imaginez ce face mama după ce a aflat de prăbuşirea navei *Icarus* şi cum tata încearcă s-o liniştească.

Îmi amintesc ce atmosferă apăsătoare era la noi acasă după ce am aflat de moartea lui Alec, cum treceau zilele fără să schimbăm între noi mai mult de două-trei vorbe. Luni de zile, mama n-a mai scris o poezie, iar tata se uita absent la cutiile cu mâncare aduse de vecini. Eu chiuleam de la şcoală şi mă cățăram în fiecare zi pe stânci periculoase, alergam prin pădure până la epuizare, dar tot nu reuşeam să dorm noaptea.

Încet-încet, am învățat să vorbim despre el fără atâta tristețe. Mama a reînceput să scrie, chiar dacă poeziile ei n-au mai fost ca înainte. Tata s-a întors la catedră, şi eu în banca mea de la şcoală.

Am aşteptat cu nerăbdare să împlinesc şaisprezece ani ca să pot să mă înrolez, de parcă îmbrăcând uniforma militară şi făcând ce n-a reuşit fratele meu mai mare să facă — să supraviețuiască în tranşee — aş fi putut să-l aduc înapoi.

Nici în ziua de azi nu ştiu dacă el credea în importanța misiunii lui, aceea de a controla revoltele care izbucneau în noile colonii o dată la câteva luni. Nu ştiu dacă el credea că rebelii aveau dreptate — uneori, eu aşa cred — sau doar îi plăcea să fie în focul acțiunii şi să călătorească. Eram prea tânăr ca să-i pun astfel de întrebări, iar când era plecat în misiune, noi îi scriam doar despre lucruri mărunte, obişnuite. Nu vorbeşti despre moarte când moartea planează asupra unei ființe dragi. Ți-e teamă să n-o atragi pe doamna cu coasa.

Părinții mei s-au supărat când le-am spus că vreau să intru în armată, şi cu toate că am ajuns la un compromis, ştiu bine că ei aşteaptă în fiecare săptămână un mesaj de la mine, cuvinte care să-i asigure că trăiesc.

Trebuie să ajung acasă.

O parte din mine crede că nu mă voi mai întoarce.

Nu pot să-i las pe părinții mei să piardă încă un fiu.

*— În acel moment ajunseserăți deja în zona de câmpie?*
*— Nu, în noaptea aceea am campat în pădure. În primele zile nu am reuşit să înaintăm prea mult. Pot să primesc ceva de mâncare?*
*— Puțin mai târziu, domnule maior. În ce stare emoțională se afla domnişoara LaRoux?*
*— Stabilă.*

# 12. Lilac

Sunt convinsă că ştie cât detest plecările lui în recunoaştere. Probabil că vrea doar să mă provoace. Presupun că se plimbă, imaginându-şi că i-ar fi mai bine fără mine. Poate chiar regretă că n-a lăsat fiara aia să mă devoreze.

Stau la soare, pe o pătură întinsă pe pământul dezgustător din pădure. Nu mai are nicio importanță că stau pe pătură, fiindcă deja rochia mea este plină de frunze şi de ciulini, tivul atârnă făcut ferfeniță, iar fusta e murdară de noroi. Îmi imaginez ce oribil trebuie să arate părul şi tenul meu. Dar cum comandantul rareori se uită în direcția mea şi, în afară de el, nu mai e nimeni care să mă vadă, cred că nici nu mai contează.

Ştiu că se va întoarce — întotdeauna se întoarce —, dar parcă tot mă încearcă un sentiment de teamă. Dacă nu se mai întoarce? Dacă o fi căzut într-o râpă şi şi-o fi spart capul, iar eu rămân aici singură? Dacă am exagerat cu jignirile?

Pădurea e plină de zgomote şi de mişcări pe care nu mi le pot explica. Întrezăresc cu coada ochiului tot felul de lucruri care dispar înainte să întorc capul spre ele.

Comandantul nu pare să observe — sau poate observă, dar nu-i pasă. E ca şi cum pădurea murmură în jurul nostru, îmi şopteşte cuvinte pe care nu le înțeleg. Câteodată am impresia că aud voci, dar logica îmi spune că nu fac decât să caut lucruri familiare într-o lume necunoscută. Sunt obişnuită să fiu înconjurată de oameni, iar mintea mea transformă zgomotele pădurii în sunete care mă liniştesc.

Doar că nimic nu mă linişteşte.

Dacă tatăl meu ar fi aici, mi-ar spune să fiu tare, să nu mă pierd cu firea. Mi-ar spune să nu las pe nimeni să mă vadă căzând şi să preiau controlul situației.

Gândul acesta mă face să zâmbesc. Doar că singura putere pe care o am în situația de față, aici, în mijlocul sălbăticiei, este să-l scot din sărite pe comandantul Merendsen. E atât de simplu să-mi bat joc de atitudinea lui de om atoateştiutor şi să marchez puncte în disputa noastră interminabilă!

Îmi imaginez că Anna e lângă mine şi, o clipă, parcă o văd aievea. *Arată-le doar ce vrei tu să vadă*, ar zice Anna. Simt că mi se pune un nod în gât când mă gândesc la ea.

Acum nu mai pot să fac nimic pentru a-i schimba părerea lui Merendsen despre mine. Dar peste câțiva ani, când îşi va aduce aminte de această aventură, mai bine să spună despre mine că am fost o *nesuferită* decât că am fost o *smiorcăită*.

Nişte trosnete de crengi şi foşnete de frunze mă avertizează că se întoarce. Acum ştie că trebuie să facă puțin zgomot când vine, fiindcă ultima dată când a apărut silențios în spatele meu, am început să țip şi i-am aruncat butelca în cap. Inima începe să-mi bată mai tare în timp

ce mintea mea caută febril un motiv ca să-l provoc la ceartă.

Dar chiar când să deschid gura, observ că are o figură gravă şi uit ce voiam să spun.

Se apleacă lângă mine fără să mă privească. Stă cu buzele strânse şi îşi trece mâna prin păr, apoi rămâne nemişcat, cu umerii căzuți.

M-am înşelat când am crezut că nu am ce figuri să citesc în mijlocul pădurii.

Aproape că mi-e teamă să pun întrebarea care îmi scapă de pe buze.

— Ai găsit ceva?

Nu-mi răspunde imediat. Se ridică în picioare, îmi ia butelca din mână şi-mi face semn să mă ridic ca să strângă pătura. Mă execut şi aştept zgribulită, cu brațele strânse la piept.

Abia după ce termină catadicseşte să-mi răspundă:

— Da. Va trebui să ne oprim puțin fiindcă am de rezolvat ceva, dar vreau să stai aproape de mine ca să te aud când mă strigi. Şi am nevoie să faci exact ce-ți spun, măcar o dată. Bine, Lilac?

De obicei, când îmi dă ordine, prima mea reacție este să-l jignesc pentru aroganța lui. Dar acum are o figură atât de tristă şi de obosită, încât nu-mi mai arde de asta.

Confirm din cap că am înțeles, iar el parcă se mai linişteşte, nu mai este atât de tensionat.

— Bine. Am să-ți găsesc un loc în apropiere de mine, unde să poți să te odihneşti sau, dacă vrei, poți să mă ajuți să adun nişte pietre.

— Pietre? Pentru ce?

— Am găsit o altă capsulă de salvare prăbuşită în apropiere de râu, spune el punându-şi din nou rucsacul în spate.

— O *ce*?

Instantaneu mă copleşeşte un val de uşurare şi de speranță care aproape mă face să cad în genunchi. Simt şi o undă de dezamăgire — prezența altor oameni înseamnă sfârşitul acestui ciudat parteneriat —, însă n-am timp s-o analizez fiindcă am să-i pun o mie de întrebări:

— Câți oameni? Era o capsulă de clasa întâi? Ştii cumva cine era înăuntru? Baliza lor de salvare funcționează?

— Nu, nu, mă întrerupe el, nu era nimeni.

— Poate-i ajungem din urmă! strig eu scuturându-mi de praf poalele rochiei şi apropiindu-mă de el. Probabil se îndreaptă spre navă, la fel ca noi.

— Nu, repetă el.

— Atunci n-ai decât să faci ce vrei, comandante, dar eu vreau să-i prind din urmă.

— E prea târziu, mi-o taie el pe un ton iritat.

— De unde ştii?

— Pentru că nu a supraviețuit nimeni! îmi spune el întorcându-se spre mine.

Atunci îi văd chipul răvăşit, pe care citesc doar descurajare şi speranțe năruite. Inspiră adânc, dar nu ca atunci când se abține să răspundă jignirilor mele.

— Au murit toți, Lilac.

* * *

Mi s-a uscat atât de tare pielea mâinilor, încât mi-e teamă că în curând va începe să crape. După atâtea ore de scos pietre din pământ, pe care apoi le-am cărat în grămada de la marginea pădurii, mă simt epuizată şi, în ciuda aerului rece, sunt leoarcă de transpirație. Nu mi-am

imaginat niciodată că te poți simți mizerabil în atâtea feluri.

Mă uit mereu spre cer, printre ramurile copacilor, în speranța că voi vedea zburând o navă de salvare, dar cerul rămâne gol, albastru şi senin. Nu se poate ca tata să nu vină să mă caute. Amândoi am rămas singuri pe lume de când eu aveam opt ani. Nu mă are decât pe mine, iar eu îl am doar pe el. Şi când va ajunge aici, pielea uscată şi crăpată a palmelor mele va rămâne doar o amintire neplăcută.

Merendsen refuză să mă lase să văd epava, insistând să rămân la marginea luminişului. La asta s-a referit când mi-a cerut să fac ce-mi spune. Nu vrea să văd cadavrele.

Am protestat, încercând să-i explic că am văzut o mulțime de filme holografice cu operații chirurgicale „sângeroase", amputări de membre şi intervenții în cutia toracică deschisă, şi că sunt imună la astfel de şocuri vizuale, dar protestele mele nu l-au convins, cum nu m-au convins nici pe mine. Înainte n-aş fi putut să înțeleg, dar acum îmi dau seama că în realitate lucrurile sunt cu totul altfel.

Mă îndeamnă să stau jos, să-mi odihnesc picioarele, fiindcă vom avea mult de mers. Dar dacă mă aşez, cad pe gânduri şi nu vreau să încep să-mi imaginez că îmi ascunde cine ştie ce orori.

Aşa că adun pietre ca să marcăm mormintele pe care le sapă el.

O dată sau de două ori a venit să vadă ce fac şi să bea apă. Avea fața transpirată şi acoperită de praf, iar mâinile, roşii şi zdrelite ca picioarele mele. N-a fost niciodată atât de obosit, el care merge pe jos kilometri întregi de parcă ar face o mică plimbare pe puntea de promenadă, şi îmi

vine greu să-l văd aşa murdar şi gâfâind. La urma urmei, comandantul Merendsen este şi el om.

Îi întind butelca să bea apă şi aştept lângă el până se odihneşte puțin, apoi pleacă să-şi continue treaba.

Târziu, după prânz, îl văd că se întoare cu rucsacul într-o mână şi în cealaltă cu o lopată improvizată dintr-o creangă şi o bucată de metal recuperată de la epavă. Le aruncă jos, lângă grămada de pietre, şi-mi face semn să mă aşez.

— Vreau să-ți pui astea, îmi spune el.

Mă aşez şi mi se zbârleşte pielea când simt sub mine stratul de frunze, dar nu îndrăznesc să cer o pătură să stau pe ea. Nu înțeleg ce vrea de la mine. Abia când scoate din rucsac o pereche de ghete pe care mi le întinde îmi dau seama ce vrea şi mă dau înapoi oripilată.

— Nu. Tarver, nu.

El se freacă la ochi cu dosul mâinii, murdărindu-se pe frunte.

— Te rog, hai să nu ne certăm. Nu poți să mergi mai departe încălțată cu monstruozitățile alea, zice el arătând spre rămăşițele pantofilor Delacours din picioarele mele acoperite de bandaje.

Dar acum este vorba despre altceva, nu despre aspectul practic. Simt cum se încrețeşte pielea pe mine şi închid ochii.

— Te rog, şoptesc eu. Nu pot să port bocancii unei femei moarte. Te rog, te rog, nu mă obliga să-i încalț.

Simt că mi se întoarce stomacul pe dos şi-mi vine să vomit, deşi nu am mâncat nimic.

Mă aştept să aud una dintre replicile sarcastice cu care mă face să execut ordinul, de parcă aş fi un soldat de-al lui. Dar el mă atinge uşor pe obraz, iar eu deschid ochii surprinsă de blândețea gestului său.

— Dacă ar putea, oamenii aceia ți-ar spune să iei tot ce-ți trebuie, îmi spune el şi se lasă în jos lângă mine, sprijinindu-se de pământ cu o mână şi cu cealaltă ridicându-mi cu blândețe bărbia. Lor nu le mai sunt de folos aceste lucruri. Nouă da. Nu ştiu cum ai reuşit să mergi atâta drum fără încălțări potrivite, dar de-aici înainte te vei descurca mai bine. Cred că echipele de salvare sunt pe drum, dar trebuie să ajungem într-un loc unde să ne găsească. Asta înseamnă că trebuie să faci şi tu un efort ca să ajungem acolo.

Mă simt amețită şi vlăguită, dar cel puțin nu-mi mai vine să vomit.

— Am să-încerc.

Zâmbetul lui, la fel ca gestul blând de mai devreme, mă surprinde.

— Crede-mă, ştiu ce spun. Şi-acum hai să vedem dacă-ți vin bine.

Nici nu mă mir că a reuşit să salveze un avanpost întreg de pe planeta Patron şi să-l ducă la adăpost. Nu cred că există om pe planetele centrale care să nu fi auzit de faptele lui de eroism, deşi nimeni nu crede aceste poveşti venite de la frontieră... Brusc, recunosc în omul din fața mea calitățile comandantului Merendsen, erou de război. Omul ăsta are o putere de convingere incredibilă!

Mai târziu, după ce mă ajută să-mi pun în picioare ghetele (şi şosetele femeii moarte!), bem pe rând din butelca de apă. Apoi cărăm pietrele până la mormântul comun făcut de el şi le aşezăm deasupra movilei lunguiețe sub care nu-mi dau seama, dar nici nu întreb, câți oameni sunt îngropați. Nu e nevoie să mă duc să cercetez cu atenție capsula ca să văd că baliza lor nu e în stare funcțională: peretele care a fost alipit de *Icarus* a

fost distrus, iar circuitele sunt arse. Probabil că oamenii au murit înainte de lansarea de pe navă. E o capsulă de clasa întâi. Nu-mi dau seama cine ar fi putut să poarte astfel de ghete la clasa întâi. Poate nişte soldaţi care cine ştie cum au apucat să urce în ea.

Deodată, mă întreb dacă Anna era printre pasageri. Oare Tarver ar fi recunoscut-o? Poate că pentru el suntem toate la fel, cu aceleaşi rochii şi coafuri elegante. Şi dacă ar fi recunoscut-o, oare mi-ar zice?

— Pot să spun ceva? întreb eu.

— Spune, zice el după ce aşază o piatră pe mormânt şi se îndreaptă de spate.

— Nu ție. Lor. În memoria lor... Aş vrea să mă laşi puțin singură, îi explic eu.

— Ah.

Se uită o clipă spre mormanul de pământ şi pietre.

— Desigur. Te aştept în poiană.

Cu ochii la movila acoperită cu pietre, ascult zgomotul paşilor care se îndepărtează. Urechile mele sunt mereu pregătite să audă zgomot de motoare, bâzâitul unui avion sau huruitul unui aeroglisor. Dar nu se aude nimic. E linişte. O linişte tulburată doar de paşii mei, ai lui Tarver şi de foşnetul pădurii.

Ştiu că n-are niciun motiv să mă mintă. Totuşi, mi-e greu să-mi imaginez că sub această movilă lungă zac nişte oameni în carne şi oase. Cerul e pustiu ca de obicei. În jur e linişte. Aud vântul, foşnetul frunzelor, o pasăre cântând în depărtare. E liniştea naturii virgine. Mă întreb în cât timp iarba şi copacii vor face să dispară acest mormânt, după cât timp nu se va mai vedea că aici se odihneşte cineva?

În cât timp vom dispărea şi noi?

— Nu ştiu cine sunteţi, şoptesc eu cu ochii înlăcrimaţi. Aş vrea să ştiu. Aş vrea să cred că nimic din toate astea nu este real. Că tatăl meu va veni, ne va salva pe toţi şi totul va reveni la normal. Că nu-i decât un vis urât.

Mă aplec şi pun mâna pe pietrele încălzite de soare. Suprafaţa lor este dură şi netedă totodată, neregulată, dar liniştitoare. Nu seamănă deloc cu pietrele din grădinile noastre, şlefuite şi plasate cu un perfect simţ artistic. Mi-e foame şi mi-e sete, iar pe spate îmi curg şiroaie de transpiraţie. Lacrimile mi se înnoadă sub bărbie şi încep să picure, formând pete întunecate pe piatra cenuşie.

— Aş fi putut să iau mai mulţi oameni în capsula noastră. Poate chiar pe voi. Îmi pare rău.

Mă ridic şi mă uit la Tarver, care aşteaptă la marginea copacilor. Drumul până la *Icarus* pare că nu se mai sfârşeşte: nu se văd nici măcar munţii, cu atât mai puţin câmpia sau restul pădurii care ne separă de singura noastră şansă de salvare. Poate că ar fi fost mai bine dacă aş fi murit la aterizare… Era de preferat în locul unei morţi lente pe această planetă, în compania unui om care mă urăşte, departe de singura persoană care mă iubeşte cu adevărat. Fiori reci de spaimă îmi răscolesc stomacul.

Simţindu-mi parcă privirea, Tarver întoarce capul spre mine. Nu pare să fi auzit ce am spus. Îşi pune rucsacul pe umăr şi îmi face semn din cap că trebuie să plecăm.

Înghit în sec, uitându-mă pentru ultima dată la mormântul proaspăt săpat.

— Poate că voi aţi fost cei norocoşi…

* * *

Mergem.

Nici nu-mi mai simt picioarele. Uneori, Tarver mă ține de mână ca să mă ajute să trec peste copaci căzuți şi mă ia în brațe când traversăm râul. Alteori, mă pune să beau apă din butelcă. Îl las, ce altceva aş putea să fac? Ziua îmi pare o eternitate, un coşmar din care nu mă pot trezi. Nici măcar sunetele pădurii nu mă mai fac să tresar. Nu mai văd decât pământul de sub picioare. Nu mă pot întoarce fiindcă nu mai e drum de întoarcere, doar următorul pas şi altul şi altul şi tot aşa.

Am crezut întotdeauna că numele meu este de ajuns pentru a mă proteja. Că aceste două cuvinte — Lilac LaRoux — vor fi singura parolă de care am nevoie oriunde m-aş afla.

Eram atât de sigură că tatăl meu va veni după mine, dar acum mi-e greu să mai cred. Această sălbăticie aşteaptă să mă înghită… Cred că nici nu m-aş opune. Oricum, nu mai am ce reguli să învăț, ce puncte să câştig şi ce să demonstrez. E un iad cum nu mi-am imaginat vreodată că există.

Şi cred că aici îmi vor putrezi oasele.

*— Nu s-a întâmplat nimic special în noaptea aceea?*
*— Dacă îmi spuneți ce înțelegeți prin „special", aş putea să vă răspund.*
*— Adică nu s-a întâmplat nimic neobişnuit?*
*— Absolut nimic.*

# 13. Tarver

Focul aproape că s-a stins când mă trezesc eu. Deschid ochii şi, ca de obicei, o clipă nu ştiu unde mă aflu, apoi, imediat, simțurile încep să mă informeze.

De data asta nu durează mult până îmi amintesc. Mă aflu în tabăra noastră, pe care am instalat-o chiar la marginea pădurii. Puțin mai încolo începe câmpia. Înainte să adormim, am făcut un foc zdravăn, gândindu-mă la monstrul care era cât pe ce s-o omoare pe Lilac.

Mă răsucesc pe spate şi dau cu ochii de ea. Stă în picioare, aplecată deasupra mea, silueta ei profilându-se ca o stafie printre stelele de pe cerul acesta necunoscut. Probabil că ceva a făcut-o să se apropie, fiindcă insistă în continuare să doarmă de cealaltă parte a focului. Clipesc nedumerit şi, din reflex, duc mâna la Gleidelul meu.

— Domnişoară LaRoux? o strig în şoaptă, pe un ton calm.

Nu vreau să se sperie şi să am alte belele. Asta presupunând că este reală, fiindcă seamănă mai degrabă cu un spectru. Dar chiar şi-aşa, e o apariție...

— Comandante, e cineva acolo, şopteşte ea. Auzi? E o femeie care plânge printre copaci.

Un fior de neliniște îmi urcă pe șira spinării şi ciulesc urechile, mirat că zgomotul nu m-a trezit şi pe mine. Dar n-aud nimic. E liniște. Mă ridic în capul oaselor şi îmi dau seama că sunt încălțat. Îmi amintesc că am decis să dorm cu ghetele în picioare.

— Acum ai auzit? mă întreabă ea din nou.

— Nu aud, şoptesc eu încordându-mi auzul.

Ea face ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— În ce direcție?

Fără ezitare, ea arată spre marginea pădurii. Mă ridic în picioare şi îmi iau rucsacul, apoi îl pun pe umăr. E un truc vechi să-i atragi pe oameni departe de foc pentru ca apoi să le iei lucrurile. L-am folosit şi eu de-atâtea ori pe planetele de la periferie, în confruntările cu coloniştii. Dacă femeia continuă să se ascundă în pădure şi nu vine direct la noi, nu am încredere în ea.

Duc un deget la buze ca să-i fac semn lui Lilac să tacă. Ea dă din cap că a înțeles şi vine după mine.

Ne îndepărtăm puțin de foc şi ne oprim la adăpostul întunericului. Domnişoara LaRoux este atât de concentrată, încât nici n-a sesizat că e desculță. Înclin capul spre ea. *Dar acum? Auzi ceva?*

Ea scutură din cap încruntată.

— S-a oprit, şopteşte ea. Se auzea ca şi când era rănită. Poate că şi-a pierdut cunoştința.

Dau să-i răspund că s-ar putea să fie o capcană, dar n-apuc să zic nimic, fiindcă domnişoara LaRoux s-a hotărât să acționeze de capul ei.

— Alo, strigă ea ieşind de după copac. Sunteți...

Sunt atât de consternat, încât îmi ia câteva secunde ca să reacționez. Îi acopăr gura cu mâna şi o trag spre mine. Ea protestează făcând un zgomot înfundat, apoi

se potoleşte şi aşteaptă speriată. Stăm ca două statui şi ascultăm încordați. În ciuda pericolului, mă surprind gândindu-mă la apropierea dintre noi, la corpul ei lipit de-al meu.

În pădure nu se aude niciun zgomot. Niciun trosnet de surcele, niciun fâşâit de crengi.

Foarte încet, Lilac îmi apasă mâna cu un deget, făcându-mi semn să o eliberez. Slăbesc puțin strânsoarea ca s-o las să respire.

— Mai auzi ceva? îi şoptesc eu la ureche.

Ea scutură din cap şi se apleacă să-mi răspundă tot la ureche, gâdilându-mă cu respirația ei.

— Nu. Dacă a leşinat? Poate că e rănită, poate că...

Ştiu la ce se gândeşte. Că femeia ar putea fi o prietenă de-a ei, una dintre fetele care se uitau la mine ca la cine ştie ce specimen. Asta dacă într-adevăr există. Nu-mi vine să cred că într-un astfel de loc şi având nervii întinşi la maximum puteam să dorm fără să aud plânsetul femeii care a trezit-o pe Lilac. Poate că a visat.

Există un singur mod în care să mă conving.

— Rămâi aici, îi şoptesc, cu obrazul lipit de-al ei.

Are pielea caldă, ca după somn, şi mult mai moale decât a mea. Sunt sigur că n-a avut niciodată un contact cu un tip nebărbierit de atâtea zile. Dar ea se mulțumeşte să dea din cap înțelegătoare. Tremură violent şi-mi dau seama că nu şi-a luat pătura cu ea. Îmi scot jacheta şi i-o pun pe umeri, iar ea se ghemuieşte lângă copac să aştepte.

* * *

Nu e cea mai groaznică noapte din viața mea. Pe aceea am petrecut-o pe Avalon. Făceam parte dintr-un

pluton de recruți şi ne confruntam cu un grup de rebeli înarmați până-n dinți. Ca să fie „distracția“ şi mai mare, totul se petrecea pe un teren mlăştinos. În plus, eu ratasem o întâlnire cu o domnişoară autohtonă... Mare pierdere, fiindcă soldații nu erau foarte agreați prin partea locului.

Totuşi, pe lista mea cu nopți de groază, aceasta nu e prea departe de cea din Avalon.

Este aproape imposibil să te deplasezi prin desişul pădurii fără să faci zgomot. Tufe de mărăcini se întind ca nişte brațe care se agață de pantalonii mei, crenguțe uscate trosnesc la tot pasul, răsunând în beznă ca nişte mici explozii. Pe o altă planetă, aş fi sigur pe mine, dar ştiu că aici orice poate fi periculos, fiindcă totul este neobişnuit. O bucată de timp sunt nevoit să înaintez enervant de încet. Mi s-a zbârlit părul la ceafă, dar ştiu că sunt viu tocmai pentru că nu ignor niciodată ce-mi spune instinctul.

În prima oră de căutări trec pe lângă Lilac de trei ori. S-a ghemuit ascultătoare la rădăcina copacului, înfăşurată în haina mea, cu picioarele adunate sub ea. Susține că aude vocea în continuare. Stau în umbra unui copac şi scrutez câmpia scăldată de lumină, în direcția din care, susține ea, se aud acele plânsete. Doar că nu e nimic, iar în lumina celor două luni s-ar vedea umbra oricărei jivine, cât de mică ar fi ea.

Când trec a patra oară, ea scutură din cap spre mine, dându-mi de înțeles că zgomotul a dispărut. Îmi pare atât de mică în haina mea... Dar sunt convins că se străduieşte să arate că rezistă bine. Nu vrea să mă opresc din căutări.

Ridic o mână şi-i fac semn să nu se mişte, iar ea clatină din cap.

E timpul să încerc o altă abordare. Mă îndepărtez cu grijă cincizeci de paşi, apoi mă lipesc cu spatele de un copac şi, cu Gleidelul pregătit, strig:

— E cineva acolo? Suntem prieteni!

Vocea mea spintecă liniştea nopții. Oricine m-ar auzi pe o rază de un kilometru în jur. Eu şi Lilac aşteptăm nemişcați în locurile noastre, cu inima bătând cu putere. Nimic.

Aşa că reiau căutările. După o oră de orbecăit printre copaci şi prin hățişuri fără să găsesc pe nimeni, mă decid să aştept până se luminează de ziuă şi mă întorc la locul unde am lăsat-o pe Lilac.

În mod miraculos, a adormit sprijinită de copac. Probabil că oboseala a biruit-o până la urmă, fiindcă tremura acolo de câteva ore. Când mă aplec lângă ea, tresare şi se uită la mine spăsită, ca şi cum şi-ar cere scuze... Sau cel puțin aşa îmi place mie să cred. Nu e nevoie să-i spun că nu ne întoarcem la tabăra noastră, unde focul se vede lucind ca un far în întunericul în care nu ştiu cine şi cu ce intenții se ascunde.

Mă aşez alături, cu Gleidelul în mână, iar ea, pe jumătate adormită, pune capul pe umărul meu. Se pare că în noaptea asta nu mai sunt obligat să dorm de cealaltă parte a focului. O cuprind cu brațul de după umeri — ea e micuță, caldă, vie — şi îmi las capul pe spate, sprijinit de trunchiul copacului, rezistând tentației de a mi-l lipi de-al ei.

Apoi îmi muşc interiorul obrazului ca să nu adorm şi mă pregătesc să aştept ivirea zorilor.

*— Apoi ați traversat câmpia, cu intenția de a vă îndrepta spre munți.*
*— Exact.*
*— Cum vedeați situația în acel moment?*
*— Era clar că nu vom întâlni supraviețuitori, dar eu am rămas vigilent în continuare. Dacă îi întâlneam, nu mă aşteptam să fie prea binevoitori față de domnişoara LaRoux.*
*— De ce?*
*— Tatăl ei era constructorul navei prăbuşite. Companiile de terraformare nu sunt privite cu simpatie de către colonişti, şi ştiți la fel de bine ca mine că de la Centru se trimit trupe militare pentru a veghea la respectarea drepturilor acestor corporații. Coloniştii ne urăsc şi pe noi.*
*— Asta este tot?*
*— Începeam să mă întreb de ce nu apar navele de salvare.*
*— I-ați spus acest lucru domnişoarei LaRoux?*
*— Nu.*

# 14. Lilac

— Mai spune-mi o dată ce-ai auzit, mă întreabă el pentru a zecea oară după ce terminăm de răscolit un perimetru şi mai întins din jurul taberei noastre. La lumina zilei e greu să susții în continuare că ceea ce s-a întâmplat a fost real.

— Era o femeie care plângea. Părea disperată, înfricoşată, poate rănită, nu ştiu sigur. Parcă...

Nu mai continui.

— Parcă...? insistă el, sprijinindu-se de un copac.

— Parcă aş fi fost eu.

Când termin fraza, îmi dau seama că sună aiurea ce spun, mai prost decât mă aşteptam.

El rămâne tăcut, scrutând câtva timp pădurea.

— Bine, spune el îndepărtându-se de copacul de care se sprijinea şi apleacându-se să-şi ia rucsacul. Dacă azi-noapte a fost cineva aici...

Se opreşte o clipă, ca şi cum s-ar aştepta ca eu să zic ceva. Aş vrea să-l întrerup, să insist că am auzit ce am auzit, dar ceva mă reține. Am pierdut dreptul, *dacă* l-am avut vreodată, de a protesta în fața lui. Dacă n-ar fi fost el, de mult aş fi murit pe-aici.

Văzând că nu zic nimic, continuă:

— În orice caz, a plecat. Iar noi trebuie să ne vedem de drumul pe care îl avem de făcut. Te mai dor picioarele?

Poate că am inventat-o pe femeie. Gândul că ar trebui să accept lucrul acesta, chiar şi faţă de mine însămi, îmi provoacă o tensiune interioară. Dar n-am încotro. Dacă el a hotărât că e momentul să plecăm, va trebui să plec cu el. Partea proastă este că trebuie să recunosc că are dreptate. Nu există niciun semn că a fost cineva aici, nici urme pe pământ, nici măcar crengi rupte.

— Sunt bine, mormăi eu, deşi încă mă mai dor bătăturile de la călcâie.

— Cum ieşim din pădure şi ajungem în câmp, putem să găsim un loc unde să ne odihnim. Astăzi vom face popas mai devreme. După ce am dormit atât de puţin azi-noapte, niciunul dintre noi nu va rezista prea mult.

Ştiu că se gândeşte că *eu* nu voi rezista. Strâng din dinţi şi, o clipă, sunt tentată să-i răspund. Dar îmi amintesc de felina care mârâia vrând să mă atace, de mirosul de blană arsă şi de sânge, şi închid ochii.

Vocea venea dinspre câmpie, adică exact din direcţia înspre care ne vom îndrepta noi ca să ajungem la epavă. Poate că pe drum vom da de urma femeii pe care am auzit-o.

— Foarte bine.

Tăcerea lui Tarver se prelungeşte nefiresc de mult şi deschid ochii să văd ce face. Mă priveşte cu o expresie ciudată, pe care n-o pot descifra. De fapt, parcă nu la mine se uită. Tresar când îmi dau seama că încă port jacheta lui.

Încerc să mi-o dau jos, luptându-mă cu mânecile prea lungi, când el îşi revine din transă şi-mi spune pe un ton autoritar:

— Nu, păstreaz-o deocamdată.

Apoi îmi întoarce spatele şi pleacă, sigur că eu îl voi urma.

Ce altceva aş putea să fac?

Undeva în fundul minții, o voce mică îmi şopteşte: *Chiar ai vrea să-l părăseşti?*

* * *

Mi se pare că astăzi mergem într-un ritm mai lejer. O fi din cauză că el e mai îngăduitor cu mine sau că m-am obişnuit cu mersul pe jos.

Avansăm mai repede la câmpie, unde terenul e mai neted şi ne oprim doar ca să mâncăm câte un baton nutritiv. Mie nu-mi place ce gust are, dar Tarver înfulecă de parcă ar fi o friptură suculentă.

După încă o oră şi jumătate de mers, ne oprim din nou şi el se uită de jur împrejur. În spatele nostru, pădurea a rămas doar o pată gri-verzuie pe un deal care se scufundă treptat în nemărginirea aurie a câmpiei.

N-am văzut niciodată o întindere atât de imensă şi de pustie. Râul pe care l-am urmat se desface într-o rețea argintie de pârâiaşe care brăzdează câmpia. Sunt atât de înguste, încât poți sări peste ele, dar suficient de adânci pentru ca Tarver să umple butelca cu apă. În bătaia vântului, iarba înaltă se ondulează ca valurile unui ocean, exact cum am văzut în holofilme. La orizont se zăresc munții care ne despart de *Icarus*.

Dar nu se vede nici cel mai mic semn de viață. Nici nave de salvare şi nici avioane locale care să brăzdeze cerul asemenea acestor pârâiaşe. Nu înțeleg de ce aici nu există colonii. Unde sunt oamenii? Tăcem amândoi, dar sunt sigură că şi el gândeşte acelaşi lucru.

De data asta, Tarver instalează tabăra mai repede decât în seara trecută şi abia după câteva momente îmi dau seama de ce: fiindcă n-a mai săpat o groapă în care să facă focul. Aici, la câmpie, nu se găsesc lemne. De ce nu m-am gândit la asta? Până să mă sprijin de el aseară, aproape că am înghețat de frig, deşi aveam un foc alături. Iar acum nu mai pot să mă bazez pe căldura lui după ce azi-dimineață m-am grăbit să-l gonesc de lângă mine. Tremur când mă gândesc la noaptea friguroasă care mă aşteaptă.

Tarver adună câteva cabluri pe care le-a smuls din capsula noastră, îmi spune că vrea să pună nişte capcane şi se îndepărtează în linie dreaptă. Măcar aici pot să-l văd, fiindcă nu mai sunt copaci care să-mi obtureze vederea şi nu mă mai simt complet singură.

Mă uit după el şi îmi pipăi fața cu degetele. Ce n-aş da să am o oglindă! Simt că am pielea caldă şi înroşită, deşi acum nu mai fac efort. E arsă de soare. Am pățit-o o dată în copilărie, când m-am rătăcit pe o punte de simulare care imita o insulă tropicală. Atunci n-a trebuit decât să cheme tata un medic, şi arsura a dispărut în urma tratamentului. Acum o simt la pipăit. Pielea din jurul ochiului este încă dureroasă la atingere, ceea ce înseamnă că vânătaia nu mi-a trecut. Nici n-avea cum. Sunt doar patru zile de la prăbuşire. Măcar Tarver are bunul-simț să nu râdă de mine.

Deodată, îi aud vocea chiar în spatele meu. Dar parcă mai devreme l-am văzut mult mai departe, stând aplecat să pună o capcană. Mă întorc surprinsă şi nu văd pe nimeni. Normal, cum ar fi putut să ajungă atât de repede în spatele meu? Mă uit iar peste umăr şi-l văd că se ridică, dar e totuşi mult prea departe ca să-l pot auzi.

Simt că mi se zbârleşte părul la ceafă şi scrutez câmpia din spatele meu. Nu e nici ţipenie de om. Şi în timp ce stau cu inima bătând să-mi spargă pieptul şi cu urechile ciulite, aud o altă şoaptă. Nu e vocea lui Tarver fiindcă nu este atât de gravă. Are şi o anumită emoţie, pe care n-o pot identifica. Nu înţeleg nimic din ce zice.

Încep să tremur, simt furnicături în degete şi respiraţia mi se precipită. *Frica*, îmi spun. Dar nu dispare nici când mă forţez să inspir adânc. Pielea ba îmi arde, ba se răceşte. Neliniştea creşte în mine până când simt că am să explodez dacă nu mă mişc. Capul îmi vâjâie de parcă mi-a scăzut glicemia sau aş avea pe mine un corset prea strâns şi nu-mi circulă sângele.

Sunt încă în picioare când Tarver se întoarce. Îi aud paşii prin iarba înaltă cu mult înainte să ajungă la mine, aşa că mă stăpânesc şi nu tresar când mă anunţă pe un ton neobişnuit de vesel:

— Am văzut nişte vizuini — s-ar putea să avem noroc.

Mă uit la el peste umăr şi văd că zâmbeşte, cu braţele pline de tot felul de plante şi ierburi lungi. E o imagine care mă tulbură, dar nu atât de mult ca vocea pe care am auzit-o. Îi întorc spatele şi scrutez în continuare câmpia.

— Ai auzit ceva cât timp ai fost acolo? îl întreb eu, făcând ochii mici din cauza luminii puternice şi încercând din răsputeri să-mi stăpânesc tremuratul.

— Da. Vântul, răspunde el lăsând jos braţul de ierburi. Iarba şi din când în când o jivină mică ţâşnind prin apropiere. Pe-aici nu găseşti altele mai mari fiindcă nu prea au ce să mănânce.

— Eu am auzit un bărbat.

Sunetul făcut de arma sa când o scoate de la brâu începe să-mi devină familiar. Oftez scuturând din cap.

— Nu cred că vrea să ne facă rău. Nu părea furios.

Tarver vine lângă mine şi se uită atent în direcția în care mă uit eu.

— Eşti sigură? Un om nu are unde să se ascundă aici.

— Sigur că nu.

De data asta, nu mă poate acuza că am visat. Sunt perfect trează.

— La început am crezut că eşti tu, dar erai prea departe. Se auzea de foarte aproape, ca şi cum ar fi fost aici.

Tarver se încruntă şi îl surprind aruncându-mi o privire suspicioasă, apoi înaintează câțiva paşi şi priveşte încă o dată de jur împrejur.

— Probabil că vântul a purtat vorbele până aici. Ce zicea?

Ezit, strângând din dinți ca să nu-mi clănțăne.

— Nu ştiu. Nu mi-am dat seama. Era ca şi când s-ar auzi printr-un perete. Înțelegi limba pe care o vorbeşte, auzi, doar că...

Nu ştiu cum să explic.

Tarver se întoarce spre mine şi mă priveşte cu atenție.

— Era la distanță sau chiar lângă tine?

— Nu ştiu! izbucnesc eu şi vocea îmi tremură odată cu corpul. Era chiar aici, doar că se auzea înfundat. Adică sunetele erau clare, dar nu se înțelegea ce zice.

Tarver se uită lung la mine, iar eu simt că-mi arde fața.

— Ştiu că sună ciudat ce spun, şoptesc eu.

— Foarte ciudat.

Apoi se întoarce brusc, scoate arma şi, făcând mâinile pâlnie la gură, începe să strige:

— Ieşiți dacă sunteți acolo! Suntem înarmați, dar nu vrem să vă facem niciun rău.

Lasă mâinile jos şi întoarce puțin capul ca să asculte mai bine. Ascult şi eu încordată, simțind cum mi se înfioară pielea la fiecare foşnet, la fiecare adiere.

Atunci, la o distanță de numai câțiva paşi, vocea răsună din nou, mai clară ca niciodată. Tot nu-mi dau seama ce spune, dar de data asta are un ton agitat.

— Acolo! E aceeaşi voce. Ți-am spus eu.

Dar Tarver nu zâmbeşte, nu se uită spre câmpie, ci la mine, cu o expresie mai degrabă nedumerită decât iritată.

— N-am auzit nimic, spune el calm.

Am impresia că am primit un pumn în stomac.

— Nu e amuzant deloc.

— Vorbesc serios, răspunde el şi îmi pune mâna pe umăr. Te-am forțat prea mult. Eşti epuizată. Hai să ne odihnim şi mâine te vei simți mai bine.

Mă smucesc atât de tare, încât îmi sucesc un muşchi, dar nici nu bag de seamă durerea. Simt un fior de nelinişte pe şira spinării.

— Tarver, nu am halucinații!

El zâmbeşte, dar mă priveşte în continuare cu o expresie gravă.

— Lasă, nu e cine ştie ce, spune el cu detaşare. Şi mie mi s-a întâmplat. Vino şi aşază-te lângă mine. Am să-ți pregătesc şi altceva de mâncare în afară de batoanele nutritive.

— Îți spun că era real!

Îmi vine să-l pălmuiesc, să-l scutur ca să-l conving că nu mi s-a părut. Nu mai tremur atât de tare şi nu mă mai simt amețită. O adiere de vânt îmi mângâie pielea, iar eu îmi dau seama că am transpirat.

— Lilac, îmi spune el cu o voce blândă şi obosită. Te rog, odihneşte-te.

Mă întreb dacă ştie cât de uşor poate obține ceva de la mine când îmi vorbeşte frumos. Bucuria mea de a auzi o altă ființă umană s-a transformat într-o suferință atât de grea, încât abia mai pot să respir. Mă las să cad pe pătură. Îmi ard ochii în cap, dar mă abțin să plâng în fața lui. Crede că sunt nebună, că Lilac LaRoux este atât de traumatizată, încât nu mai deosebeşte visul de realitate. Mi-aş dori ca Tarver să fie singur aici.

Partea proastă este că şi el îşi doreşte acelaşi lucru.

*— O traumă se poate manifesta în mai multe feluri.*
*— Aşa este. În armată suntem instruiţi în legătură cu acest subiect.*
*— Aţi observat acest tip de manifestare la domnişoara LaRoux?*
*— Nu. Doar că nu prea mânca, dar cred că din cauză că nu-i plăceau batoanele de supravieţuire. Nu era obişnuită cu o astfel de alimentaţie.*
*— Altceva nu aţi remarcat?*
*— Tocmai v-am spus. Nu pricepeţi ce vă răspund?*
*— Vrem să ne asigurăm că nu v-a scăpat ceva, domnule maior.*
*— Puteţi să-mi spuneţi cât mai durează?*
*— Până obţinem răspunsurile de care avem nevoie.*

# 15. Tarver

Stă pe pătură, iar eu îmi fac de lucru prin preajmă ca să-i las timp să-şi revină. N-o cunosc pe Lilac LaRoux decât de câteva zile, dar ştiu sigur că nu-i place să cedeze în faţa cuiva, chiar dacă ar fi justificat. Îmi scot aparatul de ras din geantă şi mă bărbieresc, în speranţa că un aspect mai civilizat o va consola. În tăcerea care se prelungeşte, hârşâitul lamei pe piele mă ajută să mă concentrez.

Dar nu toate noutăţile sunt rele. Pe câmpie se merge mai uşor, fiindcă pământul este mai neted. Sunt sigur că am scăpat de feline. Am descoperit nişte gropi în pământ, ceea ce înseamnă că am şanse să prind vreun animăluţ în laţurile puse de mine, iar plantele şi ierburile pe care le-am adunat sigur sunt comestibile. Speram s-o mai înveselesc pe Lilac oferindu-i şi altceva de mâncare în afară de batoanele nutritive.

Dar acum simt o greutate oribilă în stomac, de care nu reuşesc să scap. Am văzut-o că tremura, transpira şi avea pupilele dilatate. Halucinaţiile pot avea o mulţime de cauze, dar cred că în cazul lui Lilac sunt din cauza surmenajului. Trebuie să am grijă de ea ca să reziste să traversăm munţii.

— Domnişoară LaRoux, mai lasă-mă o oră şi cred că am să reuşesc să-ți pregătesc ceva special de mâncare, îi zic eu când nu mai am ce să fac şi mă aşez lângă ea. La terraformarea unei planete se cultivă foarte multe plante comestibile. Sigur, când te hrăneşti numai cu batoane nutritive, sensul noțiunii de „comestibil“ se schimbă radical.

Ea îmi aruncă o privire absentă, goală. Îmi dau seama că n-are nevoie acum de obişnuita noastră luptă şi, în fața acestei atitudini, singurul lucru care îmi vine în minte este să-i zâmbesc. Deşi nu-mi răspunde cu un surâs, măcar se uită la mine şi chiar mă vede.

— Am să le testez şi dacă sunt comestibile, am să mai adun câteva, iar diseară am să pregătesc o mâncare în toată regula. Văd că nu sunt plantele care se folosesc de obicei la terraformare, dar nu văd de ce n-ar fi bune. Avem în jur destule ierburi uscate ca să facem un foc şi putem să facem supă în gamelă.

Ea dă din cap, ceea ce este un mic progres. Eforturile mele încep să mă liniştească şi pe mine. Mă pun pe treabă şi rup o tijă groasă de un deget, lemnoasă la bază, dar verde şi suculentă în vârf. Nu vreau să-i spun şi ei cât de ciudat mi se pare că nu recunosc aceste plante, că pentru terraformare flora şi fauna sunt complet standardizate. Corporațiile respectă această formulă, însă plantele de aici aproape că nu au nimic în comun cu cele pe care le ştiu eu. Când seva începe să apară sub forma unor mici picături, frec tija de pielea sensibilă de pe interiorul antebrațului.

— Ce faci? mă întreabă ea.

Are acelaşi aer îngândurat, dar măcar dă semne că o interesează şi altceva în afară de pământul din fața ei.

— Vreau să văd dacă dă vreo reacție alergică. Dacă nu provoacă roşeață sau mâncărimi, atunci trec la pasul doi: o gust.

Ea clatină din cap cu ochii la brațul meu, apoi se uită în altă parte.

— Spre est se vede o adâncitură… pare a fi un râu. Vom merge de-a lungul lui, aşa că vom avea apă din belşug. Putem să facem şi o baie dacă vrei, ca să arătăm şi noi mai prezentabili când vor sosi ajutoarele.

Ea lasă capul în jos şi oftează adânc.

— Sper să verifici şi râul... La cât de norocoasă sunt eu, s-ar putea să ascundă crocodili spațiali…

Zâmbesc ca un idiot la gluma ei, mai mult decât ar fi cazul. Ea nu pare să observe.

— Crocodilii spațiali nu sunt periculoşi, îi răspund eu. Îi gâdili sub fălci şi se răsucesc în apă de plăcere. Anul trecut, când eram detaşat în New Florence, am cunoscut un tip care şi-a luat unul ca animal de companie. L-a trimis acasă într-un geamantan în care a făcut nişte găuri ca să poată să respire.

Ea îmi răspunde cu un mic zâmbet amuzat. Hai că merge! Dacă reuşesc să o fac să se gândească la altceva, va uita de voci. Nu trebuie decât să se odihnească, să doarmă, apoi vom porni mai departe. Asta contează. Să ajungem acasă.

Brusc, mă cuprinde un dor de părinții mei… Trebuie să încerc să nu mă gândesc la familia mea. Am ştiut întotdeauna că mi se poate întâmpla orice când sunt plecat în misiune, dar niciodată nu mi-am imaginat că voi avea timp să mă gândesc la chipul mamei când a aflat că Alec a murit.

— Contrabandă cu crocodili… Ce mai aventuri, comandante, murmură ea pe un ton neobişnuit de melancolic şi zâmbetul îi dispare.

— Am mers în multe locuri în ultimii doi ani, dar rareori am văzut o câmpie mai frumoasă ca asta. Priveşte.

Îi întind câteva floricele delicate, cu petale violete care contrastează plăcut cu mijlocul de un galben strălucitor. Pe dos, petalele sunt gri-verzui ca iarba de pe câmp, astfel că florile nu se mai disting atunci când îşi închid corola odată cu apusul soarelui.

— Sunt exact ca noi. Cam şifonate, dar totuşi sunt bine.

— Nu-mi vine să cred că pe-aici creşte aşa ceva.

Ia o floare din mâna mea, atingându-mă cu degetele. Floarea aleasă are două petale lipite, asimetrice. Îmi dau seama că ea n-a mai văzut niciodată frumusețea imperfectă a lumii naturale.

— Până aici am văzut numai grădini cultivate, continuă ea, dar să vezi aici nişte flori atât de drăguțe, care cresc singure, fără să se ocupe nimeni de ele… mă depăşeşte.

— Mama mea lasă natura să-i completeze grădina din jurul casei. Plantează flori, dar printre ele cresc şi plante sălbatice.

Habar n-am de ce îi spun asta, dar ea mă ascultă, mai atentă decât s-a arătat vreodată.

— Aproape de casa noastră se întinde un imens câmp cu maci, parcă ar fi un covor roşu. Toată casa este acoperită cu flori cățărătoare. Pe mama o inspiră.

— Cred că ar inspira pe oricine, spune Lilac suspinând uşor, în sfârşit detaşată.

Chipul ei s-a destins şi pentru prima dată după atâtea zile — prima dată de când ne-am cunoscut — nu mai este suspicioasă. Aş vrea s-o fac să zâmbească din nou. Când zâmbeşte, este o persoană pe care aş putea s-o îndrăgesc. Amândoi avem nevoie de asta.

Iau rucsacul şi încep să răscolesc în el printre cabluri, batoane nutritive, trusa de prim ajutor, lanterna cu baterie solară şi carnețelul meu cu poezii. Caut caseta metalică pe care ştiu că am pus-o la fundul genții. Am găsit-o. E jumătate cât palma mea şi aproape la fel de subțire ca foaia de plastic dinăuntru.

— Mama ta petrece mult timp în grădină? mă întreabă ea, iar eu îmi dau seama că vrea să prelungească acest moment de încetare a ostilităților dintre noi.

— În fiecare zi, spun eu scoțând caseta. Mama este poetă, iar tatăl meu este profesor de istorie. Am crescut înconjurat de cărți… În fine, atunci când nu mă cățăram în copaci şi nu mă distram făcând sărituri în râu. Ceea ce mi-a folosit mai târziu când am intrat în armată.

— Ce frumos, murmură ea. Mama ta şi-a publicat poeziile? Nu-mi amintesc să fi citit ceva de Merendsen.

— E numele tatălui meu, spun eu deschizând cutia şi scoțând din ea o fotografie.

Acum trebuie să vorbesc puțin mai rar, să fac pauză între cuvinte ca să-mi pot păstra tonul liniştit, fiindcă simt că mi se pune un nod în gât când mă uit la ea. Simt că dorul de casă mă loveşte ca o forță fizică.

— Pe mama o cheamă Emily Davis.

Mă uit la fotografia din mâna mea. E uşor îndoită la colțuri, după doi ani de purtat prin bagaje. În imagine e casa părintească, cu pereții albi acoperiți de florile albastre care mamei îi plac atât de mult, iar în fundal se vede câmpul de maci care se întinde până departe. Mama e micuță şi blondă. Câteva şuvițe îi scapă din cocul prins la ceafă, ca de obicei, şi ochelarii — una dintre excentricitățile ei — îi stau cocoțați pe nas. Lângă ea e tata, îmbrăcat cu o jiletcă pe care o poartă tot timpul. Alec,

încă adolescent, mă ține de umeri şi pare că zâmbeşte, dar de fapt face o grimasă fiindcă eu mă țin de părul lui. Când îi văd, mă doare sufletul.

— Glumeşti, zice ea amuzată.

Dar când îmi vede expresia de pe chip, zâmbetul îi dispare.

— Emily *Davis*? repetă ea, nevenindu-i să creadă.

— Dacă aş fi ştiut că te interesează, ți-aş fi spus de la început.

Dar nu-i aşa. Mai iau o plantă şi-i rup o frunză pe care mi-o frec de braț. Ştiu că numele mamei impresionează, dar refuz să mă folosesc de el. De-asta am şi acceptat acea călătorie stupidă de promovare. Ziceau că nu vor aminti numele ei. Nu vreau să fiu acceptat datorită celebrității ei, şi paparazzi să-i invadeze grădina. Ascund legătura dintre noi aşa cum ascund faptul că scriu şi eu. Nimeni n-ar zice, uitându-se la mine, că aş putea să scriu poezii. Dar, nu ştiu de ce, în momentul acesta, în compania lui Lilac, lucrurile mi se par altfel.

Mă uit la brațul meu. A treia plantă mă irită puțin şi vărs un pic de apă pe piele ca să calmez roşeața.

Lilac se uită lung la fotografia familiei mele.

— *Ador* poeziile mamei tale, şopteşte ea cu admirație. Aveam o carte cu poeziile ei când eram mică. O carte adevărată. Era o poezie despre o tufă de liliac. Ştii, când eşti copil îți plac mult lucrurile care poartă numele tău. Versurile sunt atât de frumoase şi de triste! *Plânge, palidă şi parfumată, la sfârşitul verii*. Chiar aveți o tufă de liliac aproape de casă?

— Bineînțeles.

Nu mai iau în seamă iritația de pe braț. Deja începe să dispară.

— Era s-o distrug când am căzut de pe acoperiş şi am aterizat în ea. Dar a fost mai rezistentă decât părea. Ca o altă Lilac pe care o cunosc…

Ea zâmbeşte sincer, fără condescendenţă, acceptând complimentul. Zâmbetul ei îmi încălzeşte sufletul şi brusc simt nevoia să vorbesc, s-o fac să zâmbească în continuare.

— Oamenii vin la noi ca să vadă lucrurile despre care scrie în poezii. Gardul nostru e rupt mai mereu şi ţigla cade de pe casă, dar tata îi roagă pe vizitatori să-l ajute la reparaţii până termină mama ce are de lucru şi coboară să-i vadă.

Mă uit la ea cum râde amuzată… Parcă a reînviat.

— Oh, Tarver.

Încă mi se pare ciudat s-o aud pronunţându-mi numele. Nu ciudat. Minunat. Parcă în sfârşit purtăm şi noi o conversaţie adevărată.

— Nu-mi vine să cred, spune ea scuturând din cap. Stai! Îmi amintesc de poezia cu soldăţelul de plumb. Să nu-mi spui că acela eşti tu! Am învăţat-o pe de rost!

Scutur din cap şi mă aplec puţin să mă uit la fotografia din mâna ei.

— Acela este Alec. Uite-l aici. Eu stau pe umerii lui.

— Şi el este militar? întreabă ea uitându-se mai bine la figura din fotografie.

— A fost, zic eu încet. A murit la datorie.

Ea se uită la mine cu ochi mari.

— Îmi pare rău.

Acum îmi dau seama că asta am aşteptat de la ea încă din seara când am întâlnit-o la recepţia din salon şi că de atunci asta mi-am dorit de la ea în fiecare zi.

Acum nu mai vede în mine un om care a crescut pe o planetă de rang inferior. Nu mai vede un soldat, un erou

de război, un bădăran needucat care nu înțelege prin ce trece ea şi cât de greu îi este, un imbecil care habar n-are de nimic.

Mă vede pe mine. Exact aşa cum sunt.

*— Ați devenit foarte apropiați.*
*— Şi?*
*— Deci confirmați acest lucru?*
*— Ați făcut o afirmație. Credeam că știți deja acest lucru.*
*— Puteți să detaliați cum a decurs această apropiere?*
*— Credeam că scopul acestui interogatoriu este să discutăm impresiile mele despre planetă.*
*— Scopul acestui interogatoriu este să ne răspundeți la întrebările pe care le alegem noi, domnule maior. Vă întrebăm despre domnişoara LaRoux.*
*— Deci care era această întrebare?*
*— Nu contează. Putem să revenim mai târziu asupra acestui aspect.*
*— Abia aştept.*

# 16. Lilac

Ştiu să zâmbesc într-o mie de feluri, cu diferite subînțelesuri, şi totuşi nu ştiu cum să ajung la acest om care stă la doar câțiva paşi de mine. Nu ştiu cum să comunic cu el. Nu atunci când trebuie să fiu sinceră, să nu mă mai prefac.

Mă mulțumesc să zâmbesc ascultând istorisirile lui, privindu-l cum îşi masează pielea iritată de plante cu unguent din trusa de prim ajutor. Spre seară, se duce să-şi verifice capcanele. În clipa când pleacă de lângă mine, lumea mi se pare mai sumbră, mai mare, şi mă pregătesc să aud din nou voci în liniştea din jur. Dar nu se aude nimic. Doar vântul şoptind prin iarba înaltă şi, mai încolo, paşii lui Tarver.

La întoarcerea lui, îmi feresc privirea când începe să se ocupe de micile creaturi cu blană pe care a reuşit să le prindă în capcane. Sunt destul de înfometată ca să le mănânc, dar asta nu înseamnă că vreau să văd cum le eviscerează. În timp ce lucrează, continuă să-mi povestească tot felul de întâmplări din armată, una mai grozavă decât alta, doar ca să-mi distragă atenția şi să acopere sunetele neplăcute. În lumina din ce în ce mai slabă

a înserării, îmi dau seama că ne simțim bine împreună, că el se bucură de compania mea, nu doar o tolerează, că îmi povesteşte toate acestea pentru că vrea să mă facă să râd, nu doar să mă convingă să merg mai departe.

Mă uit la el cu atenție să văd cum face focul. Ar fi trebuit să fac asta de la bun început, în caz că mă lasă singură. Dar nu de teamă mă uit la el acum. Vreau doar să învăț ca să pot fi de folos. Abia reuşeşte să aprindă un foc mititel fiindcă nu prea are cu ce. La noapte sigur n-o să ne încălzească, dar e de ajuns ca să frigem câteva fâşii minuscule de carne. Şi pentru prima dată de când am aterizat pe această planetă, stomacul meu simte că a primit hrană adevărată.

Îmi simt pleoapele din ce în ce mai grele, în timp ce stau chircită lângă rămăşițele fumegânde ale focului. Tarver stă şi scrie în carnețelul lui, la lumina tăciunilor. Soarele a apus încă de când ne pregăteam hrana, iar răcoarea uşor neplăcută a înserării s-a transformat într-un frig pătrunzător de care rochia mea verde şi zdrențuită nu mă protejează deloc. Buna mea dispoziție a scăzut odată cu temperatura de-afară. Tarver îşi pune carnețelul deoparte şi se duce să arunce resturile de la cina noastră pentru a nu atrage animalele în cursul nopții. Nu crede că pisicile sălbatice vin la câmpie, dar vorba lui: mai bine să fim prudenți decât să ne pară rău pe urmă.

Aş fi murit de mult dacă n-ar fi fost Tarver.

Când se întoarce, ridic puțin capul să mă uit la el, dar sunt prea obosită ca să mai zic ceva. Deşi îmi dau seama că dinamica relației dintre noi s-a schimbat, tot nu ştiu cum să vorbesc cu el. Orgoliul rănit şi încrederea mea zdruncinată mă împiedică să-i spun ce mi-aş dori să-i spun. Îmi las fruntea pe genunchi.

— Domnişoară LaRoux, spune el aplecându-se lângă mine — o mişcare pe care o cunosc atât de bine, încât nici nu e nevoie să deschid ochii ca s-o văd. Lilac… În câmp deschis este foarte frig. Nu avem cu ce să facem focul, iar vântul e mult mai rece decât în pădure.

— Nu zău!

Râde, şi eu îmi dau seama că am început să împrumut din expresiile lui. Vorbesc asemenea unui soldat. Simt că mi se aprind obrajii.

— Dacă vrei, continuă el uitându-se la mine, putem să dormim spate în spate. Dar ne va fi mai cald dacă îmi dai voie să pun un braț în jurul tău şi să ne acoperim cu păturile. Îți promit că voi avea cele mai curate gânduri.

Sunt sigură că, în ciuda întunericului, vede că m-am înroşit. Mă uit în altă parte, lăsând adierea vântului să-mi răcorească obrajii, deşi în rest tremur.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Ce anume?

— Să te prefaci că…

Mă opresc ridicând din umeri. Nu sunt furioasă pe el, deşi vocea mea sună de parcă aş fi. Sunt furioasă pe corpul meu care mă trădează, că nu mă pot împiedica să roşesc. Mă face să mă simt prost. Parcă am fi parteneri într-un dans ai cărui paşi eu nu-i cunosc.

Cu un ultim efort, încerc să-mi recapăt demnitatea. Cel puțin, n-o să par atât de naivă încât să cred că a devenit un admirator de-al meu.

— Ştiu că nu te încântă compania mea. E o situație la fel de neplăcută pentru amândoi.

El iarăşi izbucneşte în râs, dar de data asta e un râs sincer, din toată inima, nu unul prefăcut. Îmi vine şi mie să zâmbesc, dar ezit, fiind convinsă că râde de mine.

Se ridică în picioare, întinde păturile pe jos şi face un singur pat.

— Domnişoară LaRoux, înainte să te martirizezi, aş vrea să-ți spun că, odată, a trebuit să dorm în brațele unui caporal gras şi păros, în împrejurări jenante. Prin urmare, să dorm lângă o fată frumoasă ar fi un vis.

Frumoasă? Întotdeauna am fost relativ drăguță, dar banii pot transforma orice rățuşcă urâtă într-o lebădă frumoasă. Totuşi, de când ne-am întâlnit atunci pe *Icarus*, nu m-a mai privit niciodată aşa. Şi a demonstrat că statutul şi banii mei nu contează pentru el. Dimpotrivă.

Ce bine că e întuneric şi nu-mi poate vedea fața, zâmbetul, pe care nu mi-l pot ascunde la auzul acestui simplu compliment. Ar fi o umilință absolută.

Mă întorc spre el şi văd că se aşază în genunchi la marginea aşternutului, cu mâinile pe coapse, apoi îmi face semn să mă întind. Prima dintre cele două luni ale planetei n-a răsărit încă, dar stelele de pe cer devin cu fiecare secundă tot mai luminoase. Aerul este curat, rece şi pătrunzător.

Are dreptate. Niciunul dintre noi nu va putea dormi dacă insist să stăm separat. Din reflex, o parte din mine se înfioară numai la gândul acesta. Dar cine să afle? Nu se vede nicio navă de salvare, niciun semn că tata vine să mă salveze. Aş putea să accept măcar pentru o singură noapte. Şi e atât de... tentant. Să stau la căldură, vreau să spun.

Înghit în sec şi mă strecor sub pătură, făcându-mă cât mai mică.

— Bine, dar numai până traversăm câmpia şi pentru că nu putem să facem focul.

Bravo. El va crede că nu ştiu să-i apreciez gestul. De ce nu pot să-i accept gestul şi gata?

Dar el se mulțumește să clatine din cap, apoi își desface centura, pe care o așază alături, lângă lanternă. Când se bagă sub pătură, un val de aer rece mă face să tremur și mă ghemuiesc și mai mult.

— Scuze, murmură el aproape de urechea mea. Închide ochii. O să te încălzești imediat.

Nu se jenează să-și găsească o poziție confortabilă, apoi întinde brațul și mă trage spre el. Corpul lui este mai cald decât al meu și, după o clipă, ridică mâna și mă freacă pe braț ca să mă încălzesc. Încerc să nu tremur la atingerea lui caldă pe pielea mea înghețată, expusă în rochia asta idioată fără mâneci.

Apoi se oprește și rămâne nemișcat, cu capul băgat în ceafa mea. Deja respirația îi devine regulată. Îl invidiez pentru abilitatea lui de a adormi imediat, oriunde și în orice poziție. Eu am nervii încordați la maximum și îi simt fiecare mișcare.

Niciodată nu am stat atât de aproape de un bărbat ca el. Cu greu închid ochii, reprimându-mi o pornire nebunească de a mă întoarce cu fața spre el. E un gând absolut prostesc, care mă umple de furie și mă face să mă simt vinovată.

Știu bine ce părere are despre mine, chiar dacă încearcă să-și ascundă nerăbdarea și iritarea. Iluziile pot fi spulberate atât de repede! Militarii nu urmăresc să ne cucerească pe noi, fetele din înalta societate. Ei *râd* de noi, de rochiile noastre frumoase și de umbrelușele noastre de soare, de saloanele și budoarele noastre reproduse impecabil. Și tot ce era amuzant în lumea strălucitoare de pe *Icarus* este absolut ridicol aici, în lumea în care ei trăiesc zi de zi. Nu sunt nici pe departe genul de fată pe care și-ar dori-o el. Și așa cum am spus

de atâtea ori, el este ultimul om din galaxie pe care aş vrea să-l ating.

Singura diferență este că eu m-am înşelat.

Nu ştiu cât timp am stat să ascult bătăile calme ale inimii lui şi ritmul frenetic al inimii mele. Una dintre cele două luni ale planetei a început să urce pe cer, proiectând o lumină albastră şi rece deasupra câmpiei, stropind iarba cu o lucire de gheață. Vântul nu mai bate, dar dincolo de respirația lui Tarver care suflă uşor în părul meu percep un alt zgomot.

Expir, şi aburii respirației mele formează rotocoale în aerul rece. Strâng şi mai tare ochii, de parcă astfel aş putea bloca sunetul vocii indescifrabile care se aude ca un ecou în noapte.

— Pleacă, şoptesc eu în întuneric.

Mă încordez din tot corpul şi încep să tremur. Până aici vocile mi-au invadat gândurile, dar acum par să-mi invadeze şi trupul, să-mi distrugă echilibrul, ceea ce mă nedumereşte şi mă înspăimântă.

În spatele meu, Tarver mormăie ceva în somn şi mă strânge mai aproape de el.

Vocea continuă cu aceeaşi intensitate. Ştiu că Tarver n-o aude, altfel s-ar trezi imediat şi ar scoate arma. Mă întorc cu fața spre rucsacul pe care îl folosim pe post de pernă şi îmi acopăr urechile cu mâinile, încercând să mă gândesc la muzica pe care o ascultam pe *Icarus*.

Dar vocea continuă să şoptească, agravându-mi suferința cu fiecare clipă. O lacrimă mi se scurge din ochii închişi, lăsându-mi o dâră înghețată pe tâmplă şi unindu-se cu transpirația rece care mi-a acoperit tot corpul. De data asta simt în gură un gust metalic ciudat care persistă, indiferent de câte ori înghit.

*Îmi pierd mințile*.

— Tarver, şoptesc eu cu o voce tremurată pe care aproape că nici nu mi-o recunosc. Tu auzi?

Nici nu ştiu de ce îl întreb, fiindcă deja cunosc răspunsul.

Dacă ar fi fost un prieten de-al meu, ar fi trebuit să-l zgâlțâi ca să-l trezesc. Dar Tarver se trezeşte la o singură şoaptă. Simt cum corpul lui moale şi relaxat se încordează într-o clipă.

— Scuze, şopteşte el aproape de urechea mea. Adormisem. Ce este?

Vocea continuă să murmure la oarecare distanță, în direcția munților care ne despart de *Icarus*, ca şi cum m-ar chema într-acolo. Dar tot nu înțeleg ce spune.

— Le aud din nou, şoptesc eu.

Tocmai am observat că am început să tremur violent, dar sunt prea speriată ca să-mi pese că mă vede şi el.

— Te rog, continui eu cu inima strânsă, te rog spune-mi că auzi şi tu.

— Lilac...

Îmi pune pe braț mâna lui caldă, ca să mă liniştească.

— Te rog.

Se ridică în cot şi îmi îndepărtează o şuviță de păr de pe față, cu un gest neobişnuit de tandru. Apoi îmi şterge lacrimile de pe obraz cu degetul mare.

— Promite-mi că nu vei pleca singură să vezi despre ce este vorba, indiferent ce vei auzi. Dă-ți cuvântul de onoare.

Simt un ordin în vocea lui blândă.

Să plec de lângă el ar fi ultimul lucru pe care l-aş face acum. Aş vrea să-i spun asta, dar mi s-a uscat gâtul prea tare ca să mai protestez. Aşa că mă ghemuiesc şi

mai mult lângă el, clătinând din cap. El continuă să mă țină în brațe ca să mă liniştesc din tremurat. Ar trebui să mă simt scandalizată de apropierea dintre noi, să-i cer să păstreze distanța, dar mintea îmi vâjâie de atâtea lucruri pe care aş vrea să i le pot spune. Atingerea lui îmi face bine.

— Vei vedea că o să treacă, îmi spune el. Probabil că este din cauză că te-ai lovit la cap când ai deblocat capsula. Ți-ai învinețit un ochi. Sper că n-ai şi un gust de şobolan mort în gură, nu? Aşa a pățit un soldat din plutonul meu pe Avalon. S-a lovit la cap şi a rămas cu gustul ăsta în gură timp de câteva săptămâni.

Ştiu ce face. Încearcă să mă îmbărbăteze, cum a mai făcut-o şi altă dată. Trebuie să merg mai departe, iar pentru asta trebuie să nu-mi pierd mințile. El nu ştie că simt în gură un gust de sânge şi de cocleală. Inspir atât de adânc, încât mă cutremur.

— Dacă n-avea de mâncat decât batoane de supraviețuire, poate că a fost mai bine pentru el, reuşesc să spun cu o voce calmă de care mă minunez şi eu.

Râde.

— Eşti o mare figură, spune el cu blândețe şi mă strânge tandru în brațe, deşi eu abia mai pot să respir.

Un fior mă trece pe şira spinării şi simt că mă înec cu lacrimile care stau să-mi curgă şiroaie.

— Eu cred că te descurci incredibil de bine, continuă el. Vorbesc serios. Eşti mai tare decât jumătate din soldații pe care îi cunosc eu. Suntem amândoi teferi şi mergem în direcția bună. Rămânem uniți şi totul va fi bine.

E o minciună gogonată care îmi zdruncină hotărârea interioară. Nu suport compasiunea lui, după câte s-au întâmplat între noi.

— Îmi pare rău, şoptesc eu cu buzele înghețate.

— Nu are de ce să-ți pară rău.

Vocea lui răsună înfundat în ceafa mea, rezonând prin tot corpul meu, mai clară decât vocile pe care le aud.

— Ba da.

Vorbim în întunericul nopții ca la adăpostul anonimatului, deşi suntem probabil singurii oameni de pe planetă. Cuibărită sub păturile astea, am impresia că mă aflu într-un confesional şi, până să-mi dau seama, încep să turui tot ce aveam pe suflet din ziua aceea când el m-a găsit cocoțată în copac.

— Îmi pare rău că nu ştiu să fac nimic, îmi pare rău că trebuie să te opreşti atât de des din cauza mea, îmi pare rău că eşti nevoit să vezi cum îmi pierd mințile. Îmi pare rău că atunci am lăsat să-mi scape mănuşa, pentru ca tu să vii să mi-o ridici.

O clipă simt că mă înec cu propriile-mi cuvinte.

De fapt, nu pentru toate astea voiam să-mi cer scuze.

— Îmi pare rău pentru lucrurile pe care ți le-am spus pe puntea panoramică... Am făcut-o doar pentru că era Anna acolo, pentru că sunt cine sunt. Au fost nişte răutăți şi nişte meschinării, dar le-am spus doar pentru că nu puteam să-mi permit să spun altceva.

Nu-mi găsesc cuvintele ca să exprim ceea ce simt, că sunt altfel decât crede el, că mi-aş dori să am şi eu o fotografie pe care să i-o arăt ca să înțeleagă, aşa cum mi-a arătat el mie. Dar tac.

El nu răspunde imediat şi câteva clipe mă întreb dacă nu cumva abilitatea lui de a adormi oriunde îi permite să moțăie chiar şi sub un potop de scuze din partea unei fete aproape isterice.

Dar apoi mă strânge mai tare în braţe, iar eu îi simt răsuflarea caldă în ceafă. Nodul din gât îmi dispare şi în sfârşit reuşesc să inspir adânc.

— Îţi apreciez sinceritatea.

Venite din partea altcuiva, cuvintele astea mi s-ar fi părut o platitudine. Dar e atâta sinceritate în vocea lui, încât îmi dau seama că vorbeşte serios.

Mă mişc, încercând să-mi schimb poziţia, şi atunci observ una dintre cele două luni care luminează câmpia. Aici nu mai sunt copaci care s-o ascundă cu ramurile lor şi este pentru prima dată când putem s-o vedem clar.

— Tarver.

— Hmm?

— Priveşte.

El înalţă capul şi îmi dau seama că se uită, fiindcă simt cum i se crispează braţele în jurul meu şi i se opreşte respiraţia.

Ceea ce mi se păruse a fi o a doua lună, una mai mică, este de fapt un grup de spoturi luminoase de un albastru glacial, prea fixe ca să fie o navă şi prea regulate ca să fie o grupare de asteroizi. Sunt şapte în total: şase dipuse într-un cerc şi una la mijloc.

— Ce-i asta?

Glasul îmi tremură, dar nu din cauza vocilor.

Tarver se ridică într-un cot şi se uită îndelung la fenomenul de deasupra noastră. Nu zice nimic şi, după o clipă, mă întorc să mă uit la el. Are o figură inexpresivă şi maxilarul încleştat, dar nu pare surprins. Priveşte gânditor.

— Când ne prăbuşeam cu capsula, zice el încet, am văzut un obiect pe orbită. Şi nu era *Icarus*. Am trecut prea repede şi nu am avut timp să mă uit mai bine, dar mi-am

dat seama că era un obiect artificial. Cât de mare o fi dacă se vede de-aici?

Inspir încet şi încep să calculez.

— Fiecare obiect ar trebui să aibă un diametru de cel puțin câteva zeci de kilometri ca să reflecte atâta lumină.

Tarver se lasă la loc pe pătură şi mă cuprinde cu brațul de talie. Vocea lui se aude dulce şi caldă în urechea mea.

— Ce loc mai e şi ăsta?

Nu ştiu ce să-i răspund şi privim amândoi tăcuți această lună falsă. O clipă îmi imaginez cum ne vedem de sus, de la o înălțime amețitoare: un punct negru în imensitatea albăstruie a câmpiei, aproape înghițiți de întinderea de iarbă.

În timp ce vorbeam, vocea misterioasă a tăcut şi eu m-am oprit din tremurat. Acum ascult respirația uşoară a lui Tarver, bătăile inimii lui, adierea vântului care face iarba să foşnească... În cele din urmă, adorm şi eu.

*— Fiecare planetă are ciudățeniile ei.*
*— Este adevărat.*
*— Ce ați observat pe planeta aceea?*
*— Că era pustie.*
*— Domnule maior, nu sunteți cooperant.*
*— Nu asta este intenția mea. Am observat că era o planetă terraformată, dar nepopulată. În ultimii doi ani am participat la şase campanii militare. Dar n-am văzut niciodată o planetă nepopulată.*
*— Care erau aşteptările dumneavoastră?*
*— Eram foarte realist. Cum sunt şi acum.*

# 17. Tarver

Mă trezesc când începe să plouă. Un strop mare îmi cade după ureche, apoi se scurge în gulerul hainei. E atât de rece, încât mă străbate un frison. Mă întorc pe spate şi un altul îmi cade exact între ochi.

Lilac se foieşte când mă îndepărtez de ea şi se întinde pe locul meu, mormăind ceva în semn de protest. Apoi simte şi ea stropii care îi cad pe piele şi se ridică nedumerită în capul oaselor. Mă ridic şi eu, fiindcă atunci când dormi ținând în brațe o fată frumoasă, dimineața te trezeşti cu nişte lucruri pe care nu vrei să le vadă toată lumea.

Aşa că mă eschivez, aşezându-mă într-o poziție mai comodă şi încercând să par detaşat, iar ea se uită la mine cu o privire nedumerită, aproape alarmată. Atunci îmi dau seama că am scos Gleidelul, probabil din reflex, şi ea crede că suntem în pericol.

— Tarver?

Se uită în sus cu ochii mari de uimire. Încă nu i-a trecut vânătaia pe care a căpătat-o când a deblocat capsula. Un strop de ploaie îi cade pe față şi tresare. Îşi pipăie fața cu degetele, şi când văd cum se uită mirată că sunt ude,

îmi dau seama că n-a văzut niciodată o ploaie. În lumea ei, până şi vremea este controlată.

— Plouă, îi spun eu cu vocea încă răguşită după somn.

Apoi îmi dreg glasul şi adaug:

— Stai liniştită. E apă care cade din nori.

Ea se încruntă şi încearcă în zadar să se ferească.

— Direct din nori? Este igienică?

La început râd pe înfundate, pe urmă zâmbesc amuzat, dar simt că explodez dacă mă mai abţin mult, aşa că în final izbucnesc în hohote de râs şi râd de nu mă mai opresc.

Ea se uită la mine stupefiată, întrebându-se probabil dacă n-am să plesnesc. O apuc de mână şi i-o întorc cu palma în sus, astfel încât să se adune în ea câţiva stropi de ploaie, apoi îi întind apa pe piele ca să-i arăt că nu este periculoasă.

Buzele ei se destind încet într-un mic surâs, apoi ea se întinde pe spate şi lasă stropii de ploaie să-i cadă pe faţă. Mă uit la ea, sorbind-o din priviri, în timp ce o parte din mine a observat că încă o ţin de mână, că degetele mele au rămas împletite cu ale ei. Observ că tremură şi o clipă cred că va începe să plângă.

Apoi îmi dau seama că râde şi ea.

Dar nu durează mult… Doar zece secunde, zece bătăi de inimă. Pe urmă clipeşte şi ridică brusc capul, uitându-se cutremurată de-a lungul câmpiei. Îşi revine imediat şi se întoarce spre mine, încercând să-mi surâdă, însă are pupilele dilatate şi buzele îi tremură, iar eu ştiu ce s-a întâmplat.

A auzit iar o voce.

*— Parcă ziceați că ploaia a început în a treia zi.*
*— Nu, atunci a plouat pentru prima dată.*
*— Vă contraziceți, domnule maior.*
*— Nu, dumneavoastră încercați să mă prindeți pe picior greşit. Ştiu ce urmăriți. Armata a inventat aceste tehnici de interogare. Care este următoarea întrebare?*
*— Care era relația dintre dumneavoastră şi domnişoara LaRoux în acel moment?*
*— Cum adică?*
*— Cum vedeați să se desfăşoare această relație?*
*— Eu n-am văzut nimic. Eu sunt soldat. Provin dintr-o familie modestă. Cred că este cel mai convenabil pentru toată lumea ca o persoană ca mine să nu se implice într-o astfel de relație.*
*— Asta este părerea dumneavoastră? Că proveniți dintr-o familie modestă?*
*— Familia mea n-a fost cu mine pe acea planetă. Nu văd de ce trebuie să o aduceți în discuție.*
*— Nu este nevoie să ridicați tonul, domnule maior.*

# 18. Lilac

E uimitor cum câteva sute de mii de litri de apă pot schimba totul în doar câteva ore.

Urăsc ploaia şi urăsc această planetă. Urăsc frigul şi urăsc această rochie absolut idioată. Îl urăsc pe Tarver, care merge cu paşi mari în faţa mea, şi e atât de nepăsător de parcă nici n-ar observa *apa care cade din cer*. Urăsc faptul că-mi oferă jacheta lui exact când mi-e atât de frig încât nu-l pot refuza. Aş vrea măcar o dată să nu mă simt umilită.

Ploaia măruntă şi rece continuă toată dimineaţa şi pare să nu se mai termine. Ne îndreptăm spre râul pe care Tarver l-a identificat de la înălţime. Munţii din faţa noastră se ascund după o perdea cenuşie de ploaie. Nori şi mai negri s-au adunat la orizont, iar Tarver se uită mereu peste umăr să vadă cât de repede avansează. Mă uit şi eu peste umăr, dar nu ca să descifrez semnele vremii, ci doar ca să încerc să-mi dau seama de unde vin vocile pe care continui să le aud. Mă tot întorc să scrutez câmpia din spatele nostru, apoi îmi amintesc că suntem singuri pe planeta asta.

*Este doar ploaia*, îmi spun. *Vântul care culcă iarba. Plânsul unei vietăţi cum a fost cea pe care am mâncat-o aseară.*

Dar un animal plânge?

Suspinele care acoperă sunetul ploii îmi frâng inima. Parcă ar fi Anna sau eu sau o fată din cercul meu de prietene. Cu ploaia care îmi şiroieşte pe obraji şi plânsul sfâşietor răsunând foarte aproape, ajung să cred că eu sunt cea care plânge cu atâta disperare. Îmi vâjâie capul şi-mi tremură muşchii atât de tare, încât abia pot să pun un picior în faţa celuilalt. Acum nu aud doar o voce, ci un cor de plânsete disperate, sfâşietoare, care mă înconjoară. Privirea mi se înceţoşează şi mă împiedic întruna, murdărindu-mi de noroi rochia şi-aşa distrusă. Nu o dată, Tarver e nevoit să se întoarcă şi să mă ajute să mă ridic.

Mi-e ciudă pe el când văd cât de uşor îi este să treacă prin această încercare grea. Când mă surprinde uitându-mă peste câmpie, zâmbeşte ca şi cum ar zice: *Da, nu-i cine ştie ce. Am mai trecut prin asta*. Dar privirea lui îmi spune altceva. Este îngrijorat. Nu l-am mai văzut aşa de îngrijorat de la accident. Nici când capsula era în cădere liberă, nici când i-am spus că baliza nu mai funcţionează, nici chiar când am văzut cum s-a prăbuşit *Icarus*.

Asta mă sperie mai mult decât orice.

Luna aceea ciudată a apus, dar eu mă tot gândesc la ea. Probabil că este o construcţie făcută de corporaţiile care au terraformat planeta. Dar ce este? Un sistem de supraveghere care să preîntâmpine revoltele coloniştilor...

Doar că aici nu sunt colonişti. Nu ar avea ce să supravegheze.

Nu suntem decât noi, uzi până la piele şi îngheţaţi, târându-ne pe această planetă în speranţa că vom găsi echipele de salvare la locul prăbuşirii.

Niciunul dintre noi nu zice să ne oprim să mâncăm, deşi amândoi suntem epuizaţi. Nici nu avem cum să facem focul în ploaia care a devenit torenţială şi n-avem cum să ne încălzim dacă ne oprim. Mai bine îl ascultam când mi-a spus — şi nu o dată — să-mi pun combinezonul de mecanic pe care îl luase din capsula de salvare. Rochia mea este atât de ruptă şi de udă, încât parcă aş fi goală. Mai rău: îmi este atât de frig şi sunt atât de obosită, că nici nu-mi pasă că se lipeşte de corpul meu şi mi se înfăşoară pe picioare, arătându-mi toate formele.

În sfârşit, râul se zăreşte în depărtare ca o pată întunecată. Tarver se opreşte şi se uită cu mâna streaşină la ochi. Ai zice că e un soldat care îşi salută comandantul. Mă las pe vine şi-mi acopăr genunchii cu braţele, încercând să nu tremur atât de vizibil. Probabil că face în gând nişte calcule ca să-şi dea seama în cât timp vom ajunge acolo. Nu este o pauză în toată regula, dar eu mă mulţumesc şi cu atât.

Deschid ochii abia când îi simt mâinile pe umeri, frecându-mi-i ca să mă încălzească.

— Nu mai avem mult, mă linişteşte.

Apa îi curge pe obraji, pe nas şi pe frunte. Ce familiare mi-au devenit trăsăturile lui în numai cinci zile! Când mă scutură uşor de umeri, mă uit năucă la şiroaiele de apă care i se împreunează sub bărbie.

— Lilac? Eşti acolo?

Clipesc, sforţându-mă să vorbesc fiindcă buzele înghemţate refuză să mă asculte.

— Da, sper că da, îngaim eu.

Tarver zâmbeşte scurt şi-mi îndepărtează părul ud de pe frunte. Vrea să-mi spună ceva, dar înainte să deschidă gura ca să vorbească, aud ceva în spatele nostru,

un freamăt din ce în ce mai puternic, ca o mie de voci diferite.

Mă întorc să mă uit chiar înainte să-mi dau seama că risc să-i ofer o nouă dovadă a nebuniei mele galopante. Într-o fracțiune de secundă observ totuşi că şi el se uită în aceeaşi direcție.

Deschid gura să vorbesc, cu inima plină de speranță, dar el mi-o ia înainte.

— Ploaia se întețeşte, şopteşte el aproape imperceptibil.

Vasăzică nu aude vocile. Mă uit şi eu spre orizont şi de data asta observ perdeaua groasă de nori negri care se apropie de noi. Înseamnă că va ploua şi mai tare. *Dacă va ploua mai tare de-atât, vom înota ca peştii*. Pământul se va acoperi de apă, iar noi vom putea să înotăm până la cer şi să scăpăm de-aici fără să mai fie nevoie să aşteptăm nava de salvare.

Nu mai vreau nimic, decât să mă întind în noroi şi să zac. Dar în timp ce mie îmi tremură genunchii, el mă apucă strâns de brațe şi mă ridică în picioare.

— Poți să alergi? mă întreabă el, cu fața foarte aproape de fața mea.

— Ce?

— Haide, Lilac, concentrează-te. Poți să alergi? Plouă prea tare, trebuie să ajungem la adăpost.

Azi-dimineață am văzut că aveam băşici la picioare, dar acum nici măcar picioarele nu mi le mai simt. Mă uit lung la el, la apa care-i curge şiroaie pe față. Mă mir că şiroaiele nu curg după acelaşi tipar, ci se despart şi iar se unesc pe obrajii lui, ca şi când ar vrea să-i acopere toată pielea.

— La naiba, murmură Tarver, uitându-se peste umărul meu la potopul care se apropie. Promit că-ți iei revanşa

după ce te vei încălzi îndeajuns ca să mă urăşti pentru asta.

*Cum?* Nu am timp să mă gândesc la ce-a vrut să spună, fiindcă mă apucă de încheietura mâinii şi mă trage după el, forțându-mă să alerg cât pot de tare.

Alunec şi derapez în noroiul de pe jos, îmi trosnesc oasele din încheietura mâinii, dar el mi-o strânge cu putere şi nu-mi dă drumul. Ne îndreptăm spre râul care se vede ca o pată întunecată la orizont şi, pe măsură ce ne apropiem, observ că e mărginit de copaci. Copacii înseamnă lemne, lemnele înseamnă foc, focul înseamnă căldură, iar eu cred că am şi uitat cum e să-ți fie cald.

Deschid gura să zic ceva, dar înainte să-mi găsesc cuvintele, potopul se năpusteşte spre noi cu un muget şi cerul parcă se crapă deasupra capetelor noastre.

Tarver înjură cum nu l-am mai auzit până acum. Torentul de apă îmi face pielea să alunece ca un cauciuc ud, mâna îmi scapă din strânsoarea lui Tarver, iar eu aterizez pe burtă. Nu sunt rănită, doar mirată fiindcă nu-mi simt picioarele, şi nici nu mi-am dat seama că nu mă mai ajută deloc.

El mă ridică şi mă cară în brațe pe ultimii metri până la adăpostul pădurii, unde mă lasă jos ca pe un sac de cartofi.

— Stai aici! îmi strigă el apropiindu-se foarte mult de fața mea, iar eu îl împing fiindcă apa de pe el picură pe mine.

Zgomotul apei care cade pe frunzele copacilor este aproape la fel de asurzitor ca orgia de-afară, dar ramurile dese ne oferă cât de cât adăpost.

Tarver trânteşte rucsacul jos, începe să scormonească prin el şi scoate combinezonul de mecanic, pe care mi-l aruncă în brațe.

— Pune-l pe tine, îmi ordonă el şi îşi recuperează jacheta pe care mi-o dăduse mai devreme.

Apoi se îndepărtează din nou, cu arma în mână.

Combinezonul de mecanic a rămas acolo unde l-a aruncat el, jumătate pe genunchii mei, jumătate pe braţele mele încrucişate. Îmi este atât de frig, încât nu mă îndur să scot de pe mine rochia udă. Mă lipesc de trunchiul copacului şi aştept să se întoarcă Tarver. Atunci reîncep şi şoaptele, care se disting destul de bine, în ciuda ploii care ropoteşte peste coroanele copacilor. Ridic o mână şi mă uit la ea cum tremură, umedă şi rece, murdară de noroi. Habar n-aveam că nebunia te slăbeşte fizic.

Nu ştiu cât timp a trecut când mă trezesc. Tarver e lângă mine şi mă bate uşor pe obraji.

— Am să încerc să fac focul, spune el, şi eu îmi dau seama că nu mai ţipă.

Probabil că ploaia s-a mai domolit.

— Scoate-ţi rochia.

— Oh, nu, comandante, protestez eu. Nici gând.

— Doamne Dumnezeule, Lilac!

Exasperat, îşi dă ochii peste cap şi-mi dau seama că, dacă nu i-ar fi atât de frig, ar izbucni în râs. E o victorie care mă satisface mai mult decât replicile sarcastice cu care l-am scos din sărite până acum.

— Măcar o dată fă şi tu ce-ţi spun. Promit că nu mă uit. Usucă-te cu pătura şi îmbracă-te cu combinezonul ăla.

Iau pătura pe care mi-o aruncă el şi mă ridic cu greu în picioare, sprijinindu-mă de copac. Vocile au încetat, dar eu tot tremur şi nu reuşesc să-mi desfac şireturile rochiei pe care, acum îmi dau seama, n-am scos-o de pe mine de cinci zile. Am mâinile atât de reci, încât nici nu pot să apuc şireturile cu degetele.

— Tarver, şoptesc eu. Ajută-mă.

Probabil că tot a mai rămas în mine un strop de căldură, fiindcă simt că mi se aprind obrajii când el se întoarce spre mine nedumerit. Mă vede cum mă chinui cu mâinile bâjbâind la spate şi îşi dă seama ce vreau de la el.

Mormăind o înjurătură într-o limbă pe care nu o cunosc, se apropie de mine şi mă sfătuieşte să-mi încălzesc mâinile la subraț până îmi desface el şireturile. Până la urmă este nevoit să scoată cuțitul şi să le taie, în timp ce eu privesc în altă parte şi încerc să mă gândesc la altceva. Oricum, rochia era deja distrusă. O victimă neînsemnată în lupta pentru supraviețuire.

Îmi pusesem în corsaj floarea violetă şi delicată pe care mi-o oferise el. Când scot rochia de pe mine, o găsesc zdrobită pe pielea mea. Sunt nevoită s-o las să cadă în noroi.

Ce mult m-am schimbat! Regret mai mult pierderea unei flori decât a unei rochii.

În timp ce Tarver încearcă să găsească lemne uscate, având grijă să stea cu spatele la mine, eu mă dezbrac de rochie şi o las să cadă la picioarele mele. Iau pătura şi, dârdâind de frig, mă înfăşor în ea, apoi mă las în genunchi ca să-mi acopăr bine şi picioarele.

Prin pleoapele mele închise străbate o mică licărire portocalie, şi când deschid ochii văd că Tarver a reuşit să aprindă un mic foc, pe care îl alimentează cu mâinile tremurânde.

Crengile dese ale copacilor formează un acoperiş deasupra noastră, dar plouă atât de tare, încât apa tot mai găseşte loc pe unde să se strecoare. Nu-mi pot reține o exclamație de bucurie când văd că Tarver a reuşit să găsească suficiente lemne uscate ca să facă focul. El ridică

privirea spre mine şi imediat o lasă jenat în jos, deşi sunt învelită în pătură.

Probabil că nu m-am acoperit atât de bine cum credeam. E clar că am început să mă dezmorțesc, fiindcă brusc îmi pasă şi am grijă să mă înfofolesc mai bine.

— Pune-ți odată salopeta aceea, domnişoară LaRoux. Îți promit că vei arăta trăsnet. Pe urmă dă-mi şi mie pătura ca să mă usuc puțin.

Cu asta mă convinge în sfârşit să renunț la pătură. Tarver este încă ud până la piele şi trebuie să se ferească să nu stingă focul cu apa care se scurge de pe el. E imposibil să ne uscăm de tot, fiindcă ploaia tot pătrunde prin bolta copacilor, dar e mai bine să fii umed decât ud fleaşcă. Mă ridic în picioare şi las pătura să cadă de pe mine, apoi îmi strecor picioarele şi mâinile în combinezon şi trag fermoarul. Este un model bărbătesc, atât de larg, încât pot să-mi împreunez mâinile pe piept şi să las mânecile să atârne goale. Materialul este atât de aspru, că va trebui să-mi pun rochia pe dedesubt când se va usca, pentru a-mi proteja pielea. Dar deocamdată este uscată, şi asta contează cel mai mult.

Abia când mă aşez lângă focul mititel, îndrăzneşte şi Tarver să ridice privirea spre mine. Mai pune un lemn pe foc, apoi recuperează pătura şi începe să-şi scoată hainele ude. Eu nu sunt la fel de discretă ca el şi nu mă uit în altă parte. Din fericire, nu mă gândesc la nimic atunci când îl privesc cum îşi leapădă jacheta şi tricoul. Plăcuța de identificare îi joacă pe piept, sclipind în lumina slabă a focului. I s-a făcut pielea de găină şi începe să se înroşească pe unde se freacă energic cu un colț de pătură.

Îşi pune jacheta pe el, îşi întinde tricoul să se usuce de cealaltă parte a focului, după care recuperează pătura

de pe jos şi mă înveleşte cu ea. Nu-mi pasă că este aspră — îmi ține cald, deşi e umedă, şi chiar dacă răceala corpului meu radiază înapoi spre mine, ştiu că în curând mă voi simți mai bine. Urmăresc cu privirea mişcările rapide ale lui Tarver care instalează tabăra şi pune butelca pe foc să facă o fiertură din ierburi. Apoi, fără să zică o vorbă, vine şi se strecoară lângă mine în coconul de pături, înconjurându-mă cu brațul înainte să am timp să reacționez.

Focul este încă prea slab ca să dea căldură şi sfârâie când cad stropi de ploaie din frunzişul de deasupra noastră. După câtva timp, încetez să mai tremur, dar Tarver continuă să mă țină sub brațul lui. Nu mai aud nicio voce. Doar focul care mocneşte şi stropii de apă care picură din crengile copacilor. Şi atunci, toată oboseala acumulată după atâtea nopți nedormite mă doboară cu forța unui tren de mare viteză. Ar trebui să mă eliberez de brațul lui Tarver şi să mă întind ca să dorm. Ar trebui să aştept să fiarbă supa din butelcă. Ar trebui să-l las şi pe el să se odihnească fără să mai aibă grija mea.

Dar deocamdată mi-e cald, nu mai aud pe nimeni strigând în cuvinte pe care nu le înțeleg şi, din motive pe care nu mă sinchisesc să le analizez, nu mă lasă inima să-l îndepărtez pe Tarver de lângă mine. Aşa că stau liniştită şi pun capul pe umărul lui. Nu ştiu dacă îl deranjează părul meu ud, însă el nu zice nimic şi mă lasă să dorm.

*— Ne-ați spus că domnişoara LaRoux a suferit nişte răni uşoare la cap în timpul prăbuşirii.*
*— Aşa este.*
*— Nu a avut efecte secundare? A putut să meargă fără probleme?*
*— Mi-ar plăcea să vă văd mergând pe planeta aceea într-o rochie de bal şi cu pantofi de care poartă fetele ca domnişoara LaRoux. N-aş zice că a mers fără probleme.*
*— Este o întrebare relevantă, domnule maior Merendsen.*
*— Şi?*
*— Şi v-aş fi recunoscător dacă mi-ați răspunde.*
*— Nu ştiu să fi avut probleme din cauza loviturii la cap.*
*— Şi dumneavoastră cum v-ați descurcat?*
*— Pentru mine a fost floare la ureche. Ce credeați?*

# 19. Tarver

Se trezeşte devreme, deşi probabil că este obişnuită să doarmă până la prânz şi să lenevească în pat până la ora trei după-amiaza. Rămân cu ochii închişi şi mă rostogolesc pe locul ei gol şi cald. Îmi dau seama că mă priveşte. Dă la o parte pământul cu care acoperisem tăciunii, îi răscoleşte ca să-i reaprindă, apoi pune deasupra nişte vreascuri adunate de mine aseară, şi imediat simt căldura focului.

Se mişcă încet, probabil pentru că o dor muşchii după cursa de alergări prin potopul de ieri, se apleacă lângă mine şi-mi pune o mână pe umăr. Deschid un ochi şi mă uit la ea. Mi se pare foarte obosită şi încercănată, deşi minunata vânătaie de la ochi dă semne de vindecare fiindcă a început să se îngălbenească. E palidă la faţă, iar pistruii care i-au apărut de la soare seamănă cu nişte puncte pe o coală albă.

Dar e la fel de frumoasă, poate chiar mai frumoasă acum, când pe chipul ei s-a imprimat povestea supravieţuirii noastre.

— Mă duc să aduc puţină apă, îmi şopteşte ea de-abia auzit — vrea să mă mai lase să dorm. Nu stau mult.

Îmi dreg uşor glasul, iar ea consideră asta un semn că am auzit ce mi-a spus.

Mă întreb dacă ar trebui să o las să se îndepărteze singură, dar ştiu că s-a schimbat, nu mai este fata din ziua în care ne-am prăbuşit. Sunt convins că va fi prudentă.

N-am văzut urme de animale aseară, când am adunat lemne pentru foc. Nu cred că prădătorii vin până aici şi oricum nu ar avea cu ce să se hrănească. Suntem pe un petic de pădure pe malul râului, înconjurat de câmpie.

O văd printre gene că se ridică să plece, iar eu rămân să mai lenevesc. Se pare că nu voi fi pedepsit pentru faptul că s-a trezit cu braţele încolăcite în jurul meu. Aş fi primit bucuros şi o pedeapsă fiindcă a meritat, dar se vede treaba că a acceptat noul nostru aranjament de dormit ca pe un rău necesar. Simt că mă cuprinde iar somnul şi adorm.

Când mă trezesc, nu-mi dau seama cât timp a trecut — poate secunde, poate minute, poate mai mult. Obiectul de pe orbita planetei nu se mai vede, ceea ce înseamnă că a trecut cel puţin o oră sau două de la răsăritul soarelui, dar oare de când a plecat Lilac?

Aerul este atât de umed, că tricoul meu nici nu s-a uscat. Îl ţin deasupra focului. Ştiu că voi mirosi a fum şi ei n-o să-i placă, dar n-am încotro. Când se va întoarce cu apa, am să încerc să prepar o supă pentru micul dejun, din plantele testate de mine şi restul de carne din prada de ieri. Nu ştiu ce să pregătesc din botul alungit şi urechile supradimensionate ale micii vietăţi, o caricatură de exemplar din fauna mică pe care o văd de obicei pe planetele terraformate.

Chiar atunci, Lilac apare atât de grăbită dintre tufişuri, de-ai zice că s-au anunţat reduceri la pantofi chiar

în tabăra noastră. Nici nu-mi trece prin minte că poate s-a întâmplat ceva rău, până în clipa când îi văd figura speriată.

E palidă, gâfâie şi are părul răvăşit. Combinezonul de mecanic e mudar în zona genunchilor, semn că a căzut pe drum încoace.

Aş vrea să arunc tricoul şi să mă duc la ea s-o iau în braţe, dar mă abţin. Pun tricoul deoparte ca să nu ia foc, apoi scot Gleidelul.

Lilac tresare când aude sunetul armei care se încarcă.

— Nu, nu e nevoie… nu-i nimic, e-n regulă.

— Cum adică nu-i nimic?

Vorbesc pe un ton scăzut şi îi fac semn să se apropie. Atunci, ca şi cum ar fi dispărut brusc o barieră invizibilă, parcurge cei trei paşi care ne separă şi se prăbuşeşte în braţele mele. Fără să las arma din mână, o strâng în braţe în timp ce ea îşi lipeşte faţa de pieptul meu. Tricoul meu a rămas întins pe jos, dar nu-mi mai este frig.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, dar începe cu începutul. Te-ai dus cu butelca la râu şi…?

Tremură violent şi strânge butelca în mână atât de tare, că i s-au albit degetele. Observ că a şi vărsat puţin din ea pe cracul pantalonului. Mă doare sufletul s-o văd aşa. Recunosc semnele: privire rătăcită, tremurături. Aseară, văzând-o că doarme fără întreruperi, începusem să cred că ce a fost mai rău a trecut, dar acum arată mai rău ca niciodată.

— Tarver, o să crezi că sunt nebună…

Stă cu privirea pierdută, iar eu aştept, încercând să-mi păstrez o expresie calmă. Până la urmă, va spune ce are de spus. Nu-i place tăcerea.

— …mai nebună, se corectează ea.

Apoi îşi ascunde din nou faţa la pieptul meu, ca şi cum efortul de a vorbi e mult prea mare pentru ea. E atât de slăbită, că practic o ţin în braţe să nu cadă.

— Povesteşte-mi totuşi, spun eu calm închizând laserul şi punând arma în tocul ei.

Acum pot s-o cuprind pe Lilac cu ambele braţe, iar ea nu se opune. Închid ochii.

— Nu contează ce cred eu, povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Timp de câteva secunde, nu-mi răspunde. E în continuare foarte speriată, deşi nu mai tremură atât de tare. O simt cum respiră scurt şi sacadat.

— I-am văzut, şopteşte ea până la urmă. Vocile. Ştiu că sună aiurea. Nu-i nevoie să-mi spui.

Parcă mi-a căzut un bolovan în stomac, greu şi dureros. Are dreptate. Începe s-o ia razna. *Doamne, nu!*

— Oameni? Ai văzut oameni?

Confirmă dând din cap atât de încet, încât abia percep mişcarea. Îmi dau seama cât de tulburată trebuie să fie dacă nu observă că sunt pe jumătate dezbrăcat şi ea se sprijină cu obrazul de pieptul meu gol.

— Pe celălalt mal al râului. Luam apă şi au apărut…

— Cum arătau?

Aş vrea să găsesc o explicaţie, ceva, să pot să înţeleg.

— Ştiu cine erau.

Vocea i se gâtuie. Aş vrea să pot trece în locul ei, să o scutesc de suferinţă.

— Se uitau toţi la mine şi arătau într-acolo.

Arată cu capul în direcţia în care ne îndreptăm noi, spre munţii după care se află epava.

— Aveau corpul transparent şi, când a răsărit soarele, au dispărut. Şi… am văzut că *una dintre femei* era desculţă.

Îmi trebuie câteva secunde ca să înțeleg ce vrea să spună. Când îmi dau seama, o strâng şi mai tare în brațe.

— Lilac, nu sunt persoane reale. Te cred că le-ai văzut, dar ştii bine că te-ai lovit la cap în momentul lansării. După ce ne vom întoarce în lumea civilizată, te vei vindeca într-o clipă. Deocamdată vreau să-mi promiți că n-o să te duci după oamenii aceia. Nu vreau să ți se întâmple ceva.

A rămas nemişcată. Mă întreb dacă ea se aştepta s-o cred, dacă şi-a imaginat cumva că nişte apariții mi se vor părea mai convingătoare decât vocile din capul ei.

— Tarver, câți oameni ai îngropat atunci?

— Nu i-am ucis noi, Lilac. Noi i-am tratat cum se cuvine. Dacă te simți vinovată pentru ce s-a întâmplat atunci...

— Au fost cinci, nu-i aşa?

Se îndepărtează de mine şi mă priveşte fix în ochi. Are pupilele atât de dilatate, încât abia i se mai vede albastrul irisului. Privirea ei te sperie.

— Nu m-ai lăsat să-i văd. Cum puteam să ştiu? Tarver, tu nu înțelegi? *Nu* sunt nebună deloc. Sunt bântuită.

Acum chiar că nu mai ştiu ce să zic. Nu poți să discuți rațional cu nebunii, dar nici nu poți să dai ordine unei fete care nu e soldat. Îmi păstrez expresia calmă şi liniştită care altădată o scotea din sărite şi inspir încet înainte să vorbesc.

— Sunt sigur că ți-am spus câți oameni am îngropat.

Dar ştim amândoi că nu este adevărat.

— Şi chiar dacă nu ți-aş fi spus, nu e de mirare. Sunt cinci locuri într-o capsulă de salvare. Lilac, hai să ne vedem de drumul nostru. Vreau să avem timp suficient să căutăm în după-amiaza asta un loc mai ferit de frig şi mai sigur. Dă-mi mie butelca... Am să pun apa la fiert.

Ea se smulge din braţele mele şi mă priveşte fără să clipească.

— Erau două femei. Cea desculţă era aproape cât mine de înaltă. Era şi un soldat. I-am văzut plăcuţa de identificare la gât.

Parcă mi s-a pus un nod în gât şi timp de trei secunde simt că nu mai pot să respir. Nu se poate. Precis inventează. A văzut plăcuţa mea de identificare în clipa asta şi aşa i-a venit ideea. Şi n-a terminat ce avea de zis.

— Ceilalţi doi erau bărbaţi îmbrăcaţi în frac.

Îmi recapăt cu greu respiraţia. *Nu. E imposibil. N-are de unde să ştie*. Când în sfârşit pot să respir normal, îi răspund fără să clipesc:

— Normal că ai văzut o fată de aceeaşi înălţime cu tine, Lilac. Purtaţi acelaşi număr la pantofi. Nu sunt oamenii pe care i-am îngropat noi, dacă la asta te gândeşti. În capsulă erau numai femei. Nu era niciun bărbat şi niciun soldat.

Nici măcar nu ştiu de ce o mint. Ştiu doar că mintea mea caută cu febrilitate ceva de care să se agaţe, dar nu găseşte decât atât: nu trebuie să cred ce-mi povesteşte. Situaţia noastră este şi-aşa extrem de dificilă.

Ne uităm îndelung unul la altul. A rămas cu buzele uşor întredeschise de parcă tocmai a primit o palmă peste faţă. Ştie că mint. Apoi chipul ei revine la expresia obişnuită şi îmi aruncă o privire goală care zădărniceşte toate eforturile mele de până acum.

— Bine, zice ea pe un ton calm. Atunci hai să mergem.

Ne strângem lucrurile în tăcere, uitând amândoi de micul dejun.

Nu ştiu ce-aş fi putut să spun. Nu pot să-i dau apă la moară, fiindcă habar n-am ce se petrece în capul ei.

E ciudat.

Ea a pus pietre pe mormântul lor, dar n-a văzut cadavrele. Cadavrele celor doi bărbați îmbrăcați în frac, ale femeilor în combinezon de mecanic, al soldatului care nu era cu mult mai mare decât mine.

Am plăcuța lui de identificare ascunsă la fundul rucsacului.

*— Ați ajuns aproape de* Icarus.
*— Mai aveam de trecut munții. Epava se afla de cealaltă parte. Acolo am văzut că s-a prăbuşit nava.*
*— După informațiile pe care le deținem, munții erau înzăpeziți.*
*— Da.*
*— Discutăm acest subiect de câtva timp, dar văd că până acum n-ați pomenit nimic de zăpadă.*
*— Credeți că vă mint în legătură cu vremea?*
*— Nu ştiu ce faceți, domnule maior. Asta încerc să aflu. Era zăpadă?*
*— Da. Dacă aveți deja rapoartele meteo, nu ştiu ce-aş mai putea adăuga eu.*
*— Mai gândiți-vă, domnule maior.*

# 20. Lilac

Tarver nu mi-a spus că în munți va fi mai frig. Poate pentru că la munte este întotdeauna frig şi lui i s-a părut a fi un lucru evident, nu ştiu ce să zic.

În timp ce părăsim malul râului şi începem urcuşul, mă pomenesc gândindu-mă la fata din salon. Cea care flirta la fel de natural cum respira, se ascundea de gărzile de corp şi stătea toată noaptea la bârfe. Acum îi semăn atât de puțin... Parcă nici nu mai există.

Şi oricât de nesuferită era, îmi dau seama că îi simt lipsa. Ea ştia unde îi era locul. Ştia ce avea de făcut. Avea un tată care nu s-ar fi dat în lături de la nimic doar ca s-o protejeze şi o lume făcută să se învârtă în jurul ei. Pe ea nu o îngrijorau părerile unui simplu soldat. Şi niciodată nu-i păsa dacă o mințea cineva, fiindcă toți mințeau.

Ceea ce din depărtare mi se păreau a fi nori sunt de fapt piscurile înzăpezite ale munților dincolo de care s-a prăbuşit *Icarus*. Tarver zice că, dacă i-am ocoli, ne-ar lua prea mult timp. Aşa că îi traversăm fără să mai ținem cont de temperatura scăzută şi de cerul amenințător, sperând să ne adăpostim la noapte sub o stâncă şi să coborâm pe partea cealaltă mâine-dimineață.

Trecătoarea prin care zice Tarver să mergem nu este acoperită de zăpadă, dar în decurs de câteva ore, temperatura a scăzut dramatic şi cerul s-a acoperit de nori. Chiar şi Tarver se uită în sus neliniştit şi grăbeşte pasul, aşa că eu abia mă țin după el. Mereu mă lovesc cu genunchii de stânci fiindcă mâinile mi-au înțepenit de frig şi nu pot să mă sprijin în ele.

Ar trebui să mă minunez când încep să cadă primii fulgi de nea. N-am văzut niciodată zăpadă decât în emisiunile de Crăciun de la holovideo. Dar nu mai am energie nici pentru atât. O altă Lilac, poate cea din salon, ar fi găsit că zăpada este frumoasă.

Când soarele dispare dincolo de nori, temperatura scade şi mai mult pe măsură ce urcăm. Fulgii de nea mi se lipesc de obraji înainte să se topească. Combinezonul de pe mine nu prea ține de cald, dar e făcut din material impermeabil care mă apără de vânt. Mulțumită ghetelor — aceste ghete blestemate — am picioarele calde.

Măcar acum ştiu că nu sunt nebună. Nu, sunt bântuită. O fi mai bine? Nu e prima dată când cineva moare din cauza mea. Oare de ce nu pot să uit chipurile celor cinci suflete pierdute?

Dacă n-aş fi văzut ce figură a făcut Tarver când i-am povestit viziunea mea, poate că aş crede în continuare că am halucinații. Dar el a avut expresia şocată a unui om care tocmai a primit o lovitură mortală şi a rămas încremenit câteva secunde înainte să se prăbuşească. Ştia că n-aveam de unde să ştiu pe cine a îngropat. Probabil îşi imaginează că mă ajută dacă mă lasă să cred că mi-am pierdut mințile. Doar că Tarver nu este obişnuit să mintă şi nu mă păcăleşte el pe mine.

Poate că nu Lilac din salon este cea care îmi lipseşte. Nici Lilac de pe câmpie şi nici cea de dinainte să vedem prăbuşirea lui *Icarus*.

Cred că cel mai mult îmi lipseşte Lilac care avea încredere în Tarver Merendsen.

*— Cum?*
*— Domnule maior?*
*— N-am fost atent. Ce spuneați?*
*— Vă sugerez să faceți tot posibilul să vă concentrați, domnule maior. Păreți obosit.*
*— Nicidecum. Aş putea să beau puțină apă?*
*— Vom aduce imediat. Sunteți gata să continuați?*
*— Bineînțeles. Sunt nerăbdător să vă spun tot ce doriți să aflați.*
*— Dorim să aflăm adevărul, domnule maior.*
*— Exact asta vă spun. Dumneavoastră căutați altceva.*

# 21. Tarver

Era o dimineață senină şi promițătoare, iar eu m-am gândit că poate totuşi urcuşul nu va fi atât de greu cum credeam. Zăpada topită se scurge în şiroaie pe versanții muntelui, şi chiar dacă apa este înfiorător de rece, măcar am de unde să-mi umplu butelca. Pe măsură ce urcăm, temperatura aerului scade, dar soarele palid şi rece ne desparte deocamdată de frigul năprasnic cu care ne vom confrunta după asfințit.

Mă doare sufletul când o văd pe Lilac cum se încăpățânează să țină pasul cu mine. Aş vrea să încetinim ca s-o las să se odihnească, dar continui să urc printre stânci şi smocurile de iarbă din ce în ce mai rare.

În timp ce urcăm, mă tot gândesc cât de străină trebuie să i se pară ei această experiență... La fel de străină cum mi se pare mie viața ei. Oare cum o fi când, încă din copilărie, figura ta apare pe primele pagini ale tabloidelor din galaxie?

Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez cum ar reacționa paparazzi dacă ar auzi-o mormăind înjurăturile învățate de la mine sau dacă ar vedea-o cum se cuibăreşte lângă mine în timpul nopții. Ce-ar zice despre tăria ei de caracter.

După mirosul aerului, îmi dau seama că va începe să ningă. Nu trebuie să irosim vremea sau să încetinim ritmul, fiindcă dacă ne mişcăm suficient de repede, mai scăpăm de o noapte petrecută aici. Continuăm să urcăm.

La câteva ore după ce mâncăm de prânz, apar şi primii fulgi de nea care la început sunt atât de mici, încât par mai degrabă o brumă. În urma mea o aud pe Lilac exclamând surprinsă şi-mi dau seama că n-a văzut niciodată cum ninge în realitate. De la prăbuşire, a avut parte de mai multe lucruri reale decât a avut în toată viaţa ei de până acum. O parte din mine ar vrea să mă opresc, să împărtăşesc încântarea ei, dar ştiu că în curând ninsoarea se va înteți. Aşa că o instalez pe Lilac la adăpostul unei stânci uriaşe, iar eu urc deasupra să văd mai bine în jur. Trebuie să găsim o cavernă sau măcar o scobitură în stâncă. Pe-aici cresc numai copaci piperniciți, cu crengi subțiri şi dezgolite care nu ne pot oferi adăpost. N-am mai văzut astfel de copaci, iar muşchiul decolorat care acoperă stâncile accentuează aspectul fantomatic şi neprimitor al peisajului.

Când eram mic, urcam deseori pe munte împreună cu Alec. Eroul meu... De când am început să urcăm, mă tot gândesc la el şi la părinții mei. Probabil că în momentul ăsta ei cred că au doi fii morți. În cap îmi răsună vocea fratelui meu care mă îndeamnă să nu mă opresc. Îmi răsar în minte sergenți şi alți ofițeri superiori de la frontieră — bărbați voinici, destoinici, care țipau la noi până când instinctele lor deveneau ale noastre. Şi ei mă presează să merg mai departe, îmi dau instrucțiuni ca să găsesc cel mai bun loc de campare, să nu lenevesc şi să mă asigur că fac un culcuş cât mai confortabil, astfel încât să profit de câteva ore de somn

bun, nu să mă perpelesc toată noaptea. Dar vocea lui Alec este mai blândă, mai răbdătoare, ca atunci când venea acasă în permisie şi mă învăța lucrurile învățate de el.

Nu peste mult timp, găsesc o grotă. Intrarea nu este decât un mic spațiu între două stânci, cu un acoperiş din pământ şi pietre, dar înăuntru avem destul loc.

Simt că frigul îmi arde fața, iar vântul care s-a stârnit îmi flutură haina în timp ce mă întorc s-o aduc pe Lilac în adăpost. Biata de ea mă aşteaptă zgribulită lângă stânca unde am lăsat-o şi are mâinile înghețate.

În grotă e întuneric, dar măcar suntem la adăpost de vânt. Când aprind lanterna, zăresc chipul lui Lilac şi văd că are privirea întunecată şi pierdută.

Mi-ar plăcea să-şi revină, să înceapă iar să-mi facă tot felul de reproşuri. O acopăr cu păturile, apoi fac focul cu nişte crengi uscate aduse la gura grotei de alte dezghețuri şi mă strecor lângă ea. Poate că este prea obosită ca să mai protesteze, fiindcă se lipeşte de mine şi îşi sprijină capul de umărul meu.

— Să nu adormi, îi spun încet, cu vocea răguşită. Aşteaptă să te încălzeşti.

— Mmm, încuviințează ea trăgând pătura mai bine în jurul nostru. De ce întotdeauna eu sunt problema? Măcar o dată aş vrea să fiu şi eu utilă.

— Întâmplarea face ca eu să fiu instruit pentru astfel de condiții ostile şi tu nu.

— Mi-aş dori...

Se foieşte puțin, apoi se linişteşte şi oftează.

— Cred că mi-aş dori multe lucruri.

— Şi eu, îi şoptesc fetei din brațele mele. *Ştiu exact ce vrei să spui*.

— Mi-aş dori o ceaşcă bună de ceai, spune ea oftând. Şi nişte biscuiți, dulceață, frişcă.

— Eu aş vrea o friptură.

Rămânem tăcuți, fiecare cu visurile lui, apoi eu adaug:

— Sau o supă. E un tip la noi la unitate care ştie să facă supă din orice. Odată, în condiții dificile pe Acadia, a făcut o fiertură dintr-o cămaşă... de general, fiindcă vopseaua era de mai bună calitate.

— *Comandante!* exclamă ea, neştiind dacă să râdă sau să mă apostofreze.

— Oh, stai liniştită, mai întâi i-a scos galoanele. Altfel ar fi fost o lipsă de respect din partea noastră.

După o zi de tăcere, faptul că vorbim mi se pare că seamănă cu încheierea unui armistițiu după o îndelungată campanie militară. În timp ce aşteptăm să ne încălzim, încerc să nu mă mai gândesc la oamenii pe care i-a văzut ea pe malul râului. La faptul că toți arătau în această direcție, spre munți sau poate spre epavă. Dar de ce? Nu vreau să discut despre asta, nu vreau să mă gândesc la asta. Deocamdată, eu şi Lilac suntem din nou aliați şi n-am de gând să tulbur această stare de grație.

* * *

Ceasul meu intern îmi spune că am dormit mai multe ore, când deodată ceva mă trezeşte. Focul aproape că s-a stins şi, după cum urlă vântul, se pare că afară viscoleşte zăpada. Dar purtăm tot ce avem, inclusiv ghetele, iar mie îmi este bine.

Atunci îmi dau seama ce m-a trezit. Lilac stă în capul oaselor şi se uită în gol cu ochii mari. Visează. Când s-a

ridicat, a tras păturile de pe mine şi acum mi-e frig, dar aştept cu ochii întredeschişi să văd dacă se culcă la loc. Eu chiar vreau să dorm. Şi vreau să doarmă şi ea.

N-am noroc. Se dezveleşte de tot, se aşază în genunchi şi mă scutură de umăr.

— Tarver, şopteşte ea. Ştiu că nu dormi. Ridică-te!

*Fir-ar să fie!* Deschid ochii de-a binelea. E îmbujorată şi speriată. Văd că tremură, şi un strop de transpiraţie i se prelinge pe tâmplă în ciuda frigului. Pare extrem de tulburată de coşmarul care a trezit-o.

— Lilac, te rog. Tu mă omori cu zile. Ce este?

De obicei, nu îmi arăt nemulţumirea, dar acum e noapte, în sfârşit m-am încălzit şi *chiar* vreau să dorm.

Ea încearcă să se calmeze ca să nu cred că e nebună şi ca s-o ascult, dar se vede insistenţa din privirea ei.

— Trebuie să ieşim de-aici. Suntem în pericol.

— Fii serioasă, spun eu trăgându-mi pătura până sub bărbie. Ai încredere în mine. Cum am văzut o navă de salvare, ne-am şi îmbarcat pe ea. Dar deocamdată trebuie să rămânem aici. Afară o să ne congelăm. E viscol, nu-i de joacă.

Ea dă păturile la o parte şi, în timp ce mă trage de mână din răsputeri, o simt că tremură din tot corpul. Înseamnă că nu a visat, ci a avut o nouă viziune. E clar că şi-a pierdut minţile.

— Crede-mă, spune ea printre dinţii încleştaţi.

Dar eu nici nu mă clintesc.

— Tarver, *ştiu*. Trebuie să plecăm, trebuie să plecăm chiar *acum*. Te rog, aici suntem în pericol, se va întâmpla ceva rău.

— Se va întâmpla ceva rău dacă ieşim de-aici, spun eu trăgându-mi mâna şi pe Lilac agăţată de ea. Vom tremura

şi ne vor clănțăni dinții în gură de n-o să mai putem vorbi, pe urmă n-o să mai tremurăm, o să ne pierdem mințile şi o să ne smulgem hainele de pe noi, o să ne tăvălim prin zăpadă şi-o să râdem. Pe urmă ne vom prăbuşi — şi aici e cel mai trist, fiindcă nici nu ne vom da seama că vom muri înghețați. Te rog, uşurează-mi şi mie situația măcar o dată şi culcă-te la loc, bine?

De asta m-am temut cel mai mult. De aceea am rugat-o să-mi promită că nu va fugi după vocile pe care le aude. Fiindcă astfel aş putea s-o pierd.

— Te rog! insistă ea cu o voce răguşită şi disperată, din care îmi dau seama că, indiferent ce anume a speriat-o, ea e perfect convinsă că e real. Nu ştiu cum să-ți explic, dar îți jur că este adevărat.

Închide ochii o clipă, se calmează şi îşi adună tot curajul. Cunosc această privire. Când deschide ochii, vocea îi tremură de atâta tulburare.

— Ştiu că m-ai mințit atunci, dar nu-mi pasă. Tarver, eu am avut încredere în tine în fiecare secundă a vieții mele. Tu nu poți avea încredere *în mine* o secundă? Măcar o dată?

Îmi frânge inima când o aud şi vreau s-o apuc de mâini, dar ea se smuceşte.

— Nu e vorba de încredere. Eu nu ştiu ce se întâmplă, eu nu văd ce vezi tu. Dar, Lilac, între a deduce că au fost cinci persoane într-o capsulă şi a crede că vezi viitorul există o mare diferență. Dacă ieşim de-aici în viscol, riscăm să murim de frig. E o nebunie. Nu plecăm de-aici nici dacă ar fi să te țin cu forța. Aşteaptă puțin să te liniştești şi vei vedea că am dreptate.

— *Nu* mai avem timp! strigă Lilac disperată, respirând precipitat. Te înşeli. E doar o chestiune de încredere. Tu nu mă crezi.

Nu ştiu ce să răspund şi încă îmi caut cuvintele când ea se ridică brusc, îmi ia rucsacul şi se repede spre ieşirea din grotă.

Simt cum clocotesc de furie. Dau să mă ridic, dar mă încurc în păturile de pe mine şi, când în sfârşit reuşesc să mă eliberez, mă iau după ea, lăsând baltă totul: păturile, focul, căldura şi adăpostul grotei.

Frigul năprasnic îmi pătrunde prin jacheta deschisă şi mă izbeşte ca un zid. Îi mulțumesc cerului sau cui o vrea să ne asculte că am dormit îmbrăcați. Nicio rază de lumină de la luna aceea ciudată nu se vede prin nori şi prin rafalele de ninsoare. Timp de câteva secunde terifiante, nu o zăresc deloc pe Lilac. Pare că a înghițit-o întunericul. Apoi văd o mişcare: e acolo, pe stânci. O iau la fugă după ea, gâfâind, ghetele scârțâindu-mi pe zăpadă.

În ultimele zile m-am mişcat atât de încet şi cu atâta precauție, încât pentru o clipă aproape că îmi place să alerg. Sar de pe o piatră pe alta, speriat că ea ar putea să dispară în întuneric sau să cadă. Speriat că am s-o pierd. Când în sfârşit o prind, o apuc de braț şi-o smucesc lipind-o de mine ca să nu mai scape.

Ea nu se zbate şi rămânem amândoi aşa, cu inima bubuind şi respirația întretăiată, în timp ce ninsoarea ne acoperă capetele şi umerii.

Apoi, un zgomot începe să se audă peste vuietul vântului, peste vâltoarea albă şi peste respirația noastră precipitată. E un huruit imens care începe ca o şoaptă, apoi creşte până acoperă totul. Pământul se cutremură sub picioarele noastre, şi ca să-mi păstrez echilibrul sunt nevoit să-i dau drumul lui Lilac. Dar ea nu se îndepărtează. Priveşte undeva peste umărul meu, şi chiar când mă întorc să mă uit într-acolo, văd cum lumina slabă a

focului nostru dispare sub acoperişul grotei care se prăbuşeşte într-o avalanşă de pietre.

Câteva momente stăm şi ne uităm amândoi cu răsuflarea tăiată.

N-a mai rămas decât un morman de pietre şi zăpadă.

Păturile noastre sunt îngropate acolo şi la fel am fi fost şi noi dacă am fi rămas înăuntru. Înțeleg lucrul acesta, deşi parcă nu îl conştientizez. Ştiu că adăpostul nostru confortabil este sub dărâmături, dar nu-mi vine să cred.

Cum a ştiut ea?

Când mă întorc să plec, ea mă urmează fără să scoată un cuvânt. Nu putem să mergem prea departe pe întuneric, ci ne strecurăm între două stânci şi ridicăm un zid de zăpadă în jurul nostru ca să ne adăpostim de vânt. Nu e cine ştie ce, dar neavând altceva, ne ghemuim acolo. Aşezați pe rucsacul meu, unul în brațele celuilalt, aşteptăm ivirea zorilor fără să închidem un ochi.

* * *

Ninsoarea încetează abia când începe să se lumineze de ziuă. Mâinile şi picioarele mi-au amorțit de mult, nici măcar nu mi le mai simt. Încerc să mă întind, dar fiecare mişcare îmi smulge un geamăt de durere.

Lilac se întinde şi ea, epuizată, dar fără să se plângă. Probabil că suferă ca şi mine, dar observ cu admirație că nu arată. Doar strânge din maxilar şi se mişcă foarte încet, cu grijă. După câțiva paşi, reuşim să ne dezmorțim de-a binelea şi mergem mai departe.

Ultimele stele strălucesc deasupra noastră, ca întotdeauna după ce ninge, şi luna artificială se vede foarte

aproape pe cer. Peisajul din jur este proaspăt şi frumos. Înaintăm cu prudență, fiindcă nu se ştie niciodată ce se ascunde sub stratul de zăpadă. Eu mă afund până la glezne, iar în spatele meu Lilac abia mai respiră de atâta efort. În condițiile astea, înaintăm foarte încet.

Nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat, dar mintea îmi zboară mereu acolo.

I-a văzut pe cei pe care i-am îngropat.

A visat că trebuie să fugim din grotă.

Mă las să alunec pe o stâncă mare cât un tanc, apoi ridic mâinile ca s-o ajut pe Lilac să coboare. O prind în brațe, şi când să-i dau drumul ca să mergem mai departe, ea mă apucă de mâneca hainei şi mă ține pe loc.

E palidă din cauza oboselii şi are ochii încercănați, dar mă fixează cu privirea.

Vrea să-mi arate că tot ce s-a întâmplat este o dovadă. Dovada că vocile există şi că mintea ei n-a luat-o razna. Aşteaptă să admit faptul că nu este nebună şi să-mi schimb părerea.

Dar ce s-a întâmplat astă-noapte e imposibil de admis. Nimeni nu poate să prevadă ce se va întâmpla. Nu găsesc o explicație şi nici nu-mi permit să reflectez la asta. Trebuie să mă concentrez la ce am de făcut şi să scăpăm de aici.

Am fost instruit să-mi închid mintea ca să pot rămâne eficient. Am fost instruit să merg mai departe orice s-ar întâmpla.

Întorc privirea în altă parte, iar ea pufneşte şi se crispează. Mi-o şi imaginez schimbându-se la față şi devenind inexpresivă, dar nu-mi permit s-o privesc. Îmi dă drumul la braț, iar eu pornesc mai departe.

* * *

Dacă ziua de ieri mi s-a părut apăsătoare şi prea tăcută, cea de azi nici nu suportă comparaţie. E sfâşietor s-o văd pe Lilac cum merge prin zăpadă, cu umerii lăsaţi, apăsată de deznădejde.

Nu vorbim, doar înaintăm cu greu prin zăpadă, cu picioarele ca de plumb şi mâinile îngheţate. Lucrurile nerostite fac să crească tensiunea dintre noi, şi după câteva ore de mers, tăcerea care ne separă a devenit insurmontabilă.

Când ne oprim, întind mâna după butelca de apă şi constat că n-o mai am. Mă uit la Lilac, ea se uită la mine şi ne dăm seama în acelaşi timp că a rămas cu păturile, îngropată sub dărâmături. Închid ochii disperat. Fără un mijloc de a transporta apa, trebuie să rămânem aproape de râuri şi de pâraie şi să sperăm că stomacul nostru va suporta bacteriile locale. Fără apă...

Lilac este prima care pleacă mai departe, continuând să coboare panta. Poate că nu-şi dă seama ce înseamnă pierderea butelcii. Sau poate că ştie, dar merge mai departe.

Într-un târziu, ne oprim ca să ne instalăm tabăra. Curăţăm locul de zăpadă şi adunăm un braţ de iarbă ca să ne facem un culcuş, îndepărtând pietrele şi surcelele şi scobind uşor locul în dreptul şoldurilor. Fără pături, va trebui să ne acoperim cu ce găsim.

Topim zăpada într-o fâşie de material tăiată din mânecile şi-aşa prea lungi ale combinezonului de mecanic şi bem fiecare strop de apă. Nu e cine ştie ce, dar dacă mâncăm zăpadă, nu vom face decât să accentuăm efectele frigului. Caut în rucsac lanterna ca s-o pun lângă mine şi dau cu ochii de caseta în care păstrez fotografiile. Mă tot

întreb de ce Lilac a avut prezența de spirit să ia rucsacul înainte să fugă. Cum se face că, în starea aceea de panică, s-a gândit totuşi la provizii?

Atunci îmi pică fisa. Ea n-a fost sigură că o voi urma decât dacă îmi lua prețioasele bunuri.

Când mă ghemuiesc în spatele ei ca să dormim, simt că spinarea ei îmi spune tot ce nu-mi spune ea. Încordată şi nefericită, îmi arată că tolerează apropierea dintre noi. Dacă n-ar fi atât de frig, dacă am avea păturile, dacă ea ar avea de ales, ar dormi de cealaltă parte a focului. O clipă am impresia că se pregăteşte să-mi spună ceva, dar se răzgândeşte.

N-am schimbat o vorbă toată ziua. Trece mult timp până să adormim.

* * *

Marcați de întâmplarea din seara precedentă, a doua zi ne trezim mai târziu ca de obicei. Nu ne ia mult timp să ridicăm tabăra: ne dezmorțim oasele, ne adunăm lucrurile şi împărțim unul dintre puținele batoane de supraviețuire care ne-au mai rămas.

Lilac îşi leagă şireturile, iar când pornim la drum, pare hotărâtă să țină pasul cu mine. Dar când ajungem în vârf, abia se ține pe picioare şi gâfâie de oboseală, cu privirea ațintită în pământ.

De sus, priveliştea este spectaculoasă: dealuri pe kilometri întregi, o câmpie, apoi o pădure care se vede la orizont ca o linie întunecată. Între poalele munților şi pădurea aceea se găseşte *Icarus*.

Resturile navei sunt risipite pe o suprafață imensă. O mare parte din cocă pare a fi intactă şi se vede pe sol cum

a derapat ca o piatră la suprafața apei. Îmi bubuie inima în piept când cuprind cu privirea imensitatea acestui tablou dezolant: capsule de salvare distruse, bucăți metalice contorsionate, dâre arse peste coline, obiecte pe jumătate topite pe care nu le pot identifica.

*Icarus* transporta cincizeci de mii de oameni. Mi-ar plăcea să cred că există supraviețuitori printre resturile carbonizate... Nu se vede nicio capsulă de salvare intactă, iar nava este complet distrusă.

Dar *nu* din cauza a ceea ce văd simt că mi se înmoaie picioarele.

Din cauză că nu văd navele de salvare care ar trebui să survoleze zona. Aici ar trebui să fie echipe de salvatori mişunând peste tot ca furnicile. Ar trebui să văd oameni, viață, salvare... Dar în fața noastră se întinde un imens cimitir. Mă agățam de speranța că poate am ratat noi cumva sosirea salvatorilor şi că, dacă vom ajunge la locul prăbuşirii navei, aceştia ne vor aştepta acolo. Dar nu e nici urmă de supraviețuitori.

După ce-am făcut atâta amar de drum, iată că sunt nevoit să accept ceea ce am refuzat să cred încă de la bun început.

Cred că nu va veni nimeni să ne caute.

Nu ne mai rămâne decât să încercăm să supraviețuim. Fără îndoială că printre resturile navei şi în capsulele distruse se găsesc militarii cu care m-am antrenat eu, oamenii pe care i-am întâlnit pe punțile inferioare. Bărbatul care a reuşit să se strecoare în salonul de la clasa întâi ca să o abordeze pe Lilac. Prietenele ei, garda de corp, verişoara ei.

Oftez şi mă hotărăsc să cobor muntele.

— *Stai*... Tarver! mă opreşte Lilac cu vocea răguşită din cauza deshidratării şi a emoției.

Stă încremenită, cu privirea ațintită spre epavă. Are fața îmbujorată, probabil din cauza frigului, iar părul cârlionțat care îi cade pe frunte e ud de transpirație. Tresar când se întoarce spre mine şi mă priveşte cu ochii ca nişte cărbuni aprinşi.

— Trebuie să te uiți. Uită-te la mine. Uită-te *acolo*, Tarver.

— Văd, răspund cu vocea la fel de răguşită, dat fiind că tac de atâta timp. Dar nu putem să rămânem aici. Trebuie să mergem mai departe. Cu siguranță că în epavă vom găsi provizii, echipament de comunicații pe care îl putem repara.

Ea ezită, apoi se lasă să cadă pe pământ, vizibil epuizată.

— Când vei înceta să mă mai pedepseşti pentru faptul că *nu* sunt nebună? Ți-am salvat viața. Grota s-ar fi prăbuşit peste noi şi am fi murit.

*Lilac, ştiu*. Ştiu că am fi murit. Ştiu că ai auzit sau ai văzut ceva înainte să fugi, am văzut ce s-a întâmplat. Ştiu că este adevărat ce ai văzut pe malul râului. *Ştiu*.

Dar nu-mi pot permite să recunosc. E un lucru care mă depăşeşte şi pentru care n-am fost instruit. Ştiu cum să protejez un nebun în această sălbăticie, dar nu ştiu cum să procedez cu cineva care comunică cu… cu cine? Cu nişte fantome? Ideea asta mi se pare nu doar absurdă, ci imposibilă.

Dacă o cred pe ea, tot ce ştiu eu riscă să se prăbuşească. Şi tot ceea ce ştiu eu ne-a ținut în viață până acum.

Ea încă mă priveşte obosită, cu o expresie de suferință întipărită pe chip.

— Nu vreau să te pedepsesc, îi răspund eu într-un târziu. Dar nu pot să țin cont decât de lucrurile pe care *le*

*cunoaştem*. Nu am pretenția că ştiu totul, iar într-un astfel de loc, ştiu şi mai puțin. Un singur lucru *știu* sigur: trebuie să mergem mai departe.

Ea îşi lasă fruntea pe genunchi, iar mie îmi vine să urlu de durere când o văd cum suferă. Aş vrea să ştiu ce să fac sau măcar ce să spun. Aş vrea să ştiu cum s-o ajut.

— Deci în continuare nu vrei să recunoşti, murmură ea fixându-mă cu o privire obosită. Am făcut tot posibilul să-ți dovedesc că nu sunt nebună, chiar şi atunci când eu însămi credeam că sunt, chiar şi atunci când *m-ai mințit*. Iar acum, când amândoi ştim foarte bine că nu sunt, tu continui să negi?

Plânge de furie.

— Oh, Tarver, aş vrea ca măcar o dată, o *singură* dată, să poți vedea ce văd eu.

Vorbeşte ca o vrăjitoare din poveste, care aruncă un blestem asupra mea. Mă uit în altă parte, spre valea în care se vede epava.

— Îmi pare rău, Lilac. Eu nu ştiu ce vezi tu. Ştiu doar că trebuie să mergem mai departe. Sunt doar un soldat. După ce vom scăpa de-aici, nu vei mai fi nevoită să mă vezi. Dar eu nu-mi pot permite să văd ce vezi tu.

Se ridică încet în picioare şi mă săgetează cu privirea.

— Sper ca într-o bună zi să fii nevoit să crezi în ceva, fără să ai nici cea mai mică dovadă. Şi sper că cineva la care ții să-ți râdă în nas atunci când ai să-i spui.

Îmi întoarce spatele cu un aer demn şi începe să coboare panta, alegându-şi cu grijă drumul prin zăpadă, iar eu mă întreb de unde are forța de a pune punct unei discuții cu atâta indignare.

— Nu râd de tine, şoptesc eu şi pornesc pe urma ei.

De când suntem împreună, a învățat câte ceva de la mine şi se descurcă binişor pe teren. La început înaintează repede, dar până la urmă epuizarea îşi spune cuvântul.

Am impresia că mă văd pe mine când eram copil şi încercam să țin pasul cu fratele meu mai mare. Mă gândesc la părinții mei şi la căsuța noastră — sanctuarul meu, locul unde mă simțeam întotdeauna în siguranță. Oricât aş încerca să rămân concentrat asupra realității, nu mă pot împiedica să mă gândesc la casa părintească.

Poteca pe care mergem noi — dacă se poate numi aşa — coteşte pe versantul muntelui şi, în curând, după ce ocolim nişte stânci, observăm mai jos o vale izolată. Lilac tresare, ridicând capul, face ochii mari şi dă să spună ceva. Apoi se răzgândeşte şi merge mai departe, cotind după un bloc de stâncă uriaş. Aruncă o ultimă privire peste umăr, ca şi când ceea ce vede este de preferat realității noastre. Ca la un semn începe să tremure de parcă i-ar fi frig şi îşi ascunde mâinile crispate băgându-le în buzunare.

O altă viziune... Mă cuprinde un val de amețeală — ca o reacție de compasiune — şi strâng din dinți fiindcă au început să-mi clănțăne. Cel puțin acum ştie diferența dintre viziune şi realitate. Alung un gând care îmi spune că, dacă ştie această diferență, înseamnă că nu este nebună. Privesc în direcția în care s-a uitat ea în valea de sub noi şi parcă cineva mă loveşte cu pumnul în stomac. Nu mai am aer, simt că mă clatin şi mă sprijin de o stâncă.

În vale se vede o căsuță. E casa părinților mei, exact aşa cum o ştiu: cu pereții albi, cu tufa de liliac, cu aleea care coteşte şi câmpul de maci din spatele ei. Un firicel

de fum se înalță din horn, iar într-o parte se vede o pată închisă la culoare, probabil grădina de legume a mamei.

Aleea şerpuieşte prin vale şi se pierde printre colinele dinspre locul unde s-a prăbuşit *Icarus*.

Este perfect identică, până la ultimul detaliu. Este casa mea. Doar că nu are ce căuta aici.

Îmi răsună în minte vocea lui Lilac. *Aş vrea ca măcar o dată, o singură dată, să poți vedea ce văd eu.*

Îi simt prezența lângă mine şi mâna ei strecurându-se în mâna mea. Abia când degetele ei se împletesc cu ale mele îmi dau seama că şi eu tremur violent.

Încep să-mi pierd mințile.

*— Ca militar ați fost instruit să rezistați şocului până la un anumit punct.*
*— Dacă n-aş fi, nu cred că aş rezista pe front.*
*— Cât timp v-ați aflat pe acea planetă, a existat vreun moment când ați avut impresia că instruirea militară nu vă… ajută?*
*— Nu cred că înțeleg ce vreți să mă întrebați.*
*— Ați suferit unele efecte secundare ale expunerii la aceste condiții dificile?*
*— Cred că am slăbit câteva kilograme.*
*— Domnule maior, ați manifestat efecte secundare de natură psihică?*
*— Nu. Aşa cum spuneați şi dumneavoastră, suntem instruiți să evităm astfel de lucruri. Să rămânem de piatră.*

# 22. Lilac

Niciodată să nu-i întinzi mâna unui om care se îneacă. Am văzut asta într-o emisiune la holovideo. Dacă o faci, se agață de tine cu disperare şi te trage la fund.

Dar nu-mi pasă. Mă apropii de el şi îmi strecor mâna într-a lui. Degetele lui mă strâng cu toată forța disperării. Nici nu ştiu care dintre noi tremură mai tare. Doar mâinile noastre unite rămân calme.

El se îneacă şi eu mă înec odată cu el.

Abia într-un târziu reuşeşte să vorbească.

— Nu pot să cred că...

I se pune un nod în gât şi nu mai poate continua. Închide ochii în fața imaginii casei părinteşti din vale. E o himeră pe care o vedem amândoi. Casa arată exact ca în fotografia lui.

Ştiu din experiență că se simte amețit, dezorientat, parcă ar avea pânze de păianjen pe ochi şi un gust metalic în gură. Ştiu din experiență că e convins că a înnebunit. Şi eu simt că îmi vâjâie urechile şi tremur din tot corpul, dar încerc să mă concentrez şi să nu iau în seamă. Are nevoie de mine.

— Sunt epuizat, continuă el. Am fost instruit şi ştiu ce înseamnă asta. Când eşti prea obosit, mintea poate să...

Crede că are halucinații. Poate că îi va fi mai uşor aşa. Îl strâng de mână şi cu cealaltă îl cuprind de braț.

— Ar trebui să te odihneşti. Bea puțină apă. Am să stau cu tine.

El dă din cap, apoi deschide ochii şi se uită la casa din vale cu privirea unui om înfometat în fața unei mese îmbelşugate. Mă lasă să-i dau rucsacul jos de pe umeri şi nu protestează când îl forțez să se aşeze pe o stâncă, unde rămâne uitându-se în vale, cu figura răvăşită.

Nu l-am văzut niciodată să-i fie teamă.

Aş putea să fiu rea şi să-i dau peste nas, atrăgându-i atenția că de data asta nu are încotro şi trebuie să mă creadă. Altădată n-aş fi ezitat, dar acum, când mă uit la el, nu-mi vine să fac asta. Nu merită. Iar eu ştiu deja cum este când crezi că înnebuneşti.

Mă aşez lângă el şi aştept în tăcere. Nu e tăcerea din ultimele două zile. De data asta, tac pentru că nu e nimic de spus, nu pentru că nu pot să spun. Am vrut ca el să vadă ce văd eu, dar acum aş vrea să-mi iau vorbele înapoi.

— Nu ştiu ce să fac, spune Tarver cu glasul încărcat de emoție şi epuizare.

Îi răspund pe cel mai ferm ton de care sunt în stare:

— Îți spun eu ce facem. Ne oprim aici şi tu te odihneşti. Eu am să instalez tabăra. Acum ştiu cum s-o fac, te-am văzut de atâtea ori. Diseară mâncăm ceva, dormim, şi mâine-dimineață mergem mai departe spre epavă. Găsim noi un mod de a pleca de pe planeta asta, astfel încât să ajungi acasă de-adevăratelea.

Tarver nu răspunde, doar strânge din dinți, şi muşchiul maxilarului i se încordează scurt. Îmi dă drumul la

mână şi îşi trece degetele prin păr. Îmi reprim dorința de a-l mângâia din nou şi mă pun pe treabă.

Nimic nu-mi iese la fel de bine ca lui. Încă tremur din cauza viziunii şi continui să mă lupt cu amețeala şi starea de greață. Casa părinților lui Tarver este cea mai vie şi de durată apariție, iar efectele sunt şi mai rele. Focul făcut de mine abia pâlpâie, pentru că nu găsesc destule lemne, iar culcuşul pe care l-am încropit este inconfortabil. Scot din rucsac ce avem de mâncare şi nu necesită fierbere, dat fiind că nu mai avem butelca. Vom avea o cină rece, cu apă rece din zăpada topită... Mă tem că şi noaptea va fi rece, dat fiind că nu mai avem păturile. Dacă tot vom petrece o noapte în care nimic nu este aşa cum trebuie, măcar nu el va fi vinovatul.

— O vezi şi tu, nu-i aşa?

Tresar când îi aud vocea după atâta tăcere. Mă uit la el şi văd că tot în vale priveşte. Casa începe să se estompeze, pâlpâind ca o imagine ce stă să se stingă odată cu soarele care coboară dincolo de crestele munților. E o privelişte minunată, chiar mai frumoasă decât în fotografia lui. Mi-ar fi plăcut s-o văd în realitate.

Iau ce-am găsit de mâncare şi mă duc lângă Tarver.

— E casa părinților tăi?

— Înseamnă că nu e nebunie. Nu ştiu ce este, dar dacă amândoi vedem acelaşi lucru, înseamnă cu nu sunt nebun. Şi nici tu nu eşti.

O clipă sunt tentată să-i reamintesc faptul că asta repet eu de câtva timp încoace. Dar mă mulțumesc să dau din cap şi mă aşez lângă el.

— Ia şi mănâncă.

Îi ofer bucata mai mare dintr-un baton nutritiv şi câteva ierburi comestibile. Nu ne-au mai rămas decât două batoane.

În sfârşit, îşi dezlipeşte privirea de la căsuța din vale şi se uită la mine. Văd că are pupilele foarte dilatate, şi atunci îmi dau seama de ce altă dată se uita la mine ca la o nebună.

Mănâncă din baton fără să zică nimic, într-o tăcere care ne-a devenit deja familiară. Într-un târziu, îmi zice cu glas scăzut:

— Tot felul de nebuni acuză armata că foloseşte controlul minții, telepatia. Când eram cadet, obişnuiam să facem glume pe tema asta. Ziceam că ofițerii ne citesc gândurile şi ne manipulează ca să păstrăm curățenie în cazarmă. Poate că locul acesta este un soi de experiment. Ceva din aer sau din apă ne provoacă halucinații. Un fel de legătură psihologică artificială.

După atâtea zile de tăcere în care m-am tot gândit, mi-am format deja câteva păreri despre lucrurile pe care le vedem. Şi nu cred că este atât de simplu. Totuşi, văzându-l că încearcă să înțeleagă ce se întâmplă, fără să mă acuze că sunt nebună, este o uşurare atât de mare pentru mine, încât nici nu-mi vine să-l contrazic.

— Şi prăbuşirea grotei? Niciunul dintre noi n-avea de unde să ştie ce se va întâmpla.

— Mie mi s-a întâmplat nu o dată să plec dintr-un loc care, în secunda următoare, a sărit în aer. Poate că ai fost avertizată de subconştient.

Dar nici el nu pare convins.

— Vrei să-ți spun care este teoria mea? îl întreb eu.

După prăbuşirea cavernei mi-am dat seama că nu este vorba de fantome, iar acum, când şi Tarver are viziuni, nu pot să ignor gândurile care îmi vin în minte.

— Bineînțeles.

Poate mă fac de râs, iar el va crede din nou că sunt nebună.

Văzând că tac, se întoarce şi se uită la mine de parcă m-ar vedea pentru prima dată.

— Cred că… pe planeta asta există ceva, şoptesc eu umezindu-mi buzele, neliniştită, străduindu-mă să rostesc cuvântul. Viață. Pe planeta asta…

Se încruntă şi mă priveşte sceptic, dar nu zice că sunt nebună. Deocamdată.

— Ca felina aceea? Cred că un astfel de animal n-are ce căuta aici.

— Nu… Mă refer la viață inteligentă. Care probabil a existat aici înainte de terraformare. Dacă ar fi numai viziunile, aş zice că avem halucinații. Dar prăbuşirea cavernei? Niciunul dintre noi n-avea cum să ştie. Am impresia că ne urmăreşte ceva.

Numai vorbind despre asta şi simt că mă trec fiorii, iar Tarver strânge din buze ca şi cum n-ar fi de acord cu ideile mele. Mă grăbesc să continui:

— Încă nu s-a dovedit nimic, dar se vorbeşte — toată lumea ştie — despre ce există dincolo de spațiul explorat. Chiar şi pe Corint. Corporațiile care au amenajat acest loc cu siguranță că au avut un motiv pentru care l-au abandonat. Ceva i-a determinat să plece.

Acum nu mai pare atât de sceptic, ci mai degrabă îngândurat, dar după cum mă priveşte, nu ştiu dacă aude ce-i spun. Probabil că şocul provocat de viziunea casei părinteşti l-a afectat mai mult decât mi-am imaginat. Îşi drege vocea şi-mi spune:

— Dacă o corporație ar fi descoperit aici o formă de viață inteligentă, nu crezi că informația ar fi apărut în mass-media?

— Asta dacă nu cumva au un motiv să o ascundă.

Mă gândesc la tatăl meu, la nenumăratele încăperi în care ține încuiate servere şi baze de date secrete. Când eram copil, îl întrebam mereu ce-i acolo, dar el îmi distrăgea atenția cu un cadou sau o poveste, până când am renunțat. Secretele făceau parte din el.

Bineînțeles, el nu era singurul corporatist care ascundea publicului larg anumite lucruri.

— Crezi că numai armata are secrete? întreabă Tarver.

Inspir adânc înainte să continui:

— Am avut un vis chiar înainte de prăbuşirea cavernei. Cineva nevăzut îmi şoptea la ureche, mă avertiza. Când m-am trezit, persoana aceea era tot acolo şi continua să-mi şoptească, dar nu înțelegeam cuvintele. E ca şi cum aceste ființe — sau ce sunt ele — încearcă să comunice cu noi, dar nu ştiu cum. Extrag din gândurile noastre lucrurile care ne dor cel mai mult. Eu credeam că sunt bântuită. Dacă ele îmi pot vedea gândurile, atunci ştiau cât sunt de afectată de moartea pasagerilor din capsula aceea. Poate că aşa au ştiut ele să angajeze o conversație cu mine: alegând un lucru care mă preocupa. Iar casa părinților tăi este un mijloc de a se adresa ție.

Termin micul meu discurs cu inima bătând de emoție, convinsă că el va crede iar că sunt nebună.

— Dacă aceste ființe au încercat să mă facă să sufăr, atunci au reuşit, spune el simplu.

Câtva timp, niciunul dintre noi nu zice nimic. Simt căldura corpului lui Tarver la doar câțiva centimetri de mine, dar în ciuda prezenței lui familiare, am sentimentul că suntem urmăriți şi simt cum se zbârleşte pielea pe mine. Nu-l întreb dacă şi el are această senzație, fiindcă se vede clar că este tensionat. Ființele acelea sunt prin

preajmă, şi chiar dacă tac deocamdată, amândoi ştim că nu suntem singuri.

La un moment dat, el se ridică în picioare, îmi dă mâna să mă ridic şi eu, apoi ne întoarcem amândoi la tabăra noastră. Mai pun câteva resturi de lemne pe foc şi ne pregătim de culcare. Tarver mă cuprinde cu braţul de după umeri şi îmi spune să mă sprijin de el. Înstrăinarea dintre noi a dispărut, iar eu mă conformez cu plăcere. Tăcerea pune stăpânire pe noi.

Chiar când pleoapele încep să mi se îngreuneze de somn, aud vocea lui ca o şoaptă lângă obrazul meu:

— Nu trebuie să te simţi vinovată de moartea celor cinci pasageri. Au fost o mulţime de capsule, pentru toată lumea. N-aveai de unde să ştii ce se va întâmpla.

— Poate că ai dreptate, spun eu cu inima strânsă, deşi nu la fel de strânsă ca până acum. Dar numai capsula noastră s-a lansat.

— Nu ştiu dacă a fost singura sau nu, dar eu sunt bucuros că am împărţit-o cu tine.

Pufnesc într-un râs ironic.

— Comandante, zău aşa. Nici tu nu crezi ce zici. Sunt ultima persoană cu care ţi-ai dori să fii aici.

— Mai gândeşte-te, domnişoară LaRoux, spune el cu o voce serioasă, iar eu îl cunosc deja destul de bine ca să-mi dau seama că nu minte. Dacă n-ai fi fost în capsula aceea ca s-o deblochezi, eu n-aş mai fi aici.

El îşi schimbă poziţia, obligându-mă să ridic capul spre el, şi atunci văd că mă priveşte, cu faţa la câţiva centimetri de a mea.

Mă înroşesc şi mă uit repede în altă parte, sperând ca el să pună îmbujorarea mea pe seama căldurii focului.

— Păcat că nu e şi Swann aici, zic eu brusc. Ea ar fi ucis felina aceea cu mâinile goale. Sau Simon... m-a învățat tot ce ştiu despre electronică. Era...

Vocea mi se gâtuie de emoție. Cred că de aproape doi ani nu i-am mai rostit numele.

— Era un băiat pe care l-am cunoscut, continui eu stângace.

Îi simt privirea ațintită asupra mea.

— Cred că îmi ajunge fata pe care o cunosc, mulțumesc, spune el.

Soarele a apus de mult şi au răsărit stelele, o mulțime de luminițe risipite pe cerul nopții. Stau cu ochii ațintiți la ele, mulțumită că am unde să-mi deturnez atenția de la acest bărbat care mă tulbură. Nu mi-am dat seama până acum cât de ciudate pot părea stelele.

— Dacă este adevărat, înseamnă că nu suntem nebuni, spun eu fără să-mi iau ochii de la cer.

— Şi dacă este adevărat, înseamnă că nu suntem singuri, spune el mai degrabă îngrijorat decât uşurat.

— Până acum nu ne-au făcut niciun rău. Dar cred că ele nu ştiu cum să ia legătura cu noi decât arătându-ne imagini din gândurile noastre.

— Dacă încearcă să comunice cu noi, şopteşte Tarver strângându-mă de braț într-un gest atât de posesiv încât roşesc din nou, ce anume încearcă să ne spună?

*— Sticla de apă pe care mi-ați dat-o s-a golit.*
*— Aveți dreptate. Am să mai cer una. Între timp, care erau obiectivele dumneavoastră când ați ajuns la locul prăbuşirii?*
*— Să găsim hrană, siguranță...*
*— Echipe de salvare?*
*— N-am văzut nici măcar o singură navă. Nu credeam că vor veni ajutoare.*
*— Ați discutat acest aspect cu domnişoara LaRoux?*
*— Nu. Eram obosiți. Ne-am concentrat la lucrurile esențiale.*
*— Adică?*
*— Nu mai aveam aproape nimic de mâncare. Ea s-a bucurat că a găsit nişte haine de schimb.*

# 23. Tarver

Dimineață, în timp ce coborâm pe versantul muntelui, tăcerea dintre noi este calmă, tulburată doar de zgomotul respirației noastre. Am gâtul iritat şi gura uscată de sete. Ne consumă prea multă energie să topim zăpada în gură, iar frigul ne dă crampe la stomac. Mă gândesc întruna la butelca de apă. Pierderea Gleidelului ar fi fost mai puțin gravă.

Mă întorc spre Lilac s-o ajut să se strecoare printre două stânci, şi chiar când mă uit în jos să mă asigur că nu-mi alunecă picioarele, o văd: e o butelcă militară. E în stare perfectă şi are aceeaşi culoare. Parcă abia a ieşit din fabrică.

Mă aplec s-o iau, aproape convins că am să trec cu mâna prin ea, dar degetele mele se opresc pe suprafața ei metalică. Este reală. Când o întorc pe partea cealaltă, simt un gol în stomac: are inițialele mele gravate pe ea şi este scrisul meu. Celelalte zgârieturi au fost şterse. Butelca este nou-nouță, ca în ziua când am primit-o în dotare. Îi scot dopul şi înăuntru văd sistemul de filtrare, iar mai jos, apă curată. Simt cum mă trece un fior pe şira spinării, printre omoplați.

Butelca noastră a rămas în caverna prăbuşită, îngropată sub pietre şi zăpadă. Şi acum iată că am găsit alta pe drum. De fapt nu este alta, este *aceeaşi* butelcă.

— Tarver?

Lilac încearcă să vadă de ce m-am oprit. Mă dau la o parte din faţa ei, şi când vede butelca, face ochii mari şi aproape că îşi dă drumul să cadă prin spaţiul dintre cele două stânci. O prind cu ambele mâini şi o clipă o ţin lipită de mine.

— Poţi s-o atingi, spune ea punând un deget pe suprafaţa butelcii. Tarver, este solidă. Nu e o nălucire.

— Este a mea şi e nou-nouţă.

O întorc pe partea cealaltă şi îi arăt iniţialele mele, iar ea priveşte uimită.

— Cum e posibil? Nu. Cu atâţia soldaţi la bordul navei, trebuie să fi fost unul care avea aceleaşi iniţiale. E o coincidenţă.

Sunt pe punctul să-i spun că butelca n-avea cum să aterizeze de pe navă tocmai aici, dar îi văd expresia feţei şi îmi dau seama că ştie adevărul. Îl ştim amândoi, însă niciunul nu vrea să-l spună. Acele fiinţe sunt capabile nu doar să producă viziuni sau premoniţii. Ce altceva pot ele să facă?

Gust apa. E dulce, proaspătă, curată. Bem amândoi, bucuroşi să renunţăm în sfârşit la zăpada topită. După ce bea, Lilac mângâie cu vârful degetelor suprafaţa metalică a butelcii, aşteptându-se parcă s-o vadă modificându-se. Dar butelca este perfect reală, nu o nălucire care să-ţi dea fiori. Nu e o imagine culeasă din minţile noastre şi oferită de fiinţele şoptitoare.

Totul este real.

Aş vrea să cred că este un semn de prietenie din partea acestor fiinţe. Dar în ciuda bucuriei de a-mi

regăsi butelca, nu pot să nu mă întreb de ce oare țin ele atât de mult ca noi să rămânem în viață? Ce vor de la noi?

* * *

Spre prânz ajungem la poalele înverzite ale muntelui. Mă bucur nespus că suntem din nou pe teren plat, că pot să-mi întind picioarele şi să-mi relaxez muşchii. În timp ce mergem, îmi dau seama că în doar câteva zile m-am obişnuit cu acest loc. Pe-aici nu mai sunt flori sălbatice cum am văzut de cealaltă parte a muntelui, însă am observat nişte vizuini săpate în pământ unde mai târziu aş putea să pun nişte capcane. Dar bucuria noastră nu durează prea mult, fiindcă ne dăm seama că mergem printr-un cimitir.

Colinele sunt acoperite de resturile navei. Trecem printre bucăți de plasten contorsionat, nu mai mari de o palmă, şi grămezi uriaşe de metal topit.

Majoritatea capsulelor sunt prea avariate ca să mai putem recupera ceva din ele, dar nu ne-a mai rămas decât un baton nutritiv şi nu ştiu cum vom supraviețui hrănindu-ne doar cu ierburi şi micile vietăți de pe-aici. Aşa că risc şi arunc un ochi în prima capsulă care arată rezonabil. Sunt uşurat când văd că înăuntru nu-i decât un pasager, încă prins cu centurile de scaun. E o femeie care stă cu capul plecat şi părul căzut peste față, exact în aceeaşi poziție ca Lilac atunci când am aterizat cu capsula noastră destinată mecanicilor. E îmbrăcată într-un halat roz peste cămaşa de noapte şi, cu toate că are părul şaten, nu roşu, parcă o văd pe Lilac în locul ei. Presupun că a murit în momentul impactului. Mă strecor înăuntru prin

spărtură şi încep să caut într-unul din compartimentele de sub scaune, încercând să nu mă uit la ea. Găsesc încă şase batoane de supraviețuire, ceea ce înseamnă hrană pentru câteva zile, dacă mai completăm cu ierburi din flora locală.

Când ies, Lilac nu mă întreabă dacă era cineva înăuntru. Îşi dă seama singură, uitându-se la mine.

*Icarus* arată ca o conservă pe care cineva a încercat s-o deschidă cu un cuțit. Pe aproape o treime din lungime i se văd măruntaiele şi scheletul carbonizat. Se vede şi distanța pe care a derapat după prăbuşire, fiindcă în urma ei a făcut un şanț imens în care se poate ascunde un pluton întreg. În aer se simte şi un iz chimic.

— În armată, spun eu, aplicăm întotdeauna principiul precauției. De regulă trimitem înainte câțiva oameni în misiune de recunoaştere, dar cum de data asta cercetaşii suntem chiar noi, trebuie să fim cu ochii în patru. Nu ştim cât de grav este avariată structura interioară. Nu ştim cât sunt de periculoase aceste substanțe chimice şi nu avem nici medicamente, în caz că suntem răniți. Să fim prudenți, bine? Fii atentă la fiecare pas.

De data asta, Lilac nu-mi aruncă nicio replică arogantă şi nicio privire tăioasă. Se uită la navă cu un aer grav şi răspunde simplu, dând din cap:

— Putem evita zonele grav avariate. Asta e pupa navei, unde se găsesc sistemele de propulsie şi punțile panoramice.

Se opreşte. Poate se gândeşte, la fel ca mine, că aici ne-am întâlnit. Parcă a fost într-o altă viață, iar noi eram alți oameni. Apoi continuă pe un ton profesionist.

— La prova se găseau sistemele de comunicații.

Nu mai este nevoie să spună că acestea sunt inutilizabile. Prova a fost complet distrusă în urma impactului.

— Treimea centrală a navei este — era — destinată pasagerilor şi încărcăturii, adaugă ea studiind cu atenție epava. Se pare că nu este complet distrusă şi fără îndoială că acolo vom găsi provizii.

În ultimele zile, luna artificială a urcat mai sus şi a rămas mai mult timp pe cer. Acum se află deasupra orizontului şi este vizibilă chiar şi în lumina zilei. Lilac mă vede uitându-mă într-acolo şi vine lângă mine.

— Crezi că luna are vreo legătură cu accidentul? mă întreabă ea.

Îmi amintesc de senzația aceea oribilă produsă de vibrațiile navei când încerca să se mențină în hiperspațiu, până să fie smulsă de-acolo de gravitație sau de o altă forță misterioasă.

— Ar fi o coincidență mult prea mare să nu aibă nicio legătură.

Ea oftează.

— Nu ştiu dacă în şcolile voastre se studiază istoria terraformării, dar pe mine tata m-a învățat multe lucruri pe tema asta. Era singura materie la care simțea nevoia să-i completeze pe profesori. Fiind un pionier în domeniu, avea propria lui viziune asupra acestei istorii. Înainte de prima emigrare, când încă se căuta o modalitate de terraformare a planetei Marte, una dintre soluțiile de încălzire a planetei a fost să se instaleze pe orbită o imensă oglindă care să redirecționeze lumina soarelui pe suprafața ei.

— Sau mai multe oglinzi. După câte îmi amintesc eu, n-au încercat niciodată, pentru că era o soluție greu de

realizat, nu? S-ar putea ca asta să fie acolo sus... Dar de ce acum? De ce aici?

Ea scutură din cap şi se uită la mine. Niciunul dintre noi nu are un răspuns. Întorc spatele lunii artificiale care coboară spre câmpie şi mă îndrept spre navă.

Bucăți de metal topit blochează aproape complet accesul în carena navei unde fuselajul nu a fost distrus. E un semn bun, mă gândesc eu — poate că înăuntru lucrurile sunt intacte —, dar trebuie să găsim un mijloc de a intra.

Cu Gleidelul în mână, înaintez împreună cu Lilac de-a lungul carenei. Parcă suntem două furnici care merg pe lângă un zid uriaş de metal, înalt până la cer. Nu se vede nici țipenie de om. Oare suntem singurii supraviețuitori? În liniştea apăsătoare, mă gândesc pentru a nu ştiu câta oară că dacă n-ar fi fost Lilac, nici noi n-am fi trăit. E adevărat că i-am salvat viața când a dat nas în nas cu felina aceea şi că am adus-o până aici, dar dacă ea n-ar fi reuşit să detaşeze capsula de nava-mamă, noi nu am fi aici. Mă uit pe furiş la ea. Cât de elegantă era când am întâlnit-o la bordul navei... Nici nu mi-am imaginat vreodată că am s-o văd aşa, îmbrăcată într-o salopetă murdară, cu rochia ferfeniță îndesată pe dedesubt şi cu părul legat la spate cu o bucată de şiret.

Lilac este cea care găseşte o breşă pe unde să intrăm. O bucată de metal s-a îndoit şi s-a desprins puțin din nituri. Ne aşezăm unul lângă altul şi începem să tragem de ea ca să lărgim deschizătura. Aş vrea să-i spun lui Lilac să facă o pauză, să se odihnească, dar când mă uit la ea, văd că se opinteşte încruntată şi hotărâtă. Poate că nu e chiar atât de fragilă cum credeam. Sau poate că eu nu mai sunt la fel de puternic şi de solid ca atunci când am aterizat.

Nici nu-mi termin bine gândul, când simt o durere fulgerătoare în palmă şi dau drumul plăcii de metal. Lilac e cât pe ce să-şi prindă degetele sub ea. Ar fi trebuit să mă concentrez, să-mi urmez propriul sfat. Acum uite că m-am tăiat şi sângerez.

— Tarver, te-ai... Oh!

Lilac înjură admirabil, apoi îmi scoate rucsacul de pe umeri şi începe să caute în el trusa de prim ajutor. Între timp, eu ridic mâna rănită deasupra capului şi cu cealaltă presez încheietura ca să reduc fluxul sangvin, dar tăietura este mult prea adâncă. Deja mi-am dat seama de asta.

— De unde ai învățat să vorbeşti aşa, domnişoară LaRoux? o întreb eu încercând să rămân calm.

— Stai să vezi când o să-ți pună tata aceeaşi întrebare, comandante, răspunde ea cotrobăind prin trusă. Atunci o să vezi ce înseamnă să dai de dracul. Apleacă-te. Am să-ți pun un bandaj.

Îngenunchez cu grijă în fața ei.

— Până atunci voi fi cu siguranță foarte departe... Exilat într-o colonie îndepărtată unde să mă lupt cu rebelii, ca pedeapsă că i-am făcut ochi dulci fiicei lui.

— Atunci ai grijă pe unde îți umblă ochii.

Rana sângerează deja puternic. Lilac o acoperă cu un tampon, apoi îmi înfăşoară mâna cu tifon, în timp ce eu icnesc de durere.

— Puiule, mă tachinează ea.

Până să strângă trusa de prim ajutor care a rămas aproape goală, sângele începe deja să treacă prin bandaje, în ciuda eforturilor ei.

Constatăm că placa de metal s-a îndoit suficient cât să-i permită lui Lilac să se strecoare înăuntru, aşa că eu

aştept afară nerăbdător, în timp ce ea se târăşte încet-încet prin deschizătură.

— Ai grijă să poți să te şi întorci, îi spun eu aplecându-mă să văd cum se descurcă. Să nu rămâi blocată acolo. Şi verifică mai întâi cu vârful degetelor înainte să apuci ceva.

N-o mai văd deloc. Aştept cu respirația tăiată şi cu inima cât un purice. La un moment dat, placa începe să zăngăne, în timp ce Lilac o loveşte cu picioarele din interior. Odată lărgită deschizătura, mă strecor înăuntru după ea.

În interiorul navei aerul este rece, dar nu detectez niciun miros suspect. Nu e atât de întuneric cum mă aşteptam. Mici fisuri în fuselajul navei lasă să pătrundă lumina zilei, deşi mă tem că mai în adâncime nu ajută cu nimic. Îmi țin mâna lipită de corp, sperând că sângerarea se va opri.

— Probabil că suntem în zona de stocare, spune Lilac.

Tresar când îi aud vocea.

— Erau mulți militari la bord. Aş vrea să le găsim rațiile de salvare. Au gust de carton, dar sunt foarte nutritive şi țin o veşnicie.

Îmi vine să-mi muşc limba pentru ce-am spus. N-am vrut să insinuez că am putea rămâne aici o veşnicie.

— Există un coridor chiar deasupra...

Lilac dispare din nou, iar eu îmi dau seama că a urcat pe toboganul de serviciu în care ne aflăm noi şi a intrat într-un culoar. E înclinat la patruzeci şi cinci de grade, dar putem să ne ținem echilibrul dacă avem grijă. Mă iau după ea şi deschid rucsacul ca să scoată lanterna. În sfârşit vedem ce este în jurul nostru.

Primele două uşi sunt blocate din cauza deformării navei, dar a treia se deschide. Încăperea e plină cu

containere răsturnate şi circuite electrice împrăştiate pe podea.

Lilac deschide următoarea uşă, iar eu încerc pe cealaltă parte a culoarului.

— Nimic interesant, strigă ea chiar în clipa când eu descopăr spălătoria.

Am dat lovitura. Înăuntru sunt grămezi de haine şi de rufe, toate aruncate pe jos. Habar n-am dacă sunt spălate sau nu, dar oricum sunt mai curate ca ale noastre.

— Mai ştii să te porți ca o doamnă? îi strig eu. Ar fi timpul să-ți aminteşti... Fără țipete, fără îmbrânceli, fără…

Nici n-apuc să termin ce am de spus, fiindcă Lilac a şi venit într-un suflet, sesizând schimbarea din vocea mea, şi s-a repezit râzând spre un maldăr de haine.

— Tarver, *Tarver*. Tu vezi ce văd eu?

Plimbă lumina lanternei peste întreaga ofertă de rufe de toate culorile.

Dau să zic ceva, dar rămân cu gura deschisă fiindcă Lilac îşi desface pe loc fermoarul combinezonului de mecanic. În ciuda semiîntunericului din cameră, am timp să-i văd pielea albă pe sub rămăşițele rochiei, înainte să-mi revin din surprindere şi să-mi fixez privirea asupra ghetelor mele. E clar că a uitat de existența mea. Combinezonul de mecanic trebuie să fi fost *extrem* de incomod, chiar purtat peste rochia zdrențuită, dacă este atât de nerăbdătoare să-l dea jos, de față cu mine.

— Sunt şi rochii pe-aici, şopteşte ea.

Aud foşnetul hainelor pe care le dezbracă şi mor de curiozitate să ridic ochii. În fond, nici nu mi-a zis să nu mă uit.

— Să nu te uiți, mă avertizează ea.

Parcă mi-a citit gândurile… *La naiba!*

Mă întorc cu spatele şi îmi examinez mâna într-o rază de lumină care bate spre uşă. Bandajul s-a înroşit şi simt sângele cum îmi pulsează în rană. Aş vrea să înceteze. Am căpătat răni şi mai grave pe câmpul de luptă, dar întotdeauna am avut medicamente şi posibilitatea să le suturez. Acum va trebui să se vindece singură.

— Sunt şi cearşafuri, putem să facem un pat. Unul adevărat, imaginează-ți. Cred că nici nu mai ştim ce să facem cu el, spune ea râzând.

*Oh, crede-mă, domnişoară LaRoux. Eu aş şti ce să fac cu el. Am o întreagă listă, dacă te interesează.*

— Acum poți să te întorci.

Mă întorc încet cu fața, aşteptându-mă s-o văd îmbrăcată într-una din rochițele acelea cu volănaşe, deloc practice; dar nu disting nimic, fiindcă ține lanterna îndreptată spre mine. Apoi îndreaptă lanterna spre ea şi rămân cu gura căscată.

A ales o pereche de jeanşi şi o cămaşă bleu. Cu picioarele goale, părul prins la spate şi fața pistruiată, arată perfect. Nu mai seamănă cu o prințesă, ci cu o fată de pe meleagurile mele natale. Îmi zâmbeşte, făcând gropițe în obraji, iar eu nu-mi găsesc cuvintele.

Se pare că interpretează tăcerea mea drept aprobare, fiindcă îmi întinde lanterna şi se întoarce politicoasă cu spatele ca să mă lase să mă schimb şi eu. Găsesc o uniformă de camuflaj mărimea mea — în kaki mă simt cel mai bine — şi un tricou cu care mă îmbrac folosind o singură mână. Apoi o strig pe Lilac să mă ajute să mai luăm câteva haine de rezervă.

Îi arăt cum să confecționeze nişte pansamente din fâşii de cearşaf — deja nu mai pot să-mi folosesc mâna —, ca să bandajăm mai bine rana. Ea şterge cu grijă sângele,

cu ajutorul unei fețe de pernă, apoi toarnă tot ce a rămas în sticluța de antiseptic. Păcat că am irosit prețiosul dezinfectant pentru zgârieturi şi răni minore. După ce termină, aşază un alt pansament pe rană, apoi îmi înfăşoară mâna în bandaje, lăsând să mi se vadă doar vârful degetelor.

Umplem butelca nou-nouță cu apă dintr-un rezervor din spălătorie, apoi încărcăm doi saci mari de pânză cu haine de schimb şi lenjerii de pat şi ieşim în culoar.

— Avem ce să mâncăm în seara asta, nu? întreabă ea. Presupun că vom mânca rațiile pe care le-ai luat din capsula aceea, apoi putem să instalăm tabăra. Începe să se întunece.

Are dreptate. Lumina care pătrunde prin crăpăturile din fuselajul navei a început să pălească. Eu ar fi trebuit să observ primul.

În timp ce ea se îndreaptă spre uşă târând sacul ei cu rufărie, eu îndrept lumina lanternei spre locul unde şi-a schimbat hainele.

— Vrei să-ți iau rochia?

Ea se uită la grămada de satin verde murdar şi zâmbeşte cu amărăciune, apoi scutură brusc din cap.

— Las-o, spune ea cu hotărâre, întorcând spatele acestui ultim vestigiu din vechea ei viață.

Cu sacii de rufărie în cârcă, ieşim prin toboganul de serviciu şi ne instalăm tabăra afară, la adăpostul unei enorme plăci de metal contorsionat. În apropiere curge un pârâu şi, dacă epava a contaminat apa, sper ca filtrul butelcuței s-o purifice.

N-am văzut niciun semn de viață prin preajmă, dar tot sap o groapă pentru vatra de foc, încercând în zadar să nu mă murdăresc pe mâna rănită. Lilac e ocupată să

improvizeze un pat şi două perne din sacii de rufărie în care a îndesat câteva haine.

Nu avem multe lemne, dar sunt de ajuns ca să încălzim puțină apă şi să ne facem o supă chioară, care merge binişor cu batoanele nutritive.

Facem o listă cu lucrurile pe care ar trebui să le recuperăm — medicamente, mâncare, haine groase, chiar şi o oală pentru gătit — şi contemplăm silueta epavei ce se profilează pe cerul înstelat. Mă întreb dacă am putea să ne urcăm pe ea ca să observăm mai bine terenul din jur.

Lilac adoarme cu capul pe umărul meu şi eu trag cearşafurile cu grijă ca să ne acoperim mai bine.

Astăzi n-a mai auzit nicio şoaptă. Mă întreb dacă asta au încercat ființele misterioase să ne comunice: să venim la epavă. Sau ne urmăresc în continuare? Nu înțeleg ce vor de la noi şi nu am încredere în ele.

Poate că ceva le împiedică să ia legătura cu noi. Poate că în clipa asta suntem singuri.

*— Importante părți din navă erau intacte?*
*— Aveți fotografiile de recunoaştere.*
*— V-am întrebat ceva, domnule maior.*
*— Îmi puneți multe întrebări la care cunoaşteți răspunsul. Aveți un scop anume?*
*— Dar dumneavoastră aveți un scop pentru care refuzați să cooperați?*
*— Eu cooperez. Apa aceea mai vine?*
*— Să revenim la navă. Părți mari din ea erau intacte?*
*— N-aş zice că erau intacte. Nu erau arse.*
*— Ați recuperat lucruri din ea fără incidente?*
*— M-am tăiat la mână. Altceva nimic interesant…*

# 24. Lilac

Explorarea navei este o treabă extrem de obositoare. Chiar dacă anumite porțiuni din ea s-au desprins în timpul căderii, iar altele s-au sfărâmat la impactul cu solul, a fost totuşi o navă de mare capacitate, transportând cincizeci de mii de pasageri. Ne vor trebui mai multe zile ca să vizităm măcar o parte din ea. La zeci de încăperi unde totul este distrus sau carbonizat, mai descoperim şi câte o cameră de unde recuperăm provizii şi lucruri utile.

Tarver se încăpățânează să-şi ascundă mâna de mine. La început am crezut că nu vrea să recunoască în fața mea că nu este invincibil, de teamă că voi leşina.

Dar a doua zi dimineață, îmi dau seama că ceva nu este în regulă. Tarver e livid, are pete roşii pe obraji, privirea apatică. Se mişcă încet şi e foarte tăcut. Nici măcar nu mai comentează când mă aude înjurând ca un soldat. Doar mormăie şi continuă să meargă.

La ora prânzului, facem o pauză undeva, în interiorul navei, aşezați pe un dulap răsturnat în ceea ce pare să fi fost un birou administrativ. E întuneric beznă, aşa că suntem nevoiți să folosim lanterna. Tarver îmi dă două

treimi din batonul său, şi când vreau să-i înapoiez surplusul, refuză scuturând din cap. Stă cu coatele pe genunchi şi cu capul plecat.

— Tarver, poate că ar trebui să ne odihnim în restul zilei. Mai avem suficientă hrană, nu-i nevoie să ne grăbim.

El scutură încet din cap, fără să-l ridice.

— Aşa am făcut şi pe câmpie când eu am avut nevoie de o pauză. Ne-am oprit o jumătate de zi.

El ridică privirea şi se uită la mine, sleit de puteri.

— Nu. Trebuie să mergem mai departe.

De data asta, insist pe un ton mai ferm. Nu cred că pot să-l intimidez, dar… cine ştie?

— Tarver! E clar că ai nevoie de odihnă. Ar trebui să luăm o pauză. Eu am să mă duc să caut ierburi din cele pe care mi le-ai arătat pe câmpie şi le mâncăm, ca să mai economisim din batoane.

De data asta nu-mi răspunde, dar îmi dau seama după cum strânge din maxilar că e hotărât să nu se oprească. Pe urmă îşi aşază mai bine bandajul murdar de la mâna stângă şi abia atunci îmi dau seama de un lucru: trebuie să găsim infirmeria. Are nevoie de medicamente.

Mă uit atentă la mâna bandajată, care îi atârnă inertă din încheietură, cu degetele umflate şi rigide. În ciuda aerului rece, Tarver transpiră abundent.

— Tarver, du-te înapoi, îi ordon eu precipitată, cuprinsă brusc de teamă. Întoarce-te imediat în tabără şi culcă-te!

Vorbele mele îl fac în sfârşit să zâmbească. De mult timp nu l-am mai văzut zâmbind.

— Parcă ai fi maică-mea.

De data asta, n-am chef de glumele lui.

— Vorbesc serios. Soldat, execută ordinul!

Mie nu-mi reuşeşte tonul autoritar pe care îl foloseşte el când vrea să mă mobilizeze, dar sper ca vorbele să fie de ajuns.

Se uită la mine cu ochii duşi în fundul capului, apoi îşi încleştează maxilarul şi priveşte iar în altă parte.

— Nu te las singură în măgăoaia asta. Dacă te răneşti, n-are cine să te ajute. Iar mie mi-ar lua o veşnicie să te găsesc. *Dacă* te mai găsesc.

Mă ridic de pe dulapul răsturnat pe care stăm şi mă aşez în genunchi în faţa lui, întorcându-i faţa spre mine şi forţându-l să mă privească în ochi.

— Iar eu n-am de gând să te las să mori din cauza infecţiei, pentru că nu ştii să ai grijă de tine. Voi fi atentă.

Se strâmbă ca un copil care refuză să ia un sirop amar. Ştie că şansele mele de a înainta de una singură sunt foarte slabe. Dacă el n-ar fi fost aici, eu aş fi murit de o mie de ori până acum, pe planeta asta uitată de Dumnezeu.

Brusc, îmi dau seama cum aş putea să-l conving.

— Dacă mori, şoptesc eu privindu-l în ochi, atunci am să mor şi eu.

* * *

Când mă întorc în tabără după o nouă incursiune în epava navei, s-a făcut deja noapte şi îl găsesc pe Tarver aproape inconştient. Am reuşit să găsesc un stoc de alimente, dar nici la vederea pachetelor de paste, a mirodeniilor şi a zahărului n-am putut să-mi domolesc îngrijorarea care mă apasă. Ar trebui să mă bucur, fiindcă nu mai aveam decât vreo două batoane nutritive, dar foamea nu mai este problema noastră cea mai gravă.

Pachetele de alimente poartă logoul corporației tatălui meu: litera grecească lambda, de la numele LaRoux. El şi fixația lui stupidă pentru mitologie. Când eram mică, mi-a povestit toate legendele despre războaiele dintre zei şi zeițe, iar eu aveam impresia că şi el era unul dintre eroi. Atotputernic şi atoateştiutor. Cineva care trebuie venerat necondiționat. Dar cum să dai numele *Icarus* unei nave spațiale? Cum să-i sfidezi pe zei, crezându-te deasupra lor?

Am renunțat să mai aştept să vină să mă caute. Deasupra noastră, cerul rămâne în continuare gol, nu se vede nicio navă de salvare. Nu ne caută nimeni. Brusc îmi dau seama că tata crede că am murit. Din moment ce nu au apărut navele de salvare, probabil că nimeni nu ştie unde s-a prăbuşit *Icarus*. Dacă a ieşit din hiperspațiu, ar putea fi oriunde în galaxie. Deja a pierdut-o pe mama. Nu mă avea decât pe mine. Încerc să mi-l imaginez ce face acum, ştiind că eu nu mai sunt… Dar nu pot.

Mă întreb dacă inginerii care au proiectat *Icarus* mai trăiesc sau sunt deja victimele răzbunării domnului LaRoux.

Îmi plimb degetele peste forma logoului şi mă înfior, aşa cum mi s-a întâmplat de-atâtea ori în copilărie. Ar fi mai simplu să nu asociez mormanul de resturi contorsionate, această imensă groapă comună, cu emblema companiei tatălui meu.

Mai fac trei drumuri până în epavă şi ultima dată mă întorc cu un borcan plin cu mirodenii şi nişte cutii de supă condensată. Fac focul, încălzesc nişte supă şi încerc să-l fac pe Tarver să mănânce. El se trezeşte cu greu după ce mai întâi mă împinge adormit şi acceptă câteva linguri de supă, apoi adoarme iar. Pregătesc tabăra pentru

noapte, asigurându-mă că focul nu este vizibil din mica scobitură în pământ, că lucrurile noastre sunt la adăpost şi arma lui Tarver este lângă el, ca de obicei.

Mă duc să aduc nişte apă de la pârâul din apropiere şi îi şterg faţa şi gâtul, care ard din cauza febrei. Mi-e teamă să-i desfac bandajul, fiindcă nu am nimic steril ca să-l pansez, dar văd că în jurul lui pielea s-a înroşit şi n-arată bine deloc.

În sfârşit, termin ce am de făcut şi mă strecor lângă el în pat. E atât de cald, în ciuda frigului de-afară, încât îmi vine să mă dezvelesc. Totuşi, rămân lipită de el ca să-i simt bătăile inimii şi mirosul corpului, un amestec de iz de iarbă, sudoare şi încă ceva familiar, reconfortant. În somn, mă strânge uşor cu braţul sănătos cu care mă înconjoară.

* * *

Mă trezesc în timpul nopţii când cineva mă împinge grosolan de pe salteaua noastră improvizată. Năucă de somn, câteva clipe am impresia că ne-a găsit vreun supravieţuitor care încearcă să fure ceva de la noi. Sar din somn speriată, cu nervii întinşi la maximum, şi constat că Tarver m-a împins. Îl aud mormăind ceva şi inima începe să-mi bată cu putere. E treaz de-a binelea. Fără îndoială că este un semn bun.

Cerul este parţial acoperit de nori care obturează lumina lunii artificiale, aşa că mă târăsc să mai arunc nişte lemne pe foc ca să pot să-l văd la faţă.

Şi când îl văd, mă îngrozesc.

Mă priveşte fără să mă vadă, cu ochii mari şi sticloşi. E speriat. Dacă nu l-aş mai fi văzut aşa când a avut

viziunea cu casa părintească din vale, aş zice că e imposibil. Murmură ceva neinteligibil, cu buzele uscate şi crăpate.

— Tarver? Îți aduc nişte apă. Lasă-mă să…

Dau să-i pun mâna pe frunte ca să văd dacă are febră şi deodată mă pomenesc că mă loveşte atât de tare peste față, de mă aruncă de-a rostogolul în iarbă. Îmi bubuie capul de durere şi văd stele verzi, dar încerc din răsputeri să-mi revin.

Când mă ridic amețită, văd că Tarver stă în capul oaselor şi ține arma îndreptată spre mine, deşi priveşte în gol. Pe chip are o expresie furibundă, cum nu mi-aş fi imaginat să-l văd vreodată. Simt că-mi pulsează şi îmi arde obrazul în locul unde m-a lovit cu dosul mâinii.

— Tarver? şoptesc eu.

El clipeşte şi întoarce capul spre mine. Mâna începe să-i tremure, apoi lasă arma jos. Mă priveşte atent, iar eu simt că-mi tresare inima.

— Sarah, şopteşte el cu voce răguşită.

— Nu, sunt eu, Lilac, spun disperată, pe un ton rugător. Te rog, Tarver. Sunt Lilac. Mă cunoşti.

El se prăbuşeşte la loc gemând, fără să lase arma din mână.

— Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine!

— Nu am plecat niciunde.

Aş vrea să mă apropii de el să văd dacă are febră, dar n-are niciun rost. Se vede că arde. Perna improvizată de sub capul lui este udă de transpirație.

— Sarah, mă simt ca dracu'.

Aiurează. Crede că sunt altcineva. Poate prietena lui… care îl aşteaptă acasă. Îmi dau seama că nu l-am întrebat niciodată nimic despre viața lui privată.

— Ştiu, şoptesc eu.

Trebuie neapărat să găsesc infirmeria. Să intru din nou în epavă şi să caut în părţile mai îndepărtate şi mai distruse ale navei.

Tarver mormăie ceva, iar eu mă apropii, îi iau uşurel arma din mână şi o pun în buzunarul de la spate al blugilor mei. El nu reacţionează în niciun fel. Nu mă pricep la arme, dar ştiu că deocamdată nu i-o pot lăsa, fiindcă risc să mă împuşte, în delirul lui.

Respir uşurată şi după un moment de ezitare iau carneţelul şi stiloul lui Tarver. Trebuie să desenez o hartă. Va fi din ce în ce mai greu să mă orientez pe întuneric în labirintul de coridoare înclinate abrupt şi scări prăbuşite, dar nu mai pot aştepta. *Tarver* nu mai poate aştepta.

A slăbit atât de mult! Nici n-am observat. Abia acum, când mă uit la el cum zace doborât de febră, văd cât este de slab. Mă aplec şi îi înlătur de pe frunte părul ud de transpiraţie.

— Am să mă întorc, îi şoptesc eu. Rezistă.

În timp ce mă îndrept spre navă, îl aud cum o strigă din nou pe Sarah şi parcă îmi frânge inima. Aş sta cu el şi aş fi Sarah dacă aş putea, dar nu are cine să se ducă după medicamente. Îl las cu fantomele lui şi intru din nou în epavă, ignorând vocea care mă roagă să mă întorc.

* * *

Nava este un labirint întunecat.

În ultimele zile de căutare nu am găsit decât o singură intrare, aşa că de fiecare dată când intru trebuie să mă întorc pe unde am venit, pierzând astfel un timp

prețios. Verific fiecare cotitură, dar dau mereu peste câte o uşă blocată sau o fundătură.

În prima noapte găsesc cazarma pompierilor, de unde recuperez o pătură ignifugă, un topor şi un extinctor, precum şi câteva batoane luminiscente. Am constatat că acestea luminează timp de o oră şi jumătate şi le-am folosit ca să măsor timpul. După nouăzeci de minute, indiferent unde sunt, ies ca să văd ce face Tarver.

Nu mai ştiu de câte ori am intrat şi am ieşit. Lanterna este aproape de epuizare, aşa că o sting şi mă folosesc de batoanele luminiscente. Deja cunosc pe de rost acest coridor, cu toate distrugerile din el. Nici nu mai am nevoie de lumină.

La dreapta este spălătoria. Merg drept înainte. Mai departe sunt alte coridoare cu dormitoarele personalului. Descopăr şi o mică sală de gimnastică al cărei echipament este atât de distrus, încât abia după câteva momente îmi dau seama ce este. Dar oare dacă voi descoperi infirmeria, voi găsi medicamentele de care are Tarver nevoie?

Sunt atât de obosită, încât înaintez prin întuneric ținându-mă de pereți. Nu-mi pot permite să gândesc aşa. Trebuie să continui să sper.

Aştept să-mi treacă amețeala şi fac o notă mentală să mănânc ceva când mă întorc în tabără. Când deschid ochii, îmi dau seama că am ajuns într-o intersecție, după ce ultima dată am cotit-o la dreapta. Merg drept înainte şi intru pe un teritoriu nou.

Abia pot să mă strecor printre barele de oțel şi tot felul de cabluri, riscând să mă prăbuşesc printre dărâmături. În urmă cu zece ani, când nu era decât un schelet de oțel şi un proiect proaspăt conceput de inginerii tatălui meu, nava *Icarus* era terenul meu de joacă preferat. Dar

atunci era nefinalizată, nu distrusă şi aproape imposibil de recunoscut.

Încerc să vizualizez nava în care mă jucam. Oare ştiam la ce vor folosi camerele din ea? Nu-mi amintesc. Ştiam cumva unde este aripa medicală? Am fost vreodată bolnavă?

Nu. *Dar Anna a fost*. Pentru prima dată, mă gândesc la verişoara mea fără să mă simt vinovată şi fără să mi se facă rău. Brusc îmi apare în minte o frântură de amintire şi, odată cu ea, se aprinde în mine un licăr de speranță.

Îmi aduc aminte că am simțit miros de săpun când am dus-o la infirmerie. Nu era un miros înțepător de dezinfectant medical, ci un iz plăcut şi curat de săpun. De la spălătorie!

Înseamnă că infirmeria este pe-aproape.

Acum nu mai miroase a săpun, ci a altceva. *Mâncare alterată*, mă gândesc. Miroase ca într-un congelator defect în care s-a stricat carnea. E un miros slab.

Batonul luminiscent începe să scadă în intensitate. Trebuie să mă mişc mai repede. În curând trebuie să mă întorc să văd dacă Tarver mai trăieşte. Să-i verific mâna bandajată şi să-i dau să bea apă, sperând că de data asta n-o să mă confunde cu un intrus. Încă mă doare falca unde m-a lovit.

Lumina batonului abia mai pâlpâie, iar eu abia mai văd la un metru în fața mea. Să nu uit să las mâine lanterna solară la reîncărcat. *Mâine? Dar acum e seară, nu?*

Sau poate că e deja mâine.

*Întoarce-te*, repet mereu în sinea mea. *Întoarce-te imediat*.

Am sentimentul ciudat, ca o superstiție, că dacă îl las singur mai mult de trei ore, cât am stabilit inițial, acele

câteva minute de întârziere vor fi fatale pentru el. Dar şi timpul pierdut ca să mă întorc să văd ce face, în loc să caut infirmeria, i-ar putea fi fatal.

Aşa că merg mai departe.

Pe-aici drumul este atât de liber, încât chiar aş putea să alerg. Deşi de două zile n-am mai dormit decât o oră sau două, încă mai am energie.

Brusc, înaintea mea se cască o beznă neagră şi nu mai văd grătarul podelei. Mintea mea, obosită din cauza lipsei de somn, procesează cu întârziere şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, cad în gol.

Ceva moale mă opreşte în cădere, cu o trosnitură înfundată. Scap din mână batonul luminiscent, cuprinsă brusc de amețeală. Îmi vine să vomit, dar nu din cauza căderii, ci a mirosului de carne stricată. Aici miroase mai tare. Prea tare.

Mă ridic în picioare, încă derutată, încercând să-mi dau seama dacă nu mi-am rupt ceva. Tarver m-ar omorî dacă ar şti că am fost atât de imprudentă.

Mă întorc să-mi recuperez batonul luminiscent pe care l-am scăpat din mână când am căzut. Întind mâna să-l iau şi îngheț de groază.

În lumina verzuie ce pâlpâie slab, descopăr o față cu obrajii scobiți, cu ochii mari şi goi şi dinții rânjiți.

Țip şi mă dau îngrozită înapoi, căzând pe podea. Îmi lipesc fața de grătarul rece, fiindcă simt că mă sufoc, şi încerc să respir pe gură. Dumnezeule! Chiar miroase a carne stricată. Mirosul este atât de puternic, încât cred că am să leşin. Îl simt chiar şi pe limbă.

Mă ridic în picioare şi o iau la fugă îngrozită. Prin întuneric mă lovesc de pereți, calc pe ceva care cedează sub călcâiul meu şi-mi scrântesc glezna, dar nu mă opresc.

Ştiu că dacă am să cad, sunt terminată. Calc pe ceva moale, putred... Sunt morți peste tot.

Nava nu este un labirint, este un mormânt imens.

Resturi metalice îmi sfâşie hainele, îmi agață părul şi îmi zgârie fața, dar eu continui să alerg şi să mă afund într-o parte a navei pe care n-o cunosc, ştiind că după o asemenea cădere nu pot să mai ies pe unde am intrat.

Îmi agăț brațul într-o țeavă ieşită din armătură şi mă izbesc de un perete lateral. Țip cu disperare.

Pipăi cu mâna şi găsesc mânerul unei uşi pe care îl răsucesc. Mă strecor în încăperea care nu e mai mare decât un dulap şi închid uşa după mine. Apoi mă aşez pe podea şi aprind lanterna. În lumina palidă şi galbenă, văd că mă aflu într-o debara, cu găleți, mături şi mopuri frumos rânduite. Spre deosebire de restul navei, încăperea asta este intactă.

Îmi bate inima atât de tare, încât simt că o să-mi sară din piept. Mă las cu capul pe genunchi şi mă concentrez să respir. E singurul mijloc ca să nu mă gândesc la ce mă aşteaptă afară, la ochii morți şi la cadavrele umflate.

*Unu. Oh, Doamne. Doi. Trei. Patru. A trosnit ceva când am căzut pe cadavrul acela. Am frânt ceva în interiorul lui. Parcă era o creangă udă. Nu. Nu. Cinci. Şase. Şapte. El ar fi râs de mine pentru că am luat-o la fugă. Opt. Dacă unul dintre corpurile acelea era al Annei? Oh, Doamne. Nu. Nouă. Zece. Unsprezece. Revino-ți, domnişoară LaRoux. Doisprezece. Nu foloseşti nimănui dacă te ascunzi ca o laşă într-o debara. Treisprezece. Paisprezece. Ai încredere în tine. Nu ştiu mulți soldați care să se descurce mai bine ca tine. Cincisprezece.*

Abia când ajung la douăzeci deschid ochii. Lumina lanternei, şi-aşa slabă, tremură odată cu corpul meu. Dar măcar nu mai sunt prizonieră în întuneric.

Tarver este un mincinos, dar minte ca să mă îmbărbăteze şi nu-l pot învinui pentru asta. Cel puțin am să încerc să-i dovedesc că are dreptate.

*Îmi ajunge fata pe care o cunosc*.

Mă forțez să mă ridic şi deschid uşa. Îmi acopăr gura cu gulerul cămăşii ca să nu mai simt mirosul greu care pluteşte în aer şi ies în hol.

Lanterna se stinge.

Mă abțin să nu țip din nou şi rămân nemişcată, holbându-mă în întuneric şi forțându-mă să respir.

La un moment dat, prin mirosul greu care pluteşte în jur, percep o adiere de aer proaspăt şi mă îndrept în direcția din care vine, păşind cu grijă printre cadavrele şi resturile de pe jos. Aşa ajung la o spărtură în coca navei şi mă strecor afară având grijă să nu mă rănesc în metalul sfârtecat şi cablurile groase care ies din perete.

Afară e încă noapte, dar mie mi se pare că am ieşit la lumina zilei. Aerul nu mi s-a părut niciodată mai dulce, şi nici cerul atât de înstelat. Norii s-au risipit, iar luna artificială împrăştie o lumină palidă albastră. Cad în genunchi şi inspir adânc, încercând parcă să şterg din memorie amintirea acestui traseu macabru. Nu mă pot întoarce acolo. Cum să mă întorc? *Nu pot. Icarus* e un mormânt. Ştiam că nu toată lumea a reuşit să ajungă la capsulele de salvare după ce s-a dat alarma, dar acum, când am dovada, îmi vine să vomit la gândul că trebuie să mă întorc în navă. Probabil că atunci când am căzut mă aflam în apropierea unui punct de evacuare.

Mă aplec în față şi număr până la cinci inspirând adânc, apoi mă ridic şi merg pe lângă epavă până la tabăra noastră.

Tarver este inconştient. Simt o uşurare când îl văd, deşi nu ştiu dacă starea de inconştienţă este un semn rău sau e bine că se odihneşte. Măcar nu se mai uită la mine cu ochii aprinşi de febră, nu mai delirează şi nu-mi vorbeşte ca şi când aş fi mama lui, iubita sau vreun caporal.

Îi şterg faţa şi pieptul cu apă rece, apoi îi ridic puţin capul şi-i dau să bea din butelcă. Ia câteva înghiţituri, apoi geme şi mă împinge cu mâna. De sub bandaj i se văd nişte linii roşii care au început să-i urce pe braţ. Le pipăi cu vârful degetelor şi mă îngrozesc.

E atât de tăcut, de nemişcat! Îi dau la o parte părul de pe frunte şi îi mângâi obrajii nebărbieriţi. Arată mai tânăr decât de obicei, aproape de aceeaşi vârstă cu mine. Îmi umezesc vârful degetelor şi i le trec peste buzele fierbinţi şi uscate.

— Tarver, îi şoptesc eu curpinzându-i cu mâna obrazul fierbinte. Te rog, nu mă părăsi!

Mă simt mai neputincioasă şi mai îngrozită decât în faţa cadavrelor din epavă. Simt că nu mai pot să respir, că nu mai pot să mă mişc, iar mâinile îmi tremură încercând în zadar să-i uşurez suferinţa.

— Te rog, nu mă lăsa singură.

Îmi trec degetele peste părul umed de pe pieptul lui. Îi sărut fruntea, apoi tâmpla. Încerc să mă opresc din tremurat şi să respir profund.

— Am să mă întorc, îi şoptesc la ureche.

Aşa spun de fiecare dată când plec. E ca o promisiune făcută lui şi, în egală măsură, mie însămi. Încerc să mă mişc, să împlinesc această promisiune, dar sunt prea obosită. Nu vreau decât să mă ghemuiesc lângă el şi să dorm.

Mă ridic împleticindu-mă, şi în timp ce-mi şterg lacrimile, ceva îmi atrage atenția spre locul unde cu câteva clipe mai devreme am stat întinsă lângă Tarver.

E o floare.

O ridic cu degete tremurânde, dar deja ştiu ce este. Are două petale care au crescut lipite... O mutație, una la un milion. E unică. Dar am mai văzut-o. Şi floarea aceea nu mai există, a dispărut în timpul potopului, zdrobită la sânul meu. Am aruncat-o în noroi când ne-am instalat tabăra pe malul râului.

Dar ce caută aici?

Cu floarea în căuşul palmei, închid ochii o clipă, apoi pipăi cu vârful degetului cele două petale lipite şi revăd surâsul lui Tarver, frumusețea clipei când mi-a dăruit-o. Amintirea aceasta îmi dă o forță nouă, care simt că mi se răspândeşte ca un foc în tot corpul. *Voi reuşi*.

Nu ştiu cine sau ce ne urmăreşte, dar îmi dau seama că floarea este un dar de la ființele misterioase. Nu ştiu ce intenții au ele, dar ştiu ce înseamnă acest dar pentru mine.

Nu sunt singură. Poate că n-am fost niciodată. Nici măcar când am intrat în măruntaiele navei. Acele ființe şoptitoare îmi citesc gândurile. Citesc în sufletul meu.

Dincolo de tabăra noastră se proiectează silueta sinistră a epavei, mai neagră decât noaptea, obturând stelele de pe cer. E un mormânt. O groapă comună. Mă abțin să privesc înapoi, să-l văd pe Tarver dormind în patul nostru. Ştiu că dacă mă întorc să-l văd, s-ar putea să nu mai plec. Ştiu că va fi acum sau niciodată.

Mă întorc din nou în epavă.

*— Cum v-ați împărțit munca?*
*— Vă referiți la munca de recuperare?*
*— Da.*
*— Mai mult ea s-a ocupat.*
*— Sarcasmul dumneavoastră este deplasat. Cum v-ați împărțit munca?*
*— După puterea fiecăruia.*
*— Cu ce se ocupa domnişoara LaRoux?*
*— Se ocupa de coafură, machiaj, lecții de dans...*
*— Domnule maior! Nu sunteți deloc cooperant.*
*— Aducea diverse lucruri... sarcini mărunte de genul ăsta.*
*— Şi dumneavoastră?*
*— Eu mă foloseam de ele.*

# 25. Tarver

Ştiu că este ciudat că fratele meu Alec stă lângă mine. Nu-mi amintesc motivul, dar parcă îmi aduce aminte de ceva şi nu-mi dau seama ce. Renunț să mă mai gândesc şi închid ochii.

Mai devreme am văzut-o pe Lilac, dar cred că iar a plecat. Tot vine şi pleacă, aducând diverse lucruri. Atâtea lucruri! Oare de unde provin? Fiindcă pe-aici nu se găseşte nimic. Nici lucruri, nici oameni, nici măcar speranțe. Nu e decât ea.

Sper totuşi ca, dacă va fi să fie, ea să moară înaintea mea. Îi va fi greu dacă voi muri eu primul.

— Ce gânduri morbide ai, frățioare!

Alec e întins lângă mine, sprijinit în coate, aşa cum făcea când stăteam afară în serile de vară.

*Asta nu înseamnă că e mai puțin adevărat. Ce altceva să sper pentru ea?*

— Nu te uita la mine, ea e mâna ta dreaptă.

*Nu e adevărat.*

Atunci am o revelație atât de şocantă, încât am impresia că cineva mi-a aruncat în față un pahar cu apă rece, tăindu-mi răsuflarea.

*Eşti mort.*

— Hei, nu-i nevoie să-mi repeți asta, spune Alec zâmbind. Li se întâmplă celor mai buni dintre noi.

Mă concentrez, aşteptând să simt tremurături, gust metalic în gură, şoapte... Nimic. Nici măcar mâinile nu-mi tremură.

*Eşti o nălucire.*

— Nu. Tu delirezi. Iar delirul tău îmi permite să trăiesc şi după moarte câtva timp. Trebuie să spun că mă aşteptam la mai rău. Dar pot să mă obişnuiesc.

*E o răutate din partea ta.*

— Recunoaşte că îți era dor.

*Da. În fiecare zi.*

— Îmi pare rău că am plecat, frățioare. N-am vrut. Unde suntem aici?

*Habar n-am. Pe o planetă abandonată.*

— Abandonată? După ce s-au investit atâția bani pentru terraformarea ei? Ce naiba i-a determinat să plece?

*Habar n-am. Dar e ceva la mijloc. Lilac e de părere că o formă de viață necunoscută încearcă să comunice cu noi. Până acum a fost bine intenționată. Inofensivă, în orice caz.*

— Puțin probabil, frățioare.

*Crezi? Nu pot să-i spun ei chestia asta. Corporațiile nu-şi fac bagajele şi pleacă doar pentru că, din greşeală, şi-au instalat tabăra pe terenul altcuiva.*

— Hmm. Ce zici de fata asta? Are nişte picioare superbe.

*Am observat.*

— Noaptea ai ținut-o în brațe... Cred că a fost foarte plăcut.

*Am încercat să nu mă gândesc la lucrul ăsta.*

— Ha! Te compătimesc. Din păcate, eu nu pot s-o ating.

*Nici eu nu pot. E genul de fată care m-ar respinge din cauza originii mele modeste.*

— Da, frățioare, dar dacă vrei să-ți încerci norocul, eu spun că acum e momentul. Pe-aici nici nu ai concurență. În afară de mine, desigur. Eu arăt bine şi mort.

*Nu. M-a refuzat o dată. Ştiu ce crede despre mine. Nu vreau să mai încerc, doar pentru că nu are de unde să aleagă.*

— Aşa crezi tu?

*Nu.*

— Nu vrei să rişti, aşa-i?

*Exact.*

— Şi ce-o să faci?

*Nu ştiu.*

— Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa. Când ai învățat cuvintele astea?

*M-am schimbat când nava invincibilă construită de tatăl ei s-a prăbuşit. Când Lilac a început să prevadă viitorul, când casa părinților noştri a apărut într-o vale, aiurea, în galaxie. Nu ştiu ce să mai cred despre multe lucruri.*

— Ar trebui să o săruți. Cred că ar fi minunat.

*Ce vorbeşti? Şi ce se va întâmpla după acest sărut magic?*

— Nu te mai gândi la ce va fi după. Mâine ai putea muri. De ce să n-o săruți azi?

*Poate tocmai de aceea. Că aş putea muri mâine.*

— Eşti plictisitor. Şi ilogic.

*Eu delirez şi tu vrei să fiu logic?*

— Frățioare, am pretenții mari de la tine. Dacă nu vrei s-o săruți, i-ai scris măcar o poezie?

*Glumeşti?*

— Ah, înseamnă că i-ai scris. Doar că nu i-ai arătat-o.

*Nu. Îi plac mai mult poeziile mamei.*

— Şi ale tale nu sunt la înălțime, nu?

*Cam aşa.*

— Aiurea!

*Mmm.*

— Mmm.

*Alec?*

— Da, frăţioare.

*Ce să fac eu acum?*

— Nu renunţa. Trebuie să te întorci la ei. Nu se poate să ne piardă pe amândoi.

*Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu ştiu de ce. Era să mor de-atâtea ori...*

— Nici eu nu m-am gândit că îşi vor pierde un fiu. Ai grijă, frăţioare. Ştiu că poţi.

Mă uit la el, sorbindu-i din priviri chipul surâzător, aplecat deasupra mea cu aceeaşi afecţiune ca altădată.

*Mai stai, nu pleca.*

— Am să stau cu tine până adormi.

* * *

Când deschid ochii, ştiu că ceva s-a schimbat. Nu-mi mai simt pleoapele grele şi nu mă mai arde soarele. Inspir pe nas, şi când încerc să mă mişc, constat că îmi este mult mai uşor. Ceva e schimbat şi nu-mi dau seama ce.

Clipesc din nou, deschid ochii şi văd că Lilac doarme lângă mine. Tuşesc uşor, iar ea tresare şi se întinde adormită să-mi verifice pulsul. Apoi, tot cu ochii închişi, se ridică într-un cot şi îmi pune mâna pe frunte.

Când îşi dă seama că nu mai am febră, deschide imediat ochii şi se uită la mine.

— 'Neaţa, îi spun eu cu vocea răguşită.

Întind mâna şi îi mângâi obrazul cu vârful degetelor. Are faţa murdară de praf şi de transpiraţie şi o vânătaie pe celălalt obraz. Ochii încercănaţi sunt roşii de oboseală.

— Tarver?

— Chiar el. Ce naiba...?

— Ai fost bolnav.

Fără să-şi poată lua ochii de la mine, întinde mâna după butelca de apă, apoi mi-o duce la buze cu grijă. Când a învățat ea gesturile astea?

— Cât timp? întreb eu după ce iau o înghițitură şi-mi dreg vocea.

Chiar arată jalnic. Cămaşa ei albastră este murdară şi are o pată roşu-maronie unde s-a şters pe mâini.

Dar parcă alaltăieri a luat cămaşa de la spălătorie şi aseară, când ne-am culcat, era curată.

— Trei zile, răspunde ea obosită.

Parcă nu mai am aer în plămâni.

— Eşti bine? Mai e cineva pe-aici?

— Nu, şopteşte ea. Doar eu.

Nu ştiu ce să spun. Ne uităm unul la altul câteva secunde, eu simțind că îmi vâjâie capul, ea respirând încet, străduindu-se din greu să se controleze.

— Am o aspirină şi un baton nutritiv pentru tine, spune ea grijulie. Am găsit şi antibiotice în infirmeria navei, de-aia te simți mai bine.

Se ridică în picioare şi îmi dau seama că este îngrozitor de obosită după cum se împleticeşte şi îşi muşcă buza din cauza efortului.

Ridic puțin capul şi, ignorând un moment de amețeală, mă uit în jurul meu. Se pare că proviziile noastre s-au înmulțit. Nu apuc să văd prea multe, fiindcă ea se întoarce, scoțând un baton din ambalaj şi urmărindu-mi fiecare mişcare cu o insistență care mă nedumereşte. Îngenunchează lângă mine şi mă ajută să mă ridic. Este aproape posesivă în gesturi.

Rup o bucată din baton cu mâna nevătămată... Mi se pare absolut delicios. Dumnezeule, cred că am fost pe moarte.

*Moarte. Alec. Chipurile părinților mei. O fată de pe Avon cu care mă întâlneam. Îmi amintesc... ce îmi amintesc?*

Alung din minte acest gând. În timp ce ea îmi întinde butelca pentru ca eu să-mi iau aspirina, privirile ni se întâlnesc. Ridic brațul sănătos în semn că o invit să se aşeze lângă mine, iar ea, după un moment de ezitare, vine şi se cuibăreşte la pieptul meu. Se cutremură din tot corpul, dar nu izbucneşte în plâns.

— Mi-ai salvat viața, şoptesc eu. Din nou.

— Trebuia. Fără tine, n-aş fi supraviețuit nici măcar o zi.

Vorbeşte atât de încet, încât abia o aud. Îşi plimbă mâna pe pieptul meu, apoi o aşază deasupra inimii mele.

— Se pare că totuşi ai supraviețuit în astea trei zile.

Mă uit la mâna mea bandajată şi văd că nu mai am degetele umflate, iar când le mişc puțin, îmi dau seama că nu mă mai dor. Bandajul este curat.

— Mi-ai schimbat bandajul?

— Mmm. Şi nu prea ți-a plăcut. N-am întâlnit pe nimeni cu un limbaj atât de grosolan ca al tău, comandante. Înjurai în şapte limbi străine. Mă bucur că nu sunt un soldat în subordinea ta. Oricum, am prins şi eu câte ceva.

— Am fost detaşat în tot felul de locuri. Acolo unde au supraviețuit vechile culturi, înveți unele cuvinte de la localnici. Dar dacă zici că ai înțeles ce spuneam, dă-mi voie să-mi schimb părerea despre tine, domnişoară LaRoux.

— Să zicem că m-a ajutat contextul.

O clipă tăcem amândoi şi o mângâi pe păr cu mâna teafără. Ea întoarce puțin capul spre mine şi atunci observ

din nou vânătaia de pe obrazul ei. Se văd şi urmele falangelor pe piele.

Cum nu mai e nimeni pe-aici, îmi dau seama cu amărăciune că doar eu puteam s-o lovesc. Înghit gustul amar al vinovăției şi încerc să mă concentrez pe altceva.

— Au mai apărut ființele şoptitoare? Eu îmi aduc aminte tot felul de lucruri ciudate, dar nu ştiu dacă au fost din cauza febrei sau am avut viziuni.

— Cred că din cauza febrei.

Ea ezită şi aruncă o privire spre foc, de parcă ar vedea ceva ce eu nu pot percepe. Aş vrea să insist, să o întreb ce a văzut, dar ea scutură din cap şi adaugă:

— Eu n-am mai avut nicio viziune de când am văzut casa părinților tăi. Dar tu, da. M-ai confundat cu diverse persoane. Abia atunci am apreciat ce frumos era când îmi spuneai simplu Lilac.

— Lilac?

O mângâi pe păr şi ea se dă mai aproape de mine.

— Niciodată nu mi-aş permite să fiu atât de familiar, domnişoară LaRoux. Ar fi nepotrivit din partea mea. Eu ştiu care mi-e locul, dar se pare că deliram dacă zici că te-am insultat.

— Nepotrivit, murmură ea, şi de data asta tonul îi devine mai blând, chiar amuzat. Sper că ajutoarele nu vor sosi aici în plină noapte. Îți imaginezi ce-ar crede dacă ne-ar vedea aşa?

*Da, îmi imaginez. Ce idee stupidă! O fată ca tine să se uite la unul ca mine.*

Sunt un prost că o țin în brațe. În alte împrejurări, fata asta nici nu s-ar uita la mine.

— Mâine trebuie să mă mişc, spun eu, deşi îmi simt picioarele grele.

— Să n-aud aşa ceva, mi-o retează ea pe un ton autoritar. Rămâi să te odihneşti. Eu am să mă întorc în epavă să văd ce mai găsesc.

Sesizez o încordare în vocea ei, care mă face s-o privesc cu atenție.

— Putem să mergem împreună mâine sau poimâine.

Ea se ridică şi scutură din cap, muşcându-şi buza inferioară. Aş vrea s-o opresc, să mai stea lângă mine.

— E... groaznic înăuntru. În câteva zile, nu vom mai putea intra acolo fără să ne îmbolnăvim.

— Da? De ce?

Dar imediat îmi dau seama care e răspunsul şi mi se face un gol în stomac.

— Păi... înăuntru e întuneric. Totul e distrus, în stare de putrefacție...

Nu mai continuă, ci închide ochii şi strânge din dinți.

Îmi dau seama că nu toți pasagerii au avut timp să părăsească nava.

— Lilac, nu mai intra acolo. Ne ajunge tot ce-ai adus.

— Încetează, îmi spune ea pe un ton aspru. Fără tine aş fi fost devorată încă de a doua zi. E timpul să mă revanşez. Nu lipsesc mult.

— Ai făcut-o deja, îi răspund eu apucând-o de mână. Ne-ai salvat pe amândoi când ai ejectat capsula. Hai să nu mai ținem cont de cine pe cine a salvat.

— Tarver, îmi îngreunezi situația.

Închide ochii şi continuă:

— În epavă e frig şi întuneric, iar liniştea e mai adâncă decât spațiul cosmic. Dacă rămân aici cu tine este exact opusul. Dar acolo mai sunt lucruri de care avem nevoie. Dacă eu m-aş fi îmbolnăvit...

Văd că i s-au umezit genele de lacrimi, dar se abține să plângă.

*Oare ce i s-a întâmplat în epavă?*

Răsuflu lent şi încerc să vorbesc pe un ton cât se poate de liniştit, deşi îmi vine s-o țin strâns ca s-o fac să renunțe la ideea de a se întoarce acolo singură.

— Eu nu m-aş duce. E o simplă analiză de risc. De acord cu tine că mai sunt lucruri care ne-ar putea fi de folos, dar esențial este să rămânem teferi. Asta contează mai mult decât hainele şi hrana.

Încet şi fără tragere de inimă, ea se întinde lângă mine, apoi brusc îşi aduce aminte de ceva şi se ridică iar. Duce mâna la spate şi scoate din centură Gleidelul meu.

— Cred că e cazul să ți-l returnez. Apropo, ar trebui să mă înveți cum să-l folosesc.

Mă mir că nu mi-am dat seama că-mi lipseşte arma. Înseamnă că am fost groaznic de bolnav.

— Poate, când am să mă simt puțin mai bine ca să pot să fug să mă adăpostesc.

— Haide, zău aşa, spune ea dându-mi un ghiont în coaste. Ştii bine că alerg mai repede ca tine. Spune, mă înveți?

— Ca să mă împuşti când te superi pe mine?

O strâng mai tare la pieptul meu.

— Sunt încăpățânată, să ştii, mă avertizează ea şi închide ochii. Să nu-ți imaginezi că până mâine-dimineață am să uit.

— În niciun caz, domnişoară LaRoux. Nici nu mă gândesc.

Rămân treaz şi ascult cum respirația ei se linişteşte. Îmi apare în minte imaginea lui Alec şi îmi amintesc discuția cu el. *Sper să mor eu primul*.

Oare la asta s-a gândit şi ea? La ce se va întâmpla dacă voi muri eu? Cu strângere de inimă, îmi dau seama că vrea să învețe să tragă cu arma nu pentru a se apăra în cazul când mie mi s-ar întâmpla ceva.

Ar trebui s-o învăț. Măcar să-i arăt cum funcționează setările. Mai departe nu vreau să mă gândesc.

Mă uit la ea cum doarme.

Are pantalonii rupți în genunchi şi i se vede pielea murdară. Cămaşa albastră e mânjită toată de funingine. Părul i s-a desfăcut din bucata de şiret cu care şi l-a prins la spate şi îi încadrează fața cu bucle subțiri, exact ca atunci când eram în imponderabilitate în capsula de salvare.

Are fața plină de praf şi pistrui, iar sub ochi cearcăne vinete şi adânci. E transpirată şi vlăguită.

Dar chiar şi când doarme pare hotărâtă.

Niciodată n-a fost atât de frumoasă.

*— Nu ați rămas lângă epavă.*
*— Nu, știți deja lucrul acesta. Trebuia să plecăm.*
*— Motivul?*
*— Nu se vedea nicio navă de salvare. Riscam să ne îmbolnăvim, cu atâtea cadavre în apropiere. Trebuia să căutăm alt loc.*

# 26. Lilac

Două zile mai târziu, după-amiază, sunt nevoită să-l amenințcă mă aşez pe pieptul lui ca să-l împiedic să se dea jos din pat. Îmi aruncă o privire curioasă şi tace îngândurat la auzul unei astfel de amenințări, dar nu-mi pasă ce crede despre mine. După ce l-am auzit strigând-o pe fosta lui iubită Sarah atunci când delira, nu mai am de ce să roşesc. Îmi dau seama că se simte mai bine, aşa că fac un compromis şi îl las să se ridice doar cât să se bărbierească. E atât de bine să-l văd că redevine el însuşi!

A treia zi dimineață, decidem că trebuie să găsim un punct mai înalt de unde să vedem mai bine împrejurimile. Pentru prima dată de când am aterizat aici, ne facem planuri pe termen lung. Dacă s-ar fi aflat unde ne-am prăbuşit, cineva ar fi venit aici, la epavă, ca să ne salveze. Probabil că *Icarus* s-a prăbuşit înainte să transmită punctul în care se afla. Nici atotputernicul domn LaRoux nu cred că ştie unde suntem, deşi nu am nicio îndoială că va răscoli toată galaxia ca să mă găsească, chiar de va fi numai ca să mă îngroape.

Ne trebuie un alt loc unde să stăm, nu foarte departe de *Icarus*, în caz că într-o bună zi va veni cineva

să inspecteze epava. Însă nu putem să rămânem aici, cu atâtea cadavre în apropiere, în aerul acesta poluat de produse chimice arse şi printre atâtea resturi metalice împrăştiate pe sol.

Începem să escaladăm epava, încercând să ajungem în cel mai înalt punct de pe ea. Vântul s-a înteţit, făcând carcasa navei să scrâşnească şi să geamă. Tarver zice că *Icarus* s-a stabilizat pe sol şi nu mai prezintă niciun risc. Crăpăturile din fuselaj sunt numai bune ca puncte de sprijin la escaladare. Totuşi, când ajungem sus, Tarver e palid şi transpirat.

Abia când mă ridic în picioare pe acoperişul navei, ţinându-mă cu o mână de un capăt de fier rămas din sistemul de comunicaţii sfârtecat, realizez că de fapt noi căutăm un loc unde *să trăim*. Dar ideea nu mă sperie.

N-aş putea recunoaşte asta în faţa lui, dar stând aici, sus, în lumina soarelui, transpirată după urcuş şi aşteptându-l pe el să vină lângă mine, simt că nu-mi doresc să fiu în altă parte. Chiar aşa, ce mă aşteaptă după o eventuală salvare? Prietenii mei nici nu m-ar recunoaşte, iar perspectiva de a-mi petrece zilele stând la bârfe şi mergând la recepţii mă lasă rece. Nici cele mai îmbelşugate mese nu mi-ar plăcea mai mult decât un baton nutritiv după un drum lung şi obositor, alături de câteva guri de apă proaspătă de munte. E drept că n-aş refuza o baie bună şi fierbinte, dar mi-ajunge să-l am pe Tarver noaptea lângă mine ca să-mi ţină de cald.

Nu sufăr decât la gândul că tata este îndurerat.

Pun rucsacul jos şi scot butelca, pe care i-o întind lui Tarver când ajunge sus, încercând să ascundă faptul că gâfâie şi îi tremură mâinile.

Spre est se văd munții pe care i-am traversat, cu crestele înzăpezite, şi mă întreb cum naiba a reuşit Tarver să mă convingă să-i escaladez. Fără îndoială că atunci eram mult prea naivă ca să-mi dau seama cât de greu va fi.

Privită de sus, tabăra noastră seamănă cu un set de jucării. Nu se văd nici bandajele murdare aruncate, nici ambalajele batoanelor nutritive. Râul mărginit de copaci se pierde în depărtare. Fac mâna streaşină la ochi şi privesc în zare, unde disting ceva ce seamănă cu un ocean sau lac sărat. În direcția opusă, dealurile se ondulează ca nişte valuri din ce în ce mai mici, până la marginea unei păduri imense. Peisajul seamănă cu o pictură veche dintr-un muzeu. Nu am văzut în viața mea un spațiu atât de vast. Contemplând acest tablou imens, în care parcă mă pierd, mi se pare că aerul a devenit brusc prea tare şi o clipă mă simt amețită.

O mână mă cuprinde de mijloc, iar eu mă țin mai strâns de bara metalică a dispozitivului de semnalizare. Mă întorc spre Tarver, care e palid, dar surâzător.

— Vântul e mai puternic aici. Ți-e frig?

— Ce-ai face dacă aş spune da? îl întreb zâmbind la rândul meu. Mi-ai da puțin din febra ta?

— Aşa e frumos: să dai şi altuia din ce ai tu.

Se dă mai aproape de mine, iar apropierea lui îmi stârneşte un fior de emoție. Dar nu vrea decât să se țină şi el de bara metalică de care mă țin eu, ca să nu mă doboare vântul.

Nu arată prea bine. Deşi zâmbeşte şi pare relaxat, se ține foarte strâns de bară, aproape că stă sprijinit de ea.

Îngenunchez lângă rucsac şi scot din el carnețelul lui.

— Ştii să desenezi o hartă?

— Bineînțeles că ştiu, răspunde Tarver.

Încerc să nu arăt că mă simt mai uşurată când el se aşază lângă mine, iar expresia de suferință de pe chipul lui aproape că dispare. Mai bine mă lăsa să urc singură. Dar de când s-a trezit, nu mă mai lasă să mă îndepărtez de el. Poate că se teme că mă întorc în epava plină de cadavre, deşi i-am promis că n-am s-o fac.

*Sau poate că îi place compania mea*. Alung din minte acest gând înainte să încep să roşesc.

Ia carnețelul din mâna mea şi începe să-l răsfoiască. Abia atunci îmi aduc aminte că am pus floarea între două pagini, ca să o păstrez, şi lui nu i-am spus. Dar el trece de ea fără s-o observe şi se opreşte la paginile pe care am desenat planul navei când el era bolnav.

— Tu ai desenat astea? mă întreabă el pe un ton neutru uitându-se peste schițele mele.

— Da. După prima zi am început să uit pe unde am trecut. Pe întuneric, nici nu-ți dai seama, spun eu continuând să mă uit în zare.

Observ cu coada ochiului că s-a întors la ultima pagină scrisă de el, înainte de schițele mele, care conține nişte fragmente de poezie. Câteva cuvinte şi fraze în care descrie floarea violetă găsită de noi, un grăunte de frumusețe într-un ocean de solitudine.

Când era bolnav, îmi imaginam că eu eram obiectul acestei încercări poetice. Acum, la lumina zilei, mi se pare ridicol. El se uită îndelung la fragmentul de poezie, dându-şi seama că l-am văzut şi eu. N-am citit tot ce scrie în carnet, fiindcă mi se părea că, dacă i-aş umbla prin lucruri, este ca şi când aş accepta că el va muri. Îl simt că ar vrea să mă întrebe, să ştie dacă i-am violat intimitatea în timp ce el era în imposibilitatea de a mă împiedica.

Mă aşteptasem să văd rapoarte, notițe de pe teren, dar carnetul era plin cu poezii.

El tace, iar eu îmi fac de lucru trăgând de firele care se deşiră din pantalonii rupți în genunchi. Tăcerea dintre noi devine stingheritoare, aşa că simt nevoia să zic ceva.

— La orele de desen obişnuiam să desenez flori şi peisaje din natură, dar eu zic că şi schemele astea sunt destul de bune.

Mormăie ceva, apoi se opreşte la o pagină albă, nescrisă, şi scoate un creion. Cu o mână de expert, începe să schițeze punctele de reper, iar eu mă întreb unde ne vom stabili. Lângă pădure, pe dealuri, pe malul râului sau poate lângă mare?

În timp ce el se concentrează să deseneze, îl privesc nestingherită. Este încă foarte palid şi atât de slab, încât mă doare sufletul când îl văd. Din fericire, am recuperat nişte paste, făină şi grăsime din bucătăria navei. Acum vom mânca mai bine şi el se va înzdrăveni mai repede.

Mă uit ca hipnotizată la gropița pe care o face în obraz când îşi muşcă buza, concentrat să deseneze. Sunt atât de absorbită să privesc acest mic detaliu, încât nici nu observ când el se opreşte şi se uită cu atenție la ceva.

— Lilac.

Tresar şi ies din transă.

— Priveşte! spune el cu o voce tremurândă şi privirea ațintită drept înainte.

Mă uit spre dealuri, aşteptându-mă să văd un animal, alți supraviețuitori, poate chiar o navă de salvare. Dar ce descopăr mă lasă cu gura căscată.

În fața noastră răsare un strat de flori violete, exact ca floarea pe care mi-a oferit-o Tarver în prima seară petrecută pe câmpie, când încerca să mă facă să uit că încep

să-mi pierd mințile. Exact ca floarea violetă ascunsă în carnetul lui. Sub ochii noştri, stratul de flori se extinde ca un coridor care şerpuieşte printre coline, până la liziera pădurii din depărtare.

Tarver începe să tremure, iar eu simt că mă cuprinde amețeala şi mi se face pielea de găină.

— Nu sunt reale, zic eu.

Închid ochii şi apoi îi deschid. Florile sunt tot acolo.

— E doar o viziune, adaug eu.

— Dar butelca? Ştii bine că au refăcut-o.

Înghit în sec. Au refăcut şi floarea dăruită mie, dar nu pot să-i spun asta, fiindcă ar trebui să-i explic ce a însemnat pentru mine în acel moment de deznădejde. Că mi-a dat forța să mă întorc în epava plină de cadavre, lucru pe care nu l-aş fi făcut pentru nimeni altcineva din galaxie. Încă nu pot să-i spun lucrul acesta.

Florile cresc din ce în ce mai dese, iar culoarea lor devine tot mai vie în lumina soarelui. Formează o bandă îngustă şi deasă care seamănă cu o potecă sau un râu violet ce şerpuieşte spre pădure.

— Tarver, ne arată drumul. Asta încercau să...

Inima începe să-mi bată cu putere când îmi dau seama.

— Oamenii pe care i-am văzut, continui eu, arătau în direcția aceea. Vocea pe care am auzit-o în pădure ne ademenea spre câmpie. Chiar şi casa părinților tăi... aleea din grădină ducea în aceeaşi direcție. Iar acum florile astea... nu ştiu, poate îmi doresc eu prea mult să găsesc un sens în toate.

— Crezi că ne arată drumul... Spre ce?

Ne uităm amândoi la poteca de flori ce se desfăşoară în fața noastră. Nu vreau decât să aflu dacă sunt reale,

palpabile, ca floarea din jurnalul lui. Dacă totul este doar un vis în care nu există legile fizicii.

— Lilac! strigă Tarver cu o voce imperioasă care mă smulge din visare. Priveşte!

Clipesc buimacă şi el se apleacă spre mine. Obrazul lui îl atinge pe al meu în timp ce îmi arată un punct la orizont. E atât de aproape de mine, încât îi simt mirosul, şi contactul cu pielea lui mă electrizează.

Nu este un vis.

— Uită-te de-a lungul braţului meu, îmi explică el arătând spre copaci. E ceva acolo. Vezi cum străluceşte?

Trebuie să fac un efort ca să nu mă întorc spre el să-i caut buzele, aşa cum o floare caută lumina soarelui. Inspir adânc şi încerc să mă concentrez, scrutând fâşia de pădure de la marginea dealurilor, spre est.

Atunci o văd. E o luminiţă la marginea copacilor, probabil un obiect care reflectă lumina soarelui.

— O fi o bucată de metal din navă care a aterizat acolo, şoptesc eu. Sau o altă capsulă...

Tarver lasă mâna jos, dar nu se îndepărtează de mine.

— Nu cred. Am impresia că arborii din jur au fost tăiaţi ca să degajeze zona.

Îmi dau seama că nici nu mai respir.

— Pare a fi o clădire.

* * *

Nu avem cu ce să facem focul şi e groaznic de frig printre coline, dar nu-mi pasă. Tarver zice că avem de mers două zile ca să ajungem la marginea pădurii şi, în prima zi, la apusul soarelui, zăresc deja copacii la orizont. Marea de flori a dispărut imediat ce am coborât de pe

navă, dar acum ştim încotro trebuie să ne îndreptăm. Încă nu putem ghici în ce scop, dar dacă există o clădire — şi este reală —, poate acolo vom găsi ajutoare.

— Vom avea apă caldă! zic eu veselă, în timp ce mănânc paste reci pregătite înainte să plecăm.

Niciodată n-am mâncat ceva mai delicios. Cămara bucătăriei de pe navă a fost cea mai mare descoperire a mea — după înfirmerie, bineînțeles.

— Şi un acoperiş deasupra capului, zice Tarver înfulecând din porția lui de paste.

Mă uit la el şi văd că lumina asfințitului îi colorează delicat obrajii încă palizi. Ne-am instalat tabăra la poalele unei coline, într-un loc ferit de bătaia vântului. Dar la noapte va fi rece, chiar dacă vom dormi înghesuiți unul în altul.

— Şi un pat, adaug eu. Unul adevărat.

— Cu asta ai pus capac, zice el terminând de mâncat şi întinzându-se pe pătură, sprijinit în coate.

Încă se mişcă destul de încet, dar arată mai bine, în ciuda marşului forțat de astăzi.

Mă grăbesc să termin masa şi mă întind lângă el, dornică să-i regăsesc căldura corpului. El mă înconjoară cu brațul sănătos. Nu cred că Lilac cea de altădată ar fi fost prea încântată de felul cum miroase, dar pe cea de acum nu o deranjează, şi îşi lipeşte obrazul de pieptul lui.

Câtva timp, tăcem amândoi. Probabil că fiecare îşi imaginează ce ne aşteaptă în clădirea reperată la orizont. Pe chipul lui Tarver, pe care până acum citeai doar o hotărâre îndârjită, a înflorit şi o rază de speranță. Mă întreb de cât timp trăia cu convingerea că nu va veni niciun ajutor. E clar că de când am ajuns la *Icarus*, singurul lui obiectiv este supraviețuirea, nu salvarea.

Acum vom avea în sfârşit posibilitatea să trimitem un semnal SOS. Cu siguranță că în clădire există mijloace de comunicare.

Mă trag şi mai aproape de Tarver, iar el inspiră adânc. Simt cum pieptul lui se ridică şi coboară sub obrazul meu.

— De cât timp crezi că suntem aici?

— Calculând şi zilele în care am fost inconştient... cred că de şaisprezece zile, răspunde el după ce face rapid un calcul mental.

Atât de mult? Sunt de-a dreptul şocată. Asta înseamnă două săptămâni şi ceva. Am impresia că au trecut doar două zile şi totodată o viață.

— A fost ziua mea, mă pomenesc spunând. Am împlinit şaptesprezece ani acum câteva zile.

*În ziua când ți-ai recăpătat cunoştința.*

Dar nu pot să spun asta cu voce tare.

— La mulți ani, domnişoară LaRoux.

Am îmbătrânit cu un an de când sunt pe planeta asta. Dumnezeule!

Ca şi când ar şti ce gândesc, Tarver îmi mângâie brațul cu mâna bandajată. Cred că mişcarea îi provoacă dureri, dar nu se plânge.

— Care este primul lucru pe care ai vrea să-l faci când vom fi salvați? îl întreb. Să mănânci ceva bun? Să-ți contactezi familia? Să faci un duş?

— Să-mi contactez părinții, răspunde fără ezitare. Probabil că pe urmă mă vor spăla cu furtunul şi mă vor interoga timp de câteva săptămâni. Armata, vreau să zic. Nu părinții mei.

— Dumnezeule!

Mi-l imaginez pe Tarver gol, sub jetul unui furtun de apă... Cel puțin acum nu mă mai gândesc la ziua mea de naştere.

— Sper să nu încerce nimeni să-mi facă şi mie aşa ceva, şoptesc eu.

Cu asta îl fac să râdă, şi pieptul i se scutură sub obrazul meu.

— Mă îndoiesc că va îndrăzni cineva. Doar soldaţii şi criminalii sunt trataţi aşa.

Chiar şi pe tărâmul imaginaţiei suntem deja separaţi. El, reţinut pentru interogatorii şi raportări — eu, dusă într-un loc confortabil şi cocoloşită. Simt că mi se strânge inima de durere.

Nu că n-aş vrea să fiu salvată. Vreau. Vreau să-l revăd pe tata şi, mai mult decât atât, vreau ca şi Tarver să-şi revadă părinţii, convinşi probabil că au pierdut încă un fiu. Dar eu începusem să-mi imaginez o viaţă aici, cu noi doi. O viaţă la limita supravieţuirii, ce-i drept, dar o viaţă împreună.

Nu mă pot abţine să nu-l întreb:

— Şi eu?

— Tu? Familia ta te va lua şi te va chestiona să vadă dacă ţi-am compromis virtutea, te va îmbrăca într-o rochie superbă şi nimeni nu va şti ce ţi s-a întâmplat.

Mi s-a uscat gura şi nu mai pot să vorbesc. De ce nu înţelege ce-l întreb? Dacă vom fi salvaţi, nu vreau să se întâmple înainte să lămurim ce este între noi doi. Poate că nu voi mai avea altă ocazie.

Trag aer în piept şi mă ridic într-un cot. E întuneric, dar îi disting trăsăturile.

— Vrei să spui că nu ne vom mai vedea niciodată.

O clipă, se uită la mine cu un aer distant. Luna artificială aşterne o lumină argintie pe pielea lui, în ochii lui. Inima îmi bate să-mi sară din piept.

— Poate că nu, spune el cu o voce blândă, ezitantă.

Parcă simt că mi se umplu plămânii cu apă când mă gândesc că cineva ar putea să vină să mi-l ia şi să-l trimită să lupte în cine ştie ce sistem îndepărtat. Nu ştiu cum să-l fac să înțeleagă ce simt. Nu ştiu ce se întâmplă dincolo de aceşti ochi căprui pe care am ajuns să-i cunosc atât de bine. Nu ştiu la ce se gândeşte când se uită la mine.

Brusc, îmi dau seama că n-am să mi-o iert tot restul vieții dacă nu-l fac să înțeleagă înainte să fim salvați.

— De-asta mi-e teamă, şoptesc eu.

Mă aplec şi-mi las buzele să le caute pe-ale lui.

O clipă, simt că se întinde spre mine şi nu-mi doresc decât să mă strângă în brațe, să mă țină aproape de el. Nu vreau să mi-l ia nimeni.

*— Ce speraţi să câştigaţi ajungând la clădirea aceea?*
*— Un adăpost mai bun, cel puţin. Un mijloc de comunicare, cel mult.*
*— Cu cine voiaţi să comunicaţi?*
*— Ce întrebare mai e şi asta?*
*— Este o întrebare extrem de serioasă, domnule maior.*
*— Cu oricine ne putea auzi. O aveam cu mine pe Lilac LaRoux. Ştiam că tatăl ei va face tot posibilul să o recupereze dacă afla unde suntem.*
*— Eraţi conştient de faptul că fiica domnului LaRoux era cu dumneavoastră…*
*— N-aveam cum să nu fiu.*
*— Doar voi doi, singuri.*
*— Am observat şi asta.*

# 27. Tarver

Aş vrea s-o strâng în braţe, să-mi trec degetele prin părul ei... Şi o clipă mi-e imposibil să rezist. De atâta timp aştept s-o ating în felul acesta! Mângâierea degetelor ei îmi dă fiori, iar căldura trupului ei îmi aprinde simţurile şi sunt pe punctul să cedez. Aş vrea să mă pierd în ea, să mă predau în clipa asta cu trup şi suflet.

Îmi strecor degetele pe sub cămaşa ei, iar ea scoate un geamăt înăbuşit când îi pun mâna pe spate. Apoi îşi schimbă poziţia şi, chiar când simt o durere ascuţită în tot braţul, îmi dau seama că e mâna mea rănită. Tresar, gemând de durere, şi cu mâna sănătoasă o dau la o parte pe Lilac.

Ne privim, cu respiraţia întretăiată. Este nedumerită şi se întreabă de ce m-am oprit, iar eu încerc să-mi recapăt suflarea şi să-mi reprim dorinţa care persistă în ciuda durerii.

Ştiu ce înseamnă asta. Recunosc această nevoie irezistibilă de a fi mângâiată — am văzut-o la ea când traversam câmpia. Lilac a fost la un pas de a rămâne singură pe această planetă şi confundă sentimentul de uşurare cu altceva.

În alte împrejurări, o fată ca ea nu s-ar uita la unul ca mine. Dacă în clădirea de la orizont vom găsi un mijloc de a pleca de-aici, nu cred că voi suporta să mă abandoneze pentru a se întoarce la viața ei. Nu trebuie să cedez... Nu.

Nu-mi pot permite să-i arăt cât de mult o doresc.

Cu atât mai mult cu cât nu pe mine mă vrea ea.

O țin la distanță cu mâna şi o văd cum se schimbă la față: privirea i se întunecă şi nedumerirea se transformă în îndoială.

În ciuda nedumeririi ei, o parte din mine îşi doreşte cu disperare s-o sărut. Poate ar merita măcar un minut, chiar dacă după aceea totul ar dispărea asemenea potecii de flori violete.

*Poate că mă înşel. Poate că şi ea mă doreşte...*

Brusc, se ridică în picioare şi se îndepărtează cu paşi mari în întuneric. Se vede că e furioasă după gesturile sacadate şi umerii traşi în spate.

Cuvintele pe care aş vrea să i le spun îmi răsună în minte, dar rămân nerostite: *Stai. Întoarce-te. Spune-mi că nu vei dispărea în clipa când vom fi salvați. Spune-mi că dacă te ating, nu te voi pierde.*

În loc de asta, îi strig:

— Nu te îndepărta prea mult!

Şi în sinea mea îmi blestem laşitatea.

Se opreşte la câțiva paşi mai încolo, preferând să rămână singură în bezna rece a câmpiei în loc să se întoarcă la mine. Cred că luna artificială dă suficientă lumină pentru ca ea să nu-şi rupă vreun picior, dar aş vrea totuşi s-o chem înapoi şi nu ştiu cum.

Până la urmă, mă întind la loc pe pătură. Sunt prea slăbit şi prea obosit ca să stau în capul oaselor s-o aştept.

Când se întoarce, se culcă la marginea păturii, cât mai departe de mine.

Trebuie să spun ceva, altfel mâine atmosfera va fi insuportabilă. Apelez la puterea mea de convingere, care de regulă dă roade în relația cu soldații îndărătnici în situații tensionate, şi încerc s-o dau pe glumă:

— Lilac, nu te prosti. Vino mai aproape. Sunt un invalid şi am nevoie de tine ca să mă încălzeşti.

Poate că dacă aş lua-o în brațe, va înțelege.

Ea tace îndelung şi pare să mă ignore, dar până la urmă îmi răspunde cu o voce răguşită şi ostilă.

— Lasă că n-ai să mori.

— Probabil că nu, dar aş vrea totuşi să-mi fie cald.

Rămâne în continuare cu spatele la mine, încovrigată la marginea păturii.

— Tarver, şopteşte ea printre dinți, mă simt umilită. Până mâine-dimineață o să-mi treacă, vom continua drumul, şi după ce vom fi salvați, totul va fi ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Aşa că deocamdată scuteşte-mă.

— Lilac...

Ea se ghemuieşte mai mult, ca şi cum n-ar vrea să mă audă. Până la urmă renunț să mai aştept ca ea să se întoarcă spre mine şi să vină mai aproape. Rămân întins pe spate, cu ochii ațintiți spre luna albăstruie înconjurată de stele necunoscute, şi aştept să adorm.

Mi-e înfiorător de frig fără ea.

* * *

Dimineață, se trezeşte înaintea mea. Eu încă mă simt ca un zombi, dar aşa îmi trebuie dacă m-am forțat să plec la un drum atât de obositor înainte să mă întremez.

Mâncăm în liniște câte un baton nutritiv. Sunt convins că dându-mi un baton întreg, în loc să împărțim unul, este modul ei de a veghea asupra mea cât timp sunt bolnav, ceea ce s-ar putea să însemne că a trecut peste incidentul de aseară. Oricum, nu ne permitem luxul de a putea discuta cu altcineva.

Ştiu că iar a început să audă voci, fiindcă tremură ca o frunză de fiecare dată când le aude. Mie nu vor să-mi vorbească, iar Lilac nu-mi spune nimic. Mă neliniştește faptul că vocile îşi concentrează atenția asupra ei sau au luat-o drept țintă.

Îmi pun rucsacul în spate şi pornim la drum în tăcere. Până spre prânz reuşim totuşi să schimbăm câteva cuvinte. Nişte banalități, dar nu contează. Important este că vorbim unul cu altul, şi asta înseamnă sfârşitul ostilităților.

În urmă cu şaptesprezece zile, mai degrabă mi-aş fi scos dinții cu cleştele decât să vorbesc cu ea. Acum mă bucur şi pentru câteva vorbe din partea ei.

Spre sfârşitul după-amiezii ajungem la marginea pădurii. Copacii de aici seamănă cu copacii din locul unde ne-am prăbuşit cu capsula. Deja începe să mi se pară normal acest peisaj de terraformare neobişnuit.

La un moment dat, mă împiedic de o rădăcină şi Lilac întinde repede mâna, gata să-mi sară în ajutor. Sunt atât de obosit, încât abia îmi târăsc picioarele. După trei zile de febră şi trei săptămâni de alimentație insuficientă, mă simt la capătul puterilor. Nu ştiu cum mai poate Lilac să se mişte. Pare mai puternică decât înainte.

Ajungem într-un luminiş unde ne oprim amândoi deodată. În fața noastră se înalță o clădire pătrată, fără etaj, şi când o văd, simt un val de speranță.

Clădirea este în stare perfectă şi este reală, nu un miraj. E o stație de observație cum am văzut pe multe alte planete recent terraformate.

În timp ce ne uităm la ea încremeniți, un covor de violete se întinde la picioarele noastre şi înconjoară clădirea, ceea ce înseamnă că drumul nostru se opreşte aici.

Dar chiar în clipa următoare simt că mă prăbuşesc într-o dezamăgire profundă când observ că luminişul este năpădit de buruieni mari, iar colțurile clădirii sunt acoperite de plante cățărătoare.

Nimeni n-a mai pus piciorul pe-aici de ani de zile.

*— Domnule maior, văd că nu sunteți dispus să ne răspundeți la întrebări.*
*— Ba sigur că sunt. Îmi face plăcere să vă ajut. Observ că îmi sorbiți fiecare cuvânt.*
*— Domnule maior, nu sunteți cooperant. Ați obținut distincții înalte… Comportamentul pe care îl manifestați nu corespunde rapoartelor favorabile din dosarul dumneavoastră.*
*— Uneori, aparențele sunt înşelătoare.*

# 28. Lilac

Lăsăm la o parte disputa noastră de aseară şi explorăm împreună exteriorul clădirii. Este surprinzător să vezi aici un edificiu intact, clădit de mâna omului. Încerc să-mi imaginez oraşul meu, cu zgârie-nori şi maşini pe autostrăzi aeriene, dar nu reuşesc. Cred că dacă m-aş teleporta acolo în clipa asta, mi s-ar părea uluitor.

Trebuie să existe înăuntru un generator, şi dacă reuşim să-l pornim, vor funcționa toate. Tarver susține că în interior ar trebui să fie şi un sistem de comunicații. Eu n-am de unde să ştiu, fiindcă am fost doar pe planete colonizate de multă vreme, dar el zice că astfel de stații sunt obişnuite şi toate sunt identice.

Existența unui sistem de comunicații ne va permite să transmitem un semnal în galaxie. Tarver va putea să se întoarcă la părinții lui, dar eu nu sunt atât de sigură că mai vreau să mă întorc în lumea civilizată. Şi dacă există dreptate şi decență în galaxia asta, va ajunge acasă teafăr.

Îmi doresc atât de mult să-i explic de ce am spus lucrurile acelea când ne-am întâlnit pe *Icarus*! De ce mă pricep atât de bine să-i îndepărtez pe oameni de mine. Dar asta ar însemna să-l trădez pe tatăl meu. Să recunosc

în fața lui Tarver că sunt un monstru. Aşa că îmi muşc limba şi încerc să ignor tensiunea care creşte în mine.

N-are decât să mă urască şi să creadă că şi eu îl urăsc. E mai bine pentru amândoi.

Nu vorbim, dar tăcerea dintre noi este mai suportabilă decât până acum. Niciunul dintre noi nu întreabă de ce locul acesta a fost abandonat sau la ce a servit. Este mult prea mare ca să adăpostească doar echipament de supraveghere. Cu siguranță că la un moment dat a găzduit şi oameni.

Tragem de uşile încuiate, inspectăm toate ferestrele acoperite cu obloane, ba chiar încercăm să le spargem cu un bolovan. Degeaba. Clădirea este închisă ermetic, deşi a fost părăsită. Puțin mai încolo, descoperim un hangar care adăposteşte un aeroglisor defect. Dintr-o privire, îmi dau seama că s-a defectat pe vremea când clădirea era ocupată. Ridicăm capota şi examinăm bujiile şi cablurile distruse iremediabil, apoi Tarver se duce să inspecteze restul hangarului, lăsându-mă pe mine să verific circuitele.

Mă informează de fiecare dată când găseşte câte ceva: unelte ruginite, bucăți de sfoară, cutii de ulei şi adeziv, canistre cu combustibil, cutii de vopsea şi o lopată. Mai sunt şi nişte bormaşini şi drujbe, ceea ce confirmă bănuiala mea că pe-aici pe undeva există un generator electric.

Mă întreb dacă de-acum încolo, de câte ori voi vedea un obiect, mă voi întreba la ce mi-ar putea folosi şi dacă merită să-l recuperez. Probabil că niciodată nu voi mai vedea o frânghie, un bidon de ulei sau un ciocan ruginit fără să mă gândesc cum ar putea salva viața cuiva.

Când în sfârşit reuşesc să scot carcasa cutiei cu circuite, constat că jumătate din ele lipsesc şi-mi dau seama că vehiculul este inutilizabil. Trântesc furioasă capota şi

Tarver se uită la mine, dar nu mă întreabă nimic, fiindcă frustrarea se citeşte pe figura mea. Ne întoarcem în luminiş, apoi dăm iar ocol clădirii, de data asta înarmați cu unelte. Luăm cu asalt obloanele, încercând să găsim un punct slab.

— Până la urmă eşti şi tu om, spune Tarver pe un ton glumeț.

Eu încă îmi oblojesc orgoliul rănit după respingerea de aseară şi îi arunc o privire acră, convinsă că vrea să mă provoace. Dar el se uită la mine schițând un zâmbet, iar eu îmi dau seama că nu vrea decât să ne împăcăm…

— În sfârşit, nişte circuite pe care nu le poți repara, adaugă el.

În ciuda tentativei lui de împăcare, arată foarte obosit şi plictisit. Presupun că şi eu aş fi la fel în locul lui.

Oftez şi mă frec la ochi.

— Mi-ar plăcea să ştiu mai multe. Dacă aş şti, probabil că l-aş repara.

— Eu tot nu înțeleg cum de ştii astfel de lucruri. Geniul ingineriei este tatăl tău, nu tu. N-aş fi zis că eşti genul de persoană care studiază electronica şi fizica. Nu că n-ai fi în stare, dar…

Cât se străduieşte să fie împăciuitor! În ciuda tentației de a-l lăsa să se încurce în propriile lui cuvinte, nu pot să-mi asum merite care nu-mi aparțin.

— Când eram mică, după ce a murit mama, nu-mi doream altceva decât să fiu ca tatăl meu. Încă de-atunci ştiam că eu sunt totul pentru el şi voiam să fiu… nu ştiu, demnă de el. Aşa că am rugat pe cineva să mă învețe.

Înghit în sec, ştiind că Tarver se uită la mine şi simte încordarea din vocea mea.

— Pe cine?

— Pe un băiat, Simon.

Tarver se întoarce spre oblonul pe care încearcă să-l deschidă şi îşi vede mai departe de treaba lui.

— Ai pomenit de el şi altă dată. Cine e?

Mi se pune un nod în gât. Cum să-i spun tocmai lui Tarver despre fantomele din trecutul meu? De ce să-i dau încă un motiv să mă respingă? Dar poate că totuşi el merită să ştie de ce am spus lucrurile acelea pe *Icarus*.

Şi poate că merit să le retrăiesc.

— Dacă îți povestesc, promiți că ai să mă asculți până la capăt fără să mă întrerupi? Poți să faci asta?

Devine atent, dar rămâne lângă oblon, cu ranga în mână.

— De acord.

Trag aer în piept ca un scufundător înainte să plonjeze în apă.

— Simon era un băiat care locuia lângă reşedința noastră de vară de pe Nirvana, încep eu fără să mă uit la Tarver fiindcă nu vreau să văd momentul când va înțelege. Familia lui nu era la fel de înstărită ca a mea, dar asta nu surprinde pe nimeni. Simon avea o minte strălucită şi era bun nu doar la materiile pe care trebuia să le studiem la şcoală. El m-a învățat tot ce ştiu despre sisteme electrice şi fizică. Petreceam foarte mult timp împreună şi tatăl meu n-a dat importanță, crezând că era ceva nevinovat şi că eu eram prea tânără ca să mă ataşez de cineva. Pe vremea aceea, aveam paisprezece ani, dar îl iubeam.

Îmi fac de lucru cu şurubelnița, pipăind cu vârful degetelor suprafețele plane şi formele sculptate ale mânerului de plastic.

— Cu o seară înainte să împlinească şaisprezece ani, m-a întrebat dacă am putea să nu ne mai ascundem, să

fim un cuplu adevărat. Zicea că a doua zi dimineață se va duce la tatăl meu, deoarece acum era major, şi îi va solicita un post în cadrul companiei. Ca să obțină dreptul de a fi cu mine.

Părul de culoarea nisipului şi ochii verzi ai lui Simon îmi apar în fața ochilor şi chiar şi acum, după atâta timp, simt cum mi se strânge inima de durere.

*Continuă. Termină ce ai de spus*.

— Am acceptat. Când m-am trezit a doua zi dimineață, am coborât grăbită scările, arzând de nerăbdare, dar când am ajuns la parter, părea că nu se întâmplase nimic. Tata se uita la ştiri şi mi-a spus, fără să-şi dezlipească ochii de la ecran, că nu l-a văzut. M-am dus acasă la el şi i-am găsit pe părinții lui devastați de durere. Toți băieții de familie bună sunt ofițeri în rezervă, după cum ştii. Presupun că e o chestiune de onoare, pur teoretică şi numai de ochii lumii…

Mi se umplu ochii de lacrimi şi mi se încețoşează vederea, încât abia mai disting mânerul roşu-galben al şurubelniței. *Nu încă. Stăpâneşte-te*. Răsucesc întruna unealta în mână.

— Simon fusese chemat să-şi facă stagiul militar. M-am dus la centrul de recrutare, dar printr-o eroare administrativă, am aflat că a fost trimis pe front împreună cu un grup de soldați care aveau deja un an de instrucție. Până am aflat unde a fost repartizat, el era deja mort.

*Trebuia să ştiu că asta se va întâmpla*.

Tarver se ține de cuvânt şi nu zice nimic, nici măcar nu se mişcă. Dar îi simt privirea ațintită asupra mea şi ştiu că mă ascultă. Oare va înțelege de ce îi povestesc această nefericită întâmplare pe care, în afară de mine şi de tatăl meu, nimeni din galaxie nu o ştie?

— Duc o viaţă plină de privilegii. Ştiu lucrul ăsta şi îl accept. Dar nimic nu este gratuit. Privilegiile vin cu un preţ. Accept şi asta. Tata se aşteaptă ca modul în care îmi petrec timpul, prietenii pe care îi frecventez, relaţiile pe care mi le fac să-i servească interesele. Spune mereu că e nevoie de sacrificii şi de eforturi ca să ne menţinem bunul renume câştigat cu greu şi că, dacă îl protejez, îmi va deschide toate uşile din lume. Dar uneori… uneori mai greşesc şi eu.

Mă forţez să-l privesc. Figura lui are aceeaşi expresie impasibilă şi impenetrabilă ca întotdeauna. Simt că cedez puţin, în ciuda hotărârii mele de a rămâne calmă. Nu este vorba doar despre părerea lui despre mine; am trecut demult peste asta.

Este vorba despre părerea pe care crede că eu o am despre el.

— În salon, când am lăsat să-mi cadă mănuşa, chiar crezi că nu ştiam cine eşti? continui eu strângând în mână şurubelniţa ca pe o frânghie de salvare. Erai un erou. Figura ta apărea pe toate ecranele. Ştiam din ce familie provii, că ai obţinut o bursă, tot. Ştiam exact cine eşti. Dar… pentru câteva clipe, am uitat cine sunt eu. Pentru că voiam să vorbesc cu tine. Pentru că în ochii tăi nu eram Lilac LaRoux. Da, recunosc, am fost crudă după aceea. Am fost pentru că asta era cea mai rapidă modalitate de a face un bărbat să-şi piardă interesul faţă de mine şi, crede-mă, am învăţat cum s-o fac. Tata a avut grijă să mă înveţe.

Înghit în sec şi mă străduiesc să-mi păstrez tonul calm. Tata ar fi mândru de mine.

— Tarver, trebuie să înţelegi că toţi cei care se apropie de mine — *toţi* — vor ceva. Bărbaţii vor banii mei.

Femeile, statutul meu. Bărbații sunt dispuşi să suporte orice pentru a intra în grațiile unei fete bogate, mai puțin să fie umiliți în public. Cu timpul, am învățat să folosesc această armă ca să mă protejez. Şi poate că sunt crudă pentru că este atât de uşor şi pentru că… mă pricep la asta.

Am terminat ce aveam de spus şi amuțesc, dar Tarver rămâne în continuare nemişcat. Mâna mi se încleştează şi simt că-mi vine să arunc cu şurubelnița în el. Numai să-l fac să se mişte, să spună ceva. Orice. Stă mut şi se uită la mine de parcă l-aş fi lovit cu butelca în moalele capului.

Arunc şurubelnița jos.

— Mă duc să caut un loc unde să dormim la noapte.

Îl simt că mă priveşte în timp ce iau sacul cu provizii şi mă îndepărtez spre pârâu.

* * *

Pârâul este tulbure în locul pe unde l-am traversat noi mai devreme, aşa că urc pe firul lui până unde apa este mai limpede, ca să pot să umplu butelca şi să mă spăl. Mă sâcâie un gând, dar încerc să mi-l scot din minte.

De ce, *de ce* i-am povestit toate astea? De ce l-ar interesa povestea tristă a săracei fete bogate care şi-a pierdut iubitul? Probabil că după ce vom scăpa de aici va avea de ce să se amuze împreună cu camarazii lui. Mi-l şi imaginez povestindu-le cum nebuna fată bogată a sărit pe el şi el a respins-o… Simt o împunsătură de nelinişte. Nu, Tarver nu este genul de persoană care să nu păstreze un secret. Şi totuşi, probabil că îi par extrem de egocentrică. El şi-a văzut prietenii spulberați în explozii pe câmpul

de luptă, iar eu plâng pentru că un băiat pe care l-am cunoscut a fost trimis la război.

În orice caz, acum ştie. Cine este tatăl meu. Cine sunt eu. Că sunt vinovată de moartea unui băiat a cărui singură vină a fost aceea de a mă fi iubit. Ştie deci că sunt toxică.

Pierdută în gânduri, aproape că nici nu observ intrarea într-o peşteră, nu mai largă decât umerii lui Tarver. Probabil că de-acolo izvorăşte pârâul, dar dinăuntru nu se aude niciun susur, se vede doar firişorul de apă prelingându-se pe stâncă. Scot lanterna din rucsac, urc pe pietrele umede şi mă strecor înăuntru.

În semiîntuneric, observ că apa izvorăşte de mai sus, dintr-o altă spărtură, mai largă. Scot din rucsac un tricou roşu şi mă întorc să-l leg de un vârf de stâncă la intrare — în caz că Tarver vine să mă caute să ştie unde sunt. Apoi mă strecor înapoi în peşteră şi caut un loc suficient de mare unde să dormim.

*— Aţi fost despărţit de domnişoara LaRoux o perioadă de timp semnificativă?*
*— Ce înţelegeţi prin „semnificativă"?*
*— Puteţi să povestiţi pe unde a umblat şi ce a făcut pe toată durata şederii voastre pe planeta aceea?*
*— Vorbiţi de parcă am fi fost în concediu pe litoral.*
*— Domnule maior!*
*— Am fost împreună tot timpul.*
*— Şi nu i s-a întâmplat nimic neobişnuit în acest timp? N-aţi observat la ea vreo schimbare?*
*— Cred că prăbuşirea pe o planetă necunoscută este deja o întâmplare neobişnuită.*
*— Domnule ma…*
*— Nu. Nicio schimbare notabilă.*

# 29. Tarver

Iau un bolovan şi izbesc cu el în marginea obloanelor metalice. Sună a gol, ceea ce înseamnă că dedesubt nu e nimic, aşa că mai lovesc o dată cu bolovanul, de data asta cu toată puterea. Simt că-mi vâjâie capul.

„Eroare administrativă", pe dracu'! Nimeni nu este trimis pe front din greşeală, cu atât mai puțin fiul unui om bogat. Ştiu cel puțin zece motive pentru care n-ar fi posibil aşa ceva.

Doar dacă nu cumva iubita lui este Lilac LaRoux, iar tatăl ei nu e de acord cu această relație.

Atunci cred şi eu că este posibil.

*Biata Lilac!* A ținut secretul ăsta închis în ea trei ani de zile. N-am văzut-o niciodată atât de tulburată… Ea chiar crede că băiatul a murit din cauza ei. Ce tată ar putea să pună o asemenea povară pe umerii fiicei lui de paisprezece ani? S-o lase să trăiască cu gândul că are mâinile pătate de sânge?

Păcat că nu mi-a spus mai devreme… Dar ce-aş fi făcut dacă mi-ar fi spus la bordul lui *Icarus* că este atât de periculos să mă întâlnesc cu ea? Aş fi fost suficient de inteligent să-mi văd de drum?

Îmi dau seama că lovesc cu bolovanul exact în acelaşi loc de cel puțin două minute, fără niciun rezultat. Îl arunc şi renunț la încercarea de a face o spărtură în oblon. Mă duc să o caut pe Lilac.

*Dar ce-aş putea să-i spun?* Nu ştiu. Ştiu doar că trebuie să mă duc la ea, că mă trec fiori de emoție pe şira spinării.

Deodată, ceva roşu îmi atrage atenția. E un tricou legat de vârful unei stânci. Sunt atât de obosit şi de îngândurat, încât nu observ imediat intrarea în peşteră.

Lilac, fata cu care m-am prăbuşit în urmă cu câteva zile, nu s-ar fi gândit să lase acest semn. Ar fi dispărut înăuntru fără să se întrebe cum am s-o găsesc. S-a schimbat atât de mult de-atunci!

Intrarea în peşteră este destul de îngustă, dar mă strecor pe-acolo trecând direct prin apă. În semiîntunericul dinăuntru se vede mai în față lumina care provine de la o lanternă. Acolo, pasajul îngust se deschide într-un spațiu larg, ca o scobitură în stâncă. Lilac este în mijlocul ei şi despachetează lucrurile noastre, pe care le aşază pe jos cu grijă. Încă nu m-a observat. A aprins un foc chiar sub o spărtură în plafon, astfel încât fumul să aibă pe unde să iasă. Eu am învățat-o sau şi-a dat singură seama? Nu mai țin minte.

Acum este ocupată să încropească două paturi. Lucrează cu gesturi hotărâte şi cu buzele strânse. Îmi imaginez că la fel a procedat şi când am fost eu bolnav, când a găsit tăria şi voința de a se întoarce în nava plină de cadavre ca să caute medicamente pentru mine.

Cum am putut să cred că se înşală în legătură cu profunzimea sentimentelor ei?

Cobor cu grijă în peşteră, lăsând în mod deliberat să cadă câteva pietricele. Ridică privirea, apoi îşi vede

mai departe de treabă, îndesând o cămaşă într-o față de pernă.

— Ştii la ce m-am gândit când te-am văzut prima dată, atunci când i-ai trimis la plimbare pe ofițerii aceia? o întreb eu pe un ton ezitant, de parcă aş fi emoționat.

Dar nu sunt. Niciodată n-am fost mai sigur.

Ea se uită din nou la mine, cu o privire obosită. Ridică puțin bărbia, ca şi când s-ar pregăti să primească o lovitură.

— La ce te-ai gândit, Tarver?

— Că eşti genul de fată care îmi place mie.

Expresia de pe chipul ei rămâne neschimbată.

Atunci, mă las în genunchi în fața ei, deşi mă dor toți muşchii, şi îi spun zâmbind:

— Lilac, am avut dreptate. Lăsând la o parte tot ce ne separă, tu eşti exact genul de fată care îmi place mie.

Ochii ei albaştri sunt întunecați şi profunzi, iar părul roşu se vede mai aprins în lumina focului.

— Tarver, ai avut dreptate atunci când m-ai oprit. Între noi nu poate fi nimic.

Are o figură atât de vinovată, încât aproape că îmi frânge inima. Oftează când o prind de mână şi o fac să îngenuncheze lângă mine.

— Ce s-a întâmplat cu Simon nu este din vina ta. Tatăl tău este singurul vinovat. Nu poți să te învinovățeşti pentru faptul că te-a iubit un băiat.

Mă priveşte nehotărâtă.

Nu mai rezist şi mă aplec să o sărut. Mă străbate un fior pe şira spinării când buzele noastre se întâlnesc, iar ea lasă să-i cadă lanterna din mână. După o clipă de ezitare, mă îndepărtează. Aş vrea să mă întind din nou spre ea, dar rămân nemişcat, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

— Dar… aseară te-ai purtat ca şi când nu mă voiai, şoptește ea.

— Dacă tu ai crezut comedia aceea, înseamnă că eşti mai nebună decât te credeam. Te-am dorit încă de la început, dar am considerat că este mai bine să păstrez distanța, să mă concentrez la ce aveam de făcut, ca să scăpăm de aici. Mi-a fost teamă că, dacă ne vom apropia, apoi te voi pierde din nou. Am fost un prost, iartă-mă.

Lilac roşeşte. Are tenul atât de alb, că întotdeauna se observă când roşeşte. Dorința mea de a o săruta este irezistibilă şi, de data asta, când mă aplec spre ea, ea nu se mai opune. O cuprind cu o mână de mijloc şi, trăgând-o spre mine, îi muşc uşor buza de jos.

Cu un efort imens, mă îndepărtez puțin de ea şi-i spun cu o voce pe care nici eu nu mi-o recunosc:

— Dacă vrei să mă opresc, spune-mi.

Îmi trebuie câteva momente ca să înțeleg mesajul transmis de ochii ei întunecați, de buzele ei întredeschise. Mă apucă de mânecă şi mă trage spre ea tremurând.

— Dacă te opreşti acum, îmi şoptește ea, n-am să te iert niciodată.

În sfârşit, trupurile noastre se unesc într-un geamăt de plăcere, dar n-aş putea să spun al cui a fost.

Dacă aş şti că în clipa asta a aterizat o navă de salvare în poiană, eu aş rămâne aici, în peşteră…

*— Dar schimbări fizice?*
*— Poftim?*
*— Domnişoara LaRoux a suferit… schimbări fizice cât timp a fost în compania dumneavoastră?*
*— Cred că a devenit mai rezistentă după atâtea marşuri forțate.*
*— Domnule maior, în ce măsură ați dat frâu liber sentimentelor dumneavoastră față de domnişoara LaRoux?*
*— Potrivită.*
*— Poftim?*
*— Cum ar trebui să răspund la această întrebare?*
*— Noi încercăm să aflăm ce s-a întâmplat. Este în interesul tuturor să răspundeți sincer.*

# 30. Lilac

— Eşti bine? mă întreabă el, acoperindu-mi faţa cu săruturi.

Îi răspund cu un murmur de satisfacţie, tremurând de plăcere. După o clipă, deschid ochii, şi în lumina palidă a focului ce stă să se stingă văd că mă priveşte.

— Sunt fericită, îi răspund eu.

El se apleacă să mă sărute din nou, sprijinindu-se într-un cot, şi buzele noastre se întâlnesc într-un sărut apăsat.

Când ridică iar capul, începe să-şi plimbe un deget pe fruntea mea, apoi pe obraz, îndepărtându-mi de pe faţă câteva şuviţe de păr rebele.

— Nici nu ştii de cât timp aşteptam să fac asta, îmi spune el cu vocea încă uşor răguşită, în timp ce eu vibrez de plăcere.

— Tu ai vrut să aştepţi.

Încerc să abordez un ton vesel şi dezinvolt, dar îmi dau seama că sună neconvingător.

El râde şi eu îi privesc buzele fără să fiu atentă la ce spune.

— Dacă aş fi încercat să te sărut în prima zi, când te trăgeam după mine prin pădure, sunt sigur că mi-ai fi aruncat în cap cu unul din pantofii ăia ridicoli.

* * *

Dimineață, fără să-mi fac speranțe prea mari, îl întreb dacă n-am putea să stăm să ne odihnim toată ziua. Nu vreau să părăsesc patul nostru, nu vreau să-mi pun hainele pe mine, nu vreau să mă îndepărtez de el. Felul cum mă priveşte acum este total diferit: senin, deschis, afectuos. Nici nu mi-am dat seama că între noi a existat un zid decât abia acum, când a dispărut.

Spre surprinderea mea, în loc să-mi spună pe tonul lui milităros că trebuie să acționăm, se întinde leneş şi mă trage aproape de el. Apoi, cu un braț îndoit sub cap, rămâne cu privirea ațintită la spărtura din plafonul peşterii, pe unde pătrunde lumina zilei. Razele de soare se joacă pe pereții cavernei, dezvăluind formațiuni sculptate de timp, stalagmite ce se înalță spre jumătățile lor de deasupra, perdele lucioase de calcar suspendate de plafon.

— Trebuie să mă gândesc la un mijloc de a intra în clădire, spune el. Deocamdată, n-avem nimic de făcut.

Mă ridic într-un cot şi mă uit la el.

— Cum adică nu avem nimic de făcut?

— Exact cum ai auzit, frumoaso, îmi răspunde el, cu un surâs care îmi stârneşte fluturi în stomac. Crezi că am vreo dorință mai arzătoare decât să rămân cu tine în pat?

Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc. Se apleacă şi mă sărută scurt, apoi se îndepărtează o clipă, cu ochii pe jumătate închişi, şi iar se apropie să mă sărute, de data asta îndelung. Simt că inima începe să-mi bată cu putere.

— Mă duc să pregătesc micul dejun, spune el strecurându-se afară din pat şi învelindu-mă bine cu pătura.

Îşi trage pantalonii pe el, dar nu-şi pune cureaua, ci îi lasă să atârne pe şolduri. Mă cuibăresc mai bine în locul

lui care a rămas cald şi îl urmăresc cu privirea. Abia de un minut a plecat de lângă mine şi deja simt că îmi este dor de el.

Începe să caute în rucsac batoanele nutritive. La un moment dat se opreşte, uitându-se atent la ceva. Văd că a luat în mână un obiect şi, după sclipirea argintie, îmi dau seama că este caseta în care păstrează fotografia cu familia lui.

Atunci îmi amintesc de gândul care a încolțit în mintea mea în ziua când ne-am cățărat pe epava navei ca să vedem încotro să mergem: că nu m-ar deranja să trăiesc pe această planetă. Adevărul este că *nu vreau* să fim salvați. Aş vrea să rămân aici cu Tarver pentru totdeauna — chiar dacă „pentru totdeauna" înseamnă doar câțiva ani, câteva luni sau câteva zile, înainte să ne sălbăticim de tot. Asta pentru că în clipa când navele de salvare vor ateriza, eu n-am să-l mai văd pe Tarver Merendsen niciodată.

Iată de ce am continuat să lupt: pentru că ştiu că pentru el nu este acelaşi lucru. Ştiu că el n-ar fi fericit aici, că inima lui tânjeşte după căsuța cu grădină în care trăiesc un profesor, o poetă şi amintirea fratelui mort.

Îl privesc cum pune cu grijă caseta la loc şi observ tristețea de pe chipul lui.

Nu contează că, dacă vom fi salvați, relația noastră se va sfârşi, iar eu va trebui să mă întorc la o viață pe care n-o pot trăi aşa cum vreau, fiind supravegheată tot timpul şi izolată într-un turn de fildeş. Tot ce contează este ca el să ajungă acasă. Părinții lui nu trebuie să sufere şi pierderea celui de-al doilea fiu.

Trebuie să intrăm în clădire. Când Tarver se întoarce lângă mine, îi zâmbesc şi îl cuprind în brațe. În timp ce îmi murmură la ureche, mă sărută pe umăr şi îşi trece

degetele prin părul meu, mintea mea deja lucrează febril. Trebuie să găsesc o soluție.

* * *

Abia după-amiaza târziu ne ridicăm din pat, şi asta doar pentru că trebuie să mergem să umplem butelca cu apă din izvor. Ne îmbrăcăm şi ieşim să ne plimbăm prin pădure până ajungem la clădire.

Eu verific din nou obloanele în timp ce el ciocăne uşa ca să-şi dea seama de grosimea ei. Schimbăm câteva idei, una mai improbabilă decât alta. Ne gândim că ar fi bun un berbec cu care să spargem uşa de oțel, dar renunțăm repede doarece, chiar dacă am reuşi să doborâm un copac cu uneltele noastre ruginite, tot n-am putea să ridicăm trunchiul doar noi doi. Aşa că deocamdată toate proviziile şi echipamentele care ar putea fi înăuntru rămân încuiate.

Aud murmure vagi, ca foşnetul ploii când cade pe iarbă. Vocile încep să-mi vorbească iar, nerăbdătoare, rugătoare, îndurerate. Vin chiar dinspre stație. Şi ele vor cu disperare să o deschidă. Vocile ne-au adus până aici şi ne imploră să intrăm.

Spre asfințit renunțăm şi ne întoarcem în adăpostul nostru, ca să aprindem focul şi să refacem patul care s-a dezasamblat în cursul nopții trecute. În timp ce eu refac pernele şi aşez păturile, Tarver se ocupă de foc. Zice că în seara asta vrea să facă unul zdravăn, ca să nu ne fie frig când vom fi dezbrăcați.

— Nu-i chiar atât de rău să te amesteci cu plebea, nu, domnişoară LaRoux? mă tachinează el lungindu-se în patul nostru improvizat şi trăgându-mă peste el.

— După ce-am trecut prin atâtea împreună, chiar trebuie să te porți ca şi când ai fi mai jos decât mine?

— Domnişoară LaRoux, tot universul ştie că sunt mai jos decât tine, îmi spune el zâmbind şi ridicând nepăsător din umeri. Dar pe mine nu mă deranjează.

Simt nevoia să-i dau replica.

— Cincizeci de mii de oameni au fost la bordul lui *Icarus*. Trei mii erau militari, dintre care cel puțin zece erau decorați ca eroi de război. Dar eu *la tine* m-am uitat.

Simțind că vrea să mă întrerupă, îmi plimb mâna de-a lungul brațului său şi el ezită la atingerea mea… Savurez această nouă putere amețitoare pe care am dobândit-o.

— Crezi că îmi place de tine doar pentru că mi-ai salvat viața? Pentru că tu ştii ce să faci şi eu nu, pentru că ai grijă să mănânc de ajuns şi să nu-mi pierd mințile? Pentru că eşti singurul bărbat de pe planeta asta?

Protestează, dar se vede pe chipul lui. Nu mă înşel.

— Da, şoptesc eu, pentru toate astea. Pentru forța ta, dar şi pentru bunătatea şi blândețea ta. Te comporți ca şi cum n-ai fi moştenit nimic de la mama ta, dar nu este adevărat. Eşti… plin de poezie.

El inspiră adânc, mă strânge mai tare în brațe, apoi se joacă cu degetele prin părul meu. Când vorbeşte, vocea îi tremură puțin, exact ca atunci când m-a sărutat prima oară.

— Câteodată, cu tine, nici nu mai ştiu ce să spun.

Se ridică într-un cot, apoi mă trage spre el şi îşi apasă buzele pe ale mele ca să mă împiedice să răspund. După sărut, îl privesc cu respirația întretăiată.

— Ştii ceva, domnişoară LaRoux, şopteşte el. Chiar *sunt* sub tine.

Abia după câteva secunde înțeleg din privirea lui amuzată ce vrea să spună. Îmi dau seama că râde, dar nu pe seama mea, ci pentru că e fericit. Aşa că îi servesc una dintre înjurăturile pe care le-am învățat de la el când avea febră şi delira, şi apuc sacul de rufe, folosit acum pe post de pernă, ca să-l lovesc în cap.

Reacționează rapid şi mă prinde de mână, iar eu izbucnesc în râs în timp ce el mă trage înapoi în pat şi-mi acoperă gura cu un sărut care, ca o scânteie, aprinde în mine un foc ce se răspândeşte în tot corpul. Apoi mă sărută după ureche şi de-acolo buzele lui fierbinți coboară pe gâtul meu. Moliciunea buzelor lui contrastează cu asprimea bărbii nerase.

*Scânteie…* Cuvântul îmi inspiră o idee care se transformă imediat într-un plan.

— Tarver, eu zic să aruncăm în aer uşa stației.

Tarver se opreşte din sărutat şi se uită la mine nedumerit.

— Să ce?

— Uşa stației este prea groasă ca să fie spartă cu un berbec, dar n-ar rezista la o explozie, nu?

Continuă să mă privească pe jumătate nedumerit, pe jumătate iritat. Nu-i place să fie întrerupt.

— Mă zăpăceşti de tot.

Încep să râd şi-mi trec degetele prin părul lui.

— Îți aminteşti că în hangar, în spatele aeroglisorului, erau nişte canistre cu combustibil? Le punem în fața uşii, fabricăm un fitil dintr-o sfoară şi gata focul de artificii!

Observ în privirea lui o scânteie de admirație şi jubilez în sinea mea, văzând că am reuşit să-l impresionez. Suntem la egalitate.

— Cine eşti tu? mă întreabă el. Şi ce s-a întâmplat cu Lilac a mea?

*Lilac a mea?* Aş vrea să închid ochii şi să savurez plăcerea acestei clipe, dar sunt prea entuziasmată de ideea exploziei.

— Anna avea nişte fraţi mai mari şi, când eram mică, făceam să explodeze tot felul de lucruri pe terenul de tenis. Tata a trebuit să pună să fie reparat de nenumărate ori…

Îmi vine să plâng când îmi aduc aminte ce frumos era în copilărie, şi când ştiu că toate lucrurile acestea s-au dus, aşa cum s-a dus şi verişoara mea.

Tarver mă priveşte înduioşat.

— Va trebui să ne luăm nişte măsuri de precauţie. Să tăiem arborii din faţa uşii, ca să reducem pericolul unui incendiu după aceea.

Îmi vine să sar în sus de bucurie. În sfârşit, avem un obiectiv realizabil, avem un plan. Ignor tristeţea care m-a cuprins când îmi dau seama că am declanşat o numărătoare inversă. Nu ştiu cât va dura, dar când timpul se va scurge, noi ne vom despărţi. Va trebui să profit de fiecare clipă ca şi când ar fi ultima.

— Am putea să folosim arma ta ca s-o declanşăm?

Stă şi se gândeşte.

— Gleidelul este conceput să acţioneze asupra materiei organice, nu asupra metalului. Asta pentru eventualitatea că se găseşte vreun prost care să tragă cu el în interiorul unei nave, să nu-i găurească fuselajul. Nu are niciun efect asupra canistrei.

Îmi mângâie buzele cu vârful degetelor.

— Atunci vom folosi un fitil. Ca atunci când eram copil.

Închid ochii şi îi sărut degetele, apoi continui:

— Nu am folosit niciodată combustibil exploziv, dar cred că principiul este acelaşi. Impactul ar trebui să fie

suficient de puternic pentru a sparge uşa fără să deterioreze restul clădirii.

— Hai să nu mai vorbim de explozii, îmi spune el cu o voce profundă, care îmi dă fiori de plăcere în tot corpul, şi se apleacă să mă sărute, continuând de-acolo de unde l-am întrerupt.

* * *

Ne trebuie aproape o zi întreagă ca să eliberăm zona din faţa intrării în clădire. Cum majoritatea uneltelor din hangar funcţionează cu electricitate, folosim nişte ferăstraie ruginite şi o foarfecă de grădină. Probabil că am fi terminat mai repede dacă eu n-aş fi simţit nevoia să-l sărut la fiecare cinci minute, iar el n-ar fi lăsat totul baltă fără să fie rugat. Halal echipă de lucru… Numai treabă nu se cheamă ce facem noi doi. După ce tăiem toţi copacii tineri şi îndepărtăm tufele sălbatice, stivuim la uşă patru canistre cu combustibil.

Cercetez cu atenţie zgârieturile şi porţiunile deteriorate ale canistrelor, apoi pipăi sfoara neuniformă din care vreau să confecţionez fitilul. Brusc, îmi dau seama că nu-i o treabă lipsită de risc, aşa cum am crezut. Ar putea să iasă prost, din mai multe motive.

În timp ce soarele coboară spre orizont, dincolo de copaci, Tarver eliberează zona de ultimii vlăstari tăiaţi, apoi se întinde până îi trosnesc oasele spatelui. Mă apropii de el şi îl cuprind de mijloc cu braţele.

— O facem acum? îl întreb lipindu-mi gura de pieptul lui.

Îl las pe el să decidă când să deschidem uşa spre salvarea noastră. Eu nu pot fi obiectivă. Îmi doresc şi

totodată nu-mi doresc. Sunt prinsă între a rămâne şi a pleca.

— Depinde la ce te referi, spune el şi îşi strecoară degetele pe sub tricoul meu.

— Potoleşte-te, protestez eu râzând.

— Nu în seara asta, spune el şi se apleacă să mă sărute îndelung. Aşteptăm până mâine, ca să avem lumină bună.

— Tarver, dacă aici au locuit oameni, s-ar putea să găsim mâncare în interior. Poate chiar apă caldă, dacă există şi un generator electric. Şi paturi, adaug eu zâmbind cu subînțeles. Deşi până acum asta n-a fost chiar o problemă pentru noi…

Tarver ridică din sprânceană şi mă înconjoară cu ambele brațe.

— Ai dreptate. Doar că un pat adevărat are şi alte avantaje.

Mă sărută iar şi, în timp ce mă mângâie cu mâna bandajată pe sub tricou, îmi aduc aminte de rana lui — de zilele când am crezut că-l pierd — şi mă cutremur de teamă. Nu pot să-l las pe el să se ocupe de explozie. Nu ştim cât de volatil este combustibilul din canistre sau cât de repede va arde fitilul.

Îl las să mă sărute câtva timp, până începe să mormăie de plăcere, aşa cum face de obicei atunci când începe să scoată hainele de pe mine. Vreau să fie cât mai zăpăcit în clipa când am să-i fac propunerea, fiindcă ştiu că n-o să-i placă.

Îmi dezlipesc o clipă buzele de ale lui şi-i şoptesc:

— Am să testez fitilul mâine-dimineață. N-aş vrea să-mi pierd o mână când am să-l aprind.

Se opreşte şi mă priveşte uşor încruntat.

— Nici eu n-aş vrea să-ți pierzi o mână. Îmi plac amândouă. Am să mă ocup eu.

— Nu te prosti, insist eu încercând să afişez un zâmbet cât mai convingător. Am mai făcut asta de sute de ori când eram copil, fără ca tata să ştie.

Mă priveşte în continuare încruntat. Pare suspicios sau speriat, nu-mi dau seama.

— Iar eu ştiu cum să manipulez explozibilul şi cum să mă protejez.

— N-am nevoie să mă protejez, fiindcă ştiu ce am de făcut. Crede-mă, nu vreau să fac pe eroina. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, n-aş supraviețui aici nici măcar o zi. Dar dacă mie mi s-ar întâmpla ceva, tu te-ai descurca foarte bine.

Mă priveşte uluit, de parcă tocmai i-am propus să-i înfig un cuțit în inimă. Îl văd că totuşi se frământă. Dar am dreptate, şi trebuie să fac tot posibilul ca să-l conving. Numai când îmi aduc aminte cum delira din cauza febrei, şi simt că mi se face un gol în stomac. Era cât pe ce să-l pierd o dată, nu vreau să se întâmple a doua oară.

— E o simplă analiză de risc, şoptesc eu. Tu m-ai învățat.

Tarver mă mângâie pe obraz.

— Lilac, dacă ți s-ar întâmpla ceva, eu n-aş mai fi om.

Îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Lilac, eşti *sigură*?

Îi strâng mâna şi mă uit la el cu o privire în care vreau să citească încredere şi siguranță. Pot s-o fac. Mă străduiesc din răsputeri să vadă asta în ochii mei. Nu pot să-l las pe el să aprindă fitilul. Nu suport să-l văd riscând iar.

— Absolut sigură.

Câteva clipe mă priveşte adânc în ochi, iar eu îmi țin respirația. Apoi mă sărută pe frunte şi ne îndreptăm amândoi spre peşteră.

Vechea mea viață nu m-a învățat prea multe lucruri practice, în afară de cum să mă îmbrac şi să mă comport într-o lume a balurilor şi a intrigilor. Toate astea nu-mi folosesc la nimic aici, lângă acest om pe care l-am întâlnit printr-o ciudată întorsătură a sorții.

Dar cel puțin ştiu să mint.

*— Ați fost găsiți nu departe de stație. Puteți să explicați ce s-a întâmplat cu această clădire?*
*— Încercam să intru. Cei care au locuit în ea au încuiat-o la plecare, aşa că a trebuit să improvizăm.*
*— Domnişoara LaRoux a fost implicată în acest act de vandalism?*
*— Vandalism? Încercam să supraviețuim.*
*— Să repet întrebarea?*
*— Bineînțeles că n-a fost implicată.*
*— Dar susțineți că ați fost tot timpul împreună.*
*— Domnişoara LaRoux nu este genul care s-ar murdări pe mâini. A aşteptat în pădure, departe de pericolul exploziei.*

# 31. Tarver

— Mă întreb dacă bucătăria este în stare funcțională. Îți imaginezi, Tarver, că dincolo de uşa aceea s-ar putea să ne aştepte mâncare adevărată?

Încearcă să-mi distragă atenția, ca să nu mai reluăm discuția despre detonarea combustibilului. Mă gândesc să-i spun că dacă vrea să-mi distragă atenția, ar fi suficient să-şi scoată cămaşa de pe ea.

— Sper.

Mă doare deja capul de atâtea frământări. Privind obiectiv lucrurile, cel mai bine ar fi s-o las pe ea să aprindă fitilul. A mai făcut-o şi altă dată. Dacă va fi rănită, eu mă descurc mai bine să-i vin în ajutor. Dar e puțin probabil să fie rănită.

Şi totuşi nu-mi place treaba asta.

— Şi un pat adevărat. N-am mai fi nevoiți să dormim pe jos.

O strâng aproape de mine.

— Văd că mereu aduci vorba de pat. Cred că ai făcut o obsesie, domnişoară LaRoux.

— Ai ceva de obiectat?

Vicleană şi seducătoare, începe să mă mângâie pe braț. Dacă purtam cămaşa, m-ar fi tras de mânecă să o

sărut, de parcă nu suportă să stea departe de mine. A observat că poate să mă facă să uit ce vreau să zic.

— Obiecții? La naiba, nu cred!

Mă tentează să o las să-mi distragă atenția. Se pricepe de minune să mă împiedice să gândesc. Dar încă ezit.

— Poate că ar trebui s-o lăsăm naibii de clădire, sugerez eu cu glas scăzut. Chiar trebuie să intrăm?

Mâna ei se opreşte brusc, iar ea se îndepărtează puțin ca să mă privească.

— Vorbeşti serios?

— Lilac, nu sunt prost, îi spun eu mângâindu-i obrazul cu vârful degetelor, minunându-mă cât de repede se înroşeşte pielea ei albă sub atingerea mea. Ştiu că este foarte periculos.

— Este singura noastră şansă de a fi salvați. Cu siguranță că înăuntru există echipament de comunicații şi putem să trimitem un semnal SOS.

*Poate că salvarea noastră nu mai este o prioritate pentru mine.* Dar n-am curajul să rostesc aceste cuvinte şi mă mulțumesc s-o strâng mai tare în brațe.

— Sper. Nici nu ştim de ce a fost abandonată această planetă. Presupun că are legătură cu şoaptele care se aud, dar nu înțeleg care este motivul.

— Secrete peste secrete, şopteşte Lilac.

Până s-o întreb ce vrea să spună, trage încet aer în piept ca de fiecare dată când îşi organizează gândurile înainte să vorbească.

— Parcă ziceai că circulă zvonuri cum că armata face experimente legate de controlul minții şi telepatie. Poate că şi corporațiile fac. Dacă despre asta este vorba şi aici?

Constat cu oarecare surprindere că Lilac gândeşte cel mai bine în pat. În cazul meu, se întâmplă exact invers: creierul meu încetează să mai funcționeze.

— Crezi că au descoperit aceste ființe şi le-au ascuns de restul galaxiei, ca să poată să le studieze?

— Nu ştiu ce sunt, dar au nişte puteri neobişnuite. Ne citesc sentimentele, ne influențează visele, ne îndrumă gândurile. Pot materializa obiecte. Cine ştie ce altceva mai pot să facă? În orice caz, atât corporațiile, cât şi armata ar fi în stare de orice pentru a deține astfel de puteri.

Aş vrea să pot să o contrazic, dar ştiu că are dreptate. Compasiunea şi moralitatea nu sunt principalele calități ale corporațiilor capabile să terraformeze alte planete.

— Nu ştiu despre ce este vorba, continuă Lilac, dar ființele şoptitoare ne-au condus până aici, şi răspunsurile se află în clădire. Vom afla mâine.

Mă forțez să zâmbesc.

— Mâine, repet eu şi o strâng mai tare în brațe.

Ea se lipeşte drăgăstoasă de mine.

— Ce vom face după ce vom fi salvați? După ce se termină tot tam-tamul din fața camerelor de filmat?

— *Tu* trebuie să apari în fața camerelor de filmat, nu eu.

— Te înşeli, îmi spune ea. Tu eşti salvatorul unicei fiice a lui Roderick LaRoux. Va fi greu să scapi de jurnalişti.

— Superiorul meu se va ocupa de asta. Îmi va da o permisie de o săptămână ca să merg să-i liniştesc pe părinții mei, apoi mă va trimite pentru o perioadă într-un loc liniştit. Foarte liniştit, ținând cont de faptul că am văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vedem.

Dumnezeule, are o piele incredibil de fină. Mâinile mele mi se par atât de aspre pe pielea ei catifelată!

Ea cade pe gânduri câteva clipe şi încetează să mă mai mângâie. O las să reflecteze la cuvintele mele.

— Chiar vrei să dispari? mă întreabă într-un târziu, cu glas pierit. Cum rămâne cu noi?

De data asta, nu-mi vine în minte niciun răspuns amuzant, să spun ceva pentru a schimba vorba. Chiar nu ştiu ce se va întâmpla cu noi. În fiecare secundă a fiecărei zilei, de când am zărit la orizont această clădire şi am înțeles că în sfârşit vom putea fi salvați, am evitat să-mi pun această întrebare.

— Nu mai am paisprezece ani, spune ea ridicându-se într-un cot şi uitându-se la mine. Tatăl meu este un om puternic, transformă galaxia după bunul plac, dar de data asta nu va schimba nimic. Am să-l înfrunt.

Ochii ei albaştri mă privesc gravi, hotărâți şi calmi.

— Am să-l înfrunt pentru tine, adaugă ea.

M-a lăsat fără replică. O strâng de mijloc până când scoate un mic strigăt de protest şi abia atunci îmi dau seama că o doare. Aş vrea s-o sărut până nu mai are aer. Simt că mi-a crescut inima în piept.

Numai că eu am văzut ce se întâmplă când oamenii se întorc la prietenii lor, la familia lor. Când regăsesc ritmul vieții cotidiene şi revin încet-încet la viața lor de dinainte. Oare va mai dori acest lucru când se va întoarce în lumea ei, din care eu nu fac parte? Nu pot s-o las acum să facă astfel de promisiuni şi pe urmă să văd că îşi reia viața de dinainte, uitând de mine şi de toate câte le-am trăit împreună… Nu cred că aş suporta.

— Lilac, îi spun cu glas pierit, nici tu, nici eu n-ar trebui să facem astfel de promisiuni.

— Spui asta pentru că nu eşti sigur de tine sau pentru că te îndoieşti de sentimentele mele?

— Spun doar că nu-i atât de simplu pe cât am vrea noi.

— Ba e cel mai simplu lucru din lume, şopteşte ea aplecându-se să-mi atingă buzele cu ale ei. Dar nu mă deranjează să aştept până când te vei convinge. Îți vei schimba părerea.

Aş vrea să-i spun că, dacă mi-ar cere, aş înfrunta o armată de paparazzi în frunte cu tatăl ei.

Dar eu am mai trecut prin asta şi ea nu ştie cum se poate schimba totul când te întorci în lumea civilizată. Şi nu vreau să facă promisiuni pe care nu le poate respecta.

* * *

Dimineață, ea pregăteşte totul cu grijă. Aici, cel puțin, n-a mințit. Se pare că se pricepe la explozibili. Nu e de mirare că a trebuit să țină ascuns acest hobby al ei, greu de acceptat în marile saloane.

Mă pune să aranjez canistrele cu combustibil în şase feluri, măsoară distanțele, încearcă diferite fitile. Varsă puțin din carburant — ca să lase loc vaporilor din canistre, explică ea. Eu strâng toate obiectele mici ce ar putea provoca răni în caz că suflul exploziei le-ar arunca în aer, adun până şi rămurelele şi pietricele de pe jos. După aceea, mă aşez la rădăcina unui copac şi o privesc.

Este incredibilă. Atât de calmă, atât de hotărâtă. Trage puțin de fitil ca să-i modifice unghiul. În astfel de momente, mi-o imaginez acasă la mine. O văd cărând lemne din pădure, tăind legume, făcând plimbări lungi ca să se relaxeze. Cred că părinții mei ar plăcea-o.

Ar fi fericită alături de noi… Sau poate mi se pare mie, fiindcă îmi doresc atât de mult!

Chircită lângă fitil, se uită peste umăr la mine şi îmi zâmbeşte, iar eu îi zâmbesc la rândul meu.

Atunci o văd aplecând capul şi îmi dau seama că vrea să aprindă un chibrit. În mintea mea se produce un declic. Nu se poate. Nu trebuie. Mă smulg din reverie şi mă ridic în picioare, dar prea târziu. Nu ştiu de unde ştiu, dar instinctul îmi strigă să o opresc exact în clipa când ea aprinde fitilul.

Scânteia porneşte pe firul fitilului mult prea repede. Vântul se înteţeşte şi focul urcă iute spre canistre.

Lilac se ridică repede şi se întoarce să fugă spre mine. Eu rămân în picioare, lângă copac. Neputincios. Paralizat.

N-a apucat să facă decât şapte paşi, când canistrele explodează.

Mai întâi se văd flăcările, iar în secunda următoare se aude zgomotul deflagrației. Clădirea se deschide ca o cutie de conserve şi Lilac este proiectată în aer ca o păpuşă din cârpe. Apoi cade cu o bufnitură şi se rostogoleşte de mai multe ori sub o ploaie de resturi aruncate de suflul exploziei. Fac un efort supraomenesc să mă urnesc din loc. Lilac este cu fața la pământ, nemişcată, printre mici fragmente ce încă ard prin iarbă, în timp ce peste noi cade o ploaie de pulbere.

Mă arunc în genunchi lângă ea şi o întorc uşor, punându-i o mână pe umăr şi alta pe şold. Mi s-a tăiat răsuflarea, nu mai pot nici măcar să-i şoptesc numele. Mă lasă s-o mişc fără să protesteze, dar ține un braț peste mijloc şi pe celălalt îl întinde încet spre mine.

E albă la față ca varul, dar în afară de urmele de praf şi de vânătaia din obraz, pare nevătămată. Pentru prima dată după explozie reuşesc să respir normal.

— A fost super, murmură ea cu ochii închişi. Am reuşit?

— Cred că s-a văzut din spațiu, îi şoptesc eu aplecându-mă să-mi lipesc fruntea de a ei. N-ai pățit nimic?

— Sst, răspunde ea cu o voce slabă, abia perceptibilă. Tarver, tu trebuie să…

Se întrerupe şi geme uşor, făcând o grimasă de durere.

Simt că-mi stă inima în loc.

— Lilac, unde te doare?

Ea mă trage de mânecă aşa cum face de obicei când vrea s-o sărut. Deschide ochii cu un efort vizibil şi clipeşte încercând să vadă.

— Ascultă-mă. Când intri… trebuie să găseşti un generator. E nevoie de multă energie ca să… trimiți semnalul.

— Lilac, lasă asta acum, n-are importanță. Vom vedea mai târziu, când vom intra.

O doare undeva, dar nu-mi dau seama unde. Cu mâinile tremurânde, încep să-i deschei cămaşa.

— Tu vei intra… eu, nu, şopteşte ea.

Apoi ridică mâna de pe abdomen şi îmi arată ce ascunde: un amestec de carne însângerată şi material textil în care se vede strălucind o bucată de metal înfiptă adânc.

Nu mai aud şi nu mai văd. Mintea îmi stă în loc.

Dar corpul meu se mişcă automat, ştiind ce are de făcut.

— Pune mâna la loc.

Încep să dau ordine ca pe câmpul de luptă. Dau fuga la rucsac şi scot trusa de prim ajutor pe care a recuperat-o ea de pe *Icarus*. Arunc pe jos pansamente şi flacoane, până găsesc prețioasa fiolă cu antihemoragic.

— Ține apăsat. Avem un coagulant.

— Nu, spune ea cu o voce slabă, dar apasă cu mâna pe rană. Păstreaz-o, poate vei avea nevoie mai târziu, până vor veni ajutoare.

— *Acum* am nevoie.

Găsesc în sfârşit o seringă, o scot din ambalaj şi mă întorc în patru labe lângă Lilac. Inspir adânc de câteva ori ca să mă liniştesc şi să-mi stăpânesc tremurul mâinilor. Înfig acul în sticluță, lovind-o uşor ca să nu facă bule de aer, şi umplu seringa.

Apoi înfig acul în brațul lui Lilac şi îmi dau seama că nu e de ajuns. Nu pot să opresc sângerarea. Bucata de metal i-a pătruns în intestine şi n-am cum să suturez o astfel de rană.

— Te rog, şopteşte ea tresărind de durere.

Arunc seringa goală, scot cămaşa de pe mine şi i-o presez pe abdomen.

— Sunt aici, Lilac. Îți promit că stau lângă tine. Sunt aici.

Încearcă slăbită să-mi îndepărteze brațul şi întoarce privirea pierdută spre cer, şocul luând deja locul lucidității.

— Vezi, de-asta era mai bine să mă ocup eu. Aş fi fost distrusă dacă ți s-ar fi întâmplat ție.

*Şi eu sunt distrus, Lilac.*

Deşi continui să mă mişc şi să vorbesc.

— Taci. O să te faci bine. Am mai văzut astfel de răni.

Cu o mână îi apăs pe rană şi cu cealaltă o mângâi pe obraz, încercând să-i întorc privirea spre mine. Vreau să se uite la mine.

Ea geme, şi geamătul ei îmi frânge inima.

— Tarver, nu-i nimic. Să nu începi să mă minți iar. Nu mi-e teamă.

Dar plânge şi lacrimile i se preling pe tâmple, lăsând dâre albe pe pielea plină de praf.

Aş vrea să-i vorbesc, dar nu-mi găsesc cuvintele.

— Spune-i tatălui meu…

O întrerupe un acces de tuse şi un fir de sânge i se prelinge din colțul gurii. Deja începe să fie confuză. Am mai văzut întâmplându-se asta.

*Nu. Te rog, nu.*

Ridică mâna şi se agață strâns de brațul meu.

— Tarver, şopteşte ea cu vocea înecată în sânge. Am mințit. Eu… nu vreau să mor.

Ochii ei mari şi albaştri privesc îngroziți pe lângă mine.

Mă întind tremurând lângă ea şi îi şoptesc lipindu-mi fruntea de tâmpla ei:

— Sunt aici… Îți promit că stau cu tine. Sunt aici, Lilac. Nu plec niciunde…

Vorbesc atât de încet, că nici nu ştiu dacă mă aude.

Luptându-se să respire, mă mângâie pe obraz cu vârful degetelor.

— Credeam…

Brațul îi devine inert şi simt cum îşi dă ultima suflare. O clipă, rămânem amândoi perfect nemişcați. Apoi plămânii mei perfizi se contractă şi mă forțează să respir.

Dar Lilac rămâne nemişcată, tăcută. În ochii ei mari, ca două lacuri, se reflectă copacii, frunzele, cerul.

*— Vă simțiți bine, domnul maior? Pare că vi s-a uscat gâtul.*
*— Îmi cer scuze. Puteți repeta întrebarea?*

# 32. Tarver

Sunt în stare de şoc. Ştiu asta, fiindcă am fost instruit. Am gura uscată şi mâinile încep să-mi tremure. Mi-e frig.

Mă uit la chipul ei, dar este ca şi când aş privi-o după ce am îndepărtat un geam. Observ lucruri mărunte — genele lungi, pistruii de pe tenul ei alb. Nici măcar n-a ştiut că i-au apărut.

Dar eu i-am văzut, i-am iubit, am iubit…

Ar trebui să-i închid ochii, ştiu asta. Sunt nişte etape de urmat. Corpul meu încearcă să se mişte, dar nu mă pot opri din tremurat. Observ micile crăpături din unghiile mele înnegrite şi aştept să nu-mi mai tremure mâna ca să pot să-i închid ochii, dar degeaba. Îmi tremură din ce în ce mai tare, iar eu mă uit la ea hipnotizat.

Creierul atribuie uneori o importanță disproporționată unor mărunțișuri, ca să distragă atenția de la o traumă enormă. Din instinct, memorează mici detalii atunci când este în pericol. Aşa am învățat.

Dar pentru *asta* nu m-a instruit nimeni.

Mi-e imposibil să gândesc mai departe. De fiecare dată când începe să apară un gând, mintea mea îl alungă. Nu reuşesc să-l duc până la capăt.

Un bol amar de fiere îmi urcă brusc în gât. Mă îndepărtez repede de Lilac şi mă proptesc cu mâinile în iarbă, icnind şi forțându-mă din greu ca să nu vomit. Simt că-mi cedează mâinile din coate, dar rezist.

Ştiu sigur că, dacă mă las să cad lângă ea, acolo voi rămâne. Am fost instruit să rezist acestei tentații.

Mă ridic în picioare clătinându-mă şi privesc în jurul meu de parcă aş căuta ceva, nu contează ce, care să-mi spună ce să fac. Focul provocat de explozie s-a stins. Probabil că a trecut mult timp. Nici nu-mi aduc aminte.

Nu ştiu ce să fac. Aici nu există niciun protocol. Nicio informare, niciun raport. Nu sunt decât eu, care stau în picioare în mijlocul luminişului, şi Lilac întinsă la picioarele mele.

Clădirea încă fumegă, cu un perete dărâmat în interior, cu resturi împrăştiate şi bucăți de metal contorsionat. De jur împrejurul luminişului, copacii sunt înclinați, iar dincolo de ei se întinde tăcută pădurea. Detaliile mărunte ale scenei îmi inhibă gândurile, deturnându-mi atenția de la un lucru pe care nu pot să-l înțeleg.

Încerc din nou să forțez acest zid de rezistență al minții.

*Lilac a murit.*

Nimic.

*I-a intrat o bucată de metal în stomac. Lilac a sângerat până a murit.*

Nimic. Pot să răsucesc frazele şi cuvintele în mintea mea cum vreau, dar tot nu-mi provoacă nicio reacție. Sunt doar nişte cuvinte. Stupide, imposibile şi atât de absurde, încât le ignor.

Încerc iar şi parcă simt ceva, ca atunci când vezi că ți se mişcă un dinte sau umbli la o rană mai veche.

*Lilac nu va mai vorbi cu mine niciodată.*

Simt un tremur interior.

*Lilac n-o să mă mai sărute niciodată. N-am s-o mai aud niciodată râzând.*

Plămânii mi se contractă.

De ce îmi fac singur rău?

Nu ştiu cum să plâng. Am mai văzut moartea până acum. Am văzut-o de-aproape, atât de aproape că i-am simțit atingerea fierbinte. Am văzut-o de la distanță, în statisticile din rapoartele mele. Am văzut murind un pluton întreg, prea mulți ca să mă pot gândi la fiecare în parte.

Am asistat la ultimele clipe de viață ale prietenilor mei şi am acceptat să transmit ultimul lor mesaj celor dragi pe care n-au crezut că îi vor părăsi.

La moartea lui Alec, mama avea nevoie de mine şi am refuzat să mă las pradă durerii, ceea nu înseamnă că nu m-am luptat cu ea. Suflet de poet, îmi zicea întotdeauna mama. M-am descurcat cum am putut, închizând durerea adânc în sufletul meu. Emoția n-avea ce căuta în rapoartele mele. Pe câmpul de luptă, era pur şi simplu periculoasă. O închizi în tine şi o trăieşti mai târziu, în linişte.

Dar acum este altfel. Mă simt golit. Nu am nimic de făcut mai departe. Nu există alți soldați de care să mă ocup. Nici părinți pe care să-i susțin.

Nu e decât Lilac, al cărei sânge continuă să se prelingă pe cămaşă, deşi inima a încetat să-i bată. E caldă încă, are figura inexpresivă şi ochii i-au rămas deschişi.

Asta depăşeşte orice putere de înțelegere. Este prea mult. Parcă o şi aud spunând: *Dacă ți s-ar întâmpla ceva, n-aş supraviețui aici nici măcar o zi. Dar dacă mie mi s-ar întâmpla ceva, tu te-ai descurca foarte bine.*

Îmi amintesc şi ce i-am răspuns eu: *Dacă ți s-ar întâmpla ceva, eu n-aş mai fi om*.

De fapt, parcă nici nu mai exist. Sunt pierdut.

Mă las într-un genunchi şi o ridic în brațe, iar trupul ei neînsuflețit atârnă oribil. Capul îi cade pe spate, brațele îi alunecă şi atârnă moi pe lângă corp, pielea ei se simte altfel.

O apuc mai bine, astfel încât să-i sprijin capul de umărul meu, şi pornesc spre peştera noastră.

Nu pot s-o îngrop astăzi. Nu mai am putere să sap groapa. O parte din mine, odios de realistă, ştie că pot să sap până la epuizare şi tot n-am s-o fac suficient de adâncă. Va trebui s-o las pe mâine.

Nu sunt pregătit s-o îngrop astăzi, vreau s-o mai văd.

O întind pe patul nostru, având grijă să-i aşez o pernă sub cap şi să-i împreun mâinile pe piept.

Apoi mă întind lângă ea direct pe pământ şi, luându-i mâna rece într-a mea, rămân uitându-mă la spărtura din plafonul peşterii, pe unde pătrunde lumina zilei.

Mai târziu, îmi dau seama că nu se mai vede lumină… Înseamnă că s-a făcut noapte.

Am s-o îngrop mâine-dimineață.

Mă detaşez şi încerc să privesc totul cu ochii cuiva din exterior. Văd un bărbat întins pe jos într-o peşteră, alături de iubita lui. În întuneric, ai zice că dorm.

Imaginea clădirii îmi zboară prin minte şi văd zidul distrus de explozie. E fum şi praf şi nu-mi amintesc să fi văzut ce e înăuntru. Ştiu că mâine ar trebui să merg acolo şi să cercetez, dar nu mă simt în stare să intru.

Câteva minute sau câteva ore mai târziu, simt Gleidelul în spate şi îmi dau seama că m-am culcat pe el. Îl scot de sub mine apucându-l de mâner, îl armez şi mi-l pun cu

vârful sub bărbie. Simt impulsul care porneşte de undeva din stomac, urcă încet pe şira spinării şi ajunge în braț, făcând să se încleşteze degetul pe trăgaciul armei. Ar fi atât de simplu să apăs puțin mai tare şi să trag! Şi-aşa nu vine nimeni. Nu ne-ar găsi nimeni. Ei cred că suntem morți deja.

Nu va şti nimeni niciodată că am făcut această alegere.

* * *

Când mă trezesc, e întuneric şi mi-e frig. Sunt întins pe piatră, nu pe pătură, şi mă dor oasele. Unde naiba este Lilac? M-a împins afară din pat şi mi-a luat păturile?

Zâmbesc în sinea mea. Puțin probabil. Noaptea, ea se înghesuie întotdeauna în mine, zicând că vrea să-mi fure toată căldura. Se lipeşte cu spatele de mine, iar eu o înconjor cu brațele şi îmi îngrop fața în părul ei, apoi…

Când îmi amintesc brusc, parcă primesc o lovitură puternică în stomac şi nu mai am aer. Nu mai pot să mă mişc, parcă aş fi paralizat. Apoi, încet-încet, îmi recapăt corpul.

Mă ridic într-un cot şi simt o durere groaznică de spate după ce-am stat atâta timp întins pe piatra rece.

Am pleoapele grele, dar clipesc de câteva ori şi deschid ochii de-a binelea.

Lilac stă aşezată cu picioarele încrucişate în fața mea şi zâmbeşte.

Nu mai pot să respir şi mă întorc pe-o parte, fiindcă simt că mă sufoc.

Lilac e moartă lângă mine.

După o clipă, îmi dau seama că lângă mine este întins trupul ei care abia se distinge în întuneric. Fata care stă cu picioarele încrucişate în faţa mea este plină de viaţă. Incredibil! Simt în gură un gust metalic şi mă ridic tremurând în capul oaselor. Mă uit la ea şi, în timp ce o privesc, pe peretele din faţă apare o imagine. E casa părinţilor mei: cu pereţii albi, cu grădina în care creşte tufa de liliac.

Văd uşa din lemn de la intrare, ferestrele şi pervazele încărcate cu plante verzi şi flori galbene. Apoi, prin iarbă apare o potecă bătătorită care se întinde până la ea, astfel încât acum stă în grădina mamei mele.

*Nu pot să fac asta.*

Îmi dau seama că am rămas cu Gleidelul în mână şi îl îndrept spre plafonul peşterii. Apăs trăgaciul şi laserul şuieră, luminând totul în jur ca un fulger. Imaginea din faţa mea pâlpâie, apoi îşi revine. Cum îndrăznesc să mi-o arate? Cum îşi permit să-i întineze memoria?

— Plecaţi! strig eu din răsputeri. Plecaţi de lângă ea!

Ridic arma şi trag încă o dată, provocând o ploaie de nisip şi de pietricele din plafon.

— N-o atingeţi! De ce n-aţi avertizat-o şi acum? De ce-aţi mai salvat-o din grota aia? Doar ca s-o aduceţi până aici şi s-o lăsaţi să moară? Mai bine muream în capsula aia nenorocită, ca toţi ceilalţi. Mai bine ne lăsaţi să murim împreună.

Nu înţeleg de ce mi-o arată acum, care e scopul acestei torturi. Simt că îmi pierd vocea şi mă doare gâtul de atâta urlat.

— Plecaţi!

Închid ochii.

— Puteaţi s-o salvaţi, s-o avertizaţi. *Voi aţi făcut asta!*

Când deschid ochii, viziunea a dispărut, iar eu sunt singur în întuneric.

Mă târăsc până la rucsac, scot din el ultima pătură, cu care mă învelesc şi mă întind la loc. Închid ochii şi respir încet, aşteptând să mă calmez şi să nu mai tremur.

* * *

A doua zi dimineață, mă trezesc înțepenit după ce am dormit toată noaptea pe piatra tare, şi mă întind ca să mă dezmorțesc. Simt că mă dor toate oasele.

Apoi mă întorc în luminiş, evitând să mă uit spre peretele clădirii distrus de explozie sau spre pata de sânge din iarbă, mă duc direct în hangar unde era depozitat combustibilul şi iau lopata din spatele cutiilor de vopsea. Mă întorc şi încep să sap la o oarecare distanță de intrarea în peşteră. Pământul este nisipos deasupra şi se sfărâmă uşor, dar mai jos este mai tare şi negru. Țin lopata cu ambele mâini şi o apăs cu piciorul, lăsându-mă cu toată greutatea pe ea ca să pot răzbi.

După trei ore de săpat, groapa este suficient de adâncă.

Mă spăl pe mâini şi pe față la pârâu, apoi mă întorc la ea. Uneori, un cadavru este țeapăn a doua zi. Al ei nu este rigid, aşa că o ridic fără probleme.

Cobor în groapă şi o pun jos cu grijă, învelită într-o pătură. Mă aplec lângă ea şi îi privesc chipul… Aş vrea să-i pot spune ceva, să plâng, dar nu am nici cuvinte, nici lacrimi. E peste puterile mele.

Îi acopăr fața cu pătura ca să n-o atingă pământul, apoi pun mâinile pe marginea gropii şi mă ridic deasupra.

N-am asistat niciodată la o înmormântare civilă, nu cunosc nicio rugăciune, iar un discurs militar nu s-ar potrivi. Dar mă gândesc la Alec şi, grație lui, găsesc tăria să încep să acopăr groapa, ignorând zgomotul făcut de pământul care cade peste pătură.

În pădure cresc o mulțime de flori. Plănuisem ca după ce ne instalam în clădire să mă duc să culeg câteva şi să le aşez de jur împrejurul patului. Ca să-i fac o surpriză când se trezea.

Acum culeg brațe întregi de flori şi acopăr mormântul cu ele până nu se mai vede pământul deloc. Zici că este un strat de flori sălbatice care au răsărit în pădure. Poți să treci pe lângă ele fără să-ți dai seama ce este acolo.

Dar eu ştiu. Acum este punctul meu de reper. Voi şti mereu ce distanță mă desparte de ea.

* * *

Dorm pe o jumătate a patului, ca şi când ar fi încă lângă mine. Perna păstrează mirosul ei şi noaptea îmi îngrop fața în ea.

În pădure, merg pe partea dreaptă a potecii făcute de noi, imaginându-mi că ea merge alături de mine.

Când mănânc, rup batonul în două, apoi îmi dau seama că n-am cu cine să-l împart.

În fiecare zi mă duc la mormântul ei şi schimb florile ofilite cu altele proaspete.

Am pierdut deja şirul zilelor.

Sunt incapabil să gândesc.

Incapabil să mă concentrez.

Incapabil să intru în clădire. Nu vreau să plec de-aici.

Dorm. Mănânc.

Adorm în fiecare noapte cu metalul rece al Gleidelului lipit de gâtul meu.

* * *

Într-o după-amiază, când intru în peşteră, o văd iar cu braţul plin de lemne pentru foc. Stă cu spatele la mine, lângă patul nostru, acolo unde trupul ei a zăcut o noapte. De data asta, nu-i o viziune cum a fost casa părinţilor mei în valea însorită. Este îmbrăcată în rochia verde pe care o purta când ne-am prăbuşit, la fel de zdrenţuită ca atunci când s-a hotărât să şi-o schimbe cu hainele găsite în epavă. În amintirea mea, o văd mereu în această rochie.

Întoarce capul şi simt că mi se face rău. Iar au început. Nu sunt furios. Doar obosit şi îndurerat. Nu vreau această viziune. Parcă încearcă să mă forţeze să merg mai departe, să nu cedez. *Nu lăsa ca moartea ei să fi fost în zadar*, par să-mi spună. Dar ea chiar a murit în zadar. Fără ea, eu trăiesc în zadar.

— Am spus să încetaţi! strig eu cu o voce răguşită care seamănă mai degrabă cu un grohăit.

Au trecut multe zile de când nu vorbesc. Nici nu mai ţin minte câte.

— N-am să vă ajut!

Când îmi aude vocea, tresare şi se întoarce spre mine. Faţa ei arată ca o pată albă în întuneric, dar o aud cum respiră sacadat. Nu zice nimic. Normal, viziunile nu vorbesc. Vocile pe care le auzea Lilac veneau purtate de vânt, erau neinteligibile şi n-aveau trup. Eu nu le-am auzit niciodată.

— Vă rog, încetaţi.

Nu ştiu dacă ele înțeleg ce spun, dar poate vor citi durerea din gândurile mele.

Ea se dă înapoi speriată, se împiedică de lucrurile noastre şi doboară butelca de apă care se loveşte de o piatră făcând un zgomot metalic. Îşi acoperă urechile cu mâinile şi scoate un țipăt, apoi se lipeşte cu spatele de peretele de piatră, respirând precipitat.

Ceva nu este în regulă. Ceva e diferit. Creierul meu se luptă să înțeleagă ce anume este schimbat. Butelca de apă. Zgomotul. Această apariție este materială, poate atinge alte obiecte.

— Cum ai făcut asta? întreb eu.

Apariția se dă înapoi. Cu prudență, înaintez spre ea câțiva paşi.

Ea tresare la fiecare pas de-al meu şi se lipeşte de peretele peşterii, ca un animal încolțit, când uitându-se la mine, când ferindu-şi privirea, de parcă nu se poate hotărî.

Îmi vine să închid ochii ca să n-o mai văd şi totodată aş vrea s-o sorb din priviri.

— Te rog, zic eu fără să ştiu ce anume implor.

Sunt la o distanță de numai câțiva paşi când ea începe să țipe ca şi când ar durea-o ceva, se îndepărtează de perete şi vrea să fugă de mine. Se împiedică de o stalagmită şi cade în genunchi, apoi se ridică cu o grabă disperată. Până să mă dezmeticesc, a şi dispărut prin ieşirea din peşteră.

Dau să mă strecor după ea prin spărtura îngustă şi rămân stupefiat când văd o pată de sânge pe stâncă, în locul pe unde a ieşit ea.

*Cum e posibil ca o viziune să sângereze?*

Oboseala îmi dispare ca prin farmec, în timp ce instinctul îmi pompează adrenalină în sânge şi pornesc în

urmărirea ei printre copaci, de-a lungul pârâului. Nu-mi dau seama încotro se îndreaptă decât atunci când ne apropiem.

Ajunge în mijlocul luminişului şi se opreşte lângă pata de sânge unde a murit Lilac. Acolo cade în genunchi gâfâind de oboseală, cu o mână streaşină la ochi pentru a se feri de lumina palidă a soarelui.

Eu mă opresc la marginea luminişului şi mă sprijin cu o mână de un copac. Simt sub palmă scoarța aspră, contrastând cu suprafața netedă a Gleidelului, pe care îl strâng în cealaltă mână. Nici nu ştiu când l-am scos din toc.

— Ce eşti tu? De unde vii?

Ea tresare din nou şi umbra ei lungă, proiectată pe iarbă, începe să tremure odată cu ea. Abia atunci îmi dau seama că nu-mi tremură mâinile şi nu am un gust metalic în gură. Vasăzică nu este o viziune.

Ea înalță capul şi se uită în direcția mea. Este îmbujorată din cauza epuizării şi are fața scăldată de lacrimi. Ochii pe care îi înălțase spre cer mă privesc mari şi temători. Deschide gura încet, făcând un efort vizibil ca să vorbească.

— …Tarver?

*— Nu ați remarcat nimic neobișnuit?*
*— Neobișnuit?*
*— În legătură cu stația.*
*— Ah, nu. Nimic neobișnuit.*
*— De ce ați rămas la stație?*
*— Domnișoara LaRoux era convinsă că echipele de salvare știau de existența clădirii și că vor veni să ne caute acolo.*
*— Dar dumneavoastră ce părere aveați?*
*— Mă săturasem să fac planuri pe o planetă pustie.*

# 33. Lilac

E prea multă lumină, prea mult zgomot. Mă dor ochii, pielea. Lumea are un gust de cenuşă şi de acid, iar aerul mă sufocă.

El stă în faţa mea, rezemat de stâncă. M-a condus aici, în această peşteră, ca să poată să mă supravegheze. Între timp, soarele a apus, lăsându-ne în întuneric. Văd că încă ține în mână acel obiect. *Armă*, parcă aşa îi zice. Privirea lui mă arde.

Mă lipesc cu omoplații de peretele din spatele meu şi strâng din dinți de durere. Sunt toată o rană. Rochia de pe mine mă frige de parcă n-aş avea piele. Parcă aş fi făcută numai din carne, oase şi durere.

Iar el mă priveşte întruna, ai zice că aşteaptă ceva.

*Tarver*, aşa îl cheamă. Îl cunosc. Da…

Îşi mişcă piciorul şi fâşâitul ghetei lui pe suprafața de piatră răsună până la mine ca un scrâşnet strident. Tresar şi-mi vine să intru în piatră de durere, dar n-am cum să trec prin ea, fiindcă sunt făcută din carne şi oase.

— Ce eşti tu?

E vocea lui… N-o aud. E nefiresc. N-ar trebui să…

— Răspunde-mi.

E atât de furios! Atât de speriat! Îmi amintesc… Aş vrea să-i risipesc această teamă, dar nu ştiu cum. Nu pot să mă mişc, mă ţintuieşte cu privirea. Simt cum mă disecă, îmi răscoleşte toată fiinţa, încercând să înţeleagă ceva…

Înghit în sec şi mă străduiesc să-mi aduc aminte cum să răspund.

— Lilac, şoptesc eu.

Numele îmi sună ciudat. Îl rostesc iar, şi de data asta îmi este mai uşor.

— Lilac.

El se schimbă la faţă şi strânge din dinţi, făcând să i se contracte muşchii maxilarului. Se apleacă în faţă şi îmi spune, gesticulând cu arma în mână:

— Ştim amândoi că nu este adevărată. Lilac e moartă.

Moartă.

*Moartă.*

— Tarver.

Îi pronunţ numele din nou şi mi se pare că sună mai firesc pe buzele mele decât propriul meu nume.

— Tarver, eu nu…

— Nu spune asta! strigă el, sărind în picioare ca ars şi aruncându-mi o privire duşmănoasă. Vorbeşti ca ea.

Apoi îmi amintesc.

— Sunt eu, Lilac a ta.

Dintr-un salt, ajunge lângă mine şi mă împinge, lipindu-mă cu spatele de perete. Mă apucă de umăr şi mă strânge atât de tare, încât durerea mă săgetează în tot braţul.

— *Nu mai spune asta.*

Pe chipul lui se citesc durerea şi groaza. Întind mâna să-l mângâi şi, văzând-o, nu mi-o recunosc.

— Tarver, eu sunt.

Îmi dă drumul de umăr şi mă atinge cu mâna pe obraz. Degetele lui mă ard. Fac un efort imens ca să nu mă feresc. Pe chipul lui apare un licăr de speranță, care aproape imediat se transformă în furie şi durere.

— Ce eşti tu? repetă el, în şoaptă de data asta.

Abia când lasă arma să-i cadă din mână îmi dau seama că o ținea lipită de mine.

Mai bine apăsa pe trăgaci. Ar fi fost mai simplu.

Mă forțez să-l privesc în ochi, luptând cu instinctul care îmi spune să fug, să mă întorc în întuneric, frig şi linişte.

— Nu ştiu.

*— Dumneavoastră şi domnişoara LaRoux nu v-aţi întrebat de ce clădirea era abandonată?*
*— Ne-am pus această întrebare, dar n-am reuşit să găsim un răspuns.*
*— Cum aşa?*
*— Nu aveam nicio informaţie.*
*— Şi nicio ipoteză?*
*— Eram prea ocupaţi ca să facem speculaţii.*

# 34. Tarver

Nu trebuie s-o enervez. Nu ştiu ce este şi mai ales ce *poate* să facă.

Am adus-o înapoi în peşteră şi de aproape trei ore stă ghemuită într-un colţ. De fiecare dată când mă apropii de ea, tresare şi închide ochii. Indiferent ce este, nu pare a fi periculoasă.

Dar nu asta este problema.

Problema este că arată ca Lilac, are vocea lui Lilac, iar eu nu suport asta.

Beau o înghiţitură zdravănă din butelcă, şi când o pun jos, pe podeaua peşterii, ea tresare cu respiraţia întretăiată. Zgomotul o deranjează. Repet în sinea mea că este doar o copie, nu originalul. Nu este Lilac. *Dar chiar are vreo importanţă?* îmi şopteşte un gând.

— Te deranjează? o întreb.

Nu pot să-i spun pe nume.

— Da, toate îmi fac rău, şopteşte ea printre dinţi, încercând în zadar să păstreze un ton ferm. Soarele, aerul… E ca atunci când mergeam prin zăpadă, în munţi. La început eram atât de îngheţată, încât nu mai simţeam nimic, apoi începeau să mă doară toate când mă dezmorţeam.

— Ştii ce se întâmplă? întreb eu cu o voce chinuită.

De unde ştie că am traversat munții?

— Nu, răspunde ea cu glas pierit, înghițind în sec. Ce ai făcut?

*Eu n-am făcut nimic. Este o nouă iluzie creată de această planetă care se joacă cu mintea mea.*

— Tu ce îți aminteşti?

— Nu ştiu, şopteşte ea. Nu-mi amintesc nimic.

Apoi, după un moment, adaugă:

— Îmi amintesc de tine. De figura ta. De o fotografie… cu familia ta. Îmi amintesc de nişte poezii.

Este imposibil! De unde ştie ea lucrurile astea? Dumnezeule mare, are exact vocea lui Lilac! Când o aud, îmi frânge inima. Stă în continuare lipită de peretele de piatră al peşterii, parcă ar vrea să treacă prin el. La un moment dat îşi duce mâna la abdomen şi apasă cu degetele în locul unde a fost rănită. Doar că pe rochia ei jerpelită, din satin verde, nu se vede nicio pată de sânge.

— Linişteşte-te, şoptesc eu. Nici eu nu înțeleg ce se întâmplă, dar eşti aici, eşti în siguranță.

Arată la fel ca iubita mea şi nu mă îndur să o văd speriată.

*Dar este într-adevăr ea? A apărut din senin. Oare va dispărea la fel?* Să creezi o butelcă este una, să creezi o ființă omenească este cu totul altceva.

Măcar să fiu bun cu ea până va fi să dispară.

— Cât timp am lipsit?

Vorbeşte în continuare cu glas scăzut şi tremurat.

— Câteva zile.

*Câteva zile. O eternitate. Nu ştiu. Măcar de te-ai fi întors.*

Rămânem amândoi tăcuți, fiecare cu gândurile lui. Până la urmă, doborât de oboseală, îmi desfac şireturile

ghetelor şi mă întind pe pături în timp ce ea mă priveşte fără să scoată un cuvânt.

Nu-mi pot imagina că este periculoasă. Dacă ființele misterioase ar fi vrut să-mi facă rău, ar fi fost de ajuns să creeze o felină imensă, cum a fost cea pe care am omorât-o eu.

Sau poate că mi-au trimis ceva ce nu mă omoară, ci mă determină să mă omor singur. Ştiu că un om poate muri alergând după o himeră, dar în acest moment mi se pare o moarte convenabilă.

Stă ghemuită în colțul ei şi îi aud respirația în penumbră. Nu ştiu de cât timp stăm aşa.

Într-un târziu, mi se adresează din nou, iar vocea îi răsună în întuneric dulce şi obosită.

— Îmi pare rău că te-am părăsit.

Această creatură seamănă atât de mult cu ea, încât mi-e greu să mă conving că nu este reală. Şi dacă aş pretinde că este, măcar o secundă, ce rău ar fi? În întuneric mi-e mai uşor să spun lucruri pe care nu le-aş putea spune pe lumină.

— Îmi pare rău că te-am lăsat pe tine să aprinzi fitilul. N-ar fi trebuit.

Cuvintele astea îmi răsucesc un cuțit în inimă. Nu-mi iese din minte că am lăsat-o să aprindă fitilul.

Niciodată nu voi putea să-i spun asta adevăratei Lilac, dar tot e bine că pot s-o spun acum decât să n-o spun deloc.

— Oh, Tarver!

O clipă vocea ei devine mai însuflețită. Nu amuzată, ci impregnată parcă de un zâmbet vag. Asta mă răscoleşte mai mult decât teama ei.

— Chiar crezi că puteai să mă faci să mă răzgândesc? N-aveai nicio şansă.

Se înşală. Aş fi putut să țip la ea. Aş fi putut să-i ordon. Aş fi putut s-o amenințcu arma. Probabil că ea tot ar fi făcut-o. Iubita mea cea încăpățânată şi nesăbuită… Aş fi putut să găsesc o soluție ca s-o împiedic. Dar n-are niciun rost să ne certăm pe tema asta.

— Ți-e foame?

— Nu.

Nici mie nu-mi este foame, dar mă forțez să mănânc o jumătate de baton. De atâtea zile le rup în bucăți mici, le pun în gură, le mestec şi le înghit. Nici nu le mai simt gustul.

Apoi mi se face somn şi adorm. Ea rămâne în colțul ei.

Mă trezesc în toiul nopții şi îmi dau seama după cum respiră că nu doarme. Dar nu zice nimic, şi nu zic nici eu.

Dimineață, când deschid ochii, este deja trează. Poate că nici n-a dormit. Poate că somnul seamănă prea mult cu moartea. Nu-mi permit să mă gândesc la asta. Ea nu este Lilac *a mea*.

Mâncăm în linişte. Fără să mă gândesc, îi întind automat o jumătate de baton nutritiv, iar ea o acceptă având grijă să nu-mi atingă degetele. Parcă a început să arate mai bine: a prins culoare în obraji şi nu mai tremură aşa de tare. După acest mic dejun frugal, ne ridicăm fără să scoatem o vorbă şi ieşim afară din peşteră.

Ştim amândoi încotro mergem, chiar dacă nu vorbim.

Când traversăm pârâul şi ne îndreptăm spre poiană, o aud că îşi drege vocea şi-mi spune:

— Parcă am aruncat rochia asta. Nu credeam s-o mai văd.

— Nici eu.

Vorbesc fără să gândesc. Răspund automat fiindcă ştiu că este speriată.

— Aşa te văd îmbrăcată când mă gândesc la tine, adaug eu.

Imaginea cu casa părintească îmi trece fugitiv prin minte. Mi-au arătat-o acoperită de flori, exact aşa cum mi-o aduceam aminte. Oare de aceea este îmbrăcată în rochia de bal? Pentru că aşa am păstrat-o în amintire?

— Serios? mă întreabă ea uşor amuzată. Oribil.

Apoi adaugă cu o voce mai slabă, aproape îngrozită:

— Mă întreb dacă în clipa asta suntem două.

— Nu te mai gândi la asta, spun eu repede.

Dar este prea târziu. Deja ne gândim amândoi la asta.

* * *

Prima încăpere nu mai are uşă, este expusă în întregime. Intrăm prin spărtura imensă şi molozul scrâşneşte sub ghetele noastre. Am văzut sute de astfel de încăperi în avanposturile militare. Sunt destinate santinelelor şi depozitării echipamentului militar.

Uşa interioară se deschide spre o încăpere mai mare, cu pereții acoperiți cu aparatură de monitorizare şi fişete. Încăperea este întunecoasă, luminată doar de razele soarelui care pătrund prin spărtura de la intrare. Se pare că aici a fost făcut un foc, fiindcă pe jos sunt o mulțime de dosare mai mult sau mai puțin arse. Observ teancuri de documente pe jumătate intacte. Unele au fost aruncate în coşuri de gunoi unde n-au ars complet. Mă întreb dacă aceste dosare conțin răspunsuri la întrebările noastre despre luna artificială sau despre felina apărută nu departe de locul unde ne-am prăbuşit — lucruri care n-au ce căuta aici.

— Astea ar putea duce la un generator sau la o altă sursă de energie, sugerează ea uitându-se la un fascicul de cabluri care dispar în podea.

Se îndreaptă spre un tablou electric de pe perete, îl deschide şi acționează mai multe manete. O clipă o revăd pe Lilac în capsula de salvare, dezizolând firele cu unghiile ca să inițieze procedura de lansare.

Închid ochii încercând să alung această imagine din minte. Nu este ea. Mă aplec să-mi lipesc obrazul de cel mai apropiat panou de calculatoare şi percep o vibrație foarte slabă dacă îmi țin respirația.

Aici există electricitate. Simt că mă destind ca un arc încordat şi rămân sprijinit de monitor. Dacă există electricitate, înseamnă că avem şansa de a lansa un semnal, că încă nu e totul pierdut.

Deasupra noastră se aprind luminile una câte una, palide din cauza curentului slab sau pentru că n-au mai fost folosite de mult, şi văd că pereții camerei sunt acoperiți cu ceva ce inițial îmi pare a fi un tapet extrem de ciudat. Dar în secunda următoare rămân stupefiat.

*Este vopsea*.

Ne uităm amândoi uimiți, neştiind ce să credem. Pereții sunt acoperiți cu cifre şi cuvinte, ecuații necunoscute şi frânturi de fraze fără sens. La început sunt scrise ordonat, în rânduri drepte, cu markerul. Apoi rândurile încep să coboare sau să urce dezordonat, markerul este înlocuit cu vopsea, iar cuvintele sunt înlocuite cu imagini desenate grosier cu degetele. Animale, copaci şi oameni. Mâini. Din loc în loc apar spirale albastre care ies în evidență printre nuanțele de roşu şi maro, întotdeauna având aceeaşi formă. Spiralele albastre sunt în centrul atenției, dar nu înțeleg ce semnifică. Culorile sunt atât

de vii, încât picturile par a fi făcute ieri. Uimit, îmi dau seama că aceleaşi nuanțe de roşu, albastru şi galben le-am văzut pe capacele cutiilor de vopsea din hangar, când am inspectat aeroglisorul.

Vopseaua se întinde pe pereți până jos, la monitoare. Unele imagini sunt coerente, aproape artistice, pictate cu sensibilitate şi cu grijă. Uşor identificabile. Dar peste aceste fresce sunt pictate alte imagini, barbare şi pline de cruzime, reprezentând scene ale morții şi carnagii, oameni şi animale care se luptă şi mor. Din gâtul unui personaj se scurge un val de sânge roşu aprins. Un altul este împuns cu o linie de vopsea neagră, probabil o suliță. Nişte flăcări roşii se ridică dintr-un rug pe care ard mai multe trupuri.

— Oamenii aceia şi-au pierdut mințile, şopteşte ea îngrozită.

Bag mâinile în buzunare pentru că sunt tentat s-o iau de mână ca s-o liniştesc.

Ştiu ce gândeşte: ceva de pe această planetă i-a adus în pragul nebuniei pe oamenii staționați aici. Dacă o stație întreagă — specialişti în monitorizare, cercetători şi toți ceilalți membri ai personalului — a înnebunit de-a binelea, ce şanse avem noi să scăpăm? Măcar începem să înțelegem de ce a fost abandonat acest loc. De ce planeta este pustie şi uitată de lume. Cu greu îmi dezlipesc privirea de la pereți şi îmi concentrez atenția la spoturile de lumină de deasupra. Trebuie să mergem mai departe.

Tuşesc uşor, iar ea tresare.

— Dacă există un generator de energie, am putea să-l închidem. Întrerupând alimentarea cu energie, se va declanşa alarma, iar ei vor fi nevoiți să vină pentru

reparații. Sau dacă există un sistem care transmite informații periodice, crezi că am putea să-l folosim pentru a emite un semnal cu numere prime, astfel încât ei să vadă că este cineva aici?

— Cred că se poate mai mult de-atât, spune ea. Cred că am putea transmite un semnal adevărat.

Este palidă şi se controlează cu greu, dar are vocea mai fermă. Discuția despre circuite şi surse de energie a fost o idee bună: ca pe Lilac a mea, aceste lucruri o interesează.

Îşi ia cu greu ochii de la picturile de pe pereți şi se întoarce la panoul cu întrerupătoare electrice. Închide încet uşa panoului şi abia atunci observ însemnul de pe ea. Pare a fi un *V* întors, un simbol cunoscut în tot universul. Îl cunosc şi eu, care vin de la periferia galaxiei. *Mai ales acolo* este cunoscut.

Lambda. LaRoux Industries. Aşadar, această planetă nu este doar un proiect de terraformare abandonat. A aparținut tatălui lui Lilac.

Ea se îndepărtează de panou fără să zică nimic despre simbol. Ne plimbăm prin camera de monitorizare, deschizând toate trapele şi examinând toate echipamentele, încercând să ignorăm figurile primare care ne urmăresc din picturile de pe pereți. Ajungem amândoi în acelaşi timp la uşa spre următoarea încăpere, şi dacă fata aceasta ar fi fost Lilac a mea, aş fi luat-o de mână şi mi-aş fi împletit degetele cu ale ei. Dar cum nu e, mă opresc şi o las pe ea să intre înaintea mea.

Culoarul duce spre un dormitor cu paturi supraetajate şi o sală de duş. Deschid robinetul, iar instalația neutilizată de mult timp protestează scoțând nişte gâlgâieli şi bolboroseli, apoi expulzează un firicel de apă. După o

jumătate de minut, jetul se stabilizează şi apa începe să se încălzească. Ne uităm amândoi de parcă n-am mai văzut în viața noastră un astfel de fenomen.

— Totuşi, ceva nu se leagă, spune ea. Luminile, apa caldă… Un generator nu poate să facă toate astea, mai ales dacă a fost abandonat atâta timp. Trebuie să mai fie o altă sursă de energie.

Întind mâna şi mă uit ca hipnotizat cum apa îmi curge printre degete. Ce lucru simplu este un duş! Şi totuşi el simbolizează tot ce ne-a lipsit: să fim curați, să mâncăm din farfurii, să stăm aşezați pe scaune, nu pe pietre. Adică civilizația şi siguranța. Din păcate, siguranța a venit mult prea târziu…

Ea se duce să inspecteze un fascicul de cabluri legate la un ansamblu de calculatoare interconectate.

— Aceste cabluri intră în pământ. Ar trebui să coborâm în subsol să vedem unde duc.

— Dar nu cred că există subsol, spun eu uitându-mă în jur. De regulă, stațiile astea nu au subsol. Eşti sigură că firele nu trec doar pe sub podea?

— Sunt sigură, răspunde ea deschizând un panou ca să acceseze o tastatură numerică. Sunt prea multe. Probabil că este ceva sub noi.

Are spirit de observație şi este serioasă ca Lilac. Nu suport s-o privesc şi totuşi nu pot să nu mă uit la ea. Toate cuvintele, toate gesturile, toate privirile pe care mi le adresează, toate sunt ale lui Lilac. Dar nu este ea. *Te-am văzut murind*, urlu eu în sinea mea. *Te-am ținut în brațe în timp ce sângerai până ai murit*.

Mă îndepărtez de ea sub pretextul că vreau să caut subsolul, pe care îl şi găsesc după douăzeci de minute. Podeaua din hol este uşor uzată, dar numai până la mijloc.

Mă aplec, ridic covorul de cauciuc, stârnind un nor de praf şi de nisip, şi dedesubt găsesc o trapă.

Este încuiată. Încerc din răsputeri s-o deschid, dar nu reuşesc şi, după mai multe încercări, renunț. E cazul să apelez la puterea mea de convingere, vorba unui sergent de pe vremea când eram cadet.

Încep să izbesc cu piciorul în balamale atât de puternic, încât simt vibrațiile prin călcâi. Plastenul crapă, dar până la urmă tot sunt nevoit să mă duc să iau ranga din hangar. Când trec prin camera principală, zăresc cu coada ochiului părul ei roşcat dispărând sub un panou de comandă şi îmi dau seama că încearcă să afle ce este dedesubt. Nici nu ridică privirea când trec pe lângă ea. Când în sfârşit reuşesc să deschid trapa, găsesc înăuntru o scară care coboară într-un subsol întunecat.

Am văzut multe stații de monitorizare pe planete terraformate, dar aceasta este extrem de ciudată.

— Am deschis-o! strig eu.

În câteva clipe, vine şi ea lângă mine şi ne uităm amândoi în bezna dinăuntru. Aici nu se vede niciun întrerupător. Probabil că lumina se aprinde de undeva de jos. Iau rucsacul cu mine — am rămas odată blocat într-o clădire pe jumătate distrusă şi de-atunci nu mai plec fără să am la mine hrană şi apă — şi cobor primul pe scară, apoi o ajut şi pe ea să vină după mine.

Respiră precipitat deoarece încă nu suportă să o ating şi, imediat ce ajunge jos, îmi dă repede drumul la mână. În subsol este întuneric beznă şi aerul perfect nemişcat. Nu este un aer închis sau înăbuşitor, dar asta nu înseamnă mare lucru. În schimb, este un frig de îți îngheață oasele.

Tot bâjbâind amândoi după întrerupător, ne ciocnim unul de altul pe întuneric. Ea scoate un mic strigăt, iar eu mă dau înapoi ca ars.

— Unde dracului este butonul ăla? bombăn eu.

Mă împiedic de scara metalică şi-mi înăbuş o înjurătură când mă lovesc cu cotul de ea.

Chiar atunci, ca un răspuns, de deasupra se aprinde o lumină extrem de slabă. Provine de la un panou fluorescent fixat în tavan şi nu luminează mare lucru. Se vede că suntem la capătul unui coridor, dar restul este cufundat în întuneric. Rămânem pe loc clipind nedumeriți spre lumina care s-a aprins brusc deasupra noastră.

— Tu ai aprins-o? o întreb, deşi văd foarte bine că stă în mijlocul coridorului, departe de orice buton.

Ea scutură din cap că nu. În lumina fluorescentă pare şi mai palidă decât la lumina zilei.

— Parcă te-a auzit cineva.

Lumina începe să clipească şi se stinge, lăsându-ne pe întuneric timp de o secundă, apoi se aprinde iarăşi. Mă uit în jurul meu după întrerupător, dar ea l-a găsit înaintea mea. Stă şi se uită la el de cealaltă parte a coridorului.

— Este închis, şopteşte ea uitându-se la mine cu ochii mari de uimire în lumina care pâlpâie slab.

— Dar cum…

Ea ridică brusc capul şi se uită fix la lumina de deasupra. Cunosc această privire. Înseamnă că lui Lilac i-a venit o idee. Dar fata asta nu este Lilac. Este o copie. Nu este reală.

— Dacă ne auziți, spune ea rar, stingeți şi aprindeți lumina de trei ori.

Panoul fluorescent se stinge o dată, de două ori… Aşteptăm cu respirația tăiată. Apoi lumina se stinge a treia oară, iar eu simt că mi s-a făcut un gol în stomac.

— O dată pentru da, de două ori pentru nu, spun eu cu gura uscată. Vreți să ne faceți rău?

Lumina clipeşte de două ori. *Nu*.

— Să ne avertizați?

După o pauză scurtă, lumina clipeşte de trei ori. Să însemne *poate*?

— Să ne comunicați ceva?

*DA*.

— Unde sunteți? De ce nu veniți să discutați cu noi?

Nu am încredere în cei care nu vor să se arate.

Lumina rămâne aprinsă… Nu există un răspuns la această întrebare. Îmi frec fața cu ambele mâini.

— *Puteți* să veniți să vorbiți cu noi?

*Nu*.

Mă uit spre Lilac şi ea se uită la mine, apoi preia ea interogatoriul cu o voce mai calmă decât a mea, care răsună în tot coridorul.

— Voi ne-ați trimis viziunile? Voi ne-ați condus aici?

*Da*.

— Voi ați recreat floarea?

Pauză. *Da*. *Nu*.

Floarea? Care floare? Aş vrea să întreb, dar Lilac rămâne cu privirea ațintită la panoul fluorescent.

— Nu înțeleg, spune Lilac. Ați recreat-o… şi n-ați recreat-o. Nu în totalitate?

*Nu*.

— Putem să vă vedem? Aveți formă fizică?

Urmează o pauză lungă, apoi lumina clipeşte de două ori. *Nu*.

— Sunteți fantome? întreabă ea cu glasul scăzut.

*Nu*.

Ea inspiră lung şi continuă:

— Voi m-ați adus înapoi?

Lumina clipeşte o dată, apoi rămânem pe întuneric.

— Nu! Aşteptați! Veniți înapoi! Mai am întrebări… Ce sunt eu? De ce m-ați adus înapoi?

Ea apasă pe butonul întrerupătorului şi lumina se aprinde, stabilă şi rece. Apoi o închide şi o aprinde de mai multe ori, apăsând înnebunită pe întrerupător. Chipul ei apare şi dispare ca într-un joc de lumini.

— Vă rog… veniți înapoi!

Până la urmă reuşesc s-o îndepărtez de întrerupător. Este atât de disperată, încât nu observă că am atins-o. Abia după câteva momente îşi dă seama şi se fereşte de mine strângând din umeri.

— Despre ce floare vorbeai?

— Carnetul tău este în rucsac? mă întreabă ea.

— Da, dar…

Îmi ia rucsacul de pe umăr şi îi deşartă conținutul pe jos. Caseta cu fotografiile familiei mele cade cu zgomot pe podea odată cu batoanele de supraviețuire şi butelca militară, dar ea nu vrea decât carnetul meu.

— Floarea de pe câmpie… Am pus-o aici, între pagini.

Răsfoieşte tot jurnalul şi la sfârşit se opreşte îngrozită. Nu găseşte nicio floare.

Îl răsfoieşte iar, înnebunită.

— Era aici, ştiu sigur că era aici.

Este speriată şi vocea a început să-i tremure.

— Ai aruncat floarea aceea pe malul râului, spun eu cu prudență.

Ea nu-şi aminteşte şi nici n-are cum să-şi amintească, fiindcă nu este Lilac.

— S-a ofilit şi ai aruncat-o.

— Nu, spune ea gâfâind.

Disperarea ei îmi frânge inima, dar nu înțeleg ce înseamnă asta.

— Au recreat-o, continuă ea. Când erai bolnav, lângă epavă, au recreat-o aşa cum au făcut cu butelca. Era identică. Au făcut-o ca să-mi dea curaj, ca să-mi aduc aminte cât de mult…

Vocea i se gâtuie şi închide ochii.

— Nu ți-am spus asta niciodată, adaugă ea. Dar am pus-o în carnetul tău ca să n-o pierd, şi acum nu mai este.

Tremurând din tot corpul şi cu privirea fixă, mă lasă să-i iau carnetul din mână. Îl răsfoiesc şi eu, dar nu găsesc nicio floare presată. Cred că se înşală. Probabil că ființele care au recreat-o i-au dat nişte amintiri false. Dar simt că mi se face un gol în stomac şi instinctul meu se luptă cu voința de a o ține la distanță. Şi-a amintit că am fost bolnav, că aveam acest jurnal. După câte înțeleg eu, Lilac cea reală a găsit floarea şi a pus-o în jurnal. Teama ei este atât de reală!

Deodată, ceva îmi atrage atenția şi mâinile mele încremenesc. Dau câteva pagini înapoi… Peste versurile unei poezii pe care am scris-o pe Avalon se disting nişte urme vagi… Pare a fi conturul unei flori.

În disperarea ei, uită că îi este teamă să mă atingă şi se apleacă să vadă ce este, trăgându-mă nerăbdătoare de mânecă. Mi se strânge inima şi brusc nu mai pot să respir. Gestul ei îmi este atât de familiar, încât aproape că nu-l pot suporta.

Ia încet jurnalul, apoi îl înclină uşor şi o pulbere fină cade pe mâinile noastre. Dar nu la pulberea aceea mă uit eu, nici la mâinile noastre, nici măcar la jurnal. Mă uit la chipul ei. La emoția care se citeşte pe el, la buzele care încep să-i tremure, la genele care îi umbresc privirea.

— Au recreat-o, dar nu au recreat-o, şopteşte ea. Tot ce recreează ei este temporar.

Evidența acestui fapt mă loveşte ca un trăsnet. Poate că teama m-a împiedicat să văd până acum sau suferința mea — poate că trebuia să-mi plâng durerea înainte să înțeleg ce am în fața mea. Nu ştiu cum a fost posibil sau de ce s-a întâmplat, dar aceasta este Lilac a mea şi nu vreau s-o pierd a doua oară.

* * *

Aşezați pe jos, în coridor, împărțim un baton nutritiv şi bem apă din butelcă. Lilac are nevoie de o pauză, şi eu la fel. Gândurile mi se învălmăşesc în minte şi nu mai înțeleg nimic. Tot ce ştiu e că ea este Lilac a mea şi eu nu pot trăi fără ea. Ne uităm cu atenție la butelcă, singurul lucru pe care ştim că l-au recreat ființele şoptitoare. În afară de Lilac. Dar pare la fel de solidă şi de reală ca în ziua când am găsit-o. Floarea a fost o întâmplare. Şi-a îndeplinit scopul pentru care a fost creată, apoi a dispărut, nu mai avea niciun motiv să existe.

Nu mi-o vor lua pe Lilac înapoi. Nu pot să-mi facă una ca asta.

În sfârşit calmi, reluăm căutarea sursei de energie a stației, care ne va permite să restabilim funcționarea sistemelor de comunicații şi să trimitem semnalul SOS.

Coridorul se înclină şi coboară printre două rânduri de uşi marcate cu logoul firmei LaRoux Industries. Deschid câteva uşi şi văd că înăuntru sunt alte calculatoare închise. Numai că Lilac îmi arată câteva leduri aprinse pe care eu nu le observasem: calculatoarele sunt în modul de aşteptare.

— E ca şi cum staţia este alimentată de sistemul de siguranţă, îmi explică ea. Probabil că atunci când compania a decis să se retragă, oamenii n-au mai apucat să închidă toate calculatoarele.

Se dă puţin înapoi şi urmăreşte un mănunchi de cabluri care urcă spre tavan şi ies în coridorul principal.

— Dacă am găsi adevărata sursă de energie, am pune-o în funcţiune şi am putea să trimitem semnalul.

Ne întoarcem în coridorul înclinat şi ne luăm după cablurile care se întind de-a lungul lui.

— Eşti sigură că nu există doar un generator? întreb eu.

Ea scutură din cap fără să se uite la mine.

— Sunt prea multe echipamente aici. Cu siguranţă mai există ceva care asigură apa caldă şi iluminatul. Mă întreb cum funcţionau toate când staţia era operaţională. Sunt sigură că mai există ceva. Simt asta.

Vorbeşte încet, dar simt un tremur în vocea ei. Poate de oboseală sau de suferinţă.

— Simţi?

— Tu, nu?

Se opreşte şi duce un deget la tâmplă.

— Aici, continuă ea. Ca o migrenă sau… nu, nu ca o migrenă. Parcă aş avea ceva înăuntru, ceva ce n-ar trebui să fie acolo. Ceva e în neregulă.

— Ca tremurăturile când aveai o viziune sau auzeai voci?

Ea dă din cap.

— Aproape, dar acum e altfel.

Apoi coboară vocea şi reia în şoaptă:

— Cred că fiinţele şoptitoare vor să găsim ce se află aici.

Deşi fiinţele misterioase care au comunicat cu noi acum câteva minute au tăcut, ştiu că ele ne urmăresc în continuare şi asta îmi dă un sentiment de nelinişte.

Lilac urmăreşte cablurile care trec prin camere şi holuri. Cred că subsolul staţiei este de patru-cinci ori mai mare decât clădirea de la suprafaţă. Până la urmă, ajungem la o scară de metal care duce la un al doilea subsol.

La piciorul scării, după colţ, găsim o uşă închisă.

Nu este rectangulară şi masivă cum sunt celelalte, ci perfect rotundă. Îmi plimb degetele pe îmbinările de pe suprafaţa ei şi îmi dau seama că se deschide ca irisul ochiului când se dilată. Cu secţiunile care se întrepătrund, este mult mai rezistentă decât o uşă normală.

Lilac studiază tastatura sistemului de închidere care emite o lumină albastră.

— Simţi? mă întreabă ea tremurând.

Dacă simt? Nu tremur din toate încheieturile ca în faţa unei viziuni, dar simt un fior aproape insuportabil care îmi trece pe şira spinării şi am un gust de cupru în gură. Pe ea o afectează mai tare. Văd că înghite greu şi se forţează să respire.

— E dincolo de uşă, şoptesc eu. Ai dreptate. De-aceea ne-au condus până aici.

Cu degetele tremurânde, ea tastează câteva numere şi litere la întâmplare. Lumina din spatele butoanelor devine roşie şi tastatura emite un ton de eroare.

— Nu ştim parola.

Dacă vieţile noastre n-ar fi în joc, aş izbucni în râs. Toate astea — lupta pentru supravieţuire, marşul forţat prin pădure, potopul, zăpada, prăbuşirea cavernei. Să nu ne pierdem cu firea în faţa imposibilului… Toate astea — pentru ce? Pentru o uşă închisă pe care n-o putem deschide fiindcă nu ştim parola!

Observ că Lilac se şterge pe furiş cu mâna pe faţă… Încearcă să fie discretă, dar din cauza tremurăturilor este

mai lentă în mişcări, iar eu văd ce vrea să ascundă: îi curge sânge din nas. I-a rămas o dâră roşie pe dosul mâinii. Strânge din dinți şi se sprijină cu o mână de perete. E clar că ce se află în spatele uşii o slăbeşte secundă cu secundă.

Încerc să nu mă gândesc la ce mi-a spus — că ființele misterioase au recreat floarea aşa cum au recreat-o pe ea. Acum floarea nu mai există. S-a transformat în pulbere.

Mă uit la ea paralizat. Când ai pierdut aproape totul, până şi cea mai neînsemnată pierdere ți se pare a fi o lovitură puternică. Îmi revin abia când Lilac mă ia de mână să plecăm. Acum, când ştiu că e ea, atingerea ei face să-mi tresalte inima. Credeam că n-am s-o mai ating niciodată.

*— Păreți absent, domnule maior.*
*— Nicidecum. Sunt la fel de concentrat ca la începutul acestei scurte conversații.*
*— Dacă ați fi fost mai cooperant, am fi terminat până acum.*
*— Sunt cât se poate de cooperant. Nu vreau să creez neplăceri companiei LaRoux Industries. Dacă aș ști ce anume urmăriți…*
*— Încercăm să determinăm în ce măsură ați explorat clădirea și împrejurimile.*
*— Am răspuns deja la această întrebare.*
*— Să zicem…*

# 35. Lilac

Aşezaţi pe jos în sala principală a staţiei, citim cu atenţie documentele pe jumătate arse, căutând răspunsuri. Ameţeala mi-a trecut şi nu mă mai doare atât de tare capul. Dar, mai ales, nu-mi mai curge sânge din nas. Mă bucur că Tarver n-a zis nimic, deşi a văzut ce mi s-a întâmplat când m-am apropiat de camera încuiată de la subsol. Secretul acestei planete, al fiinţelor şoptitoare, al drumului nostru spre casă se află dincolo de uşa aceea, pe care o vom deschide chiar de-ar fi să mor încă o dată.

Mă abţin cu greu să nu izbucnesc într-un râs isteric. *De-ar fi să mor încă o dată*… Şi dacă s-ar întâmpla, ce mai contează? Brusc, nu mi se mai pare că imaginile violente de pe pereţi mă urmăresc cu privirea. La început le simţeam ca pe o ameninţare sau un avertisment, dar acum par să reflecte violenţa gândurilor mele.

Documentele abandonate aici au fost împrăştiate prin cameră. Unele au ars parţial în focul care până la urmă s-a stins din lipsă de combustibil, altele zac pe jos, risipite sau stivuite, ca şi când locul a fost evacuat în grabă. Am adunat cât am putut de multe şi acum le

parcurgem rând cu rând, în speranța că vom găsi ceva care să ne ajute.

Măcar parola pentru uşa de la subsol. Tarver stă adus de spate şi citeşte o pagină arsă pe margini, pe care o ține în mână. Hotărât, concentrat. Absorbit. O parte din mine ar vrea să mă duc la el, să-mi trec degetele prin părul lui, să-i sărut tâmpla, să-i risipesc această tensiune.

Dar rămân aici şi nu mă clintesc. Chiar dacă această parte din mine arde de dorință, restul ființei mele rămâne de gheață, incapabilă să-l atingă. Sunt pe jumătate vie, prizonieră într-o cochilie inertă, iar această semiviață este un supliciu pentru mine. Tot ce-mi rămâne de făcut este să-l ajut pe Tarver să ajungă acasă. Aşa că îmi îndrept din nou atenția spre documentele împrăştiate peste tot în jurul nostru.

Toate paginile sunt marcate cu litera lambda în filigran, simbolul companiei tatălui meu. Mă uit şi nu pot să nu mă gândesc la omul pe care credeam că-l cunosc atât de bine. Aş vrea să cred că el nu ştie de existența acestui loc, că misterele şi ororile de pe această planetă sunt îngropate adânc în compania LaRoux Industries. Dar îl cunosc pe tatăl meu şi ştiu că întotdeauna este la curent cu tot ce mişcă în compania pe care a clădit-o. El a ascuns existența acestui loc. Sunt convinsă.

— Aici se face mereu referire la o „falie dimensională“, spune Tarver smulgându-mă din reverie.

— Dimensională? Ca hiperspațiul?

Mă uit în hârtia din mâna mea, încercând să mă concentrez. Dar aceasta nu-i decât o listă de materiale şi cereri de aprovizionare, nimic interesant.

— Posibil, spune el fără să-şi ia ochii din document. Ceva a scos *Icarus* din hiperspațiu. Poate că există o legătură.

Lumina spoturilor de deasupra bate în foaia de hârtie pe care o ține în mână, reflectând pe verso emblema companiei tatălui meu, imprimată în partea de sus a paginii.

— Înseamnă că nu ne-am prăbuşit din întâmplare pe această planetă. Planetă terraformată de *tatăl meu*.

— Se pare că nu, spune Tarver şi se afundă din nou în lectură.

Apoi devine brusc foarte atent şi adaugă:

— Uite ce spune: „Încercările de a recrea falia dimensională cu ajutorul reflectoarelor superorbitale au eşuat şi aici, la fel ca pe Avon". Ce naiba înseamnă asta? Cunosc planeta Avon. Am staționat acolo câteva luni.

Abandonez teancul meu de hârtii şi mă duc lângă Tarver să mă uit şi eu prin documentele pe jumătate arse.

— Spune ceva despre luna artificială? Probabil că despre ea este vorba când se referă la „reflectoarele superorbitale". Nişte oglinzi care să accelereze procesul de terraformare. Creşterea temperaturii cu un grad sau două poate scurta perioada de terraformare cu câteva zeci de ani.

— De acord, dar cum poate o lună artificială să producă o falie? Explică pe undeva ce este o falie?

Pescuieşte de pe jos o altă pagină, suflă stratul de cenuşă de pe ea şi citeşte:

— „Prăbuşirea faliei dimensionale va elibera cantități de energie imprevizibile, potențial mortale. Evitați contactul fizic direct cu obiecte sau persoane."

— Deci este la fel ca hiperspațiul.

Informațiile încep să se lege în mintea mea şi mă grăbesc să explic:

— Descărcarea de energie care s-a produs când *Icarus* a ieşit din hiperspațiu — ții minte că ți-am spus atunci că

intrarea sau ieşirea unei nave din hiperspațiu este însoțită de o imensă descărcare energetică? De regulă, se face în mai multe etape, pentru a reduce şocul. Falia despre care vorbesc ei seamănă probabil cu o falie în hiperspațiu. Este o cale de acces spre o altă dimensiune, dar fără ajutorul unei nave.

— Au găsit un mijloc de a ajunge într-o altă dimensiune? întreabă el cu glas scăzut.

— Un mijloc instabil. O călătorie în hiperspațiu este periculoasă tocmai din pricina acestor falii, care au tendința firească de a se închide. Ei au găsit un mijloc de a menține deschisă această falie dimensională, dar la cea mai mică atingere, ea se închide. Şi asta va produce o descărcare de energie comparabilă cu cea care a ars circuitele navei. Sau şi mai puternică.

Tarver dă din cap şi citeşte mai departe:

— „Continuarea extragerii subiecților de studiu depinde de stabilitatea faliei." Restul a ars, nu mai ştiu ce scrie.

— „Extragerea subiecților de studiu"…, repet eu. Fac experimente pe ceva care vine din cealaltă dimensiune? Dar pe ce? Şi unde este această falie?

— Pun pariu că în camera încuiată. Dar pe mine mă interesează mai mult subiecții de studiu.

— Ce vrei să spui?

— Asta, răspunde el luând un fragment de hârtie de pe un teanc din apropiere.

Nu e decât un sfert de pagină, restul a ars, dar într-un colț se pot citi câteva cuvinte. Mi-o întinde mie.

— „Aptitudinile telepatice ale subiecților sunt remarcab…", citesc eu din textul rămas pe hârtie. „Forme de viață ondulatorii"… „pe bază de energie"… „noncorporal"…"transformarea temporară a energiei în materie"…

Restul textului s-a pierdut. Marginile arse ale hârtiei se sfărâmă în palma mea, lăsând urme negre de scrum.

— Ființele şoptitoare.

— Exact, spune el.

Simt că-mi vâjâie capul. Răspunsurile sunt pe-aici, pe undeva, în resturile arse ale laboratorului secret al tatălui meu. Aceste ființe, subiecți de studiu pentru echipele de cercetători ale tatălui meu, ne-au condus până aici. Dacă am înțeles noi bine, eu şi Tarver suntem la fel ca ei — naufragiați într-o lume uitată.

— Aş vrea să ştiu ce vor. Poate că ne ajută să deschidem uşa aceea.

— Vom vedea.

El se uită în ochii mei, deschide gura ca şi când ar vrea să vorbească, dar eu ştiu deja ce vrea să spună. *Împreună. Vom vedea împreună.*

Îi întorc spatele înainte ca el să articuleze cuvintele. Privirea lui e de ajuns pentru a face să-mi clocotească sângele. A devenit atât de sigur că sunt eu, într-un timp atât de scurt! Crede că nu observ cum mă priveşte, cum întinde mâna spre mine şi şi-o retrage înainte să mă atingă. Este nerăbdător, dar nu insistent — mă vrea înapoi, dar aşteaptă. Crede că mai avem timp.

Dar eu ştiu ce mi-au spus ființele şoptitoare în coridorul de la subsol. Ele n-au recreat întru totul floarea. Aşa şi eu: sunt şi nu sunt aici. Poate că efortul necesar pentru a face să clipească lumina le-a obligat să sacrifice floarea. Cum scria pe bucata de hârtie arsă. Transformarea *temporară* a energiei în materie. Oare cât va dura?

Suficient cât să-l ajut pe Tarver să se întoarcă la el acasă? Încerc să mă imaginez cum plutesc în particule

infinitezimale risipite în vânt, transformată în pulbere asemenea florii. Îmi este mai uşor să mă gândesc la asta dacă tot nu sunt reală… dacă nu sunt decât o copie, o urmă a fetei care am fost. Îmi amintesc toată viaţa mea, toată viaţa lui Lilac. Dar toate aceste amintiri sunt de ajuns pentru a fi Lilac?

Chiar şi rochia de pe mine este un lucru care mă nedumereşte. Ştiu că şi pe el îl nedumereşte. Am lăsat această rochie în epavă, când m-am îmbrăcat cu ceva mai practic. Toate rupturile şi toate petele de pe ea sunt identice cu cele de pe rochia originală. Aici mi-am agăţat-o într-un mărăcine când priveam cum se prăbuşeşte *Icarus*. Iar aici s-a rupt când m-am căţărat în copac ca să scap de fiara sălbatică. Toate sunt dovezi ale aventurilor prin care am trecut. Doar că nu este rochia aceea.

Deci, dacă eu nu sunt Lilac, a cui poveste o spune această copie?

— Trebuie să văd cadavrul.

Tresărim amândoi şi abia când văd expresia îngrozită de pe chipul lui Tarver îmi dau seama că eu am fost cea care a vorbit. Bucata de hârtie îmi alunecă din mână şi cade pe podea legănându-se, împrăştiind fulgi de cenuşă.

— Să ce?

— Să văd cadavrul.

Presupun că l-a îngropat… *m-a* îngropat. Acest gând ar trebui să mă sperie. Dar oare de ce mă lasă rece?

— Lilac, şopteşte el. Nu. *Nu*. La ce ţi-ar folosi?

— Trebuie să mă duci la el.

Mâinile mele încep să-şi amintească diverse mişcări şi se încleştează în pumni.

— Trebuie să aflu dacă există sau *nu* un cadavru.

Tarver s-a albit la față cum nu l-am mai văzut de când era bolnav. Îmi pare rău de el, dar nu într-atât încât să renunț.

— De unde provine această rochie? insist eu. Ştim amândoi că am lăsat-o în spălătoria de pe *Icarus*. Tarver, trebuie să ştiu.

— Eu nu vreau, răspunde el pe un ton dintr-odată tăios şi mă fixează cu privirea. Lilac, te-am regăsit. Asta e tot ce vreau. Restul nu mă interesează.

Dacă ne-ar vedea cineva, ar zice că el este cel care s-a întors din morți. Poate că, într-un fel, aşa şi e. Când îl văd că se uită la mine ca la o fântână într-un deşert, nu mă îndur să insist. Clatin din cap şi se liniştește.

Acum crede în mine.

Problema este că de data asta *eu* nu mai ştiu cine sunt…

* * *

— Am făcut un pat pentru noi în dormitor, îmi spune Tarver în timp ce mă conduce pe hol.

Când ajungem acolo, văd la ce se referă: a apropiat nişte paturi supraetajate, cele de jos formând unul mai mare, iar cele de sus un fel de baldachin.

— Pentru noi? mă mir eu cu voce tare, oprindu-mă în pragul uşii.

Tarver se opreşte la câțiva paşi în fața mea şi se întoarce spre mine:

— Lilac?

— Te rog, nu. Eu am să dorm în camera comună.

Tarver vine şi mă apucă de mâini. Abia mă abțin să nu mi le trag înapoi, dar el sesizează impulsul meu de a mă feri şi-mi dă drumul.

— De ce? mă întreabă el cu glas scăzut, cu chipul răvăşit de amărăciune şi epuizare.

Chiar aşa. De ce *nu pot* să-i acord această favoare? Mă cutremur. Probabil că îi par atât de rece acum! Cum poate să creadă că eu sunt Lilac a lui? Nu ştie ce îmi amintesc. Nu ştie cât de greu îmi este să sălăşluiesc în acest corp, să-l fac să vorbească, să umble, să mănânce. Văd şi aud, dar în el mă simt prizonieră, incapabilă să acționez aşa cum ar fi făcut fosta Lilac.

— Nu pot. Ți-am spus. Atingerea ta mă arde. Nu pot, încă nu.

Strânge din buze cu amărăciune. Atât de mult aş vrea să mă duc la el, încât simt că mi se frânge inima. Nu mai pot lăsa lucrurile aşa.

— Te-am mințit, şoptesc eu şi mă sprijin de pragul uşii.

Cel puțin această presiune pe corpul meu îmi produce o durere fizică şi îmi distrage atenția.

— Te-am lăsat să crezi că nu-mi amintesc nimic de când eram… moartă.

— Dar… cum…

— Îmi amintesc tot.

Simt un frig care îmi îngheață vocea, mi se răspândeşte în oase şi îmi şuieră prin plămâni.

— Te referi la momentul când s-a întâmplat?

Nu merită să audă asta. Mai bine să-l las să creadă că tocmai m-am trezit şi sunt aceeaşi. Poate că fosta Lilac l-ar fi menajat.

— Nu, după.

Închid ochii. O clipă e atâta linişte în jurul nostru, încât am impresia că am murit din nou.

— Frig şi întuneric sunt nişte cuvinte sărace. Frigul este doar absența căldurii, iar întunericul este doar absența

luminii. Dar acolo este ca şi cum lumina şi căldura n-au existat niciodată.

Aud hârşâitul ghetei lui pe podeaua de ciment. Se abține să vină la mine. Se abține să se mişte din loc.

Simt cum gheața din pieptul meu începe să crape şi ceva încearcă să iasă la suprafață.

— Tarver, îmi amintesc cum a fost când eram moartă, spun eu scoțând un suspin. Cum să trăieşti din nou când ştii ce te aşteaptă la sfârşit?

*— Se pare că nu mă credeți.*
*— În astfel de cazuri este bine să păstrăm o oarecare doză de scepticism.*
*— Ați mai văzut pe cineva care să supraviețuiască unei traume serioase şi care să inventeze lucruri?*
*— În circumstanțele în care v-ați aflat dumneavoastră, pe nimeni.*
*— Ce motiv aş avea ca să mint?*
*— Ei da, domnule maior, iată o întrebare extrem de interesantă.*

# 36. Tarver

Când mă trezesc, razele soarelui se strecoară deja printre obloane şi mă întorc pe-o parte ca să văd ce oră arată ceasul cu cadran luminos încastrat în perete. Aşa am aflat că pe această planetă ziua are douăzeci şi şase de ore. Lui Lilac nu i-am spus. Acum înțeleg de ce se plângea mereu că aici timpul pare să treacă prea încet.

Îmi aduc aminte că ultimul lucru la care mă gândeam aseară era că n-o să pot să adorm în patul ăsta nenorocit. Salteaua este prea îngustă şi am sentimentul neplăcut că sunt prea departe de pământ, suspendat într-un spațiu nefamiliar. Am separat paturile supraetajate fiindcă aşa a vrut ea, şi după ce le-am pus la locul lor trăgându-le pe podea în scrâşnet de ramă metalică, eu am ocupat patul de sus.

Ceasul arată că nu e prea devreme să mă scol, aşa că dau pătura la o parte şi mă aplec să văd dacă Lilac mai doarme, în patul de jos. Dar ea a dispărut.

Instantaneu mă trece un fior de gheață pe şira spinării. Ignorând complet orice gând rațional, sar pe podea atât de panicat, încât mă lovesc la umăr când ies pe uşă, şi mă duc în sala de comunicații. Dar nu e nici acolo.

Îmi vine în minte floarea al cărei contur a rămas imprimat în jurnalul meu... Floarea pe care, spunea ea, au recreat-o şi care apoi s-a dezintegrat. De ce n-am ascultat-o?

Oh, Doamne, nu! *Te rog*.

Mă reped afară din clădire, ajung în luminiş şi mă uit disperat în jur. Nu se poate să fi dispărut. Nu puteau să-mi facă una ca asta. *Nu puteau.*

Apuc să fac doar câțiva paşi în poieniță când o văd că apare din pădure, netezindu-şi rochia distrusă, pe care refuză s-o schimbe. Mă opresc gâfâind, cu inima bătându-mi în piept nebuneşte, şi ne privim îndelung de la distanță.

— Tarver?

— Am crezut că… M-am trezit şi am văzut că nu erai…

Ea întredeschide buzele, înțelegând ce vreau să spun, apoi se apropie şi se opreşte la un pas în fața mea. Când vede că ezit s-o ating, mă mângâie pe mână cu vârful degetelor. A trecut atâta timp de când nu i-am mai simțit atingerea, încât acest mic gest mi se pare electrizant.

— Îmi pare rău, şopteşte ea. Sunt aici. Am fost să mă plimb. Data viitoare am să-ți las un bilet sau un semn. Îmi pare rău.

Aş vrea să-mi împletesc degetele cu ale ei, s-o trag mai aproape şi s-o îmbrățişez, s-o strâng la pieptul meu şi să rămânem aşa până când apune soarele şi noaptea se lasă peste noi.

Dar clatin din cap resemnat. Simt că mi-au înghețat picioarele şi-mi dau seama că sunt desculț în iarba înrourată şi mă ustură tălpile după sprintul pe care l-am făcut peste grămada de moloz de la intrare. N-am nici cămaşa pe mine şi tremur de frig.

Ea mă priveşte lung, apoi îmi spune să ne întoarcem în clădire.

* * *

În dimineţile următoare, este din nou plecată când mă trezesc eu. Noaptea stau treaz ore în şir ca să aud când pleacă, dar spre dimineaţă mă biruie somnul înainte ca ea să dispară fără să facă nici cel mai mic zgomot. După ce prima dată a plecat fără să-mi spună, acum lasă butelca atârnată de mânerul uşii ca să ştiu că se întoarce.

Ne petrecem zilele căutând o modalitate de a deschide uşa de la subsol şi de a obţine energia de care avem nevoie pentru a transmite semnalul. *Suntem aici. Supravieţuitori. Veniţi să ne salvaţi*. Lilac este din zi în zi mai slăbită, dar se preface în continuare că ceea ce există dincolo de uşa secretă nu este pe cale să o distrugă.

Am încercat parola *lambda* ca să deschidem uşa, dar degeaba. Lilac a încercat toate cuvintele care au legătură cu afacerea tatălui ei. Studiem documentele pe jumătate arse din sala principală, în speranţa că vom găsi pe undeva parola. Am încercat diverse combinaţii de cifre şi cuvinte, dar uşa nu se clinteşte.

În a treia sau a patra dimineaţă de când şi-a început plimbările matinale, cobor din patul meu, îmi pun ghetele în picioare şi iau butelca atârnată de clanţa uşii, apoi ies afară în poieniţă. Soarele răzbate printre nori, şi când îmi arunc ochii spre cer, observ că luna artificială abia se mai vede.

Tare aş vrea să ştiu ce rol joacă în toată povestea asta. Dacă ea a provocat prăbuşirea navei *Icarus* şi dacă ea este cauza producerii faliei despre care se vorbeşte în

documente, de ce să păstreze secretă existența ei? Nu ştiu ce se întâmplă aici, dar cu siguranță că e ceva necurat la mijloc. Ca să ascunzi o planetă întreagă de toată galaxia a costat probabil o avere, iar LaRoux Industries n-ar fi cheltuit atâția bani dacă n-ar fi avut un motiv întemeiat.

Am încercat de mai multe ori să convingem ființele şoptitoare să vorbească cu noi prin semnale luminoase transmise de neoanele de la subsol, dar n-am primit niciun răspuns. Poate că şi-au epuizat energia când au comunicat cu noi prima dată. Fie nu pot, fie nu vor să ne răspundă.

Aseară am încercat să supraîncărcăm circuitul electric al uşii, sperând că scurtcircuităm mecanismul electronic de deschidere. Deşi Lilac a redirecționat toate sistemele într-acolo, n-am reuşit decât să producem fluctuații de tensiune în toată stația şi uşa a rămas închisă. Lilac n-a mai vrut să mai încerce, motivând că, din moment ce nu cunoaştem sursa care alimentează stația, nu ştim nici câtă energie ne-a mai rămas. Riscăm ca după ce deschidem uşa să nu mai avem suficientă energie pentru a trimite semnalul SOS.

Învârt butelca în mâini şi mă gândesc la cuvintele de pe bucata de hârtie arsă: „Transformarea energiei în materie". *Forme de viață ondulatorii*. Aşadar, aceste ființe pot manipula energia. Pot manipula electricitatea din creierele noastre ca pe cea din neoane. Pot transforma energia în materie, creând diverse obiecte. Dovada o am chiar acum în mâini. Au recreat această butelcă militară. Lilac zice că au recreat şi floarea.

Clatin din cap gânditor şi arunc butelca în sus, apoi o prind în mâini. O arunc din nou, privind-o cum urcă în aer ca într-o secvență filmată cu încetinitorul, şi deodată

se transformă în pulbere. Rămân ca paralizat, în timp ce pulberea îmi cade în palmele întinse, alunecând printre degete şi scurgându-se în iarba arsă de la picioarele mele.

Când ridic privirea, o văd pe Lilac la marginea luminişului. Stă şi se uită fix la locul unde au dispărut rămăşiţele butelcii.

* * *

Este poate a cincea, a şasea sau a şaptea zi. Mă trezesc şi văd că iarăşi e plecată. Mi-a mutat ghetele lângă uşă ca să-mi semnaleze că n-a dispărut definitiv. După ce mă dau jos din pat, mă încalț cu ele, iau un baton nutritiv din sala comună şi ies în poieniță.

Încerc din răsputeri să nu mă mai gândesc la butelca mea care s-a dezintegrat asemenea florii. Dintre toate cele recreate a rămas doar Lilac. Oare au dispărut pentru că ființele misterioase nu mai au suficientă energie ca să le mențină integritatea? Ne-au transmis cumva un mesaj?

Tot ce ştiu este că obiectele recreate nu sunt permanente. Dacă aceste ființe se află dincolo de uşa încuiată, trebuie să intrăm acolo. Poate că dacă vom găsi sursa de energie care a recreat-o pe Lilac, vom reuşi să împiedicăm dezintegrarea ei. Dacă există un mijloc de-a o salva pe Lilac, acolo îl voi găsi.

Stau în pragul uşii de aproape un minut, mâncând din batonul meu şi contemplând poienița cu ochii încă lipiți de somn. Deodată observ că uşa hangarului este deschisă. De ce ar intra Lilac în hangar? Mă duc până acolo şi bag capul înăuntru. Ceva lipseşte…

Lopata! A dispărut!

În clipa următoare, îmi dau seama cu groază de ce.

Acum înțeleg motivul plimbărilor ei matinale, de ce aştepta ca eu să adorm pentru a se furişa afară, având grijă să se întoarcă înainte ca eu să plec în căutarea ei.

Îşi caută mormântul.

Arunc batonul nutritiv şi o rup la fugă printre copaci până la marginea pârâului.

Dar ajung prea târziu. Movila mea de flori — acum ofilite toate — a fost răscolită şi pământul dat la o parte. Lilac stă în genunchi, cu lopata alături, şi priveşte în groapa săpată. De unde mă aflu eu, doar părul roşu se zăreşte din mormânt, dar Lilac vede totul.

Aş vrea s-o duc departe de-aici, să-i şterg din memorie această imagine, să nu fi văzut ce-a văzut. Aş vrea să pot da timpul înapoi şi s-o împiedic să găsească mormântul.

Dar nu pot. Acum ştim amândoi.

*— Puteți să vă uitați urât la mine cât vreți, domnule maior. Eu nu mă grăbesc.*
*— Mă uitam urât? Probabil că mă gândeam aiurea.*
*— Dacă binevoiți să-mi răspundeți la întrebare, poate am să cer să aducă ceva de mâncare şi luăm o pauză.*
*— Ce întrebare?*
*— Ce motiv ați avea să ne mințiți?*

# 37. Lilac

Îl las să mă conducă înapoi în stație, apoi el se retrage în sala comună, dar eu încă îi simt mâna într-a mea.

Singură în dormitor, mă privesc în oglindă. Văd că au apărut o mulțime de pistrui pe nasul meu cârn şi prea obraznic pentru a se încadra în tiparul unei frumuseți clasice. Întotdeauna am detestat nasul ăsta, care acum nici nu-mi pare a fi al meu. Pe unul dintre pometi se vede o dungă albă — o amintire a loviturii pe care mi-a dat-o Tarver în delirul lui. Am buzele uscate, ochii înfundați în orbite, cu cearcăne negre, şi tenul palid.

Parcă mă revăd în pădure, uitându-mă în groapă la tenul de porțelan gri-translucid al lui Lilac, la genele ei lungi, la părul roşu aprins contrastând cu cenuşiul întunecat al pământului. Buzele ei vineții sunt uşor întredeschise, de parcă s-ar pregăti să respire. Mi se opreşte respirația şi îmi simt bătăile inimii în urechi.

O clipă, nici nu mai ştiu care corp e al meu: cel din mormânt sau cel din oglindă.

Nu. Eu nu sunt ea.

*Eu nu sunt ea*.

Apoi mă văd iar în fața oglinzii din stație, uitându-mă lung la acest trup firav, înfăşurat în prosop. Nu e trupul meu: e altul, altceva. Ceva creat.

Prosopul se simte mult prea aspru pe pielea mea şi îl las să cadă. Oricum Tarver nu este aici. Nu e nimeni care să vadă acest trup în afară de mine.

Închid ochii ca să nu văd reflexia din oglindă. Înainte să găsesc mormântul, eram prizonieră în propriul meu corp: simțeam impulsul de a atinge, de a iubi, dar nu puteam să acționez. Acum, parcă aş fi un ecou în interiorul unei statui ridicate în memoria răposatei Lilac.

Fosta Lilac, cea pe care o iubea Tarver, s-ar fi şters cu prosopul, şi-ar fi pieptănat frumos părul ca să se usuce. Apoi s-ar fi aşezat aproape de el pentru ca el să-i simtă căldura corpului, brațele lor să se atingă, părul ei să-i mângâie umărul până când el n-ar mai fi rezistat, ar fi luat-o în brațe plin de dorință şi ea l-ar fi iubit.

După o viață cu baluri şi recepții, case de modă şi rochii *haut-couture*, flirturi şi intrigi, acea Lilac a reînviat în propriul ei corp. Dar eu, cine sunt eu?

Tarver este absolut convins că eu sunt ea, iubita lui. Dar cum poate să fie atât de sigur? Aş vrea să-l cred şi uneori aproape că reuşesc. Aş vrea să cred că sunt mai mult decât un fum imaginar ieşind printr-un horn imaginar. Dar cum această rochie îmi răneşte pielea când mă îmbrac în ea, rămân convinsă că nu sunt decât o amintire.

Până să se întoarcă el, mă forțez să mă îmbrac, îmi prind părul ud într-un coc la ceafă, mă spăl pe dinți şi beau puțină apă pentru ca buzele mele uscate să capete un strop de culoare.

Tarver se opreşte în pragul uşii şi îmi zâmbeşte.

— Lilac.

Crede că n-am văzut cum a dat să întindă mâinile spre mine, apoi a renunțat repede, ca să nu observ. Aş vrea să țip la el să nu mă mai strige aşa. *Lilac*. Nu sunt decât un ecou.

Deşi, dacă el nu m-ar mai striga aşa, m-aş pierde în neant pentru totdeauna.

* * *

E ocupat să decoreze dormitorul, pentru a-l face să arate mai ospitalier. Ştiu că face asta pentru mine, dar şi pentru că nu este obişnuit să fie inutil. Vede că mă sting puțin câte puțin şi se simte împărțit în două: o jumătate din el vrea să-l ajut să studieze documentele şi să încerc să dezactivez mecanismele de închidere, cealaltă jumătate ar vrea să mă țină departe de camera de la subsol care îmi seacă energia.

De-ar şti cât de mult îmi doresc să mă atingă, să mă arunc în brațele lui! Chiar dacă îmi simt corpul ca o rană deschisă, nu-mi pasă. Aş vrea să-i simt degetele prin părul meu şi buzele pe fața mea, să mă înconjoare cu căldura şi forța lui şi să rămân aşa până voi dispărea pentru totdeauna.

Dar eu nu sunt Lilac a lui. Nu ştiu cine sunt sau cine am devenit, nu pot să-l las să mă atingă. Nu mi-a rămas decât hotărârea pe care o aveam înainte de a muri în poiană, aceea de a chema ajutoare pentru ca el să se poată întoarce acasă. Dacă tot trebuie să mă transform în pulbere dintr-o clipă în alta şi nu pot împiedica acest lucru, vreau ca măcar să termin ce am început când am aruncat în aer uşa stației.

Vreau să-l salvez.

El suportă mai bine decât mine câmpul energetic bizar care emană din adâncul stației, dar nu se pricepe la electronică, aşa că eu sunt cea care demontează panoul din perete, studiază circuitele şi încearcă să dezactiveze sistemul electronic de închidere. Cred că singurul motiv care îl împiedică să mă îndepărteze cu forța de lângă uşa rotundă din subsol este că el e convins că singura noastră speranță se află dincolo de ea. Tot ce s-a întâmplat până acum ne-a condus la această uşă şi el crede că, dacă o vom deschide, va putea folosi ce este înăuntru pentru a mă salva.

Dar cum poți salva pe cineva care este deja mort?

Încep să cred că ştiu ce este înăuntru. Tremurăturile, gustul metalic, amețelile pe care le-am simțit de fiecare dată când am avut o viziune sau un vis, toate aceste senzații devin copleşitoare când mă apropii de uşă.

Aproape că simt prezența ființelor şoptitoare din interior. Ele vor cu disperare ceva, dar nu pot decât să ne influențeze gândurile. Sunt captive acolo şi aşteaptă.

Încep să înțeleg ce anume vor de la noi.

Acum sunt şi eu o prizonieră, dar într-un corp pe cale să se dezintegreze. Înțeleg mai bine decât Tarver agonia acestui prizonierat.

Nu mai pot continua. E din ce în ce mai greu să mă concentrez. Îmi imaginez că suferința lor seamănă cu a mea. Ca şi mine, ele sunt prinse între viață şi moarte, incapabile să scape din această tortură. După ce vom deschide uşa, voi face tot ce-mi stă în putință pentru a trimte semnalul SOS şi nu voi ceda dorinței de a le da ceea ce ştiu că vor.

Fiindcă, deşi o parte din mine îl vrea pe Tarver şi numai pe el, restul vrea ceea ce vor şi ființele şoptitoare: să se termine odată.

Spre seară, când ne aşezăm la masă, el se uită la mine, dar eu nu pot… Creierul meu refuză să funcționeze. Îl aud când încearcă să-mi atragă atenția.

— *Lilac*, te simți bine?

Stau cu lingura în mână în fața unui castron cu supă instant. Uitasem că suntem la masă.

Mă uit la el absentă, dezorientată.

— Lilac? repetă el cu glas mai blând, încruntându-se.

Mâna stângă îi tremură pe masă, ca şi cum ar vrea s-o apuce pe-a mea.

— Nu-mi spune aşa.

— De ce? se miră el. Aşa te cheamă, cum ai vrea să-ți spun?

— Nu-mi pasă. Dar nu poți să-mi spui aşa. Nu sunt Lilac a ta. Sunt o copie.

— Ai poftă de glume?

Uimirea din glasul lui se transformă în furie amestecată cu amărăciune şi confuzie.

— Tu eşti *ea*, continuă el cu glas aspru. Ai amintirile ei, vocea ei, ochii ei, felul ei de a vorbi. Nu-mi pasă cum s-a întâmplat asta, dar aşa e. Spune-mi tu care este diferența.

Respir şi mă forțez să mă uit la el. Lilac s-ar fi uitat în altă parte. De undeva, din străfundul minții mele, ea îşi doreşte cu disperare să iasă la suprafață, să se ducă la el, să înceteze să-l mai tortureze în felul acesta.

— Diferența este că ea e moartă.

Simt lupta care se dă în interiorul lui. Dorința de a mă îmbrățişa, de a-mi striga numele, de a-i lăsa speranța că nu-i aşa. Îl las să creadă că are dreptate. Măcar puțin.

— Tu eşti Lilac, repetă el uitându-se la mine îndurerat. Eşti fata cu care m-am prăbuşit pe această planetă, pe care am tras-o după mine prin păduri şi prin munți, care a intrat într-o epavă plină de cadavre ca să-mi salveze viața. Tu eşti fata pe care am iubit-o şi pe care n-am încetat s-o iubesc.

Taci. Te rog, *taci*.

Simt că mă sufoc.

— Te iubesc, Lilac, îmi spune el cu glas apăsat. Te iubesc şi ar fi trebuit să-ți spun asta înainte să…

Aud cum i se gâtuie vocea şi-i simt suferința de parcă ar fi în pieptul meu. Închid ochii.

— Tu eşti Lilac a mea.

Scutur din cap că nu.

— Nu ştiu ce sunt sau de ce mă aflu aici, dar deocamdată am să fac ce ar fi vrut ea să facă. Am să deschid acea uşă şi am să trimit semnalul SOS pentru ca tu să te întorci acasă.

— Să ne întoarcem acasă amândoi. Nu plec fără tine.

— E adevărat că tatăl meu este un om puternic, dar vorbim despre o corporație capabilă să îngroape o întreagă planetă. S-ar putea ca el nici să nu ştie ce se întâmplă aici, şi dacă altcineva ar afla ce se petrece pe această stație… Crezi că ar risca să ne lase în viață? Eu *am murit*, Tarver… Crezi că mă vor lăsa să mă întorc la o viață normală?

— Nu vor afla niciodată ce s-a întâmplat aici, spune Tarver strângând din dinți. Vom minți.

Mă uit la el cu amărăciune.

— Tarver, n-ai cum să-i minți. Îmi vor face analize medicale şi vor afla. Pe tine te vor trimite în fața curții marțiale şi vei pierde tot.

— Nu chiar tot.

Mă priveşte calm. Acum, că s-a hotărât cine sunt — că sunt Lilac a lui —, e ca şi cum restul n-ar mai conta. Pare foarte obosit. Ar trebui să se odihnească.

— Ea te-a iubit foarte mult, şoptesc eu. Aş fi vrut să auzi asta din gura ei.

Mai târziu, după ce m-am schimbat ca să mă duc la culcare şi el a strâns puținele vase de pe masă, reluăm discuția. Tarver stă în cadrul uşii şi se uită la mine, în timp ce eu deschid obloanele ca să privesc afară, la cerul nopții.

— Tu chiar îți imaginezi că vei rămâne aici dacă va veni o navă ca să mă salveze pe mine? mă întreabă el.

— Nu. Dar ştiu că mă aflu aici doar pentru tine. Entitățile acelea nu m-au recreat fiindcă sunt ele amabile, ci pentru că noi doi trebuie să deschidem uşa secretă şi să facem ce aşteaptă de la noi. Dacă tu n-ai fi aici, ele n-ar avea niciun motiv să mă lase să exist.

Continui să privesc cerul nopții, încercând să nu-i arăt cât mi-e de teamă.

— Nu se pune problema că eu voi rămâne aici în timp ce tu vei pleca, îi spun eu cu blândețe. Îmi imaginez că eu voi înceta să exist. Tarver, trebuie să renunți la mine. Nu poți să…

— Nu pot ce? mă întreabă el cu o voce fermă şi apăsată.

Nu l-am auzit niciodată vorbind aşa. Mă întorc spre el şi îl văd cu mâinile încleştate de cadrul uşii, cu tot corpul încordat.

— Să te agăți de o fantomă, îngaim eu.

Între noi se aşterne o tăcere tensionată care parcă nu se mai termină. Simt că din clipă în clipă am să cedez şi am să alerg în brațele lui.

Nu mai rezist.

Atunci el îmi întoarce spatele şi pleacă furios. Îi aud paşii îndepărtându-se repede, scrâşnind peste molozul din vestibul şi pierzându-se în noapte. Tensiunea din aer se risipeşte, iar eu mă prăbuşesc epuizată pe podea, rănindu-mi pielea care acum este fragilă şi subțire ca o coală de hârtie. Abia mai găsesc puterea de a mă târî până la pat.

Nu mai pot…

Trebuie să deschid uşa aceea… Privirea îmi cade pe litera lambda brodată pe aşternuturi şi deodată îmi dau seama că ştiu cum. Trebuie să acționez repede. Nu cred că mai am mult timp la dispoziție.

*— Incredibil! Dumneavoastră credeți că eu nu sunt sincer și vreți ca tot eu să vă explic de ce.*
*— Să zicem, la modul ipotetic, că poate aveți un motiv să ascundeți adevărul.*
*— La modul ipotetic…*
*— Adică să presupunem, să ne imaginăm.*
*— Știu ce înseamnă ipotetic.*

# 38. Tarver

E târziu când mă întorc, dar mă simt mai liniştit şi cu mintea mai limpede. Plimbarea prin pădure m-a ajutat să-mi dezmorțesc picioarele şi să-mi fac ordine în gânduri. Intru în sala de comunicații care e pustie, dar arată altfel.

Toate monitoarele sunt aprinse, de-ai zice că te afli într-un turn de control. Coloane de coduri indescifrabile de culoare roşie rulează pe ecrane şi tot felul de beculețe clipesc pe panourile de comandă. Avem electricitate! Electricitate adevărată, şi nu curentul slab furnizat în sistem de avarie.

Simt că mi se umple inima de speranță. Probabil că Lilac a reuşit să deschidă uşa şi să intre în camera secretă. Dar dacă a reuşit să deschidă uşa, de ce nu s-a întors să mă caute? În minte îmi vine cu insistență o singură imagine: butelca transformându-se în pulbere.

*Fii calm! N-a pățit nimic*. Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, mă reped să cobor scara metalică. În urechi îmi răsună vocea fostului meu sergent de instrucție care îmi atrage atenția să nu fac prostia de a sări din capul scării ca să ajung mai repede la ea. *Nu risca prosteşte*,

răcneşte la mine din mormântul lui de pe o altă planetă, îndepărtată. *Nu foloseşte nimănui dacă te faci bucăți. Nu te repezi!*

Totuşi, nu mă pot abține. Cobor scara grăbit, ignorând durerea ascuțită pe care o simt când îmi sucesc glezna. Luminile sunt aprinse. Alerg pe culoare, apoi cobor treptele de metal şi cotesc la stânga.

Uşa rotundă este deschisă.

Probabil că Lilac m-a auzit venind, fiindcă mă aşteaptă în fața uşii larg deschise. Are pielea aproape cenuşie, extrem de palidă, şi privirea rătăcită. Tremură şi se ține de uşă. Mă apropii încet de ea.

— Am ghicit parola, şopteşte ea.

Aş vrea să mă duc s-o sprijin, dar ştiu că nu vrea şi mă abțin cu un efort monumental.

— Cum?

— Stația aparține tatălui meu. Emblema companiei lui este peste tot… Îmi spunea tot timpul că numele meu îmi va permite să intru oriunde vreau. Aşa că l-am încercat. Am folosit numele meu.

— Lilac.

Ea dă din cap cu un zâmbet trist. Înțeleg de ce. Dacă parola este Lilac, înseamnă că tatăl ei a făcut asta, nu vreun angajat al companiei LaRoux Industries, fără ştirea sau acordul lui. El este vinovat pentru ce s-a întâmplat aici, el a ascuns totul folosind ca parolă numele ei.

— Am reuşit să lansez un semnal SOS, dar e cam slab. Va apărea ca un semnal parazit dacă nu va fi captat şi amplificat de alte relee.

Această veste, care altădată m-ar fi bucurat, mă deprimă. Nu mai ştiu dacă vreau să vină cineva să ne caute. Nu înainte de a găsi un mijloc de-a o salva pe Lilac.

— Vino, spune ea făcându-mi semn să intru. Asta nu e tot.

O iau de mână, iar ea îmi răspunde strângându-mă slab de vârful degetelor. Imediat ce trecem pragul, încep să tremur şi simt că toată energia mi se scurge din corp. E o senzație asemănătoare cu cea provocată de viziuni, doar că de zece-douăzeci de ori mai puternică.

Încăperea înțesată cu monitoare, panouri de comandă şi aparate este suprasaturată de energie. Cabluri groase se întind de la console spre mijlocul camerei, unde se află o impozantă structură metalică în formă de cerc, de două ori mai înaltă ca mine. În interiorul ei se produc nişte descărcări electrice ca nişte fulgere albastre, formând un strat de lumină sclipitor.

Nu-mi mai aud nici bătăile puternice ale inimii, nici respirația grea — sunt acoperite de pocnetele şi bâzâitul descărcărilor electrice. Restul camerei abia se desluşeşte dincolo de cercul metalic. Aerul este dens, şi când respir simt un gust metalic în gură. Aproape că mă dor şi dinții din cauza bâzâitului din cameră.

Pe structura de oțel sunt montate două panouri de avertizare, unul în partea de sus, celălalt în partea de jos. *Contactul cu subiecții este strict interzis. Risc de instabilitate a faliei.*

*Subiecții*. Adică subiecții de studiu la care se făcea referire în documentele găsite de noi!

Brusc urechile mele sunt asaltate de un val de murmure insistente şi aproape inteligibile, încât am impresia că, dacă m-aş apropia mai mult, le-aş putea înțelege.

Incapabil să rezist atracției lor, mă apropii ca hipnotizat de cercul metalic şi, preț de o clipă, totul în jurul meu dispare, iar eu mă aflu în întuneric, printre stele sclipitoare.

Apoi, ceva mă smulge de acolo. Clipesc şi văd că am revenit în cameră: Lilac m-a prins de mână şi m-a tras înapoi.

— Eşti nebun? strigă ea. Ai uitat ce scria acolo? La cel mai mic contact, falia se poate prăbuşi.

— Cum?

Încă nu-mi revin după viziunea acelor stele, având sentimentul că am fost la un pas de a înțelege.

— Nu pricepi? spune ea arătând spre lumina albastră hipnotizantă din interiorul cercului metalic. *Asta* este falia.

Deschid gura ca să răspund, dar chiar atunci spoturile de lumină de deasupra noastră se sting şi doar lumina de un albastru electric mai străluceşte în încăpere. Apoi se aprind iar. *Da*.

— Oh, Doamne, şopteşte Lilac cu privirea ațintită spre portal.

Transpiră abundent, îi simt mâna umedă şi rece într-a mea. E mult prea rece. Din cauza luminii albastre care licăreşte continuu în cadrul metalic, nu văd prea bine, dar am impresia că ochii i s-au afundat şi mai mult în orbite, iar cearcănele sunt mai pronunțate.

— Lilac?

— Ele sunt.

— Ce…

Dar îmi dau seama din privirea ei la ce se referă.

— Entitățile, subiecții. Ființele şoptitoare. *Ele* sunt sursa de energie a stației. Această lumină, această energie… asta este falia ascunsă de tatăl meu. Un portal între două dimensiuni. Sunt ținute prizoniere în acest inel metalic pe care l-au construit în jurul lui.

Lumina începe să clipească frenetic şi câteva neoane din plafon explodează, aruncând cioburi de sticlă pe podeaua metalică.

— Forme de viață pe bază de energie, şoptesc eu.

Deodată, trupul lui Lilac scade în greutate, mâna ei umedă alunecă dintr-a mea şi ea cade în genunchi cu un geamăt.

Inima îmi stă în loc şi îngenunchez lângă ea.

Pielea ei palidă a devenit atât de străvezie, încât i se văd vasele de sânge brăzdându-i brațele. Ridică cu greu capul, luptându-se să respire. Când îi pun o mână pe umăr, o bucată din rochie se transformă în pulbere. Ca floarea. Ca butelca de apă…

Apropierea de aceste entități o ucide. Simptomele sunt de o mie de ori mai rele. Trebuie s-o scot de-aici. O cuprind cu un braț şi o ajut să se ridice în picioare, dar la fiecare mişcare alte bucăți din rochia ei se transformă în pulbere. Peticele de material se desprind şi se dezintegrează, spulberate în aer ca fulgii de cenuşă. Îmi scot repede jacheta şi i-o pun pe umeri, apoi o ridic în brațe.

— Ele sunt sursa de energie, murmură ea.

Şi sunt pe cale să se stingă.

Fără să mai stau pe gânduri, o scot pe Lilac din cameră. Trebuie neapărat s-o duc cât mai departe de acest loc.

* * *

Până la scara metalică îşi revine cât de cât şi reuşim să urcăm în sala comună, unde o ajut să se aşeze pe un scaun. Încerc să fiu cât mai delicat în mişcări, dar ea tot tresare de durere când o ating. E clar că, spre deosebire de mine, ea este legată de entitățile din falie. Energia care alimentează stația este aceeaşi care o ține pe ea în viață, este forța ei vitală.

Stă cu privirea ațintită la peretele din față, încercând să-şi revină, şi la un moment dat observ îngrozit că rămâne nemişcată. Apoi îmi dau seama că se uită la picturile primitive pe care încercam să le ignorăm.

— Tarver, ştiu ce reprezintă aceste desene, şopteşte ea pe un ton agitat.

Ridică mâna cu un efort vizibil şi arată spre o serie de personaje pictate cu roşu.

— Uite, el apare acolo şi acolo şi acolo. Vezi alături amprenta mâinii? Este aceeaşi. În primul desen, îşi frânge gâtul. Aici este omorât de o suliță. Aici, arde. Este acelaşi bărbat peste tot. Tarver, aşa au pierit cercetătorii staționați aici…

Vocea îi piere şi ea face un efort ca să continue:

— Apoi au fost recreați, ca mine.

— Dumnezeule… ai dreptate. Au fost recreați de mai multe ori.

Figurile de pe perete se disting foarte clar şi abia acum îmi dau seama că fiecare individ trece prin morți succesive. Picturile sunt înconjurate de amprente şi de litera lambda mare şi groasă. Acum înțeleg şi ce semnificație au spiralele albastre care apar peste tot. Ele sunt falia cu entitățile prizoniere acolo.

Lilac parcurge cu privirea toată succesiunea de scene din ce în ce mai violente, reprezentate din ce în ce mai grosier şi mai primitiv, care se încheie cu o singură amprentă mânjită.

Mai departe, nimic.

Vasăzică *asta* au găsit ei aici.

Au murit, au fost readuşi la viață şi între timp au înnebunit. Au venit aici să studieze entitățile care mi-au redat-o pe Lilac, sau poate să le omoare, şi au descoperit un soi de imortalitate perversă.

Până când... ce? Până când energia entităților şoptitoare a slăbit prea mult, ele n-au mai putut să-i recreeze şi totodată să alimenteze stația, iar cercetătorii au murit definitiv? Până când LaRoux Industries şi-a evacuat oamenii, apoi a şters această planetă de pe harta universului?

Încă mă uit la desenele de pe pereți, când Lilac lasă o mână să-i cadă moale pe podea, cu un zgomot sec.

— De ce ar accepta cineva aşa ceva? Să trăieşti în incertitudine, cu teama că dintr-o clipă în alta te poți transforma în pulbere? spune ea cu glas răguşit.

Aş vrea să pot s-o strâng în brațe, dar distanța care ne separă îmi pare de netrecut.

— Poate că pentru ei a fost altfel când entitățile dispuneau de toată energia lor, spun eu. Nouă nu ne-a rămas mare lucru după retragerea companiei.

— Când voi dispărea, ele nu vor mai avea suficientă energie ca să mă aducă înapoi.

Vorbeşte de parcă asta şi-ar dori. Simt că nu mai am aer şi o privesc îndurerat.

— Nu vreau decât să dorm, şopteşte ea cu privirea transfigurată de această dorință. Atât îmi doresc. Ştiu că vei suferi şi vei plânge după mine, dar până la urmă te vei vindeca. Semnalul va fi recepționat şi tu te vei întoarce acasă. La părinții tăi, la grădina ta şi... Pe urmă stația poate să moară, iar ființele şoptitoare se vor putea odihni în pace. Şi eu mă voi putea odihni. Asta-i tot ce vrem. Odihnă adevărată, nu frigul acela...

— Lilac, n-am nevoie să mă vindec. Nu vreau, spun eu cu vocea la fel de răguşită ca a ei. Eu pe tine te vreau. Vom găsi un mijloc ca să rămâi în viață. Nu vreau să te pierd a doua oară.

— Dar, Tarver, nu pierzi nimic. Eu sunt deja moartă, îmi spune ea închizând ochii şi strângând din buze, luptându-se cu lacrimile care stau să-i curgă pe obraz.

Pentru prima oară, observ la ea o altă dorință: aceea de a rămâne. Pentru prima oară, mă gândesc că poate ea insistă să nu o ating pentru că *nu vrea* să piardă totul încă o dată.

Întind încet mâna şi mi-o strecor într-a ei. Ea tresare uşor şi închide ochii, dar nu mă respinge, deşi atingerea mea o doare.

— Tarver, nu ştiu ce mi-au făcut sau ce sunt, dar să ştii că… te iubesc. Să nu uiți asta.

O cuprind în brațe şi o țin aşa până adoarme, cu părul revărsat pe pieptul meu şi respirația caldă adiind pe pielea mea. Ar trebui să mă bucur că, în sfârşit, a redevenit ea şi este aici, cu mine, dar am doar sentimentul că ne luăm adio.

* * *

Simt în palme barele reci ale scării metalice în timp ce cobor din nou la subsol. Sus este noapte, dar aici domneşte aceeaşi lumină fluorescentă rece. Paşii mei răsună pe holul ce duce la camera saturată de energie.

Falia mă aşteaptă cu luminile albastre încolăcindu-se în vârtejuri în interiorul cercului de oțel al dispozitivului de siguranță.

Pe măsură ce mă apropii, murmurele se amplifică şi electricitatea entităților închise acolo face să trosnească rama metalică. Sunt convins că aceste ființe pot să mă ajute să o salvez pe Lilac. Toate imaginile pe care ni le-au arătat mi se perindă prin minte: valea plină de flori, casa

părinților mei mare şi frumoasă, floarea trimisă lui Lilac pentru a-i da curajul de a merge mai departe. Refuz să cred că o specie capabilă de atâta compasiune poate fi atât de crudă.

Privesc pierdut în strălucirea de un albastru electric a faliei, dorindu-mi cu disperare să pătrund misterul acestor ființe, să înțeleg de ce ne-au ademenit până aici. Mă uit la lumina albastră care se învolburează întruna şi simt cum creşte furia în mine de atâta neputință. Nu mai e timp, iar eu încă nu ştiu cum s-o salvez pe Lilac.

Aud din nou un freamăt de şoapte şi percep cu coada ochiului crâmpeie de forme. Inima îmi bate nebuneşte.

Cum e posibil ca, după atâta drum şi atâta suferință, ele să nu fi găsit un mijloc prin care să-mi transmită mesajul lor?

— Ce vreți de la mine? strig eu din răsputeri.

În replică, murmurele se intensifică, dar rămân neinteligibile. Nu primesc niciun răspuns, nicio soluție pentru a o salva pe Lilac. Îmi vine să lovesc cu pumnii în nenorocita asta de structură, să atac problema aşa cum ştiu eu.

— Spuneți! M-ați adus până aici, am bătut atâta drum pe nenorocita asta de planetă. Ce vreți să fac?

Linişte. Nu se aud decât pocniturile descărcărilor electrice şi bâzâitul maşinăriei. Dacă nu găsesc repede o soluție să opresc drăcia asta, Lilac nu va mai avea mult de trăit. Şi de data asta va avea parte de o moarte lentă, iar eu voi fi nevoit să o văd încă o dată stingându-se sub ochii mei.

*Nici nu mă gândesc*. Mă întorc şi încep să lovesc cu pumnii tabloul de comandă ataşat la inelul metalic din jurul faliei. Lovesc într-unul din ecranele slab luminate şi

suprafața de plasmă se ondulează sub mâna mea. Lovesc fără încetare până când plasticul crapă şi rama monitorului se deformează, lovesc până simt că-mi pulsează mâna de durere, dar tot nu e de-ajuns.

Am făcut atâta drum, am îndurat atâtea, am descoperit-o pe ea… Nu se poate ca totul să se termine aici. Apuc un scaun cu ambele mâini şi izbesc cu toată puterea în rama metalică, făcând să sară scântei din ea. Simt în gură un gust de cocleală şi camera se învârte în jurul meu. O voce îndepărtată urlă în mine de furie şi de durere, iar sângele îmi pulsează în urechi. Lovesc neîncetat cu scaunul, distrugând pupitrul de comandă şi monitoarele conectate la falie.

Prin pâcla furiei mele răzbate o altă voce care mă strigă:

— Tarver. *Tarver*.

Mă întorc tremurând de furie şi neputință. În cealaltă parte a camerei stă Alec sprijinit de perete, cu mâinile în buzunar. Mi se taie respirația.

— Alec, nu se poate…

În clipa următoare, observ că imaginea lui are contururi neclare. Nu este real.

Cu mâinile tremurânde, pun scaunul jos şi înghit ca să scap de gustul metalic din gură.

Alec se apropie de mine. Mersul lui, poziția uşor înclinată a capului, expresia gânditoare de pe chipul lui: toate sunt atât de familiare, incredibil de reale. Mi se strânge inima de durere când îl văd. Nu-mi răspunde, ci se uită la falie şi la vârtejul de energie din interiorul ei. Atunci observ cu surprindere că ochii lui nu sunt căprui aşa cum îi ştiam eu, ci albaştri — mai albaştri decât ai lui Lilac, mai albaştri decât cerul. Sunt de un albastru electric, exact ca falia.

— Tu nu eşti fratele meu, spun eu apucându-mă cu mâinile de marginea consolei.

— Nu. Am venit aici prin…

Priveşte dincolo de mine, spre lumina albastră.

— Prin falie? Cum?

Arată cu capul spre consola sfărâmată.

— Ai distrus câmpul de amortizare. Acum putem să accesăm mai uşor gândurile voastre. Am găsit cuvinte şi acest chip care apare mereu în mintea ta.

— Ce sunteți voi?

Alec — sau ființa care a luat înfățișarea lui — stă o clipă să reflecteze şi o face atât de firesc, încât nu-mi vine să cred că nu este cel pe care îl întruchipează.

— Noi suntem gând. Suntem energie. În lumea noastră, noi suntem tot ce există.

— De ce ați venit?

Alec strânge din buze ca şi când l-ar durea ceva.

— Din curiozitate. Dar am văzut că nu suntem singuri.

— LaRoux Industries?

Alec încuviințează dând din cap.

— Au găsit un mijloc de a ne izola, de a ne separa de ceilalți.

— Şi de ce nu plecați? De ce nu vă întoarceți la voi?

— Pentru că ne-au închis în această cuşcă. Nu putem să intrăm în lumea voastră şi nici să ne întoarcem în lumea noastră.

Chipul lui — al fratelui meu — se umbreşte de amărăciune. Apoi imaginea lui începe să pâlpâie, iar pe mine mă cuprinde panica. Energia lor — energia lui Lilac — se epuizează.

— Te rog! Spune-mi cum pot să vă ajut? Nu vreau s-o pierd din nou pe Lilac.

Alec mă priveşte cu o expresie plină de compasiune.

— Această cuşcă ne ține prizonieri, dar suntem aproape secătuiți. Nu mai avem mult timp. Mai ales acum. Dacă am putea să dăm… viața noastră în schimbul vieții ei, am face-o. Ca să terminăm odată, să putem dormi.

— Cum adică „mai ales acum“?

— După semnalul lansat de ea.

— Semnalul SOS? Asta vă consumă ultimele forțe?

— În curând, ne vom epuiza.

Imaginea lui Alec tremură iar, apoi dispare de tot, lăsându-mă singur. Niciodată nu m-am simțit atât de singur.

Mă reped spre şirul de monitoare pe care clipeşte semnalul SOS lansat de Lilac şi mă uit la el, întrebându-mă cum aş putea să-l opresc. Până la urmă debranşez totul smulgând pur şi simplu un mănunchi de cabluri. Ecranele se sting şi, pentru o clipă, lumina din falie devine ceva mai intensă.

Vocea lui Alec — vocea entităților — încă îmi răsună în urechi. *În curând, ne vom epuiza*. Singura speranță a lui Lilac depinde de aceste entități, iar acestea sunt aproape gata să moară.

Urc scara şi ies la suprafață. Am nevoie de aer, de spațiu ca să mă mişc. În adâncul sufletului, simt disperarea ființelor şoptitoare.

Cu ultimele rezerve de energie ne-au atras aici, trimițându-ne viziuni şi şoapte, dându-ne ce aveam nevoie — dându-mi-o pe Lilac înapoi — ca să le putem găsi. Şi acum abia mai pot s-o mențină în viață pe iubita mea.

Acum înțeleg de ce au recreat-o pe Lilac. Au vrut să mă facă să explorez în continuare, să încerc să înțeleg misterul stației. Nu puteau să mă lase să-mi zbor creierii

în peşteră, fiindcă eram ultima lor speranță. Dar iată că ele sunt prizoniere în continuare, iar eu nu ştiu cum să le aduc sfârşitul pe care şi-l doresc. Simt că-mi vâjâie capul.

Ies în luminişul din jurul stației şi aerul proaspăt al serii îmi face bine. Contemplu stelele, care mi-au devenit familiare, trasând linii imaginare între ele. Dar privirea îmi joacă feste şi clipesc, fiindcă am impresia că stelele se mişcă. Clipesc iar şi imediat îmi dau seama că nu e doar o părere.

Una dintre stele chiar se mişcă. Nu, nu doar una. Mai multe.

Am mai văzut acest fenomen pe planetele unde am staționat. Acelea sunt nave pe orbită. Probabil că au captat semnalul de pericol lansat de Lilac şi vin să cerceteze.

Mă cuprinde panica. Dacă ne găsesc, ne vor lua la bordul navei, şi dacă o vor îndepărta pe Lilac de ființele care o mențin în viață…

Mă reped înapoi în stație înainte să-mi duc gândul până la capăt. Trebuie să ne ascundem. Dacă ne vor evacua de pe această planetă înainte să găsesc o cale de a o salva, ea va muri, iar eu prefer câteva clipe cu ea decât o viață întreagă fără ea. O aleg pe ea. Aleg orice lume în care există ea.

Intru disperat în dormitorul nostru şi Lilac se ridică speriată în capul oaselor.

— Tarver, ce este? mă întreabă ea nedumerită.

— Repede, gâfâi eu. Am văzut nave pe orbită. Nu cred că ne-au localizat, dar trebuie să…

Ea se dă jos din pat înainte să apuc să termin, iar eu îmi iau rucsacul şi arma, apoi o luăm la fugă spre trapa către subsol. Sper ca ei să creadă că am fost cândva aici, dar acum am plecat.

Pe ultimele trepte ale scării metalice, Lilac se prăbuşeşte, iar eu o duc pe braţe până în sala de comandă. Acolo îmi cere s-o las jos şi se duce să verifice monitoarele. Ţipă îngrozită când îşi dă seama că semnalul a fost întrerupt, apoi degetele ei încep să alerge pe tastatură şi imediat se declanşează o alarmă, în timp ce pe ecrane se aprind intermitent semnale roşii de avertisment.

— Lilac, ce faci?

Ea se uită la mine cu ochii ieşiţi din orbite.

— Am restabilit semnalul. Pot să supraîncarc sistemul ca să obţin suficientă activitate electrică, încât să fie vizibilă pe ecranele lor.

Îmi stă inima în loc. Ea vrea să le arate unde să vină ca să mă găsească, folosind toată energia rămasă. Energia care o ţine pe ea în viaţă. Mă reped s-o opresc.

— Lilac, încetează…

Dar ea loveşte cu palma într-un panou şi se declanşează o altă alarmă. Lumina albastră din falie scade în intensitate până aproape că dispare. O prind pe Lilac, îi imobilizez braţele şi o îndepărtez de ecrane.

Pe monitoare pulsează semnale luminoase şi sirenele sună.

Trebuie să le opresc pe toate. Privată de energie, Lilac se va transforma în pulbere, iar fiinţele misterioase vor rămâne prizoniere în falie, nici vii, nici moarte.

Trebuie să existe o soluţie. Lumina albastră din falie pulsează tot mai slab, rămânând neputincioasă în inelul de oţel. Atunci îmi cade privirea pe cele două panouri de avertisment. *Contactul cu subiecţii este strict interzis. Risc de instabilitate a faliei.*

Îmi aduc aminte de documentele pe jumătate arse pe care le-am găsit înainte să aflăm de existenţa faliei. Scria

acolo că prăbuşirea faliei ar elibera energie. Cuvântul *mortal* îmi revine în memorie.

Mortal pentru o persoană obişnuită, dar Lilac nu mai este o persoană obişnuită. Lilac este altceva, este creată chiar de energia din interiorul faliei. Iar în tot acest timp ființele şoptitoare ne-au ajutat şi noi am fost nevoiți să avem încredere în ele.

Pentru a vorbi cu mine, ele puteau să aleagă pe oricine, dar l-au ales pe Alec, singura persoană din univers în care am avut încredere mai mult decât în mine însumi. Singura persoană care a ştiut întotdeauna ce să facă.

O strâng pe Lilac de mână şi o trag spre cercul de oțel al faliei. Simțind parcă intenția mea, ea țipă şi se zbate, încercând cu ultimele puteri să se opună. Dar eu o cuprind cu ambele brațe şi plonjez împreună cu ea în inima faliei.

*— Compania LaRoux Industries a suferit pierderi imense ca urmare a acțiunii dumneavoastră, domnule maior.*
*— Nu din cauza mea s-a prăbuşit nava.*
*— Dar ați distrus stația de monitorizare. Este proprietatea companiei LaRoux Industries.*
*— Cât ziceați că a costat construirea navei* Icarus*? Câte vieți au pierit odată cu prăbuşirea ei? Şi voi sunteți îngrijorați din cauza unei stații de monitorizare? La asta vă referiți când ziceți că a suferit pierderi imense?*
*— Bineînțeles că nu. Dar orice distrugere nejustificată înseamnă prejudicierea proprietății companiei.*
*— Poate ar fi bine să-i atrageți atenția domnului LaRoux că i-am salvat totuşi fiica.*
*— Dar chiar la cererea domnului LaRoux sunteți interogat. Şi cred că, la rândul său, dumnealui v-ar atrage atenția că oricum şi-a pierdut fiica.*

# 39. Lilac

Simt că mă inundă o imensă recunoştinţă. Nu se aude nicio şoaptă. E doar această senzaţie care mă învăluie şi mă poartă prin lumina albastră care mă înconjoară.

Lumea a amuţit. Mă scald într-un ocean de energie, care simt că pătrunde în mine şi mă umple, mă vindecă, mă regenerează.

Oscilez între două dimensiuni, văd tot, ştiu tot.

Îmi amintesc de semeni de-ai mei dintr-un alt timp. Tânjesc cu toată fiinţa mea să ajung la ei, să se termine totul.

*Nu încă*. Par obosiţi. Slăbiţi.

Încerc din nou să ajung la ei, dar ei mă împing înapoi cu blândeţe. Sunt epuizaţi. Dincolo de ei simt alţii, nenumăraţi, dar nu pot să-i văd sau să-i ating. Ne separă un văl pe care nu pot să-l dau la o parte, iar ei se îndepărtează din ce în ce mai mult.

Îi strig şi le spun să mă aştepte, dar au dispărut. E din nou frig şi întuneric, iar eu sunt singură. Treptat, în corpul meu apare o uşoară senzaţie. Simt cum mă atinge ceva, mă învăluie. Îmi ţiuie urechile şi îmi pulsează sângele în timpane. Ceva cald şi moale îmi atinge faţa, iar ţiuitul din urechi se transformă într-o voce.

— Lilac?

Încet-încet îmi revin.

— Te simți bine? Poți să te mişti? mă întreabă Tarver mângâindu-mă pe obraz.

Clipesc şi deschid ochii. Singura lumină din cameră provine de la nişte monitoare care abia mai pâlpâie. Deodată, îmi aduc aminte că ne aflăm în subsolul stației. Sunt întinsă pe podea, cu ochii ațintiți la cercul de metal în care nu se mai vede nimic. Falia… Tarver m-a tras în ea. Lumina albastră a dispărut.

Nu mai există niciun portal spre o altă dimensiune. Suntem singuri.

Tarver este şi el viu. Amândoi suntem vii.

Mă ridic în coate şi mă uit la el uluită.

— Tarver?

El mă ia în brațe, mă strânge la piept, îmi sărută tâmplele.

— O clipă am crezut că…

Vocea i se gâtuie şi nu mai continuă.

— Ce ai făcut? îl întreb eu.

El se desprinde de mine cât să se uite în ochii mei.

— Aveai nevoie de o infuzie de energie. În documente scria că orice contact cu falia va declanşa o imensă descărcare energetică. Speram că astfel vei obține ce aveai nevoie… Iar ele oricum voiau să plece. Voiau să se termine.

— Eşti nebun? îl întreb eu apucându-l de mânecile hainei. Acolo scria şi că descărcarea de energie poate fi mortală. Puteai să mori!

Tarver se uită la mâinile mele încleştate, apoi se uită din nou la mine, surâzând. Nu l-am mai văzut zâmbind aşa din ziua când am provocat explozia.

— Am ales să rămân cu tine. Şi nu cred că ele voiau ca eu să mor… Cred că voiau să scăpăm amândoi.

Mă uit spre inelul de metal care încercuia falia. Lumina albastră a dispărut, lăsând goală această cuşcă în care compania tatălui meu a ținut prizoniere ființele şoptitoare.

Tarver vede tristețea de pe chipul meu şi zâmbetul îi păleşte.

— Voiau să se termine, spune el cu glas scăzut. Erau prea slăbite ca să se întoarcă în lumea lor.

Fără energie, monitoarele se sting unul câte unul, până când rămânem pe întuneric. Imaginile mi-au rămas pe retină… Dar nu sunt imaginile monitoarelor.

— O clipă, le-am văzut. Pe toate. Erau parte una din alta, aşa cum noi n-am putea fi niciodată… Era minunat, Tarver. Mi-ar fi plăcut să le vezi şi tu.

El mă strânge în brațe şi mă sărută pe creştetul capului, apoi mă ajută să mă ridic în picioare.

Mă simt puțin amețită, dar mi-am recăpătat forțele. Dau să zic ceva, dar chiar atunci se aude un scrâşnet metalic şi podeaua începe să trepideze.

— Ce-a fost asta?

Zgomotul se aude din nou şi pământul se cutremură sub picioarele noastre. Tarver mă apucă strâns de mână.

— Probabil că e unda de şoc provocată de prăbuşirea faliei… Vino, repede!

Mă smuceşte de mână, dar contrar aşteptărilor mele, mâna nu mă mai doare cum m-ar fi durut în urmă cu câteva minute. În urma mea aud cum se prăbuşeşte ceva imens, chiar pe locul unde am stat… Dispozitivul metalic, probabil.

Ieşim în coridorul înclinat şi alergăm pe întuneric. Nu se vede niciun strop de lumină şi îmi concentrez

privirea ca să ghicesc formele ce se conturează în fața noastră. Tarver mă ține strâns de mână, iar eu mă simt din ce în ce mai puternică. Sângele îmi circulă repede, inima îmi bate… Plămânii par să-mi funcționeze pentru prima dată după atâtea săptămâni.

Tarver se ciocneşte de scara metalică şi zgomotul impactului este urmat de un potop de înjurături. Mă pune pe mine în fața lui şi urcăm împreună. Nu se mai aude decât zgomotul paşilor noştri pe treptele de metal şi respirația noastră precipitată. O undă de şoc zguduie stația, şi eu mă prăbuşesc chiar lângă uşa trapei, dar Tarver vine repede după mine şi mă ajută să mă ridic. Aici e suficientă lumină cât să ne orientăm spre ieşirea din stație şi să ajungem în poiană, unde se vede cerul înstelat.

Alergăm spre ieşire chiar când podeaua începe să se surpe şi, o clipă, am senzația că mă aflu în capsula de salvare, când gravitația din exterior se luptă cu gravitația din interior. Sunt amețită şi nu-mi dau seama dacă m-am răsturnat sau nu. Tarver mă prinde cu brațul de mijloc şi ne aruncăm amândoi în iarbă, în timp ce stația se surpă lângă noi.

Câtva timp văd numai pete în fața ochilor, iar plămânii mei se luptă să respire. Tarver încearcă de câteva ori să se ridice în picioare, dar până la urmă se dă bătut şi rămânem întinşi pe iarbă, ascultând cum se prăbuşesc ultimele rămăşițe ale clădirii.

După întunericul total de la subsol, stelele de pe cer mi se par nişte faruri luminoase, strălucitoare şi dătătoare de speranță. Mă ridic şi mă uit la Tarver, care stă întins la pământ, încercând să-şi revină.

— Eşti nebun. Nebun de legat, şoptesc eu, mângâindu-i cu vârful degetelor profilul conturat în lumina stelelor.

Acum nu mai putem să trimitem semnalul. Navele nu vor mai putea să ne găsească, iar tu nu te vei mai întoarce acasă niciodată.

Tarver se ridică sprijinindu-se într-o mână şi se uită la mine.

— Sunt deja acasă. Părinții mei ar înțelege dacă ar şti ce s-a întâmplat.

— Dar cum ai putut să faci una ca asta? Semnalul funcționa. Navele l-ar fi recepționat.

— Te omora, spune el simplu.

*Sunt deja moartă*… Cuvintele îmi stau pe limbă, dar nu le rostesc. Pentru că în clipa asta, aici, pentru prima oară, ele nu mai sunt adevărate. Inspir adânc, apoi expir, uitându-mă la aburii respirației mele.

Tarver se dă mai aproape de mine şi mă ia de mână. Încă mă simt slăbită după atâta timp în care n-am mâncat şi n-am dormit aproape deloc, dar muşchii mă ascultă, şi când ne împletim degetele, mâna nu-mi tremură deloc.

Pentru prima dată de când am fost recreată simt că se aprinde în mine ceva cald şi vioi. Speranța. Ne ridicăm amândoi în picioare şi ne îndepărtăm de craterul unde, până mai devreme, a fost stația.

Tarver vrea să-mi dea drumul la mână, dar eu îl opresc. El se întoarce spre mine şi mă priveşte îndelung, apoi ridică mâinile noastre împletite şi îmi sărută vârful degetelor.

Mă întreb ce poate fi mai rău: să pierzi pe neaşteptate femeia pe care o iubeşti sau să nu poți să o atingi în timp ce ea se stinge încetul cu încetul.

— Cum te simți? mă întreabă el privindu-mă intens.

— Minunat. Plină de viață. Tarver, cum ai ştiut ce voiau?

— N-am ştiut. Am… simțit că nu voiau să ne facă rău. Voiau doar să fie libere. Mi-am ascultat intuiția.

Încep să tremur de frig şi Tarver îşi scoate jacheta şi mi-o pune pe umeri.

— Ai riscat enorm, zic eu.

— Trebuia să cred că e aşa.

— Ce moment ți-ai ales ca să-ți asculți intuiția! îi spun eu zâmbind şi mă învelesc mai bine cu jacheta.

Tarver mă ia de după umeri şi stăm aşa câtva timp, ascultând foşnetul frunzelor în adierea vântului.

— Acum ce facem? întreb eu ridicând privirea spre cerul nopții.

— Măcar de-aş şti, răspunde el vesel. Vom construi o casă, presupun.

Râd şi eu. Nici nu mai țin minte de când n-am mai râs.

— Cu o grădină, se poate?

— Cu câte grădini vrei tu.

— Şi o cadă de baie?

— Mare cât să încăpem amândoi.

— Pot să te ajut şi eu?

— Bineînțeles. N-am de gând să le fac pe toate singur. Dar mai întâi ar trebui să ne odihnim, spune el şi mă sărută pe tâmplă. De casă putem să ne ocupăm mâine. Până atunci, eu zic să ne întoarcem în peşteră. Un idiot ți-a distrus camera de dormit…

— Un idiot? întreb eu zâmbind. Nu vreau să dorm în peşteră. N-ai vrea să rămânem aici, sub cerul liber, aşa cum făceam înainte?

— Cum vrei tu.

Mă sărută iar pe obraz — uşor, încă ezitant —, apoi continuă:

— Mă duc să aduc păturile din peşteră. De mâine vom începe să ne organizăm viaţa ca nişte naufragiaţi.

— Dar trăim deja ca nişte naufragiaţi, insist eu. Ne descurcăm noi.

Îl urmăresc cu privirea până dispare printre copaci, apoi îmi las capul pe spate, închid ochii şi îmi imaginez că lumina stelelor îmi mângâie faţa.

În jur e o linişte adâncă. Inspir cu sete aerul rece, care îmi gâdilă nările.

— În sfârşit, odihnă, şoptesc eu.

Nu ştiu dacă vorbesc cu mine sau cu prietenii noştri dispăruţi. Şi nu cred că voi şti vreodată.

*— Despre bani este vorba?*
*— Este vorba despre adevăr, despre ce s-a întâmplat în realitate pe planeta aceea.*
*— V-am spus adevărul.*
*— Nimic din ce ne-ați spus nu explică anomaliile din testele medicale ale domnişoarei LaRoux.*
*— Îmi pare rău, nu înțeleg la ce faceți aluzie.*
*— Domnule maior, ştiți foarte bine la ce mă refer.*
*— Regret, domnule, dar nu ştiu.*

# 40. Tarver

Încă nu-mi găsesc somnul, dar nu-mi pasă. Casc şi o strâng pe Lilac mai tare în braţe. Ea mormăie ceva în somn şi se cuibăreşte mai bine lângă mine.

Privesc cerul înstelat şi mă gândesc să dau nume constelaţiilor care mi-au devenit familiare. Pe aceasta am decis s-o botez Lira. Desenez încă o dată conturul ei, unind stelele care o compun: steaua strălucitoare de la bază, apoi cea de mai sus şi… Următoarea stea se mişcă. La fel şi cea de alături. Clipesc de mai multe ori şi ele devin mai vizibile.

*Sunt lumini de aterizare*.

— Lilac, *repede*, trezeşte-te!

Mă ridic repede în picioare căutând instinctiv Gleidelul, deşi nu ştiu la ce mi-ar folosi. Cu mâna streaşină la ochi mă uit la nava imensă care coboară cu huruit de propulsoare. Va ateriza la cel mult doi kilometri distanţă de noi.

Lilac se trezeşte şi protestează dând din mână:

— Nu, nu, lăsaţi-ne în pace! Am făcut ce-aţi vrut voi! strigă ea uitând-se în sus speriată şi încercând să-şi dea seama ce este.

— Nu, Lilac, este o navă de-a noastră, îi spun eu apucând-o cu blândeţe de încheietura mâinii, ca s-o liniştesc. Probabil că au văzut explozia sau erupţia de energie. Repede, să ne ascundem în peşteră. Acolo nu ne pot repera cu infraroşii.

Îmi tremură stomacul de teamă. Dacă ne vor găsi, ne vor lua la bordul navei şi cine ştie ce vor descoperi la testele ei medicale.

Lilac a rămas pe loc, uitându-se în sus cu gura căscată.

— O navă? şopteşte ea.

— Nu trebuie să ne găsească. Vino repede! strig eu şi o apuc de mână ca s-o trag după mine.

Dar ea se opune, adorabil de încăpăţânată. Cum Dumnezeu şi-a recăpătat forţa atât de repede?

— Tarver, ce tot spui? În sfârşit, te poţi întoarce acasă! Trebuie să-i găsim, să-i convingem să ne ia cu ei.

Mă aplec lângă ea, încercând să-mi păstrez calmul.

— Nu ştim ce se va întâmpla cu tine după ce vom pleca de-aici. Cine ştie ce vor descoperi medicii tatălui tău când te vor examina? Vino! Avem suficientă hrană în peşteră, putem să ne ascundem acolo până vor pleca.

— Tarver, nu.

Tonul ei capătă o tentă autoritară, dar de data asta este mai temperat şi mai cald, fără duritatea de odinioară.

— Vom urca la bordul navei şi tu te vei întoarce acasă.

— Lilac, am ales deja. N-avem timp de discuţii.

În spatele meu, luminile de aterizare coboară încet şi deja se aude zgomotul motoarelor. Mai au puţin până la contactul cu solul.

— Nu, spune ea pe un ton calm, dar sigur. Am să vin cu tine. Mi-ai spus de-atâtea ori că mă vei duce acasă la tine şi trebuie să te ţii de cuvânt.

Mă strânge de mână şi, de data asta, se ridică în picioare.

Aş vrea atât de mult s-o cred, dar ceva îmi spune că ea ar fi în stare de orice pentru ca eu să fiu în siguranță. Chiar şi să mă mintă, dacă aşa m-ar putea salva.

Ştiu că e în stare. Şi eu aş face la fel pentru ea.

Mă cuprinde cu mâna de ceafă şi mă trage spre ea ca să ne lipim frunțile.

— Ştiu la ce-ai fi renunțat pentru mine. Acum e rândul meu.

Rămânem aşa o vreme: eu încercând să mă hotărăsc; ea aşteptând, convinsă că voi face acest pas.

Are dreptate.

O iau de mână, hotărât s-o conduc spre nava de salvare. Îşi dă seama că m-a convins şi deschide gura să spună ceva, dar chiar atunci se aud din depărtare zgomote de crengi rupte, de paşi călcând pe frunzele moarte, venind în direcția noastră. Îmi dau seama că nu se mai aude zgomotul motoarelor, ceea ce înseamnă că nava a aterizat. Nu mai avem mult timp.

Lilac se întoarce grăbită spre mine şi mă strânge de braț.

— Ne vor pune întrebări. Ce le vom spune?

— E prea riscant să mințim amândoi. Tu nu le spui nimic. Comportă-te aşa cum se aşteaptă ei. Fii deprimată, furioasă. Cere să-l vezi pe tatăl tău, plângi dacă poți, dar nu răspunde la întrebări. Comportă-te ca o prințesă.

Ea scutură din cap, fără să-şi ia ochii de la mine. Deja se văd luminile unor lanterne apropiindu-se de noi.

— Nu vreau să-i înfrunți singur. Tu nu ştii de ce sunt în stare angajații tatălui meu…

— Nu voi fi singur, îi spun eu lipindu-mi din nou fruntea de a ei. Tu joacă-ți rolul, iar eu îl voi juca pe-al meu.

Spune-le că eşti prea traumatizată ca să le răspunzi la întrebări. Eu va trebui să vorbesc, nu pot evita interogatoriul. Dacă vorbim amândoi, ne vom contrazice în declaraţii şi nu vom putea să ascundem ce s-a întâmplat aici.

— Traumatizată? repetă ea pe un ton uşor amuzat. Cred că pot să mă prefac.

Dau să pornesc spre pădure, de unde paşii se aud din ce în ce mai aproape, dar Lilac mă opreşte trăgându-mă de mână.

— Tarver, şopteşte ea privindu-mă în ochi. Vor fi tot timpul o mulţime de paparazzi care vor pune întrebări. Toţi vor vrea să afle povestea ta. Viaţa ţi se va schimba, chiar dacă vom pleca departe de Corint.

În pădure se vede strălucind o lanternă, al cărei fascicul de lumină apare şi dispare printre trunchiurile copacilor. O fracţiune de secundă îi luminează chipul şi atunci îi văd ochii strălucitori.

— Nu-mi pasă, îi spun apropiindu-mă de ea.

— Tata va încerca să…

Se opreşte şi ridică bărbia cu un aer hotărât.

— Nu, mă descurc eu cu el…

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc văzând-o atât de hotărâtă şi de sigură pe ea. E Lilac pe care o ştiam.

— Ce n-aş da să văd această confruntare!

Zâmbeşte şi ea, apoi mă strânge mai tare de mână şi parcă nu se hotărăşte să-mi dea drumul, de teamă că ne va despărţi cineva.

— Vei rămâne alături de mine?

Lumea din jurul nostru dispare. Nu mai aud nici paşii care se apropie, nu mai văd nici luminile, doar aburii respiraţiei noastre amestecându-se în aer. Suntem doar eu şi ea, fata din braţele mele, care mă lasă fără grai.

Cu greu reuşesc să mă adun şi să-i răspund:

— Întotdeauna.

Surâsul ei seamănă cu un răsărit de soare.

— Atunci ai face bine să mă săruți cât mai ai timp, comandante Merendsen. S-ar putea să nu mai ai ocazia prea curând.

E încă trasă la față şi se vede că e slăbită, dar ochii îi strălucesc plini de viață, iar obrajii i s-au aprins. Mă apucă de mânecile hainei şi mă trage spre ea s-o sărut.

Nu credeam că am să pot s-o mai ating pe Lilac vreodată. Atunci când am regăsit-o, am crezut că am pierdut-o pentru totdeauna.

Ne sărutăm îndelung şi mă desprind cu greu de ea, cu numai o fracțiune de secundă înainte ca echipa de salvare să năvălească în poiană. Aproape că le-aş spune să revină mai târziu.

*— Domnule maior, de ce ați aruncat stația în aer?*
*— Am văzut nave pe orbită. Speram că vor observa explozia. Şi nu voiam să ratez această întâlnire.*
*— Pagubele sunt foarte mari.*
*— Mi s-a părut că nimeni nu mai avea nevoie de clădirea aceea.*
*— Nu dumneavoastră erați în măsură să apreciați acest lucru.*

# 41. Lilac

Semnalul lansat de mine a fost captat prima dată de o navă de cercetări ştiinţifice care se îndrepta spre A243-Delta. Cercetătorii nu l-au putut decodifica, dar l-au filtrat cât au putut şi l-au transmis mai departe în galaxie. Câteva zile mai târziu, a ajuns la o navetă rablagită la bordul căreia se aflau nişte pseudosavanţi preocupaţi să descopere o structură în sunetele captate din univers. Aceştia l-au decodat parţial şi au înţeles că o femeie cere ajutor. Până la urmă, fragmentele recepţionate de diferite nave au fost puse cap la cap, permiţând reconstituirea mesajului.

Nava care ne-a recuperat aparţinea flotei tatălui meu şi a plecat spre noi înainte ca semnalul să fie complet decodificat, pentru a nu se afla identitatea mea. Echipajul a confirmat ceea ce noi ştiam deja: că suntem singurii supravieţuitori de pe *Icarus*. Mi-e imposibil să-mi imaginez cincizeci de mii de morţi… Mă mulţumesc să revăd în minte chipul Annei, al lui Swann şi al omului gârbovit cu jobenul uzat, care a vrut să-i transmit un mesaj tatălui meu. Nu am atâta putere cât să deplâng moartea tuturor.

La patru zile de la salvarea noastră, când încă staţionam pe orbita planetei, a mai venit o navă din flota

tatălui meu. Eu şi Tarver suntem ţinuţi în camere separate şi nu ne putem vedea.

Mesele mele sunt supravegheate de un dietetician şi întotdeauna e cineva lângă mine, chiar şi când dorm. De câte ori întreb de Tarver, primesc răspunsuri politicoase, dar evazive. *Se află pe mâini bune. Îl veţi vedea cât de curând. Se simte foarte bine.*

*Tatăl dumneavoastră trebuie să sosească. De ce nu aşteptaţi să-l întrebaţi pe el?*

La încercările lor de a mă chestiona, răspund cu şiroaie de lacrimi. Am un rol de jucat şi mă străduiesc să-l joc bine. Dar lacrimile mele nu-i păcălesc pe doctorii care mă examinează pe toate părţile. Îmi prelevează sânge, păr, probe de sub unghii. Mă conectează la aparate, fixând-mi senzori pe tâmple, pe piept şi în vârful degetelor, citesc datele culese pe nişte ecrane pe care eu nu le pot vedea şi fac ochii mari de uimire.

Apoi sunt transferată într-o altă sală, unde alţi medici îmi prelevează alte probe de sânge şi de păr. Se uită la rezultate şi tot nu le vine să creadă. Tocmai m-au trimis înapoi în camera cu monitoare şi senzori, când aud că uşile se deschid brusc.

— Ce înseamnă asta? întreabă o voce dură.

Doctoriţa care mă ţine de braţ îmi dă drumul ca arsă, iar mie mi se înmoaie picioarele şi mă prăbuşesc pe podea. Ea şi ceilalţi medici se dau înapoi, în timp ce eu rămân pe loc, sub lumina de deasupra care mă orbeşte.

— Domnule, spune unul dintre ei, nu facem decât să executăm ordinele…

— Închide-l! ordonă vocea şi doctorii se grăbesc să se conformeze.

Cunosc foarte bine această voce. Dacă îți dă un ordin, trebuie să-l execuți fără întârziere. Mi se dă o rochie bleumarin pe care o trag bucuroasă pe mine după ce scap de cămaşa de spital, subțire ca o coală de hârtie.

Cineva stinge lumina puternică de deasupra şi atunci disting un chip.

— Scumpa mea…

O clipă, nu pot decât să-l privesc: ochii albaştri, înroşiți de emoție; trăsăturile ferme care nu-i trădează vârsta; părul alb pe care niciodată n-a dorit să şi-l vopsească. E o față pe care nu credeam că am s-o mai văd vreodată. Dar acum, revăzând-o, îmi amintesc că ea înseamnă siguranță, căldură. Îmi amintesc că el este omul care poate rezolva totul.

— Tată…, şoptesc eu.

Buzele îi tremură, apoi i se strâng, de parcă nu-i vine să creadă că sunt eu. Mă ia în brațe şi eu îmi amintesc că trebuie să plâng. Dar când încep, nu mai pot să mă opresc şi hohotesc îndelung pe umărul lui, inspirând mirosul familiar al apei de colonie. Am redevenit copilul din pădurea verde şi frumoasă, care se simțea în siguranță la pieptul tatălui său. Nu vreau decât să adorm şi el să mă ducă în brațe până la noi acasă.

Într-un târziu, mă opresc din plâns şi el mă ajută să mă ridic. Mă conduce într-o sală de şedințe în mijlocul căreia se află o masă lungă din sticlă, apoi mă ajută să mă aşez pe primul scaun de pe partea stângă. El se instalează în scaunul din capul mesei şi se trage mai aproape de mine, astfel încât să mă ia de mână.

— Povesteşte-mi totul, scumpa mea.

Nu-mi vine să cred că acest om cu ochii înroşiți are legătură cu simbolul lambda care apărea peste tot în acel

loc diabolic, unde ținea prizoniere creaturile care mi-au redat viața. O clipă, sunt tentată să-i povestesc ce ni s-a întâmplat, ce mi s-a întâmplat mie, să-i spun că-mi amintesc moartea, renaşterea şi ce-a fost între ele.

Dar în urechi îmi răsună cuvintele lui Tarver: *Nu le spune nimic. Vom minți.* Nu pot să-l trădez.

Aşa că suspin adânc şi îmi las privirea în poală, scuturând din cap.

— Nu ştiu, încep eu să bâigui. Nu-mi amintesc. E prea… Totul e confuz.

— Eşti sigură?

Mă bate uşurel pe mână ca să mă liniştească. Are pielea proaspătă, moale şi netedă. Întotdeauna a avut mâinile bine îngrijite.

— Poate că-ți va face bine să vorbeşti despre asta.

Eu iarăşi scutur din cap. De data asta, lacrimile refuză să-mi curgă, dar trebuie să joc teatru în continuare şi nu-mi ridic ochii din poală.

Tatăl meu rămâne tăcut. Îl cunosc prea bine şi îmi dau seama că nu mă crede. Deşi ar vrea. Într-un final, mă bate iarăşi pe mână şi se ridică în picioare.

— Foarte bine. Atunci hai să nu mai vorbim despre asta. Ai nevoie de odihnă. Eşti teafără şi pentru mine asta contează cel mai mult.

Este exact ce voiam: ca el să mă primească înapoi şi viața mea să-şi reia cursul normal. Şi totuşi, sunt neliniştită. Simt acea tensiune pe care am simțit-o când aveam paisprezece ani şi am aflat că Simon a plecat. O parte din mine ştie că el îmi spune doar ceea ce vreau să aud.

Tatăl meu îşi drege uşor vocea şi continuă:

— Înțeleg că-i datorezi mult tânărului din camera alăturată…

— Tarver Merendsen, precizez eu dând din cap, fără să ridic privirea. Îi datorez viața, tată. Fără el, n-aș mai fi aici.

— Vom avea grijă să-i oferim o recompensă generoasă.

Pauză. Apoi:

— Tot ce se spune prin ziare şi la holovideo despre voi doi…

— Da?

Ridic privirea neliniştită, ştiind ce urmează.

— Ce-i cu asta?

— Când vei ajunge pe Corint, vei da o declarație în care să dezminți afirmațiile apărute în presă, potrivit cărora voi doi formați un cuplu. Lui îi vei mulțumi frumos, îi vei dori călătorie plăcută spre planeta lui de origine şi cu asta am terminat povestea.

Simt că mă ia amețeala.

— Tată…

— Lilac, vom trece peste asta, spune el privindu-mă cu afecțiune. Ştii bine. Tu eşti tot ce am pe lumea asta. Eşti totul pentru mine. Scumpa mea fetiță, nici nu ştii cât m-am bucurat când am auzit că eşti teafără.

Am un gol în stomac şi-mi vine să vomit, simțindu-mă vinovată.

— N-am să-l părăsesc.

— Oh, Lilac, spune el cu o voce tristă şi obosită.

Nu se poate ca el să fi ştiut de existența planetei. E imposibil. Probabil că un angajat a făcut o glumă proastă folosind numele meu ca parolă. Tatăl meu nu este capabil de o asemenea monstruozitate.

— Aşa gândeşti acum. Dar într-o săptămână sau două, într-o lună, într-un an, te vei răzgândi. Nu vreau decât să te protejez. Atât.

— Aşa cum m-ai protejat şi acum trei ani? nu mă pot abține să-l întreb.

Este prima oară când aduc vorba de Simon. Ochii lui, pe care până de curând îi ştiam strălucind de bunătate, mă privesc dur şi glacial.

— Mai târziu îmi vei mulțumi, îmi spune el pe un ton care taie în carne vie.

Acum am înțeles. El l-a trimis pe Simon la moarte. El a descoperit o altă formă de viață inteligentă şi a ascuns-o. El a înrobit ambasadorii unui alt univers pentru a-şi satisface propriile interese şi a pus la cale o disimulare de asemenea proporții, încât o navă cu cincizeci de mii de suflete la bord a trebuit să dispară fără urmă până când o navetă de cercetare a captat semnalul nostru.

El este omul care m-a dirijat timp de şaptesprezece ani.

Şi, ce e mai rău — acum înțeleg foarte bine —, *eu l-am lăsat s-o facă*.

— Nu, spun eu ridicându-mă în picioare.

Am impresia că aşa sunt mai puternică şi îl domin, fiindcă el a rămas aşezat pe scaun, iar eu îl privesc de sus. Dar în realitate simt o agitație şi nişte furnicături în picioare, încât nu mai pot să stau jos. Mă abțin să mă plimb de colo-colo, pentru că ar fi un semn de slăbiciune din partea mea. De la el am învățat asta.

— Ai să ne laşi în pace. Pentru totdeauna. În schimb, noi nu-ți vom divulga secretul.

Tata mă priveşte în continuare cu o figură impasibilă.

— „Pentru totdeauna" înseamnă uneori foarte puțin pentru un soldat, îmi răspunde el pe un ton pe cât de suav, pe atât de sumbru.

Îmi tremură inima de frică.

Dar Roderick LaRoux nu este singurul care ştie să amenințe fără să pară c-o face, să impună fără să ridice un deget. De la el am învățat multe lucruri…

— Tu ai fost totul în viața mea, spun eu încet, fără să-mi iau ochii de la el, şi din zvâcnetul abia perceptibil de pe chipul lui, îmi dau seama că dinamica discuției s-a schimbat. Dar uneori oamenii îşi amintesc tot felul de lucruri după ce-şi revin dintr-o traumă. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aş începe să-mi amintesc ce am văzut pe planeta aceea…

Tatăl meu se ridică încet în picioare. Este un bărbat înalt, iar costumul sobru îi pune în evidență statura impunătoare. Pune o mână pe speteaza scaunului şi mă priveşte impasibil. Nu zice nimic, dar eu ştiu ce gândeşte.

— La întoarcerea pe Corint, eu şi Tarver vom da împreună o declarație în care vom spune că am reuşit să reparăm o capsulă de salvare avariată, pentru a trimite semnalul SOS. Nu vom pomeni nimic despre stație. Probabil că în clipa asta Tarver este nevoit să mintă, ca să-ți protejeze secretele. Nimeni nu va şti ce am văzut noi.

Dar, tată — şi ăsta e lucrul cel mai important —, pe tine te fac responsabil de siguranța lui. Dacă i se întâmplă ceva, voi şti că tu eşti de vină. Dacă este trimis pe front, dacă se îmbolnăveşte de vreo boală misterioasă, dacă i se clinteşte un singur fir de păr din cap sau dacă vreodată cineva îl va amenința sau şantaja pentru a-l forța să mă părăsească, voi şti că de la tine vine.

— Lilac, nu înțeleg ce vrei să insinuezi, îmi spune el pe un ton rece în care percep pentru prima dată o notă de ezitare. De ce-ar trebui să mă ocup eu de siguranța lui?

— Eşti responsabil pentru el, aşa cum ar fi trebuit să fii pentru Simon.

Pentru prima oară, amintirea ochilor verzi şi a râsului lui Simon nu-mi provoacă suferință. Şi de data asta, tatăl meu tace când mă uit la el.

— Dacă se întâmplă cu Tarver ce s-a întâmplat cu Simon, asta va însemna sfârşitul companiei LaRoux Industries. Toată galaxia va afla ce-ai făcut pe planeta aceea. Şi atunci, nici banii şi nici toate relațiile tale nu te vor putea salva.

Mi se înceţoşează vederea — nu de lacrimi, ci din cauză că mă forțez să nu clipesc. Nici nu mai văd chipul tatălui meu, deja privesc prin el. *Spune ce ai de spus. Ai înfruntat natura sălbatică, epava plină de cadavre, neantul morții însăşi. Poți s-o faci.*

— Dacă Tarver Merendsen pățeşte ceva, mă vei pierde şi pe mine. Mă vei pierde pentru totdeauna şi nu vei mai avea pe nimeni.

În sfârşit, îndrăznesc să clipesc şi vederea mi se limpezeşte. Tatăl meu, care stă în picioare în fața mea, mi se pare brusc îmbătrânit. Părul lui alb mi se pare mai rar, pielea mai puțin fermă. Are riduri la colțul ochilor şi-i tremură buzele. Mâna lui, care altădată s-ar fi ridicat poruncitoare în aer, rămâne acum sprijinită pe speteaza scaunului.

Îmi împietresc inima… Şi pe-asta tot de la el am învățat-o.

— N-am să mai vorbesc cu tine niciodată. Ai înțeles?

El oftează adânc, cu capul plecat.

— Lilac…

— *Ai înțeles?*

*— Sunteți liber.*
*— Poftim?*
*— Uşa este deschisă.*
*— Sunteți foarte amabil.*
*— Domnule maior… Vă dați seama, cred, că povestea pe care ne-ați spus-o nu concordă cu descoperirile făcute de noi.*
*— Nu ştiu ce altceva aş putea să vă spun. Asta s-a întâmplat.*
*— Nu există nicio dovadă care să vă susțină…*
*— Chiar credeți că aş inventa aşa ceva?*

# 42. Tarver

Anchetatorul se ridică în picioare şi arată cu mâna spre uşa care se deschide ca la comandă.

Mă uit lung la el, în timp ce mintea îmi lucrează febril, încercând să înțeleagă dacă este vreo şmecherie la mijloc. Care este următorul pas, următorul nivel al jocului? Mă ustură ochii şi îmi pulsează tâmplele. Foamea mi-a dispărut, iar acum am o puternică senzație de greață.

Mă ridic cu greu în picioare, fiindcă mi-au amorțit genunchii, şi ies din cameră fără să privesc înapoi.

Lilac mă aşteaptă pe un coridor lung, cu un şir de ferestre largi prin care pătrunde lumina reflectată de atmosfera planetei. Probabil că e noapte, după ora navei, fiindcă iluminatul interior este difuz. Ea poartă un fel de robă sau, după cât de mândră se ține, o rochie de seară de culoare bleumarin. Exact ca rochia din seara în care ne-am cunoscut. Elegantă, cu pielea albă şi părul strâns într-un coc sofisticat, nu-i lipseşte decât suita. Cu siguranță că tenul ei a fost supus unui tratament estetic, fiindcă pistruii aproape că nu i se mai văd. Ca şi cum ultimele săptămâni nici n-au existat.

Eu mi-am jucat rolul. Dar ea l-a jucat pe-al ei? A mai putut să-l joace acum, că s-a întors în lumea civilizată? Îmi amintesc ce i-am spus cândva: *Mai bine să nu facem promisiuni. Nu este atât de simplu cum vrem noi.*

Mă priveşte îndelung, citind epuizarea de pe chipul meu. Nu aduce deloc cu Lilac pe care am cunoscut-o pe planetă.

Simt că-mi stă inima în loc.

Ea vorbeşte prima.

— Tarver, eşti…

Mă apropii de ea şi mă opresc la nici un pas în faţa ei.

— Sunt bine. Tu?

— Tatăl meu este aici, îmi spune ea continuând să mă privească atent cu ochii ei albaştri. Ce le-ai spus? S-a terminat?

Abia îmi dezlipesc privirea de gura ei şi înghit în sec. Suntem doar noi pe acest coridor, dar simt deja prezenţa jurnaliştilor hotărâţi să ne fotografieze, a oamenilor din cercurile frecventate de Lilac, a militarilor… şi umbra tatălui ei ridicându-se deasupra noastră. Oare este prea mult pentru ea?

*Este prea mult pentru mine?*

— Ce puteam să le spun? zic eu pe un ton degajat, rezistând tentaţiei de-a o lua în braţe. Sunt doar un soldat tâmpit care nu ştie nimic.

Buzele ei schiţează un mic surâs amuzat, făcând să reapară gropiţele din obraji, şi în sufletul meu se aprinde un licăr de speranţă. Mă uit la chipul ei, căutând urmele vânătăii de la ochi, pistruii de pe nas, încercând s-o regăsesc pe Lilac a mea, nu a lor.

— Dar dumneavoastră, domnişoară LaRoux?

— Eu?

Răsuflă adânc şi atunci îmi dau seama că şi ea e la fel de speriată ca mine.

— Sunt o moştenitoare răsfățată şi prea traumatizată ca să-şi amintească ceva.

Apoi zâmbeşte iar şi, exact ca în prima seară când ne-am întâlnit pe *Icarus*, mă cucereşte. E un zâmbet sincer, plin de speranță. O cuprind în brațe şi gura ei surâzătoare se lipeşte de a mea, sărutându-mă cu pasiune. Mă apucă de mânecă, trăgându-mă mai aproape, şi ne lipim de peretele coridorului. Îi mângâi şoldurile, umerii, fața, şi când îi sărut din nou buzele, îmi amintesc toate clipele când am crezut că am pierdut-o.

Dar e aici. Este a mea. Sunt al ei.

— Vrei să plecăm de-aici? o întreb, lipindu-mi fruntea de a ei.

Ea mă curpinde cu mâinile de după gât şi zâmbeşte din nou.

— Crezi că putem să scăpăm de camerele de supraveghere?

— Arta supraviețuirii şi a camuflajului este specialitatea mea, îi răspund, zâmbind la rândul meu.

Vrea să zică ceva, dar chiar atunci o explozie de lumină pătrunde prin ferestre; ea scoate un țipăt, dându-se înapoi şi ferindu-şi privirea. Pe jumătate orbit, deşi stăteam cu spatele, mă întorc şi văd o undă de lumină ce se propagă dinspre planeta necunoscută până dincolo de nava noastră. Clipesc pentru a alunga imaginile remanente şi mă uit fără să înțeleg ce se întâmplă.

Dâre de foc se propagă pe suprafața planetei, asemenea unor crăpături pe o coajă de ou, ca şi când din adâncurile ei s-ar pregăti să iasă o creatură gigantică. Pământul se crapă şi magma fierbinte înghite continente întregi.

Sunetul nu se propagă în vidul din spațiu, şi noi asistăm la distrugerea planetei într-o linişte totală.

— Acum nu va mai şti nimeni ce s-a întâmplat aici, spune Lilac cu ochii ațintiți spre şirul de explozii care aruncă rocă topită în direcția lunii artificiale.

Pe coridorul întunecat, focul ce mistuie planeta se reflectă în ochii lui Lilac. Pe chipul ei transfigurat văd ecoul distrugerii planetei, ştergerea oricărei dovezi a celor îndurate acolo.

O iau în brațe ca să mă liniştesc şi inspir adânc, lipindu-mi obrazul de părul ei.

— Vom şti noi doi, îi şoptesc eu.

Nava se pune în mişcare, dar noi rămânem pe loc şi ne uităm cum rămăşițele planetei şi ale lunii artificiale se îndepărtează în bezna infinită, până ce abia se mai văd, ca nişte minuscule puncte de lumină.

Apoi se aude şuierul scurt al motoarelor la trecerea pe viteza superluminică. Lilac se lipeşte de mine şi amândoi ne pregătim să facem saltul în hiperspațiu, să ajungem mai repede acasă. Acolo va trebui să înfruntăm camerele de filmat şi jurnaliştii, să răspundem la întrebările unor oameni care nu vor înțelege niciodată ce ni s-a întâmplat. N-am renunțat să caut răspunsuri, încă nu, chiar dacă ştiu că nu voi putea să le împărtăşesc decât cu Lilac.

Dar deocamdată, toate acestea sunt departe. O clipă, imaginea din fața noastră încremeneşte: lumea noastră, viețile noastre sunt reduse la un pumn de cioburi de stele, într-un colț îndepărtat din spațiu. Apoi dispare, înghițită de vântul hiperspațial şi aurore verzi-albastre.

Am rămas doar noi.

# Mulțumiri

Dorim să le mulțumim minunaților noştri agenți, Josh şi Tracey Adams, care ne-au susținut şi încurajat de fiecare dată când a trebuit. Vă suntem recunoscătoare că sunteți alături de noi! Le mulțumim, de asemenea, agenților şi editorilor străini care au făcut cunoscută această carte în locuri unde noi nu am ajuns niciodată.

Mulțumim fantasticei noastre editoare, Abby Ranger, care a acceptat povestea lui Tarver şi a lui Lilac, ne-a îndrumat, ne-a încurajat şi ne-a susținut. Abby, a fost o plăcere pentru noi de la început până la sfârşit (Mulțumim, Sylas, pentru că ne-ai „împrumutat-o" pe mama ta!). Mulțumiri minunatei Laura Schreiber pentru răbdarea de a discuta cu noi o mulțime de detalii necesare finisării textului.

Dorim să-i mulțumim lui Emily Meeham. Ne bucurăm să lucrăm cu tine şi aşteptăm continuarea cu nerăbdare.

Multe mulțumiri familiei Disney-Hyperion — celor de la departamentele de vânzări, marketing şi publicitate, redactorilor, echipei de grafică şi design. Vă datorăm recunoştința noastră profundă. Le mulțumim în special lui

Suzanne Murphy, Stephanie Lurie, Dina Sherman, Jamie Baker şi Lizzie Mason, Lloyd Ellman, Elke Villa, Martin Karlow, Monica Mayper şi Sarah Chasse. Mulțumiri lui Whitney Manger şi Tom Corbett pentru minunata copertă!

Sarah J. Maas şi Susan Dennard: prietenia şi observațiile voastre au fost prețioase pentru noi. Vă mulțumim pentru tot şi vă iubim! Kat Zhang şi Olivia Davis, mulțumim că ați fost alături de noi atunci când am avut nevoie! Mulțumiri lui Michelle Dennis pentru sprijinul ei neobosit şi răbdarea de a citi încă o dată şi încă o dată… Eşti unică şi neprețuită.

De asemenea, suntem recunoscătoare minunaților scriitori care ne-au ajutat pe parcurs. Ellen Kushner şi Delia Sherman, care au „năşit" povestea noastră: vă mulțumim că ne-ați impulsionat atunci când am avut nevoie! Jeanne, Corry şi tot personalul de la Odyssey: sprijinul vostru a contat enorm.

Beth Revis, Marie Lu şi Jodu Meadows: mulțumim că ne-ați promovat cartea şi ne-ați susținut de fiecare dată. Sunteți extraordinare!

Îndrumătorilor noştri: Alison Ward, Amanda Ellwood, Ben Brown, Dixie McCartney, Kacey Smith, Marri Knadle şi Soraya Een Hajji, mulțumiri pentru lecțiile de tehnică narativă pe care nu le-am fi putut găsi în altă parte, dar şi pentru prietenia pe care ne-ați arătat-o.

Mulțumiri lui Ben Ellis pentru informațiile ştiințifice, lui Nic Crowhurst, expert în demolări, (toate erorile ne aparțin), medicului Kate Irving pentru indicațiile şi remarcile sale vizavi de supraviețuirea în natură, dar şi pentru anii de extraordinară prietenie.

Mulțumim strălucitei noastre rețele de susținere: Pub(lishing) Crawl, Lucky 13s, ROS, Roti Boti, Jay Kristoff, TJ/UVA/extended NoVA Group, Plot Bunnies din Melbourne şi formidabililor Ya Writers din Washington DC. Mulțumim prietenilor noştri extraordinari care nu ne reproşează niciodată că scriem pe şervețele de masă, că deschidem laptopul oriunde sau că plecăm brusc atunci când coautorul nostru se trezeşte în cealaltă parte a lumii.

În sfârşit, mulțumim familiilor noastre pentru dragostea, entuziasmul şi încurajările lor. Vă suntem recunoscătoare tuturor. Le mulțumim mai ales părinților noştri care au crezut în noi şi care ne-au umplut viața cu cărți şi filme, lui Flic şi Josie, primii noştri însoțitori în lumea imaginației. Mulțumim familiei noastre extinse — verilor noştri, familiei Miske şi domnului Wolf. În sfârşit, dar nu în ultimul rând, mii de mulțumiri lui Brendan. Fără tine, ne-am fi prăbuşit la sol.